DAĞLARA SORUN BİZİ

FERİDE ALKAN

GİRİŞ

Bu kitap kendisi de bir gerilla olan yazarının yaşadığı, tanık olduğu bazı olayların ve süreçlerin anlatımından ibarettir. Botan sahasında 2017-2018 yılında yaşanan, yazarın içinde olduğu ya da alakalı olduğu süreçleri

içermektedir. Kitapta geçen kişiler, adlar, diyaloglar, olaylar, tarihler ve yerler hayal ürünü değildir. Kitap gerçeklere, sadece gerçeklere ve bunların ardındaki hakikate dayanmıştır.

28 Eylül 2017 tarihinde Hêzîl alanı Kanî Botkî noktasında gerçekleşen hava saldırısı ve gelişen kara operasyonunda düşman çemberi içinde kalan arkadaşlarının yardımına giderken pusuya düşüp şehit olan Arjin Hizan şahsında Botan'da şehit düşen Kürdistanlı yiğit kadın ve erkeklere atfen….

ÖNSÖZ

Arjin Hizan'ın şahadetinden üç gün önce tarihe düştüğü son not:

Bir gün gelecek Kürdistan'ın çocukları okullarda devrimin nasıl gerçekleştiğini dinleyecekler. Kürdistan'ın sokakları sarı, kırmızı, yeşil bayraklarla süslenecek.

Önder Apo'nun adı en asi dağlara altın harflerle işlenecek…

Beritanlar, Zilanlar, Egidler, Çiyagerler, Rukenler, Zamaniler, Evindarlar, Nudalar, Adıllar, Serbestler ve binlerce şehidin yaşamı filmlerde anlatılacak. Devrimden onlarca yıl sonra bile herkes gerillayı anlatacak…

Bu adalet için olan adaletsiz savaş tarih kitaplarına konu olacak…

Bu yaşam için olan ölümcül savaş belgesellerle tartışılacak…

Yoldaşlığın ne anlam ifade ettiği anlatılacak…

Ama hiç kimse asla tepelerin zirvelerinde heval diye haykırmayacak…

Ama hiç kimse bir daha hayallerine sarılmak için günlerce aç, yorgun ve uykusuz kalmayacak…

Bugünde yaşananların anlamı, güzelliği ve gerçekliği sadece bugünde kalacak.

Yarınlara sadece hep eksik olan anlatılar kalacak…

25 Eylül 2017

DAĞ OLMALI

Benim dağ olmalı manzaram
Yükselip alçalmalı ritmi hayatımın
Bir yılan gibi kıvrılmalı rüzgâr,
Derin vadilerden yol ala ala
Sonsuzluğa uzanmalı ufkum
Sayısız yıldıza odaklanırken ruhum

Aşağılarda ovalar olmalı göz alabildiğince
Uçurumlardan geçmeli
Zirvelere tırmanmalı
Asma köprülerden yürümeli
Hem yorulmalı hem coşmalı ruhum

Yüreğim aynı anda hem ürkmeli
Hem deli dolu esmeli
Hem korkmalı
Hem sevmeli ölesiye
Dilim isyan ezgileriyle konuşmalı

Gözlerim gerçeklere örtünen
Sis perdelerini delmeli
Kulaklarım milyonlarca yıllık
Hakikat sesleriyle dolmalı
Ve bilincim inadına özgür,
İnadına kavgaya durmalı…….

BİRİNCİ BÖLÜM:

SİS DENİZİNDE YÜZEN SAFİNEDİR CUDİ

Yirmi bin yıldır tapın ve ibadet yeri olarak kutsalların en büyüğüdür Cudî.

Dördüncü buzul döneminin sonunda yaşanan iklimsel değişimle her yerin sular altında kaldığı tufanda gemisiyle basacak bir kara parçası arayan Nuhun bulduğu ve böylece insanlığın kurtuluşuna ev sahipliği yapan kıyıdır. Bundandır insanlığa Afrika Rifinden sonraki ikinci doğuş mekânı olmayı başarmış yurttur Cudî.

Suların çekilip uçsuz bucaksız topraklarda neolotik köylerin, şehirlerin kurulduğu zamanlarda da ovaya kıyı Cudî kutsallığını korumaya devam etmiş, binlerce yıl insanlığın ibadetlerinde yüzlerini döndükleri kıble olmuştur. Cudî'nin en zirvesindeki tepe görünüşü nedeniyle Nuhun gemisi Safine olarak tanımlanmış, geniş Mezopotamya topraklarının kalabalık insanlarınca hacca dönüştürülmüş, her yıl belirli zamanlarda toplu ibadetlerle tavaf edilmiştir.

Baharlarda, sonbaharlarda ve kışlarda Cudî'yi görmek ova insanları için hemen hemen mümkün olmamıştır. Zira Cudî Dicle nehrinin ve geniş Mezopotamya ovasının nemlendirici etkisiyle boyuna yağış almış, sisler içinde büyülü bir gizle varolagelmiştir. Bundan olmalı aşağıdan Cudî'ye bakan ova insanlarına her daim hareket halinde olduğu izlenimini vermiştir. Kimbilir belki de yirmi bin yıl önce eriyen buzların dünyayı teslim alan sularında yüzen Safine Cudî'ye konduğundan beri de sisler, bulutlar içinde yüzmekte olan ruhların yurdudur. Bundandır yılın üç mevsimi sis bulutları içinde gizlenmekte, insanlık tavaf etsin diye sadece bir mevsim kendini görünür kılmakta…

Cudî yeniyi arayanların ilhamıdır. İnsanlığın gizlerini çözmek isteyenlerin anahtarıdır. Cudî nerden geldiğimizin, ne aradığımızın ve nereye gideceğimizin dingin bilincidir. Bu yüzden güneşe inananların, aydınlıkla uyananların sevgilisidir. Cudî zalimin zulmünden korkmayanların, zalime boyun eğmeyenlerin, varoluşun amaçla, yeniden varolmanın emekle yaratıldığını bilenlerin dergahıdır. Kendini arayan her bireyde milyonlarca yıllık insan serüveninin dile gelişidir…

Cudî binlerce yıldır Mezopotamyalı dağ kavmi Kürtlerin direniş mekanıdır. Kürt ovalarında kurulan yabancı saltanatların zulmünden kaçan ve halkını kurtarma amacını inancı, yaşam gayesi kılmış her Kürdün korunağıdır. Kendini arayan her özgürlük savaşçısının yeni yaşam mekânı, dağ tanımıdır.

Ve her gerillada değişmeyen duygunun adı, azalmayan şiirin tadı, hep çoğalan anlamın tanımıdır. Özgürlük savaşçısı, Cudî gerillası bir Kürdün günlüğünün ilk sayfalarında şöyle ifadeye kavuşmuştur Cudî'in Mezopotamyalılarla bağı;

"Henüz güneşin doğmadığı, bilinçlerin aydınlanmadığı, vicdanların kalın buzlarla örtüldüğü karanlık zamanlarda yaşarken tanışmıştık. Güneşe özlem doluyduk. Isınmaya, aydınlanmaya hasrettik. Olur da güneş doğar ve bizleri ışığıyla besler, hayat verirse Cudî' de buluşmaya karar vermiştik. O zaman henüz söz anlam yüklenmemiş, şiir vuku bulmamıştı. Anlam, şiir, felsefe güneş

doğduktan sonra yaşam bulabilmişti. Öyle hissediyorduk ki Cudî'ye kavuşunca anlam denizinde yüzecek, şiir tadında yaşayacak, felsefe arayışında coşacaktık. Kim olduğumuzu, nerden geldiğimizi, şimdi neden böyle olduğumuzu, gerçekte nasıl olmamız gerektiğini ve nasıl yaşamamız gerektiğini öğrenecek, kavrayacak ve yeniden doğmuş olacaktık.

En çok da insan kendisini nasıl yaratır, nasıl gerçekten insan olur konusuyla ilgileniyorduk. Zira kendi iradelerimiz dışında yaratılmış olan biz, bize yabancı, bize düşman, bize belaydı. Bundan kurtulmak kendimizi yeniden yaratmak istiyorduk. Bize güneş yol gösterecekti. Güneşin aydınlattığı yolda kendimizi yaratacak, oluşturacaktık. Bu yüzden inatla, umutla, heyecanla güneşin doğmasını, ışınlarının gözlerimizi açmasını, enerjisinin damarlarımızdaki hayat suyunu harekete geçirmesini bekliyorduk.

Ben ürkek, meraklı, heyecanlı ama en çok da aceleciydim. Hayal ortağım olgun, neden beklediğini, nerede bulacağını bilen bir dinginlikteydi. Böylece ben ona heyecan o bana sabır aşılıyordu. Ona göre Cudî kaçmazdı, o binlerce yıldır oradaydı ve hep orada olacaktı. Bana göre ise kim önce Cudî'ye ulaşırsa Cudî onun mekanıydı. Her şey gibi Cudî'ye ulaşmanın da zamanı vardı ve bu zaman kaçırmaya gelmezdi. Mutlaka en kısa aralıkta orada olunmalıydı.

Cudî tufandan sonra insanların, hayvanların, bitkilerin yani bir bütün varlıkların yeniden yaşam bulduğu yerdi. Buzulların eriyip her yerin sular altında kaldığı, tarihin son buzul vaktinin insana karabasan gibi çöktüğü zamanda gemisiyle dolanıp duran Nuh'un nihayet kıyısına vurduğu kara parçasıydı. Ve sevgili Nuh'un yaşamaya uygun olduğuna kanaat getirdiğinde işte buldum, yer buldum diyerek coştuğu sevincin adıydı. Bu sevinç içinde min dî, min cî-dî(yer-buldum) diyerek binlerce yıldır değişmeyen Cîdî ya da Cudî ismini verdiği kutsal topraklardı. Böylece Cudî insanlığın yeni anlamı, döl yatağı, kutsal tapınağı, umut- moral kıblesi olarak yaşama durmuştu. Suların çekilmesiyle de iki bin metreyi bulan ihtişamlı duruşuyla tüm Mezopotamya ovasının kıblesi olmuştu.

Şimdi yirmi bin yıl sonra bizler insan olmak, insanca yaşamak, aydınlıkta yürümek için karanlıklar içinde kıyısına vuracağımız aydınlık olarak bakıyorduk Cudî'ye. Nuh'un acısıyla kendi acımı, Nuh'un korkusuyla kendi korkumu, Nuh'un amacıyla kendi amacımı kıyaslıyordum.

Sahi gerçekte kim çok acı çeker, korkar, kurtulmaya şiddetle ihtiyaç duyar? Suyla boğuşan mı yoksa karanlıkla boğuşan mı? Suda yolunu kaybeden mi yoksa karanlıkta yolunu kaybeden mi?"

Bu satırlar sadece bir gerillanın değil özgürlük için başkaldırmış, mücadeleye kalkmış her Kürdün, her Mezopotamyalı insanın kendini, arayışını ifade ediş biçimiydi. Ve 1984'ten beri gerillanın mekanıydı Cudî. İşgalcilerle, soykırımcılarla kıyasıya savaşın, büyük eylemlerin coğrafyasıydı. Düşmanların

korkulu rüyası, özgürlük savaşçılarının ana kucağı, Mezopotamya halkının umut deryasıydı. Ve Cudî hiç durmayan savaşın direniş kalesi, sayısız şehidin bedenlerini örten, ruhlarıyla beslenen, özlemleriyle demlenen kutsal Kürt dağıydı…

2018'in kara şubatında Cudî gerillası kış boyunca kaldığı zirvelerden düşman hedeflerine yakınlaşmak için aşağılara inmeye hazırlanıyordu. Zirvelerden inmek için şubat olabildiğince erken ve riskliydi. Ancak Cudî gerillasının acelesi vardı.

Kışa girişte saha komutanlarının da içinde olduğu on yedi yoldaşlarını Besta alanındaki işgal operasyonlarında şehit vermişlerdi. Kış boyunca onların intikamıyla beslenmişlerdi. 20 Ocak'tan beri de kadim toprakları Efrin işgal altındaydı. Kürt dilinin, müziğinin, kültürünün, Kürtlük ısrarının merkezlerinden Efrin bütün gücüyle direniyordu ancak düşman her türlü tekniğiyle zalimce yöneliyor, dünya devletleri seyrediyordu. Ve Efrinli anaların feryadını, savunma güçlerinin direnişini görmezden geliyordu. Bu şekilde Efrin'deki vahşeti, haksızlığı izlemek tanımsız, dayanılmaz bir işkenceydi onlar için. Öte yandan Efrin işgali karşısında kendilerini sorumlu görüyorlar, 'Bakur gerillası olarak bitirmekle sorumlu olduğumuz işgalci TC- faşist ordusunun bizi aşıp küçüçük Efrin'e saldırabilmiş olması karşısında suçluyuz. Bu suçlulukla bir de seyirci kalamayız' diyorlardı.

Bu iki nedenden dolayı daha fazla bekleyemezdi Cudî gerillası. Varsın kara kış bitmemiş, bahar gelmemiş, arazi gerillayı örtecek yeşillere bürünmemiş olsundu. Varsın havalar soğuk, ayaz, yerler kar, çamur, dereler taşmış olsundu. Varsın koşullar zor, imkanlar kısıtlı olsundu. Değilmiydi ki gerilla zorun, imkânsız sanılanın devrimcisiydi. Efrinden yükselen feryada kim dayanabilir, öylece durabilirdi? Besta'da kazan bombalarıyla parçalanan Delal'in, Aze'nin intikamlarını almayı hangi gerilla daha fazla bekletebilirdi? Baştan sona yangın yerine dönüştürülen Kürdistan'daki zulüm düzenine hangi özgürlük savaşçısı tahammül edebilirdi? Gerilla, halkının umudu, cesareti, moral gücüydü ve kara kışa aldırmadan tez elden eyleme durmalıydı…

Yürekleri kulakları Efrindeydi. Radyo ellerinden düşmüyor, adım adım tüm gelişmeleri değerlendiriyorlardı. Savunma hatlarındaki direniş, Barîn Kobanî ve Avesta Xabur adlı genç kadınların işgali durdurmak için kendilerini feda etmesi gurur vericiydi. Baba kız aynı cephede birlikte direnenlerle, 'zeytin ülkesi, Kurmenç dağı sonsuza dek direnecek, asla teslim olmayacak' diyen yaşlıların sözleriyle onurlanıyorlardı. Dünyanın nasıl oluyorda sessiz kaldığına, binlerce yıllık Kürt topraklarının nasıl oluyorda çete devleti TC'ye peşkeş çekildiğine hem inanamıyor hem de bu zalimlik karşısında dünyayı yakmak istiyorlardı. Ama en çok da Efrinli anaların, çocukların, yaşlıların savaşmak

zorunda kalmış olmasından etkileniyor ‘böyle olamaz çıkıp işgalci soykırımcı düşmanı can evinden vurup Efrine destek olmalıyız’ diyorlardı.

Böylece daha fazla dayanamayıp kış kampından çıkmaya, aşağılara inmeye karar verdiklerinde şubatın 22’siydi. Cudî bölge komutanı Rizgar Gever genç yardımcısı Çekdar Melekle birlikte Sorxwîn Roboskînin sorumlu olduğu kampa gelmişti. Yönetim olarak çıkış planlamasını netleştirmek için tartışmışlar ve 24 Şubat akşama doğru ilk grubun çıkmasına diğerlerinin de ikişer gün arayla çıkıp Girê Hêmo alanına geçmesine karar vermişlerdi. İki gün içinde hazırlıklar tamamlanmış ve nihayet 24 şubat akşama doğru dört kişilik ilk grup kamptan çıkmıştı.

Birinci grup Rizgar Gever, Çekdar Melek, Sorxwîn Roboskî ve Hizan’dı. Kara batmamak için çantalarını ağırlaştırmadılar. Öte yandan ayaklarına takmak üzere hortumdan ve bidonlardan palet yaptılar. Dördü de tecrübeliydi, pek sorun çıkabileceğine ihtimal vermiyorlardı. İHA lardan korunabilmek için gece karanlığından faydalanacaklardı bunun için akşama doğru yola çıktılar. Yaklaşık elli basamaklı ipli merdivenden yukarı çıktıklarında dışarıya da çıkmış oldular ve bembeyaz karla karşı karşıya kaldılar. Rizgar iki gün önce kendi kampından çıkarak buraya geldiği için nerelerde karın erimeye yüz tuttuğunu, nereden daha rahat gidebileceklerini keşfetmiş olmanın rahatlığındaydı. Öte yandan hava durumu akşama doğru Cudî’nin yağışlı olacağını söylüyordu ki bunu da dikkate almış öyle çıkmışlardı.

Sorxwîn Qilebanın zorlu kışlarında büyümüş yine gerillacılığının ilk yıllarında Herekol zirvesinde kalmıştı. Kar konusunda kendisine de Hizan’a da fazlasıyla yeteceğine inanıyordu. Öyleydi de. Buna rağmen uzun süredir yerin elli metre aşağısındaki bir kampta kaldıklarından dışarı çıkıp keskin soğuğu ve sert oksijeni içine çekince baygınlık geçirdi ve kısa bir süre kendine gelemedi. Hizan’ın ‘heval istersen seni bırakalım. Sen aşağı in başka bir arkadaş gelsin’ önerisi karşısında hemen kendisini toparladı ve ‘temiz hava vurunca böyle oldum bir iki dakika içinde toparlanırım heval’ deyip grubuyla gitmekte ısrar etti. Bir süre karın üzerinde uzanmış halde dinlendikten sonra kalkıp ‘ben hazırım, gidelim’ dedi. Böylece Rizgar, Hizan, Sorxwîn ve Çekdar ard arda Cudî zirvesindeki karlar üzerinde yol almaya başladılar. Ayaklarına giydikleri paletler kara batmalarını engellese de bazı yerlerde yumuşamış kara bellerine kadar batmaktan kendilerini kurtaramıyorlardı. Bazen birbirelerine yardım ediyorlar, bazen de yardıma gerek kalmadan battıkları yerden çıkıp yürümeye devam ediyorlardı.

Rizgar grubu Cudî zirvesinin Sîlopîye bakan yamacına götürmek oradan yol güzergahı çizmek istiyordu. Bunun için zirvenin ortasında olan kamplarından çıktıklarından beri Güneye doğru bir kavisle ilerliyorlardı. İstikametleri batıydı ancak karların nispeten eridiği Güney yamacına geçtikten sonra yüzlerini

batıya verip gideceklerdi. Epey yorucu bir yürüyüşten sonra Cudî'nin Sîlopî, Cizre yani ova yamacına geçmiş oldular. Burası güne bakan yamaçlardı öte yandan ovanın ve diclenin neminden etkileniyordu dolayısıyla hemen hemen kar kalmamış, taşlar, çakıllar ortaya çıkmış durumdaydı. Ay ışığı etrafı olabildiğince aydınlatmıştı. Zirvenin birkaç metre aşağısında yamaç yamaç ilerliyorlardı. Doğa yıkanmış, her şey tertemiz olmuş, yeniden gençliğine bürünmüş gibiydi.

Aşağıları görmeye başladıklarında hayretler içinde kaldılar. Ova bir sis denizi içindeydi. Birden sanki sular yükselmiş, Mezopotamya ovası deniz olmuş gibi hissettiler. Ay ışığının etkisiyle Rojava, Başur, Bakur Kürdistanının uçsuz bucaksız ovasını büyük bir okyanus şeklinde görüyorlardı. Sîlopî, Hezex, Nusaybîn, Cîzre, Zaxo, Dêrîka Hemko, Qamişlo ve Hasekeye kadarki ovalık alan sanki bir anda deniz olmuştu. Bagok, Abdilezîz, Kizwan, Bêxêrê, Cudî, Gabar, Şengal dağları da sanki bu denizin kıyılarıydı. Böyle bir manzarayla ilk kez karşılaşan Hizan şaşkınlık içindeydi. Sorxwîn'de de belirgin bir sevinç, heyecan vardı.

İkisi birden Rizgar'a "heval bu nasıl bir şey? Nasıl oluyor da böyle bir manzara oluşabiliyor?" diye sordular. Rizgar kendinden emin bir ses tonuyla "Nuh zamanının bittiğini sananlar buradan ovaya hiç bakma şanşına kavuşamamış olanlardır. Bakın şimdi aşağılarda gördüğümüz sis denizi değil de su denizi olsa gemilerin yanaşacağı kıyıdır etrafındaki dağlar ve bu dağlar içinde en güzelidir Cudî" deyiverdi.

Hizan "evet ama bu manzara bu kadar gerçekçi nasıl oluşuyor?" diye yeniden bir soru sordu.

"Dicle, Xabur, Nêrduş ve bunlara akan sayısız dereler ovanın nemlenmesini sağlıyor. Ovayı çevreleyen bu dağlar ısının aşağılarda korunmasına ve sise yol açıyor. Yoğun sis şehirlerin ve ay ışığının etkisiyle böyle bir görüntü oluşturuyor" diyerek meraklarını giderdi.

Böyle bir görüntüye tanık olabildikleri için kendilerini sonsuz mutlu, gururlu, ayrıcalıklı hissediyorlardı. Sanki Nuhla birlikte Safinenin içindeydiler. Sanki bir anda yirmi bin yıl önceye gitmişlerdi. Sanki Safineden daha yeni inmişler de aşağılarda suların altında kalanlar için hissettikleri acı, canlarını yakıyor gibiydi. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabildiğine şaşırmış, gizemli bir dünyaya girmiş gibiydiler.

Oradan, o yirmi bin yıllık zamanın bir ana sığmış ortamından ayrılmak istemiyorlardı. Rizgar'ın "yeter izlediğiniz. Ayaz basıp karları sertleştirmeden yerimize ulaşmalıyız yoksa sertleşen kar uçurumlardan yuvarlanmamıza neden olur. Gidelim" demesiyle zaman tünelinden çıktılar ve yeniden yola devam ettiler.

Diğerleri için tanıdık olsa da Hizan için bunca derin vadileri, yüksek tepeleri, geniş ovayı dolduran bir sis bulutu içinde yürümek ilk deneyimdi. Bu yüzden olmalı biraz şaşkın, biraz heyecanlı, biraz büyülenmiş halde ilerliyor, kendi kendine konuşuyor, hayretini dile getiriyordu. Tuhaf olan yerdeki sis bulutuna rağmen gökteki yıldızların, ayın parlıyor olmasıydı. Bir ara yamaçta, ayakları altında bir ışık denizi olduğunu sandı. Cudî'nin süprizleri bitmiyordu. Bu nasıl bir şeydi. Sanki yıldızlar yere inmişlerdi. Yine dayanamayıp önünde yürüyen Rizgar'a ama bu defa şaşkınlığını korumaya çalışarak "bunlar ateş böceği mi" diye sordu.

Rizgar "bu soğukta ateş böceği ne arasın heval" diye yanıtlayınca Sorxwîn dayanamayıp "o halde bütün yıldızlar yere mi indi?" diye sordu.

Rizgar bu defa cevap yerine yerden bir yıldız alıp "heval Hizan sana Cudî'ye inmiş yıldızlardan birini bu gecenin armağanı olarak veriyorum"diyerek ona uzattı. Gayri ihtiyari büyük bir şey alacağını sanarak avucunu ardına kadar açan Hizan'in eline küçük kristal bir taş düştü. Bu, Cudî'nin kristal beyaz taşlarından biriydi. Sürekli yağan kar ve yağmur bu taşları yüzeye çıkarmıştı ve parlak ay ışığı altında şimdi hepsi ışıldayan kürelerin parlaması gibi bir hal almıştı. Cudî süprizlerle doluydu ve her sürpriz daha büyük şaşkınlığın, daha derin hayranlığın kapılarını açıyordu. Hizan şaşırmamaya ve güzellik adına, gizem adına her şeye hazır olmaya karar verdi. Rizgar'ın verdiği yıldız taşını gömleğinin sol üst cebine koyduğunda kalbiyle bir enerji alışverişi olduğunu hissetti.

Sahi dünyanın başka kaç yerinde bu doğa mucizesi resmedilebilirdi? Cudî'ye özgü olduğu, Cudî'nin kutsalığıyla ilgili olduğu sezgisel bir bilinç olarak onlarda yer etmişti o anda.

Yamaçta ayaklarının altına serpilmiş yıldızlardan Hizan da almak istedi ancak bir türlü başaramadı. Zira parlaklığına koştuğu her yıldızda(taşta) son anda adres şaşırıyordu.

"Allahım neden ben yıldız taşı alamıyorum? Neden bu kadar çokken ve ben tam üzerine gidiyorken yok oluyor ya da sönüyorlar? Heval Rizgar elini uzattığı gibi birini alabildi ben neden her elimi uzattığımda boşta kalıyorum? Yıldızlar neden bana gelmiyorlar?" şeklinde söyleniyordu.

Kendi kendine bu şekilde konuştuğunu duyan Rizgar "sen buralarda yabancısın. Cudî yıldızları kendisinden olmayanlara gitmez. Buralı olman için yedi yıl kalman lazım" dedi gülerek.

"Heval, gerçekten niçin yıldız taşlarını alamadığımı anlayamıyorum ve etkileniyorum. Bana yöntemini göster."

"Heval, yıldız taşını alamıyorsun çünkü taşları parlatan ışık açısını yakalayamıyorsun. Onlar parlaklıklarını aydan alıyorlar sen ise onlarla ayın arasına giriyor ve sönmelerine neden oluyorsun. Eğilirken açını iyi ayarlaman

gerekir” diyerek onu aydınlattı. Ancak bu arada sisler yine yükselmiş, ay bulutların ardına geçmiş ve parlayan yıldızların hepsi sönmüştü. Böylece Rizgar’ın verdiği tek yıldıza razı olarak yoluna devam etti. Teselli bulmak için de kendi kendine “zaten her insana bir yıldız denk gelir ve her insan ancak kendi yıldızına sahip olabilir” dedi gülerek.

Sorxwîn onu anladığını hissettirerek “heval daha böyle günlerimiz çok olacak ve birlikte çok yıldız toplayacağız merak etme” deyip hızlanmak için elinden tutarak ilerlediler.

Büyülü gecenin güzelliklerinden sıyrılamadığı her halinden belliydi. Elini tutan Sorxwîne “tufandan sonra insanlığın yeniden yaşama durduğu Cudî dağından daha kutsal bir yer olmadığına yani tüm kutsalların anası Cudî olduğuna göre benim de kara kıştan bahara, yeniden yaşama yol aldığım bu sis bulutları içinde ayın rehberliğinde armağan edindiğim yıldız taşım bana şans getirir hissiyatındayım. En azından kutsalla birlikteyim sezgisindeyim” dedi.

Cudî’ye aşık Sorxwîn “kesinlikle bu gece Nuh babamızla görüştük, Safineye bindik, insanlığın yeniden doğuşuna tanıklık ettik. Ve karşılığında yıldızlarla kutsandık” söyleriyle cevapladı.

Rizgar akşam haberlerini dinlemek için radyosunu açıp biraz durduğunda ardından gidenler de ona yetiştiler. Saat akşam 19:00 idi. Bulutlar yarıştaymışçasına hızlanmış aşağıdaki sisler tırmanışa geçmiş, ovadaki öbek öbek köylerin utangaç ışıklarıyla şehirlerin altın tepsi izlenimi veren halleri kendilerini göstermeye başlamıştı. Sîlopî, Cîzre, Hezex ışıkları beyaz iken Zaxo, Dêrika Hemko, Qamişlo ışıkları sarıydı. Haberlerde gündem Efrin işgali ve buna karşı verilen direniş eksenliydi.

Rizgar arkadaşlarına dönerek, “pek yakında haberler Bakur gerillasının eylem haberleriyle dolacak. Az kaldı” dedi. İzleri kapatmakla görevli olduğu için epey mesafeyle arkada yürüyen Çekdar bu defa grubun yanında olmanın imkanıyla araya girdi. Rizgar’ın söylediği son sözler en çok da Çekdar’ı etkilemişti. Zira o genç bir gerillaydı ve eylemlerden konu açılınca ruhu şenlenir, içi ısınırdı.

Heyecan içinde “bence bu havalar eylem yapmak için fazlasıyla müsait. Zaten bir haftadır üç grup arkadaş arazide keşiflerle yine düşmanın hareket tarzını takip etmekle uğraşıyor. Hemen eylemlere başlayabiliriz” dedi.

Sorxwîn “canını sıkma heval Çekdar birkaç güne kalmaz ilk eylemimizi yaparız. Bu yıl her şey bizden yana olacak” diyerek Çekdarı rahatlattı.

Yola devam ettiler. Herkes yine yol düzenindeydi. Şimdi yamaç yerini uçurumlu araziye bırakmıştı. İşler artık hassas ve riskliydi. Tüm dikkatlerini basacakları yerlere, tutacakları taşlara vermeli, sessizlik içinde ilerlemeliydiler. Burası Derîyê Hirça (ayı kapısı) denilen kapıydı. Cudî de Herekol ve katolar gibi

her yerden giriş imkânı vermeyen sarp bir dağdı. Ancak diğer dağlardan farklı olarak Cudî'din giriş çıkışa imkân veren kapıları fazlaydı. Şehr î Nuha bakan tarafında kapılar daha fazla ve daha rahattı. Ancak Sîlopî, Cîzreye bakan tarafta çıkış zor, kapılar az ve zorluydu. Zaten bütün dağlar gibi Cudî de Güneyden bakınca tanrı katında gibi yüksek ve uçurumluyken kuzeyden bakınca daha alçak ve yassıydı.

Derîyê hirçê gerillanın keşfedip kullanıma açtığı sarp bir kapıydı. Bilinen diğer kapılardan siviller, yük hayvanları geçebiliyorken derîyê hirçêden sadece gerillalar geçebiliyordu. Ancak Hesena vadisine inen bu kapı zor da olsa kestirme bir yer olduğu için gerillaya kolaylıklar da sağlıyordu. Öte yandan bir iki yeri hızlı geçilse diğer yerleri genelde görüntü vermeyen ve bundan dolayı da tercih edilen pozisyondaydı.

Artık uçurumlu yerler başladığında Rizgar aralarındaki mesafeyi kapatmış, Sorxwîn de iyice yaklaşmıştı. Rizgar hemen her adımda Hizan'ın elini tutuyor düşmemesi için ayaklarıyla merdiven oluşturuyordu. O geçtikten sonra aynı şekilde Sorxwîn'e yardım ediyordu. Bazı yerlerde de omuzlarını merdiven yapıyor, Sorxwîn Hizan'ın bir elinden tutuyor ancak böyle inebiliyorlardı. Çekdar ise uçurumlu alana geçtiklerinden beri en önde hızla gidiyordu zira yardım getirecekti.

Sorxwîn zorlanıyor olmasından yine yeterince yardımcı da olamıyor olmasından dolayı kendine kızıyor habire söyleniyordu. Hizan yer yer Sorxwîn'e de yardım ediyor, konsatrasyonunu bozmamak için uçurumu hissetmeye çalışmaktan başka bir şeyle meşgul olmuyordu. Aslında buralar yazları bu kadar zor değildi ancak şimdi sertleşmiş karla örtünmüş birçok yerde de buz tutmuştu ve bu haliyle çok tehlikeliydi. Rüzgar burada yoğun bir elektirik akımıyla estiğinden her an fırtına rengindeydi ve de oldukça soğuktu.

Nihayet inişin bittiği yere geldiklerinde karşılarında Kendal Amed'i buldular. Kendal'e arkadaşları Hoca diye hitap ederlerdi. Amed Zazalarındandı, Cudî'yi iyi biliyordu ve buranın esaslı gerillalarındandı. Arkadaşları bu anlama gelecek şekilde ona Cudî'nin demirbaşı da diyorlardı. Sevinçle yanlarına gelip hepsiyle kucaklaştı. Sorxwînin ve Hizan'ın çantalarını, silahlarını aldı. Sonra "çıkacağımız yer buzlu bir uçurumdur çok dikkat etmeliyiz. Bir yerden sonra halat sarkıtmışız ona tutunup çıkacağız ama halata kadar daha fazla dikkat etmeliyiz" dedi. Hizan "valla heval iniş bizi çok zorladı, halden düşürdü. Dizlerim titriyor karanlıkta yukarı çıkabilirmiyim bilemiyorum?" deyince Kendal gülerek, "heval bunları söyleyen sizmisiniz? O kadar Katolardan, Herekolden, Cîlolardan bahsediyordunuz" dedi.

Sorxwîn "Öyle de heval Kendal bu kadar buzlu ve uçurumlu bir yolu bu yorgunlukla çıkmak da kolay değil" deyince Rizgar "hiç sorun olmaz.

Birbirimize yardım ede ede çıkacağız. Zaten uzun bir mesafe değil aha şurası çıkacağımız yer" dedi ve böylece tırmanışa geçtiler.

Rizgar yorulmuştu. Bu yüzden yardım etmek yerine biraz önden gidip bir kişiyi daha yardıma genderdi. Gelen Bahoz'du. Uçurumda merhaba faslı olamayacağı için Bahoz sadece "kolay gelsin Heval" diyerek işe koyuldu.

Şimdi Kendal Hizan'a, Bahoz Sorxwîne yardım ediyor ve yavaş yavaş çıkıyorlardı. Halatın olduğu yere ulaştıklarında biraz soluklandılar. Kendal cebinden eldiven çıkarıp uzattı. Eldiven kullanmadan buz tutmuş halatla yukarı çıkmak zordu. Bu tedbire rağmen Hizan Kendal'e "ben halatı tutup çıkacağım ama sen yine de bir şey olursa elimi tutabilecek mesafede ol" dedi. Ardından Bahoz'la Sorxwîn'e de aynı uyarıyı yaptı. Halatla çıkmak gerçekten de biraz kolaylaştırıcıydı. Yine de epey zorlanarak kırk dakikada çıktılar.

Uçurumdaki kampa girdiklerinde Rizgar'ın çoktandır ulaştığını, Çekdarla birlikte çaylarını içtiklerini ve neredeyse kurulandıklarını gördüler. İçeride Tîrêj Sêrt, Bedîrxan Cîzre ve Şahin Sîlopî vardı. Onlarla kucaklaşıp oturdular.

Hizan: "bizden dolayı çok zorlandınız heval Rizgar. Baksana bir çırpıda uçurumu bitirip bizden yarım saat önce kampa ulaşmışsın. Demekki biz yanında olmasaymışız yedi saatte değil iki saatte buraya ulaşırdınız" dediğinde Rizgar "iki olmasa da üç saatte burada olurduk. Ama sorun değil güzel bir yürüyüştü ve herhangi bir sorun çıkmadan gelmiş olmamız sevindiricidir" dedi.

Kamptakilerle hal hatır sorup yemek yediler, çay içtiler. Kendilerini hiç yorgun hissetmiyorlardı. Böyleydi gerilla; gideceği yere ulaşıp yoldaşlarına kavuştuğunda yorgunluktan eser kalmazdı.

Kampta beş kişi kalmış diğerleri bir hafta önce araziye çıkmışlardı. Uçurumdaki böyle bir kampa karadan hiçbir müdahalede bulunulamazdı. Havadan da oldukça zor isabet ettirilirdi. Doğal bir oyuk olsa da içeride çalışılarak iki oda bir mutfak ve ihtiyaç yerleri yapılmıştı. İki katlı bir yerdi. Sorxwînle Hizan aşağı kata inip oradaki odaya yerleştiler. Ertesi sabah uyandıklarında havaların açılmış olduğunu gördüler. Bu durumda harekete geçemezlerdi yeni bir yağış dalgası bekleyeceklerdi. Bekleme süresini yönetim toplantıarını yaparak, merkez karargâha gidecek raporları yazarak, bol bol sohbet ederek, haberleri takip edip siyasal durum üzerine tartışarak ve fırsat buldukça da satranç oynayarak geçirdiler.

…

Uçurumdaki kamptan çıktıklarında mevsim biraz daha ilerlemiş takvim marta girmişti.

O gün Mart'ın birinci günüydü. Sorxwîn'le Hizan sabah kahvaltıdan sonra kamptakilerle vedalaşıp çıktılar. Yukarılarda kar, yamaçlarda dolu, aşağılarda

yağmur yağıyordu. Yer yer de yağmur duruyor yerini yoğun sise bırakıyordu. Sorxwîn araziye hakimdi yanlarına kimseyi almaya gerek duymadılar. Öte yandan Xalis ya da Mustafa daha önce belirledikleri yakın bir noktada onları bekliyor olmalıydı. Gündüz gözüyle olduğu ve buzlar eridiği için uçurumdan zorlanmadan inip yamaç yamaç yürüdüler. Sorxwîn önde olsa da aradaki mesafeyi kapatmıyor bir şey olmasın diye Hizan'ın elini tutuyordu. Böylece bir saat yürüdükten sonra randevu yerine ulaştılar. Kimse yoktu. Kendilerine çay ve yiyecek bir şeyler hazırlayıp yediler. Bilurwan, Çelê Sor, Çelê Reş tepeleriyle Hesena vadisi sisler içindeydi. Yağmur ovayı ve vadileri tazyikli suyla yıkar gibiydi. Kaldıkları yer korunaklı bir taş altıydı, kuruydu, tüp ve erzak vardı. Radyolarını açıp haber dinlemek istediler ancak ürkütücü şimşeklerden dolayı vazgeçtiler. Cudî bir yönüyle de yıldırım düşmeleri sonucu habire şekil değiştiren bir yapıdaydı. Yıldırımların çarpma sesleriyle kopan dev kayaların çıkardığı gürültü insana büyük heyecanlar yaşatır, ürpertici bir atmosfer oluştururdu. Bu yüzden radyo dinlemekten vaz geçtikleri gibi telsizi de kapatıp yağmura ve yıldırım seslerine dikkat kesildiler. Öğlene doğru Kêre sırtlarında ve Bilurwan, Çelê Sor tepelerinde yoğun kobra ve skorsky hareketliliği yaşanınca şaşırdılar. Bir ara helikopterler onlara yakın mesafedan dönüş aldılar. Dışarıda oturmuş izliyorlar ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bu yağışlı havada operasyona çıkıyor olamazlardı o halde arazideki gizli birliklerini çekiyorlardı. Kobra'lar vuruyor skorsky'ler yavaşlayıp duruyor bir süre sonra da hızla kalkıp Cîzre'ye doğru gidiyorlardı. Demekki arazideki birlikleri bu yağışlı havada gerilla sızmalarından, baskınlarından korkuyordu ve geri çekiliyorlardı. Yağmur, sis gerillanın dostu, eylem ortaklarıydı. Havalar ne kadar yağışlı olsa gerilla o kadar rahat ve inisiyatifli oluyordu. Böyleydi zira düşman askeri teknik olmadan hareket edemezdi ki bu da yağışlı havalarda mümkün değildi. Öte yandan İHA, SİHA, kamera, foto kapan, kalekol ve kulelerdeki gündüz ve gece keşif araçları yağışlı havalarda etkisiz olduklarından gerilla rahatlıkla her türlü işini yapabilir, keşif ve eylem gerçekleştirebilirdi. Dolayısıyla o gün tam gerilla dostuydu.

Öğleden sonra Xalis geldi. Xalis kış kamplarından arkadaşlarıydı ve kamp yönetimindeydi. Verdiği bilgiye göre Sorxwîn ve Hizanlardan sonra kalan üç gruptan biri kamptan çıkmıştı diğer iki grubun da o gün çıkmış olması lazımdı. Xalis'ın grubu da o sabah çıkmıştı. Diğerleri önden gitmişlerdi. Xalis ise randevu yerine gelmişti.

Ne yapacaklarını tartıştılar. Xalis yaklaşık on saat yürümüştü ve çok yorgundu. Bu nedenle o gün orada kalıp sonraki gün yola çıkmaya karar verdiler. Öğleden sonraki skorsky ve kobra hareketliliğini de anlamak istiyorlardı. Taş altı soğuktu ama toprağı kuru olduğundan ve yine içeride kuru battaniyeler olduğundan idare ediyorlardı. Sislerin çok yoğunlaştığı

zamanlarda da kuru odunlarla ateş yakıp ısınıyorlardı. Gece boyunca üşüdüler ve sabaha uykusuz kalktılar.

Dışarı çıkan Sorxwîn'in "aman tanrım havalar açılmış, güneş çıkmış" sesiyle Hizan'la Xalis de toparlanıp çıktılar. Dışarı çıkıp açık havayı ve kızıllaşan güneşi gördüklerinde "keşke dün gitseydik. Şimdi ne zaman havalar kapanır, burada kaç gün kalırız. Mart'ın istikrarsızlığına kandık oysa hesap etmeli ve fırsatı değerlendirmeliydik" dediler. Gerçekten de mart ayında fırsatları değerlendirmekti esas olan çünkü çok istikrarsızdı. Ne zaman ne yapacağı, seni nerede yarı yolda bırakacağı belirsizdi. Dolayısıyla gerillanın planlamalarında bunu hesap etmeyip kendini martın insafına bırakması onun boşa çıkmasına neden olabilirdi. Çaresiz noktada kalacaklardı.

Ayın ikisiydi ve zaman hızla ilerliyordu. Mila Gurya, Bêspîn aralıksız obüs, havan atıyor, yer yer de A4'lerle tarama yapıyorlardı. Havanlar öbüsler arazinin her yerinde patlıyor, gürültülü sesler çıkarıyorlardı. Hem Girê Hêmo hemde Girê Çolya arazileri vuruluyordu. Sevindiler; demek ki arazide gizli birlik yoktu. Ama yine de hareket etmemeye karar verip kendilerine geçici işler planladılar.

İki gün sonra yola çıktıklarında hava yağışlı, ova ve vadiler sisliydi. Yağmur bardakdan boşalırcasına yağıyordu. Kısa sürede sırılsıklam oldular ama her şey güzeldi. Islak olmanın verdiği rahatlıkla dereciklere aldırış etmeden vurup geçiyor yorulduklarında taşa ya da toprağa rahatlıkla oturuyorlardı. Kuru tek yer çantalarının içiydi zira onları naylon poşetlerle sağlama almışlardı.

Öncü Xalisti. Hesana vadisinden Girê Nêrîye, oradan patika patika Kanî Tuyêye ulaştıklarında gecenin ilerleyen saatiydi. Önceki pratikte kullandıkları ilk noktayı kontrol ettiklerinde kamplarından çıkan iki grubun da orada olduğunu gördüler. Sorxwîn ve Hizan grup sorumluları başta olmak üzere tüm arkadaşlarını ağır bir dille eleştirdiler. Eleştirdiler zira hem iki grubun bir arada olması yanlıştı hem de buralar kışın ihanet eden Mordem'in bildiği, kaldığı yerlerdi ve muhtemelen önceki gün araziden çekilen gizli birliklerin de takibe aldığı yerlerdi. Zaten skorsky'ler Çelê Sor tepesinden birliklerini almışlardı ki burası şimdi iki grubun bir araya geldiği vadiyi görüyordu. Gecenin ilerleyen saatleri olmasına rağmen Roza Gever'in sorumluluğundaki grubu noktadan çıkarıp Cudî'nin yüksek bir tepesi olan Mamgur tarafına gönderdiler. Kalan grup zaten onlarla hareket edecek olanlardı. Birkaç saat dinlenip sabahın alacakaranlığında grup olarak yola çıktılar. Derîyê Kerê tarafına gideceklerdi. Oralardaki yamaçlarda önceki yıldan kalma yerleri vardı. Hem başka yerler bakacaklar hem de uygunsa eski yerlerini kullanacaklardı. Grupları ikisi erkek olmak üzere altı kişiydi. Öncüler Sorxwîn'le Xalis'tı.

Yolu yarıladıklarında hava aydınlanmış, güne durmuştu. Cudî yine sisler içinde kaybolmuştu. Yağmur yumuşak ve sakin sakin yağıyordu. Bazı yerlerde

yapraklar açılmaya yüz tutmuş, bazı yerlerde tomurcuklar yeni çatlamıştı. Kuşların şenliği yağmurun havasını değiştiriyor, ruhunu besliyor gibiydi. Derecikler çıldırmış gibi hırçın ve gürdü. Yerler yeşillenmiş, pancarlar başlarını çıkarmış, börtü böcek toprak altındaki evlerinden dışarıya taşmışlardı. Grup sevinçle yürüyor yer yer durup resim çekiyor bazen de tırşok, guhreşk türü pancarlar toplayıp birbirlerine ikram ediyorlardı. Islanmış halleriyle elbiseleri, çantaları ağırlaşmış, daha yavaş yürümelerine neden olmuştu ama acele etmelerine de gerek yoktu. Zira yağmur dinecek gibi değildi ve de yerleri yakındı. Böylece araziyi kontrol ede ede noktalarına ulaştılar. Her şeyiyle hazır ve tamam tek odalık bir taş altı mağarasıydı. Ama sağlamdı ve de kullanışlıydı. Yamaçta dümdüz olan kayada bir insanın girebileceği büyüklükteki deliğinden içeri giriliyor, içeride tavanı yüksek kuru sıcak genişçe bir alana ulaşılıyordu. Girişi kapatan bir ağacın olması da kamuflaj açısından gayet iyiydi. En başta içeri giren tüm silah, raxt ve çantaları aldıktan sonra diğerleri de tek tek girdiler. İçerisi sıcak ve kuruydu. Seriliydi. Oturup birbirlerine yol süreci için takıldılar, çay yapıp içtiler ardından yemek yediler. Şimdi dinlenmiş haldeydiler ve yeni görevler için hazırdılar.

Sorxwîn'le Berfîn Hesena Vadisindeki Mazlum Kotol ve grubunu görmeye, Xalis ise dün gece onlardan ayrılan Roza Gever ve grubunun nereye yerleştiğine bakmaya gittiler. Hizan, Gülbahar ve Mustafa da noktaya biraz çekidüzen verdikten sonra çevrede daha iyi yerler var mı diye arazi keşif çalışması yürüttüler. Ertesi gün Xalis, sonraki gün de Sorxwîn'le Berfîn noktaya döndüler. Çalışmalarla ilgili birbirlerini bilgilendirip istirahat ettiler. Tüm gruplar sağlam bir şekilde arazide yerleşmiş, ihtiyaçlarını tamamlamışlardı. Kendilerine verilen arazi keşifleri, düşman hareketini denetime alma ve eylemlere hazır olma perspektiflerine göre hareket etmeleri önünde engel kalmadığını belirtmişlerdi. Artık gerilla zamanıydı. Ayın 8'inde bu defa Sorxwîn ve Xalis eylem keşfi için gittiler. Üç gün sonra Rizgar Gever'le birlikte döndüler. Yılın ilk eylemi için planlama hazırladılar. Eylemi Mila Gurya karakolu üzerine yapacaklardı. Bu karakol Cudî dağının ovayla birleştiği sıfır noktasında Hewler vadisinin girişindeydi. Asker kamelyasına füzeli saldırı yapacaklar, mevzilerin bazılarını da havan ve zağros silahlarıyla vuracaklardı. Hangi silahın nerede kullanılacağını, birimlerin kaç kişilik olacağını, kimin koordine edeceğini netleştirip ayrıldılar. Füzeyi Şevger Van, havanı Ekin Mako, zagros silahını da Bahoz Sîlopî kullanacaklardı. Dijvar Cizre Ekine yardımcı olacak, Gabar Şırnak ise Şevgere yardımcı olacaktı. Eylemi Sorxwîn koordine edecekti. Askerlerin yemekte oldukları saatte kamelyalarını vuracaklardı. Eylem yerinden hızla uzaklaşılacak sonrası geri çekilmeyi düşmanın müdahele durumuna göre her grubun kendisi ayarlayacaktı. Kolay ve masrafsız bir

eylemdi ama başlangıç için çok iyiydi zira füzenin isabetli atılması durumunda çok sayıda işgalci öldürülmüş olacaktı.

Efrine son üç- dört gündür saldırılar daha da yoğunlaşmıştı. Raco, Cindirêsê de direnişlere karşılık işgalcilerin büyük katliamlar gerçekleştirdiği belirtiliyordu. Halk Şera'da toplanmış, topraklarını terk etmeyeceklerini, bedeli ne olursa olsun işgali kabul etmeyeceklerini haykırıyorlardı. Dünya devletleri halen sessizdi. Türkiye toplumu şovenizmle zehirlenmiş durumdaydı. Yozlaşmanın dip noktasıydı. Sonunda Erdoğan-Bahçeli öncülüğü çürümüş bir kitle yaratmayı başarmıştı. Öyleki Türk toplumu Efrin'e düşmanlaştırılmış, hiç bilmedikleri, tanımadıkları, görmedikleri ve kendilerine ait olmayan Efrin'i anavatanın düşman işgalinden kurtarılması, milli mücadele verilmesi şeklinde algılamaya başlamış, kadim Efrine ve sahibi Kürt halkına atılan kazan bombalarına alkış tutmayı vatanseverlik bellemişti. İnsan hayret ediyordu ve yaşadığı sürece Türk devletinin düşmanı olmaya yeminli olmak istiyordu. Bu kadar kin ve öfkeyle, bu kadar nefret ve düşmanlıkla Türkiye nasıl güvende olacaktı? Erdoğan-Bahçeli ittifakı Türkiye için pandoranın kutusunu açmışlardı ve öyle kesinleşmiş görünüyor ki bu ittifak Türkiye'nin sonunu getirecekti. Belki de bu Kürtler için yeni bir başlangıç olacaktı…

Efrindeki gelişmeleri yakından takip eden Hizan kırk dört gündür ilerleyemeyen düşmanın son dört beş günde bunca inisiyatif kazanabilmiş olmasına da anlam veremiyordu. Kendi kendine "acaba direnişçiler taktik mi yapıyor, farklı hesaplar ya da oyunlar mı devreye girdi? Ya da düşman yoğun hava saldırıları ve teknik kullanımla insiyatif mi kazandı? Tam anlayabilmiş değilim, ancak durum fazlasıyla endişe verici, moral bozucu. Zira Efrin tüm Kürdistan'ın kaderini belirleyecek yerdir. Orada yenilen düşman bitecektir ancak orada insiyatif kazanan düşman başka yerlere saldırmak için hamleye geçecektir, propaganda savaşıyla güç devşirecektir" deyip duruyor, fikirlerini almak için noktada kalan arkadaşlarının da görüşlerini alıyor, boyuna gelişmelerin kritiğini yapıyorlardı.

O gün Roj tekmilinde düşmanın Gabar bölgesine kapsamlı bir operasyon düzenlenlediğini, operasyonda iki yerde düşmanı vurduklarını, dört işgalcinin imha edildiğini, eylemin YJA STAR güçlerince Delal Amed'in anısına yapıldığını belirtti Deniz deryası.

Yıla giriş için iyi bir başlangıçtı ve bunun Gabar'dan gelmesi anlamlıydı. Zira Botan Kürdistanın kalbiyse Gabar da Botan'ın kalbiydi. Öte yandan diğer bölgelere göre Gabar daha ılıman bir iklime sahipti dolayısıyla bahar orada bir ay önce geliyordu. Bu da Gabar gerillasına pratiğe erken başlama, erken eylemlere durma imkânı tanıyordu. Böylece 2018 Botan sezonu Gabar eylemleriyle start almıştı. Cudi gerillası Gabarla başlayan sürece eylemleriyle

bir an önce dahil olmak için hummalı bir çalışmadaydı. Her şey hazırdı ve planlamaya göre öbür gün eylem yapılacaktı. Sorxwîn eylemi koordine etmek için Girê Hêmoya gitmiş, olası düşman müdahalesi ve operasyon için arazi grupları yerlerini almış, eylem birimleri de son hazırlıklarını tamamlayıp yola çıkacak şekilde pozisyon almıştı.

Hizan, Berfîn, Xalis, Mustafa eylemi takip edeceklerdi. Gece 24:00'a kadar radyodan Efrin'deki gelişmeleri takip ettiler. Efrin direnmişti ancak dünya egemenlerinin kirli ittifaklarının kurbanı olmuştu. Erdoğan Bahçeli faşizminin şov alanına dönüşmüştü. Elli bir gün savaş uçaklarına, fırtına obüslerine, Alman Leopard tanklara, İHA'lara ve envai çeşit savaş tekniğine direnmeyi başarmış onur kalesi, direnişin paytaxtı, yüreklerin sevgilisiydi. Emeğin, umudun, toprağa dayalı ahlakın yurduydu. Ancak ne emek, ne umut, ne ahlak işine yaramıyordu emperyalistlerin. Petrol zengini olsaydı elbette bu kadar kolay satılmazdı Ruslarca. Erdoğan-Bahçeli işgaline bu kadar sessiz kalmazdı Tramp, May, Makron… Efrin'in gerçek sahiplerinin, sevgililerinin sayıları milyonları katbekat aşsa da askeri güçleri zayıftı, arkalarında devlet destekleri yoktu. Yani Efrin sevgiliden yana gururlu ancak yalnızdı. Ama hainden yana güçlüydü. Dünya devletlerinin ortak hainliğiyle çepeçevre sarılmıştı. DAİŞ'e rahmet okutan Hülagü'nün torunlarının istilasına uğramıştı. Ecüc becüclerce viraneye dönüştürülmüş, Dehak'ın hışmına uğramıştı. Kendini Kürdistan halkına adayan gerilla için Efrin artık Avesta'ydı, Barin'di. Ve işgalcilerle yürütülen savaşta daha büyük intikam gerekçesiydi.

Şevger silahını hedefe kilitlediğinde takvim 17 Mart saat 12:00'dı. Yemek için kamelyaya toplanan işgalciler hedefindeydi. Her şey hazır olduğunda tetiğe basmış füzeyi göndermişti. Menzilinden çıkmasına izin vermeden kamelyada patlattığında Ekin havanıyla, Bahoz ise zagros silahıyla devreye girdiler. Üst üste 20 roket atmış on iki tanesini mevzilere isabet ettirmişti Ekin.

Bahoz A4 mevzisini uzun menzilli suikast silahıyla imha etti. Ekin daha uzak mesafaden karakolu havan yağmuruna tuttuğunda karakola daha yakın yerde olan füzeci Şevger işini bitirmiş olmanın rahatlığıyla hızla alandan uzaklaştı. O kendini sağlama alıp telsizden tamam dediğinde Ekin ve Bahoz'un da işleri bitmiş hızla geri çekilmişlerdi. Sorxwîn oldukça iyi koordine etmiş, hiçbir sorun çıkmamıştı. Olay yerine kobra müdahaleleri başladığında gerillalar çoktan güvenlikli alanlardaydı. Kobralar kimsenin olmadığı alanları tarıyor, obüs, A4, havanlar rastgele araziyi vuruyordu.

Gerilla işini bitirmiş düşmana büyük kayıp verdirmişti. O gün akşama kadar ve sonraki gün arazi birimleri operasyon bekleme pozisyonunda kalmış ancak bir şey çıkmayınca noktalarına dönmüşlerdi.

Sonraki gün düşman kaybını 2 ölü, 6 yaralı şeklinde verse de yerel kaynaklar daha fazla olduğunu belirtiyordu. Ve bu sonuç başlangıç için iyiydi. Üstelik Mila Gurya karakolu zor bir hedefti ve 17 Mart'ta vurulmayı hiç beklemediği için ciddi bir şok yaşamıştı.

İki gün sonra Sorxwînle Gülbahar noktadakilere yetecek kadar etle çıkageldiler. Moralliydiler.

Sorxwin "heval Hizan hem eylem yaptık hem de geri çekilmede av yaptık. Bu yıl her şey iyi başladı. Sen bizi bundan sonra gör. Yapraklar bir açsın kimse Cudî gerillasını tutamayacak ve Efrîn'in intikamını alacağız" diyerek noktadakilere tek tek sarıldı.

Hizan cevaben "sizi takip ettik. Çok iyi koordine ettin. Her şey hızlı ve etkili yapıldı. Geri çekilmeyi de çok iyi koordine ettin. Tabi en büyük başarı Şevger, Ekin ve Bahoz'un. Hepinizin ellerinize, yüreklerinize sağlık. Gel bizde kari (acımsı olduğu için birkaç aşamada yemek yapılabilen bir pancar) çorbası ve gözlemesi yaptık" dedi. Oturup eylem detaylarını, arkadaşlarının durumunu tartıştılar ve birkaç gün sonra yeni ama daha kapsamlı bir eylem için planlama yaptılar.

Eylem yapmışlardı, her şey yolunda gitmişti. Moralli olmaları gerekirdi. Moralliydiler ancak bir o kadar da üzgün. Zira gece boyu düşman karakolları, tepeleri havai fişekler atmış, marşlar çalmış, çıldırmışçasına etraflarını taramış, vurmuşlardı. Önce Çanakkele yıldönümü için olduğunu düşündüler ancak diğer yıllarda böyle bir şey olmadığı için durumun Efrîn işgaliyle ilgili olduğunu anladılar. Basın Efrîn Kanton yönetiminin açıklamasını ve eş başkanın değerlendirmesini veriyordu. Güvenlik gerekçesiyle sivil halkı Şehba Kantonuna aktardıklarını, savunma güçlerinin Efrinin her yerinde direnişe devam ettiklerini, yeniden şehirlerini alıncaya kadar direnişin en üst düzeyde devam edeceğini belirttiyorlardı. İddialı ve açık bir ilandı. Biraz rahatlatıcıydı. Fakat şehir merkezindeki heykellerin kırılması, bayrakların parçalanması, iki aydır ilerleyemeyen düşmanın bu kadar rahat ve birdenbire şehre girmesi karşısında da şoktaydılar. Özelde de özel savaş rejimi olan AKP-MHP için 18 Mart'ta şehrin boşaltılmış olması bulunmaz fırsat olmuştu. Aslında bunca yoğun hava saldırılarına karşılılık yapılacak mantıklı şeylerden biri de sivilleri tahliye etmekti. Bu anlaşılırdı. Ama faşist işgalcilerin bile şaşıracağı düzeyde bir rahatlıkla şehre girmesi önlenebilmeliydi. Bu mümkündü. İki aylık direniş bunun mümkün olduğunun en somut kanıtıydı. Böyle olmamasından etkilenmişti gerilla. Şimdi meseleyi daha iyi anlamak için basına yapılacak değerlendirmeleri bekliyorlardı.

Peki ne olacaktı? Kürtlere yeni yurt olarak Dêrazoru, Rakkayı mı vereceklerdi? Irak'a mı süreceklerdi? Ne de olsa demografi değiştirmeye, toplum mühendisliğiyle mübadeleyi normal bir yer değişikliği gibi ele almaya

aşinaydı egemenler. Şehba'ya sığınmıştı Efrînliler. Binyıllardır yaşadıkları topraklarından bir anda sürülmüş yerlerine işgalciler yerleşmişti. Efrînliler buna dayanabilir miydi? Bunları düşündükçe boğulacak gibi oluyordu gerilla. Ancak yapılacak tek şey mücadeleyi büyütmek, soykırımcı rejimi bitirmekti. Başka türlü ülkelerine özgürlük gelemezdi.

…

Newroz gününe heyecanla uyandılar. Birbirlerinin Newrozunu kutladılar. Ardından radyonun başına geçip halkın nasıl kutlayacağına dair haberleri beklemeye başladılar. Zalime, zülme başkaldırı ve özgürlüğe kavuşmanın bayramıydı Newroz. Binyıllardır Kürtlere, Mezopotamyalılara, Ortadoğululara Newroz ruh vermiş, bilinç aşılamıştı. Tüm Ortadoğulular kutluyordu ama en çok da Kürtlerin bayramıydı Newroz. PKK öncülüğüyle Kürdistan'da gerçek anlamına kavuşmuş özgürlük ve mücadele kararlılığının, iradesinin beyanına dönüşmüştü. Halkın Newroz alanlarına çıkışı Önderlik ve PKK hareketiyle bağını, mücadele kararlılığını ifade ediyordu. Gerillanın da halkın bağlılığını, özgürlük ısrarını, mücadele iradesini görmesi onu ruhta, duyguda, düşüncede besliyor, mücadelede çelikleştiriyordu.

2015'ten beri devam eden savaştan, karşı karşıya kaldığı özel savaş politikalarından ve özelde de Efrin işgalinden sonra Kürdistan halkının Newroz iradesi, mesajı önemliydi. Basın beklenildiği gibi halkın akın akın Newroz alanlarına koştuğunu söylediğinde saatler öğlene doğruydu. Bir saat sonra alanların dolduğu yüzbinlerin Amed, Van, Qamışlo, Helep, Şehba, Batman, Kobanî, İstanbul, Adana vb. her yerde tek yürek Önderliğe, PKK'ye, Şehitlere bağlılık sloganları attığı belirtiliyordu. Süleymaniye, Kandîl, Sîne, Mahabad, Akrê her yer Newroz ruhunda, Newroz renginde, Newroz dilindeydi. Efrinlilerin Şehba'daki Newroz serhıldanı direniş ve özgürlük beyanıydı. Böylece tüm gerillalarda olduğu gibi Cudî gerillasında da yeni bir kararlaşma oluşmuş, halkın mesajı büyük enerjiyle birlikte alınmıştı. Şimdi yeni eylemlerin zamanıydı.

Sorxwîn, Xalis, Roza ve Şevger eylem için Şırnak-Cîzre arası yolu keşfe gittiklerinde fırtınalı, tozlu bir gündü. Hizan yanındaki bir grupla Kêla Bêzarê alanındaydı. Burası aşağı vadiye ve ovaya hâkim bir kaleydi. Doğal mağaraları olduğu gibi zamanında yöre insanlarının yaptıkları da vardı. Kalenin üstünden Sîlopî, Cîzre, Dêrîka Hemko, Nusaybîn, Zaxo ovası göz alabildiğince görünüyordu. Gerilla arazisi açısından da staratejik bir yerdi. Eylem çalışmasını buradan yürüteceklerdi. Keşif grubu tozlu havadan faydalanarak yola çıkmıştı. Fırtına kötüydü ama tomurcukları patlatıp yaprakların doğmasını sağladığı için kutsaldı ve müjdeli bir anlamı vardı. Zira gerilla için yaprakların açılıp doğanın yeşillenmesi büyük avantajlar sunmaktaydı. Öte yandan tüm doğumlar gibi

tomurcukların yaprağa durması da sancılı oluyordu. Bu doğumun ebesi fırtınaydı. Kimbilir açığa çıkmak, kabuğundan kurtulup dallarda dans etmek için rüzgârı nasıl da özlüyordur, bekliyordur tomurcuklar ve yapraklarıyla şenlenecek ağaçlar.

Zamanı geldiğinde güneşle sararan yaprakları dalından koparıp toprakla buluşturan da fırtınaydı. O halde hem ebesi hem de azraili miydi? Yapraklarla rüzgârın ilişkisi bundaki diyalektik düşündürücü ve de gizemliydi. Baharı dört gözle bekleyen gerilla her saat tomurcuklardaki değişimi gözlemleyebiliyor, altında yattığı ağaçların tomurcuları patlarken çıkardıkları çat çatları heyecanla dinleyebiliyorlardı. Ve fırtınaların estiği o yirmi dört saat içinde yaşanan nitel sıçramaya, yeni hal almaya tanıklık edebiliyor, değişimdeki aktörleri, rol sahiplerini ve dolayısıyla doğanın bir senfoniyi andıran kolektivitesini ve sonuçta yarattıkları muhteşemliği izleyebiliyorlardı. Tomurcukların yaprağa durduğu o fırtanadan sonra daha rahatlardı zira yapraklar açılıyordu ve bir haftaya kalmaz büyüyecek ana kucağı gibi korunaklar oluşturacaklardı.

Sonraki gün keşiften dönenler herşeyin yolunda gittiğini kapsamlı bir eylem yapılabileceğini belirttiklerinde doğa sarımtırak yapraklara bürünmüş haliyle şenlik havasındaydı. Kêla Bêzarê'de keşif sonuçlarını değerlendirdirip eylemin planlamasını çıkardılar. Bu defa yola hem mayın döşenecek hem de roketatarlarla pusu atılacaktı. Eylem grubu Şevger, Pêşeng, Gabar, Dijwar'dı. Savunma birimi Jîyan, Serhat, Dilsoz'du. Arazide de iki birim helikopterlere pusu atacak, birliklere sızma yapacaktı. Koordine bu defa Roza ve Xalis'tı. Xalis yola inenleri, Roza arazide yerleşen birimleri koordine edecekti. Düşmanın müdahele sırasında indirme yapabileceği stratejik yerleri mayınlayacaklardı. En yüksek tepeler olan Pilot, Teyrê Baz, Atatürk Burnu hem mayınlanacak hem de pusu grupları buralarda yerleşeceklerdi.

Herkes görevini kavrayıp hazırlıklara başladığında takvimler 22 Mart'ı gösteriyordu. Hazırlıklar tamamlanacak ancak eylem için havaların bulutlu, sisli olduğu bir gün beklenecekti. Yani her yey hazır olacak ve ilk bulutlu havada eylem yapılacaktı. Sorxwîn, Şerzan, Mazlum ve Hizan eylem grubuyla işlerini bitirdikten sonra eylemi takip edebilecekleri bir noktaya geçip beklemeye koyuldular. Üç gün sonra havalar bozulduğunda sabah saat 7:20'de eylem de başladı. Her şey planlandığı gibi gitmiş hiçbir aksilik çıkmamıştı.

Yarım saat içinde kobralar olay yerine müdahale etmiş ancak araziye asker indirip operasyon yapmamışlardı. Arazi grubu, yaptıkları kapsamlı hazırlık boşa çıktığı için moralsizleşmişti. Ancak eylem başarılı olduğu için mutluydular. Eylemden sonra Roza ve Şevger Hizanların bulunduğu yere gelip tekmillerini verdiler. On üç işgalci ve bir zırhlı araç imha edilmişti. İki kobra

desteğiyle skorsky'ler üç dört defa ölü ve yaralılarını kaldırmıştı. Çok sayıda zırhlı araç ve ambulans eylem yerine gelmişti. Zırhlı aracın enkazı sonraki gün çekicilerle alandan götürülmüştü. Eylemden yarım saat sonra kobralar müdahale ettiğinde yola inen grup hala riskli alandaymış ancak alana operasyon yapılmadığı ve hava kapalı olduğu için herhangi bir sorun çıkmamıştı. Arazi grupları arazideki hazırlıklarını ve götürdükleri cephaneleri kullanamadıkları için gerginleşmişlerdi fakat toplantılarını almışlardı ve herhangi bir sorun dile gelmemişti.

Eylem grubu kutlandı. Tekmili Roza Gever'in vermesi belirlendi. Eylem YJA STAR adına Delal Amed şahsında Besta şehitlerinin intikamı için verilecekti. Öğlen muhaberesinde Roza tekmil verdi. İyi iş çıkarmışlardı ve gerçekten de başarılı bir eylem yapmışlardı. Sonraki gün MK adına eylemin kutlanması Cudî gerillasını onure etmiş daha büyük eylemlere teşvik etmişti.

Eylemden sonraki bir hafta boyunca Girê Hêmo alanı durmadan obüs ve havanlarla vurulmuş, iki üç İHA durmadan dolaşmış F16'lar bazı yerleri vurmuşlardı ancak gerilla zarar görmemişti. Öte yandan Girê Çolya ve Hesene'da operasyon başlatılmıştı. Derîyê Yadê (Hesena vadisi üzerine düşen bir tepe) alanındaki gerilla grupları iki yerde suikast eylemi, Hesanadaki birim de bir yerde sabotaj eylemi yapmış operasyon darbe alarak ve gerillaya zarar vermeden geri çekilmişti. Özel savaş medyasına bakılırsa gerilla bitmiş durumdaydı zira hareket kabiliyeti sıfırlanmış hiçbir şey yapamıyordu. Ancak bu özel savaşla T.C. ancak kendisini kandırabiliyordu. Zaten gerçeğin tersi olduğunu en çok da özel savaşı geliştirenler biliyorlardı. Beka sorunu teraneleri de bu gerçeği gizlemek içindi.

Gerilla zamanıydı ve her yerden eylem haberleri gelmeye başlamıştı.

Türk özel savaş basını iki gündür Gabar bölgesinin yaptığı eylemden bahsediyordu. Dördü korucu olmak üzere çok sayıda askerin öldürüldüğü, gerillaların yağışlı havalardan faydalanarak Çîyayê Reş alanındaki bir güvenlik tepesine sızma yaptığı belirtiliyordu. Bu haber üzerine sabırsızlıkla Gabar'ın vereceği tekmili beklediler. Sonraki gün Gabar bölge muhaberecisi Çîyayê Reş alanındaki bir tepeye sızma yapıldığını, tepenin tümden imha edildiğini, çok sayıda silah ve malzeme kaldırıldığını, dördü korucu olmak üzere onun üzerinde ölü olduğunu belirtiyordu. Gabar büyük ve çok başarılı bir eylem yapmıştı. Özel savaşın gizleyebileceği hiçbir şey yoktu. Meclis birbirine girmişti. Ve gerilla için Mart ayında gelişen bu eylemler henüz antreman sayılırdı. Asıl Nisan'dan sonra sezon başlayacaktı. Zira gerilla da tıpkı doğa gibi hergün biraz daha olgunlaşıyor, ısınıyor, pişiyordu. Mevsim artık tümden bahardı. Doğa herşeyiyle gerillayı tamamlar olgunluktaydı. Gerillanın zamanıydı…

ELVEDA CUDİ

Saatlerdir sırtını dayadığı kayanın dibinde bağdaş kurmuş Şehr-i Nuh'u izliyordu. Çelê Nimêja - Çîyayê File yamaçlarının hafif düzleşmesiyle yerleşime uygun hal almış Şırnak her şeyiyle bir askeri üs görünümündeydi. Tümen, Zindan, Valilik, Karakollar ve güvenlik (!) tepeleri için ayrılan arazi Şırnak'ın üçte ikisinden daha fazlaydı. Şırnaklıların yaşadığı evler bu askeri binaların ahtapot gibi sarmaladığı daracık alanda korkuyla sinmiş gibiydi. Evler ve askeri yapılar birbirine nefretle, kinle, kuşkuyla bakar havasındaydı. Ancak aralarındaki bu büyük yabancılığa rağmen her iki tarafın da kalmaktaki, kalıcılaşmaktaki ısrarları hayret vericiydi. Öz yönetim direnişlerinde yakılan, yıkılan, tanklarla- havanlarla parçalanan evler yığıntı halinde öylece duruyor, şehre hayalet kent havası veriyordu. Sanki o süreç fırsat bilinip halkın yaşadığı tüm evler bir çırpıda yerle bir edilmiş, parsellenmiş böylece diz çöküp teslim olmayan Kürtlere mecburi göç zemini oluşturulmuştu.

İki yüz yıldır aralıksız direniş halindeydiydiler. Yüz yıl Osmanlıya direnmişlerdi. Yüz yıldır da ittihat terakkici türk devletine direniyorlardı. Yüzbinlerce Kürt katledilmiş, binlercesi sürgünlerde, zorunlu göç yollarında ölümlere terk edilmiş, zindanlarda çürütülmüş, yüzlercesi dar ağaçlarında sallandırılmış, kurşuna dizilmişti. 1939'dan itibaren sistematik olarak beyaz katliam dedikleri kültürel soykırıma uğratılmış, korkutularak yönetilmiş, belleksizleştirilmeye çalışılmışlardı. Ama yine de Kürtlüklerinden, dillerinden, kültürlerinden, onurlarından vaz geçmemiş, vaz geçirilememişlerdi. Durup dinlenmeden birbirlerine devretmişlerdi inatlarını, öfkelerini, kinlerini ve her fırsatta sel olup taşmışlardı bir yerinden işgalcilerin. Varlıklarını Kürtlerin yokluğu üzerine inşa etmiş soykırımcı işgalciler 'nihayet bitirdik, artık bu toprakların tek sahipleri biziz' dedikleri her anda yeni bir başkaldırıyla karşılaşmış olmanın öfkesiyle daha da zalimce yönelmişlerdi. Böylece onlar işgalcilere karşı direnişi yaşama dönüştürmüş, işgalciler ise onları katletmeyi varlık yolu bellemişlerdi Kürdistan'da…

Şimdi tam olarak ortalarında bulundukları Şırnak, Cizîr, Sîlopî, Hezex'in mevcut hali de bu iki yüz yıllık savaşın devamıydı. Yüzlerce yıl ihtişamlı Kürt mirliğine payitahtlık yapmış Cizîra Bota ve bir zamanlar kendisine bağlı olan Hezex, Sîlopî, Niseybîn, Şırnak, Sêrt, Elkê ortak bir tutumla 2015 yılının temmuz ayında bölgelerinde öz yönetimleriyle yaşama kararı almış, bunu dünyaya deklare etmişlerdi. "Artık yeter, bölgemizde, şehrimizde toprağımıza, doğamıza, kültürümüze, dilimize, kimliğimize düşman yabancı yönetim istemiyoruz, kendi öz yönetimimizi istiyor, yerel özerk yönetimle yaşamımızı

örgütlemek istiyoruz” demişlerdi. Böyle demişlerdi ama karşılığında şehirleri ablukalara alınmış, tanklarla evleri, yurtları yıkılmış, aylarca içme suları kesilmiş, bombalar yağdırılmış, yaralılarını koydukları bodrumlarda yüzlerce yaralı diri diri yakılmış, anaların cesedleri günlerce sokaklarda yüzü koyun bırakılmış, direnişçilerin cenazeleri soyularak panzerlerle sürüklenmiş, bebelerinin cesetlerini gömme hakları elinden alınan analar çürümesin diye yemeklerini koydukları buzdolaplarında cenazelerini saklamak zorunda bırakılmış, binlerce insan zorunlu göç yollarına mahkum edilmiş, bir o kadarı da işkencehalere alınmıştı. Yani 1925’in Kürdistanına, 1929’un gelîyê Zîlanına, 1938’in Dêrsîmine dönüştürülmüştü Botan. Oysa Botan 1300’lerden 1847’ye kadar 500 yıl muhteşem zamanlar geçirmiş kadim Kürdistan’ın kalbiydi. 1847’den beri önce Osmanlıların ardından cumhuriyet Türkiyesinin soykırım siyasetlerine maruz kalmış, hep direnmiş, hep katliamlardan geçirilmişti. Bedirxanîler Girit’e, Cezayir’e, Tunus’a, Madagaskara, Şam’a sürülmüş onlarca yıl sonra cenazeleri bile Kürdistan’a kabul edilmemişti. Tüm bunlara rağmen bir inattı Kürtlük Botan’da ve büyük korkuydu işgalcilerin zihinlerinde.

Botan yüreğiydi, bilinciydi, hiç bitmeyen inadıydı Kürtlüğün. Bu yüzden olmalı 1982’li yıllarda Önder Apo öncülüklü PKK’yi Mahsum Korkmaz gerillacılığında tanıyınca bir baştan bir başa Egîd kesilmişti Botan. 1984’te savaş açmışlardı işgalcilere. 1985’in baharında tilîlîlerle eyleme duran, durmadan düşmanı vuran Saadet (Rahime Kahraman) olmuştu bilinçleri. Zîra “şêr şêre, çi jine, çi mêre” geleneğinde pişen ana tanrıça’nın yurduydu Botan. Bu yüzden akın etmişti Botanlı kızlar gerillaya ve 1990’a gelindiğinde Binevşe kesilmiş, Bêrîvan olmuştu yüzbinler…

Tahammül edememişti bunca dirilmelerine, özgürlük ateşiyle bilenmelerine işgalciler. Bu yüzden 1992’de tanklarla yıkmıştı Şırnak şehrini, yakmıştı yüzlerce köyünü, katletmişti direnenlerini, göç yollarına sürmüştü teslim olmayanlarını. Binler Türkiye metropollerine ucuz iş gücü, hizmetçi, köle olmaya naçar kalsa da onbinler dağları aşıp, soğukta, açta, açıkta Saddam yönetimindeki Güney Kürdistan’a yol almıştı. Çünkü Halepçelerin, Enfallerin mimarı Saddam’dan da kötüydü ittihat terakki Türkiyesi.

Kendi topraklarında durmadan göç yollarında, sürgünlerdeydi Botanlılar ve de mülteciydi başka diyarlarda. Sürgünlerdi ulus devlet sınırlarının zulüm saltanatında.

Ama yılmamıştı Botanlılar, acılarını umuda dönüştürmüştü özgürlük gerillasıyla. Özgürlüğe yeminini tazelemişti PKK’li direnişle. Böylece cehennemi savaşta cennet yürekler, ruhlar, bilinçler geliştirmişlerdi kavgada. Aydınlanmıştı, bütün dönemlerden daha fazla Kürtleşmiş, daha fazla Kürdistanlılaşmıştı kadınlı erkekli Botanlılar. Bu yüzden 2015’e gelindiğinde “biz artık ülkemizde, şehrimizde, sokağımızda yabancı, işgalci yönetim

istemiyoruz, kabul etmiyoruz. Kendi kendimizi yöneteceğiz" deme tecrübesinde, iradesinde, örgütlülüğündeydiler.

Çok güzel olacaktı öz yönetimli, yerinden yönetimli hayatları. Nasıl da şenlenecekti, renklenecekti yaşamları. Kürdü, Ermenisi, Asurisi, Arabıyla, Türküyle, Çerkeziyle gül bahçesi olacaklardı Kürdistan'da. Böyle inanıyorlardı Botanlılar. Bu umutla sahiplenmişlerdi öz yönetim kararlarını ve canla başla geliştirmeye, korumaya çalışmışlardı.

Oysa eşitlikçi, özgürlükçü birlikte yaşam, onurlu yaşam tutumlarına savaş açmıştı soykırımcı ulus devlet. Tüm işgalci güçleriyle öz yönetim iradesini beyan eden şehirlere savaş açmış, aylarca süren savaşın sonunda binlerce yıllık yaşam alanları hayalet şehirlere dönüştürülmüş, ülkeleri talan edilmiş, tilîlîleri acı feryatlara boğdurulmuştu. Yabancı yönetim istemediklerini beyan ettikleri için yirmi birinci yüzyılın ikinci çeyreğine giren dünyada canlı yayınlarda, internet ortamlarında izleterek yine katledilmiş, diri diri yakılmış, topraklarından sürgün edilmişlerdi Kürtler…

Şehirlerin yakılmış, yıkılmış hali karşısında ülkesinin, halkının iki yüz yıllık tarihini zihninde canlandırıp yüreğinde yaşayan Hizan oturduğu yerden kalkıp Şırnak'ı daha iyi izleyebileceği bir yere geçti. Yaklaşık bir yıldır Cudî'de gerillacılık çalışmalarına katılıyordu. Her fırsatta Cudî zirvesinin bir tarafından Cizîra Bota'yı, Sîlopîyi izliyor, bir tarafından Hezex ve boylu boyunca uzanan Bakur, Başur, Rojava ovasını izliyordu. Hepsi de göz ya da dürbün mesafesindeydi Cudî dağına. Ama en çok Şehr-i Nuhu izlerdi. Hem gözle görme mesafesine en yakınıydı, hem de ardındaki daha yüksek dağların bakış yönündeydi.

Dağ gerilla demekti, dağ inadına direniş, hep özgürlük demekti Hizan'ın da üyesi olduğu Kürdistanlılar içinde. Dağları görmek, dağlara yüzünü dönmek, dağlarda yaşamak, dağlarda zulüm düzenine karşı savaşmak varoluş biçimiydi halkının. Başka türlü varolmalar hep eksik, hep yarım, hep ürkek ve kuşkuyla karşılardı onları. Ta anatanrıçadan beri böyleydi burada yaşam. Zira dağ kavmiydi onlar. Ve de dağ gibiydi onlar…

Dürbünle askeri binaları, yıkılan mahalleleri tüm detaylarıyla inceliyordu. Bu arada en çok Şırnak zindanına odaklanıyor, büyüklüğü karşısında derin acılarla sarsılıyordu. Demek ki evleri yıkılanların hemen hepsi bu zindana hapsedilmişlerdi. Yoksa bir zindanın bu kadar büyük olmasının başka ne amacı olabilirdi? Bu düşünceler içinde kendi kendine "öyle ya yabancı bir yönetim, sömürgeci bir rejim, sömürdüğü ülkeye en fazla zindan, karakol, okul götürür. Üçü de yok etmek, teslim almak, tedip ve asimilasyonla başkalaşıma uğratmak içindir. Kim bilir kaç bin Şırnaklı o zindanda tutsak ve kim bilir kaç bin Şırnaklı

çocuk o okullarda beyin-ruh erozyonuyla özüne yabancılaştırılıyor" diye söyleniyordu.

Dürbünü biraz sağa kaydırıp Çîyayê File'ye, yamaçlarına serpilmiş Gundikê Melê, Nerex, Heştan, Kron köylerine baktı. Gundikê Melê'deki büyük karakol, yukarısındaki güvenlik tepesi ora köylerini yutmuş gibiydi. Oysa nasıl da yeşil, nasıl da cennet bir havadaydı kim bilir kaç bin yıllık ömürleriyle kadim köyler.

Çîyayê File ve Çelê Nimêja dağlarının buluştuğu yerden düzleşip genişleyerek köyce yerleşime elverişli hal almış ve geçide dönüşmüş yerden Pîro'nun başı beliriyor, Herekol boydan boya uzanıyordu. Herekol zirvelerindeki Textê Mîra, Derîyê Egîda, Derîyê Doğana ve Derîyê Sar tüm heybetiyle görünüyorlardı.

Hizan daha da öfkelendi. Bir an için küfür edecek gibi oldu sonra söyleyebileceği tüm küfürlerin uygun ifadesi olarak 'alçaklar' dedi.

"Alçaklar. Şuracıkta Besta, Gabar, Herekol. Ama kurduğunuz yüzlerce karakol, tepe, kalekolla, yerleştirdiğiniz termal, kamera, lazerli tank, dürbünle saatleri günlere, haftalara mahkûm kılmışsınız. Geberin. Biz saatleri gün, günleri hafta yapmayı göze alır ama ille de ulaşırız yoldaşlarımıza. Bizde özgürlük tutkusu, yoldaş sevgisi varken hangi tedbiriniz bizi gideceğimiz yerlerden alıkoyabilir?"

- 'Heval Hizan sana çay getirdim' diyen Sorxwîn'in sesiyle yolculukta olduğu zamandan uyanıp yanında Sorxwîn için yer açtı.

- Gel heval Sorxwîn, gel otur dedi henüz dalgınlığından tam sıyrılmadığını gösteren belli belirsiz bir sesle.

Zeytin karası gözleri her daim ışıl ışıl parlayan, gözlerindeki bu enerji seviyesinden yaşam-insan-gerilla sevgisi güven pekiştirici şekilde ölçülebilen Sorxwîn, kendi çayından yudumlarken,

- Hevalê Rizgar Besta'ya gidiş işinizin hemen hemen tamam olduğunu söyledi. İki üç gün içinde gideceksiniz gibi görünüyor. Heval ben de sizinle Besta'ya kadar geleyim. Sizi sağlam ulaştırdıktan sonra dönerim. Ben ve Tîrêj Amed arkadaş ya da ben ve Mazlum Kotol arkadaş olabiliriz. Besta'yı da özlemişim…

- Besta'yı özlediğin için olabilir ama buradaki işleriniz önemli heval Sorxwîn. Hem merak etme biz sağlam geçeriz. Zaten biliyorsun bizden önce iki arkadaş geçti. Şimdi mevsim daha da uygun. Dört arkadaş rahat geçeriz.

- Yine de ben yanınızda olmalıyım heval. Alanı tanıyorum, biraz tecrübem var size katkım olabilir.

Bu sözleri söylerken yüreği taşmış, gözleri sulanmıştı Sorxwîn'in. Hizan Sorxwîn'in başını kendine çekip alnından öptü.

- Sen rahat ol Cudî aşığı, bu alçaklara inat sorunsuz geçip oradaki yoldaşları sımsıkı kucaklayacağız. Çok özlemişim, burnumda tütüyor her biri.

Delal, Aze, Viyan, Ekinleri alan ağır sonbahar operasyonundan sonra çok zorlandıklarını hissedebiliyorum. Ama oraya gidince de seni, sizleri özleyecek, sizler için kaygıda olacağım.

- Kendimizi özleteceğimizden eminim ama sizleri kaygılandırmayacağız. Bizler adına rahat olun çünkü bütün dönemlerden daha güçlü, daha disiplinli katılacağız.

- Tamam, hadi bakalım şu muhteşem güzellikler içinde bir resmini çekeyim. Şuraya geç, tamam, şöyle otları biraz arala, tamam, çok güzel oldu. Güzel çıktın. Gerçi sen zaten güzelsin ve Cudî'ye çok yakışıyorsun. Ya Cudîya mirada bu güzel yoldaşlarımızı bağrında sakla, düşmandan koru….

- Heval, Cudî'ya mırada bizleri her yerde koruyacak. Emin ol. Ben Cudî'ye, onun gizine ve gücüne sonsuz güveniyorum. Cudî onu seveni sever…

Sorxwîn'in bu sözlerini fırsat yapan Hizan,

- Madem Cudî bizi korunuyor, o halde bizler için kaygılı olmana ve bizimle gelmeyi dayatmana gerek yok. Burada bizden yana rahat olup işlerini yapman en iyisi. Anlaştığımıza göre son işlerimizi de bitirelim. Gidip sevgili suikastçılarımızı gönderirsen iyi olur. Her ikisiyle ortak bir tartışma yapıp onlara saha adına bir termal verelim. Zenda da, Şînda da çok istekli, çok cesur arkadaşlar. Başka neleri eksik gelsinler, tartışalım.

Sorxwîn bardakları alıp giderken Hizan da etrafın güzelliklerine daldı.

Cudî zirvelerinde bahardı. Özellikle de Mayıs-Haziran baharın en güzel zamanlarıydı. O gün Haziran'a girmişti zaman. Sarhoş edici kokularla meltem dansındaydı otlar, çiçekler, ağaçlar. Yerdeki yeşil yürürken insanı saklayacak boydaydı ve gökteki mavi ufuk açıcıydı. Yabani bademler pembe beyaz bir örtüyle dantel dantel süslemişti taşları, kayaları. Gunîler öbek öbek yayılmış, yeşile bürünüp kabarmış, mor çiçekleriyle gelinlik kızlar gibi serpilmişlerdi. Taşların arasından, çimenlerin ortasından akan küçük sular, suların etrafında yoğunlaşan rengarenk çiçekler, uçuşan böcekler hayatın gerçek anlamını, var olmanın asıl nedenini açıklamak ister gibiydi. Hizan'ın etrafında ak karınları, gri tüylü derileriyle tatlı dağ fareleri dolaşıyor, ressam elinin asla çizemeyeceği desenlerle rengarenk kelebekler uçuşuyordu. Qasapxane sırtlarında yaban keçileri güneşleniyor, yavru keçiler zıplayıp duruyordu.

Cudî her mevsim bir başka karakter, bir başka kişilik kazanır ama istisnasız her seferinde hayran bırakır, mest eder, aşık kılardı kendine. Şimdi Mayıs-Haziran uysallığına, genç kız süsüne, göz alabildiğince berrak görünüşüne bürünmüştü. Ama gerillaya yollarını kaybettirir beyhude dolandırırdı Mart-Nisan sisinde, Kasım- Aralık tipisinde. Bir geçmeye görsün Cezîre'den, Zaxo'dan gelen yüklü bulutlar hemencecik boşalıverirdi Cudî zirvesinde. Diclenin nemi, Sîlopî, Cîzre ovalarının sıcaklığı yağmur yağdırırdı Cudî'ye. Yağmur sisler içinde bırakır, gizemli-ihtişamlı kılardı her defasında. Herekol,

Çırav, Kato, Kêla Memê'den de soğukları, serin havayı, karı, ayazı alır da serinletirdi Kêre'den öte ağaçsız, kayasız, öbek öbek köylerin fışkırdığı uçsuz bucaksız ovayı.

Ova Kürdistan'ının bittiği, dağ Kürdistan'ının başladığı sınır çizgisindeydi Cudî. Gemisiyle dolanmaktan yorulan Nuh'un 'işte buldum' dediği kıyıydı. Deliliydi Safine yirmi bin yıldan sonra bile bu hikâyenin. Ve şahidiydi Zêrînker tüm yaşanmışlıkların. Gören gözlere, anlayan yüreklere, kavrayan zihinlere güneş gibi açıktı suların çekilip Dicle yarığına girdiği ve asırlardır durup dinlenmeden hayat akıttığı. Nêrduş suyuyla beslendiğinde artık Cudî'yi yüreğine almış Leyla'ydı Dicle. Bundandır aşk ile sarhoş iken kıvrılırdı Cezîre'ye. Mem u Zin'i düşte tanıştırıp Qestel çeşmesinde buluşturandı Nêrduş. Gerçekte Mem Cudî, Zîn Dicleydi de insan şeklinde zuhur olmuşlardı o zamanlar.

Cudî'nin ne kadar yaşadığının ne kadar yaşlandığının ispatıydı Helena Pîr. Asırlık ninelerin kırış kırış ellerini, derin çizgili yüzlerini, gri saçlarını anımsatırdı yıkıntıları. Öte yandan nasıl yenilendiğinin, çeşitlenerek-çoğalarak ölümsüzleştiğinin, gençliğini koruduğunun ifadesiydi sincapların çabasıyla olmadık uçurumlarda, kaya çatlaklarında durmadan boy veren meşe ağaçları.

Sürü sürü dolaşan, güvende olduğunu hissedince oynaşıp duran dağ keçileri korurdu Cudî'yi. Boynuzları yaylanıp sırtına yapışmış, sakalları göğsünü süsleyen dimdik duruşlu bilge tekelere emanetti o. Tüm saldırılara, katliamlara rağmen inadına çoğalarak direnirdi dağ keçileri. Cudî'nin gizemli yarıklarında, ihtişamlı uçurumlarında yavrularını güvenle büyüteceklerine inançla sarılırlardı yaşama. Ve Cudî olurdu muratları.

Uçurumları keçilerle paylaşan şahinler süzülürdü havada. Rengarenk kanatları, minnetsiz dalışları, kaygısız uçuşları büyülerdi insanı. Bazen havada ibadet edercesine dansa dururdu şahinler, bazen de bir yarıştır alır başını giderdi.

Ya durmadan çalışan belki de uçurumlardaki, zirvelerdeki tüm ağaçların yaratıcısı olan rengarenk sincaplarına ne demeliydi? Bu kadar renkli ve çalışkan oluşları Cudî aşkındandı belli.

Havadaki şahinler, uçurumlardaki keçiler, ağaçlardaki sincaplar, vadilerdeki domuzlar- ayılar, yarıklardaki fareleriyle çok renkli bir ekosistemdi Cudî. Çiçeklere konan arılar, senfoniye tutuşan kuşlar, otları süsleyen rengarenk çiçekler, uçuşup duran kelebekler, uğur böcekleriyle ve tüm bunları tamamlayan gerillasıyla bir düş zamanıydı Cudî'de yaşam.

- Düş zamanı! Cudî! Umarım yeniden dönerim sana. Ve umarım bağrında sakladığın yoldaşlarımı yeniden görmeme, hasretle kucaklamama yardımcı olursun…

Hizan Cudî'deki zamanlarını, Cudî'nin kendisinde yarattığı anlamı, tadı böylece aklından, yüreğinden geçirip söylenirken gülerek karşısında bitiverdiler Zenda ile Şînda.

- Oturmadan, karnaslarınızla öylece durun. Ha tamam. Çok güzel çıktınız. Bir de şuraya geçin ve silahlarınızı omzunuza alın. Evet, tamam, bu çok heybetli çıktı. İki suikastçı, iki karnasçı gencecik kadın gerilla. Bu muhteşem resimleri hangi dergide, hangi gazetede yayınlasak rekor kırar. Şimdi gelin oturun.

Zenda ve Şînda karşısında oturacak şekilde yan yana bağdaş kurdular, sırtlarını kayaya dayadılar. Şînda gülerek,

- Heval burası çok güzel. Biz de içerde sıkılmıştık. Yarın da takımımıza gideceğiz. Gitmeden tartışacak olmamız bizim için iyi olacak.

- Burada hem Cudî'yi düşünüyor hem Şırnak'taki halkımızı, düşmanın zulmünü son haliyle görmeye çalışıyor hem de Besta, Çirav, Herekol, Serikê Mehemê Usê'ye bakıyordum. Derin düşünceler içindeyim ama etraftaki güzellikten de ruhumun fazlasıyla beslendiğini belirtmeliyim.

- Heval biz de yarın şehitliğe, oradan Gundik Remo'ya, Gorzê Keça'ye ineceğiz. Aşağılarda bahar iyice ilerledi, en güzel deminde. Yaza evirilip sararmadan aşağıların baharını yaşayacağımız için heyecanlıyım. Dutlar, erikler olgunlaşmaya başlamıştır. Gerçi sonbahar, kış ve bu bahar boyunca obüsler, havanlar aşağıları mahvetti, her yer yandı ama doğamızın da bizler gibi direndiğine inanıyorum. Yeşermiştir yine ağaçlar, bağlar. Meyveye durmuştur çiçekler.

Yirmi iki yaşında olmasına rağmen henüz on dördünde gösteren ay yüzlü, güneş saçlı, bal gözlü Zenda, kelimelerini tane tane seçiyor sevimli ve içtenlikle konuşuyordu.

Zenda Çelê bebekleri anımsatan narin bedeni, sarı gür saçları, çocuksu, sevecen simasıyla Zagros, Karnas silahlarını nasıl taşıyor, soğukkanlılıkla nasıl kullanıyor ve ağır çantasının altında bir ceylan atikliğiyle nasıl hareket ediyor diye düşünmekten kendini alamayan Hizan, her seferinde bu mini minnacık bedendeki kocaman yüreğe hayran kalıyor, iradesiyle gururlanıyordu.

- Evet heval Zenda, doğamız da bizim gibi direniyor. Yoksa bin yıllardır savaşların bitmediği bu topraklarda canlılık adına bir şey kalabilir miydi? Belki de Kürdistan doğasındaki direngenliktir biz Kürtlerin ruhunu belirleyen. Öyle ya her halk yaşadığı coğrafyaya benzer. Oranın toprağından, suyundan, havasından beslenir çünkü….

- Doğru söylüyorsun heval. Annem de öyle söylerdi.

- Biliyor musun hakikatin bilgisine en yakın olanlardır analarımız. Zira onlar doğadan kopmamış, toprakla iç içe olmayı başarmış olanlardır. Yani annen doğru söylemiş, bilgece konuşmuş heval.

- Kesinlikle ben de öyle düşünüyorum.

- Evet, şimdi sizi konuşalım. Hareketli takımın kadın timisiniz, ikiniz de suikastçısınız. Bu ağır savaş yılında Şehit Delal ve Besta şehitleri hamlesine denk bir katılımı geliştirebilecek misiniz? Başarılı bir pratik için başka neyiniz eksik?

Şînda Kiçi tim komutanıydı ve uzun yıllar Cudî'de gerillacılık yapmıştı. Bu yüzden söze o başladı.

- Kışın yoğunlaştık heval. Nisan operasyonuna da bu temelde katılmaya çalıştım. Bazı eylemler de yaptık ancak eyleme birlikte gittiğim iki arkadaşın şehit düşmesi, sadece benim kurtulmam, beni zorladı. Heval Gabar da, Heval Andok da birer kahramandılar. Aslında eylemlerimiz başarılıydı. Manevrayı doğru yere yapsaydık yani daha dikkatli olsaydık baskın yemezdik. Başarılı eylemler yapmış olmamız bizde rahatlığa yol açtı. Bunun yarattığı ani boşluğu da düşman değerlendirdi. Anladım ki heval, savaş kesinlikle anlık da olsa boşluk kabul etmiyor. Aslında yirmi dört saat gerillacılık perspektifinin anlatmaya çalıştığı şey de budur ama galiba biz başımıza en çıplak biçimiyle gelmedikçe anlayamıyoruz. Ancak somut sonuçlar çıkardığımı ve pratiğe buna göre katıldığımı belirtmek istiyorum.

- Heval Şînda daha önce de tartıştık. Operasyonun bir kolunu üç arkadaş olarak vurmaya karar vermiş olmanız doğru bir tutumdur. Ancak eylem için belirlediğiniz yer ve zamanlamada yetersizlikler vardır. Buna rağmen eylemleriniz başarılı olmuştur. Ancak mahkûm bir alana manevra yapmak doğru olmamıştır. Manevra yaptığınız yerde sadece karşıdaki düşman birliğinin hareketini denetime almanız, yukarınızdaki sırtı ve o sırttaki düşman birliğini hesaba katmamış olmanız, bulunduğunuz yerden su getirmek için dereye inip çıkmanız hatalı tutumlardır. Düşman da bu hatalarınızı değerlendirmiş ve sonuç almıştır. Zaten bizim gerillacılıktaki hatalarımız olmazsa düşmanın yapabileceği hiçbir şey de olmadığını pratikten biliyoruz. Tabi ki doğru sonuçlar çıkarmak ve bu temelde pratiğe yönelmek olması gerekenlerdir.

- Evet heval, ben de böyle yaklaşıyorum. Şahadetler karşısındaki duygusallığımı da aştım. Şimdi onlara layık olmak için ne yapmalıyım yoğunlaşmasındayım. Andok hevalin uzun bir süre çatıştıktan sonra düşmanın eline yaralı geçmemek için sloganlar atarak bombasını kendisinde patlattığı ana tanık oldum. Ağır yaralı olarak ele geçen Gabar arkadaşa yerimi söylemesi için yapılan işkenceyi, onun direnişini ve infaz edilişini gördüm. O anda silahımın olmaması kahrediciydi. Baskın sırasındaki ilk düşman roketiyle silahım fırlamış, alamamıştım. Düşmanın, hele o hain korucuların bütün alçaklığını, buna karşılık yoldaşlarımın kahramanlığını gördüm. İntikamlarını almak ve başarılı eylemler yapmak tek katılım biçimim olacak.

- Buna inanıyorum heval Şînda. Ancak gözükaraca girmemeye dikkat etmen lazım. Acılarımız, kin öfkemiz çok büyük de olsa savaşı akılla-mantıkla yürütmemiz şart. Sıcak bir yürek akılla-mantıkla dengelenmezse ömrü kısa olur. Düşmanımız dünyanın en sinsi, en kurnaz, en komplocu karakterine sahiptir unutma. Ama bizim de kırk yıllık hatta asırlık tecrübelerimiz var. Düşmanımızı tanıyoruz. Önemli olan şehitler karşısındaki duygusallığımızın bizi düşmanımız karşısında kaba intikamcı kılmasına izin vermemek, gerillacılığı her koşulda esas almaktır.

Her iki arkadaşını dikkatle dinleyen genç Zenda yeri geldiğini düşünerek araya girdi;

- Heval Şînda ile epey tartışmalarımız oldu. Başta çok duygusal yaklaşıyordu, sadece intikam almalıyım diyordu. O çatışmada silahı yanında olmadığı ve saklanmak zorunda kaldığı için utanıyordu ama arkadaşlarla yaptığı tartışmalardan sonra kendini toparladı. Şimdi iyi olduğunu, tim komutanım olarak bana da güven aşıladığını söyleyebilirim.

- Ben de öyle düşünüyorum heval Zenda. Araziyi tanıyorsunuz. Özelde de Şînda heval Cudî'yi iyi tanıyor. Düşmanın hareket tarzını da çözmüş durumdasınız. Gerisi gerillacılıktır. Gizlilik, disiplin ve kararlılık.

- Heval takım olarak da özgün tim olarak da başarılı eylemler yapacağız.

- Elbette heval Zenda. Gerilla demek eylem demektir. Hele de hareketli takım eylem takımı demektir. Herkesin kendini ifade etmek için bir dili vardır. Müzisyen müzikle, öğretmen konuşmayla, siyasetçi propaganda ya da projelerle. Gerilla da eylemle kendini ifade eder. Yani eylem varsa gerilla vardır. Gerilla eylemle halkı aydınlatır, bilinçlendirir, cesaretlendirir. Eylemle düşmanın zulmünü, faşist uygulamalarını deşifre eder, sömürgeci gerçeğini gözler önüne serer. Çünkü bir ülkede gerilla varsa oradaki sömürgeci-işgalci rejimler asla kendilerini meşrulaştıramazlar, yabancı yönetim olarak kalırlar. Bu da haksızlığı görünür kılar ve haksızlığa karşı halk direnişini, örgütlülüğünü kamçılar, geliştirme zemini, ruhu, bilinci oluşturur. Halklar bunun üzerinden serhıldana kalkar, ayaklanır, öz iradeyle özgürlüklerini elde eder. Yani sevgili Zenda gerilla olmak halkın umudu olmak demektir. Bu umudu yeşerten de eylemdir. O yüzden hepimizin işidir eylem.

Şînda Teyî özgün timin komutanı olmanın sorumluluğuyla kendinden emin bir şekilde,

- Heval Zenda ve ben birlikte YJA STAR adına özgün eylemler de yapacağız.

- Hadi bakalım eylem kızları size bu termali hediye ediyoruz. Örgüt emanetidir hem koruyun ama hem de aktif kullanın. İyi değerlendirirseniz termal hem sizi korur, çevrenizde ne olduğunu size gösterir hem bir sürü

eylem fırsatını görmenizi sağlar hem de hedefi rahatlıkla vurmanızı sağlayarak başarılı eylemler yaptırır. Hayırlı olsun!

- Teşekkür ediyoruz heval. Zaten ikimiz de kullanmayı biliyoruz, eğitimini suikast okulunda almıştık. Ama pratik yapmamıştık. Şimdi pratik yaparak termal hakimiyetimizi ilerleteceğiz.

- Tamam, gündüz dürbünleriniz, mesafe ölçeriniz var. Silahlarınız ve üstünüz kamufleli. Ancak biriniz karnasınızı kaldırın. Yanınızda bir otomatik silahın bulunması şart.

- Biz de öyle yapacağız heval. Takıma gidince bir karnası kaldıracağız. Ama birlikte suikast eylemi yapacağımız zaman diğer karnası da çıkarıp kullanacak yine kaldıracağız.

- Tamam. Zaten profesyonel gerilla bütün silahları kullanabilen tekniğe hâkim gerilladır. Tim düzeninde olduğu için sayısı azdır ancak niteliği fazladır. Eylem taktiğine göre hangi silah-teknik gerekliyse onu çıkarıp kullanır. Böylece kendisini hem güçsüzlüğünün ürünü olarak ortaya çıkarılan düşman tekniğine karşı korur ama hem de hafif-hızlı-sürekli eylemler yapar. Suikast ve termal de bu anlamda çok avantajlıdır.

- Kesinlikle heval. Takımda bir termal daha var. Zenda hevalle birlikte iki termalli de alıp etkili kullanacağız.

- Tamam o halde, sizlerle tartışacaklarımız bittiğine göre birlikte resim çekelim. Önce Zenda heval bizi çeksin, sonra Şînda heval çeksin. Şinda heval şöyle gel sırtımızı Helena Pîr'e verelim, Helena anamızla çekelim.

- Çok güzel çıktı. Ben de orada çekmek istiyorum.

- O halde şimdi sen gel Zenda heval. Tamam şöyle duralım. Dur birde Şehr-î Nuh'u arkamıza alalım, Pîro, Herekol de çıksın.

- Güzel çıktı. Zaten bu manzarada hangi resim güzel çıkmaz ki?

- Hadi bakalım gidip son hazırlıklarınızı yapın. Termali de sağlam mı diye kontrol edin. Ben biraz daha oturup geleceğim.

Zenda ve Şînda'yı bir süre arkalarından izledi. Bunca acımasız savaşa güç getirecek kadar kurnaz, uyanık olmalarını umut etti. Her ikisi de henüz çok genç ve saftılar. Zenda yaşam karşısında, ağır savaş karşısında hala toy ve biraz da hayalciydi. Şînda dünyanın kirinden, kötülük tanımı yapacak bilgisinden uzaktı. Bir düşman tanımları, bilinçleri, en önemlisi de kin öfkeleri vardı. Halkları adına, ezilenler-kadınlar adına bu ağır yükü omuzladıklarını biliyorlar, özgürlüğe, adalete, demokrasiye inanıyorlar bunun için inadına savaşıyorlar, eylem dayatıyorlardı. Ama kötülüğün binlerce kılığa büründüğü bu ülkede, bu savaşta uzun ömürlü olabilmek için daha fazla bilince, mantığa ihtiyaçları vardı. İki genç kadın olarak birlikte hareket edecekler, çoğu zaman yanlarında kimse olmayacaktı. En kötü savaş koşullarına birlikte göğüs gerecekler, karanlık geceleri, uzun yaz günlerini birlikte geçirecek, keşiflerde,

eylemlerde, erzak çekme işinde olacaklardı. Günlerce yıkanamayacaklardı. Ve kadın sevgisi, Önderliğe, şehitlere bağlılık bu gücün kaynağı olacaktı. Ne güzeldi Kürdistan'ın kızları ve ne asiydi zulme meydan okuyan ruhları….

İnsan bir yerden ayrılmaya görsün hafızası yağmur gibi yağmaya, gözlerini, yüreğini ıslatmaya başlar. Neden böyledir acaba? Kendi içinde kaç bin parçaya bölünmüştür insan? Bir ana sığdırılanlar nasıl oluyor da bir ömür boyunca ayrılmaz bir parçası olarak hareket eder kişiyle? Peki olmadığını düşündüğün ya da olduğundan haberdar olmadığın, belki de unuttuğun tüm detaylar, o ayrılığı hazırlayan anlarda neden bir sağanak yağmur olup hiçbiri diğerine değmeden yarışırcasına her biri kendi biricikliğiyle üzerine üzerine gelip de kendisini hatırlatır, gösterir, güldürür, düşündürür ya da ağlatır insanı? Bunca detayı hatırlamak için illa da ayrılmak mı gerekir yani? Yoksa ayrılık denilen zaman tüm yaşananlara gebe kalıp da o anı doğuran mıdır? Öyleyse eğer bu dünyadan ayrıldığımız anda doğmayacak mıdır bütün yaşamımız? İnsanın son anlarında bir filim izler gibi bütün geçmişini hatırlaması bundan mıdır sahi? Varlık zamanla ilgiliyse eğer yani oluşumun ana rahmiyse zaman belki de dönüşen, başka hal alan mekândan başkaca bir şey değildir insan!

Bu düşünceler içinde Cudî'deki yaşanmışlıklarını zihninde canlandırıyor, hüzünleniyor, derinlere dalıyordu. Nisan'da yaşadıklarına gelince dizlerini karnına çekip başını içine gömdü. Üzerinden henüz iki ay geçmemiş, fiziki etkilerini atlatamamıştı. Soğukkanlı, güçlü görünmeye, yoldaşlarına moral olmaya çalışıyordu. Ama içinde volkanlar patlıyor, püsküren alevler ruhunu yakıyordu. Çığlıklarının, feryadının gökleri yırttığından, arşa ulaştığından emindi.

İnsan baştan ayağa sessiz bir feryat, arşa yükselen acılı bir çığlık iken nasıl oluyor da gülmeyi, günceli yorumlamayı, gelecekle ilgili perspektifler vermeyi başarabiliyordu? Bir kişi gerçekte kaç kişiydi? Olanla olması gereken bunca farklı, bunca karşıt iken birbirini nasıl bunca tamamlıyor, birlikte aynı kişi olmayı başarıyordu insan?

Hayatın yüksek hızla çarpıp kaza geçirdiği, ruhu kanattığı bu tür anlarda insanın kim olduğu ne olduğu ne zaman nefret hastalığına bulaştığını yeniden yeniden çözmeye çalışır, kendi kendisiyle boyuna felsefe yapardı. Her seferinde de felsefenin bilimden çok idealizme, metafiziğe yakın ya da açık olduğunu kavrar, bilinmeze yol alır, bu yolculuktan ruhu dinlense de kafası karışarak geri dönerdi.

Siyasal ya da politik-ekonomik çıkarlar, egemenlik hastalığı gereği düşman da olsalar ve düşmanlık ta yapsalar sonuçta insanın nasıl oluyor da bunca canavarlaştığına bir türlü ikna olamıyordu. Teorik olarak tanımlar, tarihsel toplumsal olarak tahliller yapmak, insanlara da anlatmak zor değildi. Ancak insan olmak, canlı olmak adına ruhunun derinliklerinde bir türlü kendini ikna

edemiyordu. Kötülüğün sınırının olmamasıydı onu zorlayan. Hemen hemen bütün arkadaşlarının da bu konuda zorluk çektiğini bilirdi. Aslında ülkesinin tarihinden, halkının başına gelenlerden, birebir yaşadıklarından, savaşta gördüklerinden, duyduklarından savaştıkları düşmanın kötülükle beslendiğini belki de bütün kötülerin ve kötülüklerin beslendiği kaynak olduğunu biliyordu. Bu düşmandan kötülük adına beklemediği şey yoktu. Buna rağmen yine de unutamıyordu Nisan operasyonunda sevgili arkadaşı, genç yoldaşı Berfin'e yapılanları. O zamandan beri bir nefret küpüne dönüşmüştü düşmana karşı. Savaş adına yaptığı, yapacağı hiçbir şey tatmin etmez olmuştu onu. Yakmak istiyordu her yeri. Ancak ateş temizler kötülüklerden dünyayı düşüncesinde kilitlenmişti. Berfin'i düşününce önce sessizce, giderek boğuk hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yeniden feryada dönüşmüştü, yeri göğü parçalıyordu sessiz çığlıkları.

"Bir gün ola ki gelişmeler değişse bile asla barışmayacağım bu alçak düşmanla. Mezarda çürüyecek kemiklerim bile devlete düşman kalacak. Buna yeminliyim. Sen rahat uyu melek kız Berfin, üzülme, asla göz yaşı dökme güzel yoldaşım" diyor, boğulurcasına ağlıyordu. Zihni, bedeni çok yorulmuştu. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Nefessiz kalıyordu. Bilse ki yoldaşları sesini duymayacak, doğa-canlılar rahatsız olmayacak kozmik bir çığlık olup patlatacaktı kendini. Yüreği bir ateş nehrine dönüşmüş, ruhu boğuluyorken, bir ses

- Heval seni bekliyoruz akşam yemeği hazır dedi.
- Tamam, geliyorum diyebildi zor bela. Sesindeki yorgunluktan endişeye kapılan Viyan,
- Bir şey mi oldu Heval? diye sordu.
- Bir şeyim yok. Serin hava, bahar güneşi başımı ağrıttı herhalde. Sen git ben geliyorum diyebildi zorlukla.

Toparlandı. Plastik şişesindeki suyla yüzünü yıkadı, biraz içti, saçını düzeltti. Kendini toparlayarak sofranın kurulduğu yere geçti.

Yemek gulik ve soryaz otlarından yapılmış, oldukça güzel görünüyordu. Laleşîn, Amara, Vîyan, Zenda, Şînda, Ezda sofrada onu bekliyorlardı. Laleşîn Hizandan da eski bir gerillaydı ve Cudî'nin komutanıydı. Hayatı sıcak savaş alanlarında geçmişti, tecrübeli ve de bilinçliydi. Sofraya yaklaşan Hizan'a,

- Bugün hiç noktaya gelmedin heval.
- Ê, Cudî'den ayrılmak kolay değil heval. Şimdiden özlemeye başladım.

Amara araya girip

O halde gitmeyin heval dedi.

- Gitmeliyiz heval Amara. Neyse bu nefis yemekleri yiyelim yoksa iyice soğuyacak. Mutfakçı heval Ezda mıydı yoksa herkes mi?

Bu sözlerin ne anlama geldiği bilindiğinden hepsi birden kahkahayla güldü. Viyan,

- Tabiki herkes. Heval Ezda yine hepimizi çalıştırarak mutfakçılığını tamamlamış oldu.

- Böylesi daha güzel. Ben hepinizi katıyorum ki yemek kolektif olsun. E, paradigmamıza göre ortaklaşa yapılan, kolektif olan güzeldir, değil mi?

- Tabi, tabi. Herkesi çalıştırarak kolektif olana ulaşılsaydı fabrikaların hepsi komün olurdu.

Amara'nın bu son sözleri üzerine gülmeler yoğunlaşmıştıki, İHA sesi duyulmaya başlandı.

- Yerimiz iyi, parlayan şeylere dikkat edin yeter dedi Laleşin. Bir yandan da tabakların parlayan kenarlarını ekmekle, otlarla kamufle etmeye çalışıyordu.

- Zenda ve Şînda hevalleri bu gece göndermeyi düşünüyoruz heval. Sizce de uygunsa yemekten sonra gidebilirler.

- Geçerken onları göreceksek ve farklı bir işleri yoksa gidebilirler heval Laleşîn.

- Biz hazırız heval Hizan, zaten gideceğimiz yerde de sizi bekleyeceğiz, hazırlık yapacağız.

- Tamam, o halde İHA geçtiğine göre çaylarımızı içelim ve sizi gönderelim.

Vîyan ve Ezda'nın getirdiği çayları içtikten sonra Zenda ve Şînda'yı törenle gönderdiler. Radyodan haberleri dinlediler. Bu arada hava da kararmaya başlamıştı, artık tulumları açıp uyuma vaktiydi. Mesafeli bir şekilde ikişer ikişer yatıyorlardı. Bu tekniğe karşı iyi bir tedbirdi. Amara, Vîyan, Ezda kendi yerlerine geçtikten sonra Hizan ve Laleşîn de yerlerini hazırlayıp tulumlarına girdiler.

Gerilla sabaha erken başlardı. Saat sabah 04:00'te ayakta olmak için saat 21:00'da uyumuş oluyorlardı. Gece nöbetini de tuttuklarından ortalama altı saati uykuyla geçirmiş oluyorlardı.

Hizan tulumunun içinde düşüncelere daldı. Zihni yolculuktaydı. Bir iki gün önce bu noktaya gelirlerken onları uğurlayan Mazlum Kotol'ü, yaşadıklarını düşündü…

Mazlumla ilgili düşünceleri onu Nisan başlarına, birlikte yaptıkları zahmetli yolculuğa götürdü. Mart'tan itibaren Girê Hêmo'da birlikte kalmışlardı. Henüz ağaçlar tomurcuğa durmadan şubat sonunda çıkmışlardı kış kamplarından. Hizan'ın da içinde olduğu grup kamptan çıkıp aşağılara inmiş, erkenden eylemlere başlamışlardı. Herkes moralli, istekli, heyecanlı katılmıştı çalışmalara. Savaş-yaşam disiplinleri iyiydi. Bundan olmalı arazi dezavantajlarla dolu olmasına rağmen hem eylemler yapılmış hem de hiç kayıp verilmemişti. Nisan'da ağaçlar, çiçekler açılmış, havalar hissedilir derecede ısınmıştı. O yılki erken bahar, yağan yağmurlar doğayı bir başka

güzelleştirmişti. Üç Nisan günü Hizan, Sorxwin ve Mazlum Girê Hêmo takımıyla işlerini bitirmiş, Navserdeki (Cudî Zirvesi) arkadaşlarını görmek için yola çıkmışlardı. Dola ARGK, Nokta Buzdolabı, Qela Bêzarê, Kani Qamîşê, Nokta Kewê, Boğaza Zeytunê, Mamgur, Av Çinarkê, Tuşîmîn derken Hesena'ya varmışlardı. Doğanın güzelliği mest ediciydi. Öncü Mazlum'du. Mazlum Kotol'un uzun yılları Cudî'de ama esas olarak da Girê Hêmo'da, Hesana'da geçmişti. Mazlum genel olarak Cudî arazisini ve esas olarak da buraları karış karış biliyordu. Aşağılardan bakınca asla geçilmez denilen uçurumlardaki patikalardan gidiyor, zorlu ama heyecanlı anlar yaşatıyordu Hizanla Sorxwîn'e. Bir ara Sorxwîn Hizan'a,

- Heval Hizan, bu Mazlum'u takip etmekle hata yapıyoruz. Sonumuz Siyabend gibi olmazsa iyidir. Kim bu uçurumlardan geçmiştir ki? Bence keçilerin bile ancak güçlü olanları, gençleri buradan geçiyordur demiş, birlikte hallerine gülmüşlerdi.

Gerçekten de perişan olmuşlardı. Mazlum'un bir çırpıda geçtiği yerleri onlar birbirinin ellerinden tutarak, bazen biri diğerinin ayaklarının altına omzunu dayayarak ve oldukça yorularak, ürkerek geçiyorlardı. O anlarda Mazlum çoktan ulaştığı yerden onlara gülüyor, "yaşlanmışsınız, keçi atikliğini yitirenler Cudi'de gerillacılık yapamaz" ya da "hadi az kaldı, biraz daha hızlanın" vb. sözlerle takılıyor, kızdırıyor, güldürüyordu.

Mazlum'la Hizan uzun yıllardır tanışıyorlardı. Ancak on dört yıldan sonra ilk kez Cudî'de bir araya gelmişlerdi. Bunca yıldan sonra karşılaştıklarında Hizan ilk etapta Mazlum'u çıkaramamış, bu Mazlum'da alınganlığa yol açmıştı.

- Gerçekten de yaşlanmışsın heval. Yoksa ilk bakışta çıkarırdın beni, demişti. Hizan ise,

- Ê, Mazlum heval o zamanlar çok genç, sevimli bir arkadaştın. Şimdi saçları dökülmüş, kocaman bir adama dönüşmüşsün. Beş dakika düşündükten sonra çıkarmış olmam normal değil mi? Hem seni ismen, bendeki yerin anlamında unutmamış hep sormuştum ama değiştiğin için cismen ilk etapta çıkaramadım, ne yapayım?

- Ne yani ben cisim miyim?

- Hayır Mazlum'sun heval ama her insan gibi senin de bir cismin var yoksa yıllar sonra görüştüğümüzde nasıl tanıyabilirdim? Yani…

İlk karşılaşmalarındaki bu diyalog çevredeki arkadaşlarını kahkahalara boğmuş, her ikisi de birbirine özlemle sarılmış, uzun uzun hâl hatır sormuşlardı.

Aradan geçen yılların Mazlum'u çok olgunlaştırdığını, hatta yıprattığını, karakterinde içe dönüklük, sessizlik yarattığını izledikçe fark eden Hizan, nedenini öğrenmek için sohbetlerini derinleştirmişti. Bu sohbetlerden birinde Mazlum'un anlattığı 2011 Aralık operasyonunun onu derinden sarstığını fark

etmişti. Böylece Hizan Mazlum'un üç gün içinde on sekiz şehit verdikleri 2011'deki o olaylardan çıkamadığına, ruhunun orada kaldığına karar vermişti. Mazlum'un anlattığı o olaylarda Hizan'ın birebir tanıdığı birçok arkadaşı ve uzun yıllar birlikte kaldığı, derinden sevdiği Binevş Edesa da şehit düşmüştü. Binevş şahadetinden kısa bir süre önce Hizan'a bir mektup, içinde de Cudî taşları göndermiş, onu Cudî'ye davet etmişti. Bu davet Hizan'ın Botan'a gelmesine, Cudî'yi görmesine etki etmişti.

Bir sohbetlerinde Hizan Mazlum'a 'baskın yediğiniz, Binevş hevali kaldırdığın yere gidelim mi?' diye sormuş, Mazlum da 'ne zaman istersen hazırım' demişti.

Hizan, arkadaşı, can yoldaşı Êzidi Binevş'in şehit olduğu yere, bedeninin parçalanıp, kanının aktığı yere gitmek, izlerine yüz sürmek, ruhunda yıkanmak ve "Binevş heval sana geldim. Davetini gecikmeli yerine getirdiğim için özür dilerim. Şimdi beni Cudî'de dolaştır, el ele verip gezelim, birlikte eyleme duralım…" demek istiyordu. Bu onun için bir sözün yerine getirilmesiydi.

Böylece o günlerin birinde Mazlum, Tirêj, Hizan ve Vîyan yola çıkmış, uzun bir yürüyüşten sonra Tuşîmîn vadisinden Hewler üçgenine varmışlardı. Vadinin derinliği, iki taraflı olarak tepelerin yüksekliği, kale görünümlü sırtlar, çok çeşitli biçimler almış kayalar, geçit vermez uçurumlar, sık orman büyülemişti Hizan'ı. Buralar adeta gerilla için yaratılmış asi, sarp, ürkütücü olduğu kadar sıcak ve koruyucuydu. Peki neden gizleyememişti, koruyamamıştı Binevş'i, Sema'yı, Yıldız'ı, Rubar'ı, Serbest'i?

İki saatlik yürüyüşten sonra Mazlum 'işte geldik. Hava saldırısı yediğimiz, Binevş hevalin şehit düştüğü yer burası' demiş, dört arkadaş sessizlik ve hüzün içinde oracıkta oturmuşlardı.

Aradan yedi yıl geçmiş olmasına rağmen izler hala çok belirgindi. Kazan-roket parçaları paslanmış halde etraftaydı. Roketlerin, kazanların açtığı çukurlar hala tam kapanmamıştı. Parçalanan kayalar, kırılan ağaçlar belirgindi. Yıkılmış mangalar, battaniye, çaydanlık, tencere, ayakkabı, elbise parçaları gerilladan kalan canlı işaretlerdi. Beyaz porselen fincanların, bir cezvenin varlığı ise şaşırtıcıydı. Belki de savaşın biraz aralandığı diyalog sürecinde alana gelen halktan insanların getirdikleriydi bunlar.

Uzun bir sessizlikten sonra Hizan dalıp giden Mazlum'a, "hadi anlat. O anlara birlikte gidelim. Yalnızlığına bizi de al" demiş, yağmurlaşan gözlerini Mazlum'un acılı gözleriyle buluşturmuştu. Mazlum bir sigara yaktıktan sonra;

"Aralık'tı. Kar yağmıştı. Normalde kamplarda olmamız gerekiyordu. Ancak Navser'e(Cudî zirvesi) büyük bir operasyon yapılmış, kamplar deşifre olmuştu. Buralar az kar aldığı için Navserdeki arkadaşların hepsi yanımıza gelmişlerdi. Yönetimimiz Binevş ve Serbest arkadaşlar da gelen arkadaşların içindeydi. Sahadan da Rubar arkadaş gelmişti. Böylece yaklaşık kırk arkadaş burada

toplanmıştık. İlk birkaç gün etraftan erzak getirdik, geçici olarak bu mangalara yerleştik, toplantılar yapıldı, girilecek kamplar belirlendi, kamp düzenlemeleri netleştirildi, planlama yapıldı. Artık yeni planlamaya göre harekete geçilecekti. Bu vadi, mangaların bulunduğu bu yer kar almıyordu ancak yamaçlar, sırtlar kar altındaydı. Burası derin olduğundan görüntü vermiyordu. Ateş yakmak, hareket etmek için avantajlıydı. Tepecilerimiz etrafı denetine alıyordu. Erzak konusunda zorlanıyorduk, girilecek kamplar önceki yıllardan kalma olduğu için riskliydi ancak mecburiyetten oluşan bu yeni planlamayla idare edecektik. Koşulları, zorlukları sorun yapmıyorduk. Sanırım artık dağılacağımız gündü, İHA alanda dolaşmaya başladı. Bir süre sonra jetler vadiyi vurmaya başladı. Ancak vuruşlar etkili değildi. Kimseye bir şey olmadı. Vadinin zikzaklı yapısı, iki taraflı yamaçların birbirinin içine girecek şekilde daralması bizi kazanlardan, roketlerden koruyordu. Hava saldırısı sona erince Heval Binevş arkadaşları buradan çıkarmak, dağıtmak için harekete geçti. Bu yamaçtan daha otuz metre çıkmamıştı ki suikast edildi. Bir roket hemen yanına isabet etmişti. Vuruşlar devam ettiği için bir süre beklemek zorunda kaldık. Sonra Binevş hevalin yanına gittik. Şehit düşmüştü. Hemen orada kaldırdık. Arkadaşlar grup grup dağıldı. Bizim grup beş kişiydik. Serbest Harunî, Zîlan Efrîn, Nîdal Efrîn, Sadun Urfa arkadaşlar ve ben. Biz de şimdi çıkacağımız sırttaki eski bir kampımıza girdik. Kalkalım gerisini orada anlatırım" demiş, böylece kalkmışlardı.

Sırta doğru otuz metre çıktıktan sonra Mazlum'un durduğu yerde oturmuşlardı. Mazlum, "işte Binevş hevalin vurulduğu yer ve ilk mezarı. Diyalog sürecinde cenazesi buradan alınıp şehitliğe götürüldü." diyerek Hizan'ı bilgilendirmişti.

Mazlumla birlikte Binevş'e ait ilk mezarı açmışlardı. Toprağın içinden Hizan'ın tanıdığı siyah lacivert parke çıkınca, Binevş'e sarılır gibi parkeyi okşamıştı. Parke parçalanmıştı ancak hala tanınabilir durumdaydı. Ceplerinden turuncu bir kablo (belli ki radyo anteni olarak kullanmıştı), diş fırçası ve macunu, bordo renkli kalem ve portakal aromalı lezo çıkmıştı. Elbiseleri, ayakkabıları da kazılan yerden çıkmıştı. Onlar da parçalanmıştı. Hizan ceplerden çıkanları, elbisesinden bir parçayı yanına almış, diğer eşyaları yeniden düzelterek toprakla örtmüştü.

Dik yamaçtan yorularak Mazlum'un bahsettiği kampa varmışlardı. Daha yavaş yürüyen Hizan vardığında Mazlum ve Tîrêj kampın girişinde oturmuşlardı. Mazlum'un yoğunlaşan duygusallığından Tîrêj de Hizan da etkilenmiş, havayı dağıtmak için genç Viyan'a 'haydi basıncı biz eksi yoldaşların resimlerini çek. Böyle bir bileşimi buralarda bir daha bulamayabilirsin' demiş fotoğraf çektirmişlerdi. Sonra Mazlum anlatmaya devam etmişti;

“O gün biz bu kampa ulaştıktan yarım saat sonra kobralar vurmaya, Skorsky’ler indirmeye başladı. Sırtlar karlı ve açık olduğundan hareket edemiyorduk. Kampın fark edilmeyeceğini düşünüyorduk. Ancak şimdi oturduğumuz bu girişin bizi deşifre edebileceğinden endişe ediyorduk. Asker buradan hava saldırısının yapıldığı vadiye inecekti ve kampın bu girişi fark edilebilirdi. İçerdeydik. Ben içerden bu kapıya yanaşmış sesleri dinlemeye, durumları anlamaya çalışıyordum. İndirmeler yapıldıktan bir süre sonra sessizlik oldu. Demek ki vadiye inen kol buradan geçmedi diyerek kendi kendime yorum yaptım. İçeri girip Serbest arkadaşa bilgi verecektim ki, kapıdan içeriye el bombası atıldı. Kampın girişi fark edilmişti. Giriş uzun ve derin olduğundan bomba bulunduğum yeri etkilemedi. Serbest arkadaş ‘bir süre uğraşırlar fakat o kapıdan içeri giremezler, derindir, dardır. Ses çıkarmayalım, bir şey varsa da imha ettik deyip giderler’ deyince ona göre davrandık. Ancak gitmediler. Bir süre sonra kapı roketle vuruldu. Biz en alt kattaydık, etkilenmedik. Tam artık giderler diye bekliyorduk ki kampın diğer girişinde de silah sesleri gelmeye başladı. Şimdi işler çok ciddiydi. Uçurumdaki girişin fark edilmesi içeri gireceklerini gösteriyordu. Ona göre hazırlandık. Girişten asker sesleri geliyordu. Biraz sonra bulunduğumuz yere inmeye başladılar. Sessizdik, parmaklarımız tetikteydi. Askerle aramızda sadece manganın naylonu kaldığında taramaya başladık. İki asker öldü, diğerleri bağrışmalar içinde yukarı çıktılar. Artık içerde olduğumuzu biliyorlardı. Her iki kapıyı da tutup içeriye bombalar atmaya başladılar. Bulunduğumuz yer yanmaya başladı. Naylonlar yanıyor, üst üste bombalar atılıyordu. Cehennemdeydik. Daha aşağıya inip ateşten korunmaya çalıştık. Dumandan, baruttan nefes alamıyorduk. Akşama kadar böyle sürdü. Hava kararınca etrafa sessizlik çöktü. Ben ve Nîdal arkadaş uçurumdaki kapıdan düşmanı vurup çıkalım diye Serbest hevale öneride bulunduk. Serbest heval ‘siz ikiniz çıkın, benim kurtulmamın bir anlamı yok. Bu durumlardan sonra bölgenin sorumlusu olarak örgüt karşısına çıkacak yüzüm yok’ dedi. Tüm ısrarlarımıza rağmen Serbest arkadaşı ikna edemedik. Zîlan ve Sadun arkadaş da Serbest hevalle aynı tutumdaydı. Biz Nîdal arkadaşla kapıdan çıkma imkânı varsa Serbest arkadaşları çağırırız, önce gidip bir deneyelim diye tartışıp yukarı çıktık. Uçurumdaki girişe sessizce yaklaştık. Karanlıktı, sessizdi. Tam kapıda ayağım bir kutuya çarpınca ses çıktı. Aynı anda iki taraftan üzerimize mermiler de yağmaya başladı. Geriye çekilip yere yattık. Mermiler yağmur gibiydi, el bombası atıldı. Bir süre sonra yeniden sessizlik oldu. Belli ki girişin iki tarafına yerleşmiş, girişe de ses çıkaran cisimler koymuş çıkmamızı bekliyorlardı. Biz ise oracıkta öylece beklemeyecek, ne olursa olsun çıkacaktık. Şehit olacaksak da çatışarak son nefesimizi verecektik. Ben bir kez daha sessizce girişe yanaştım. Bir tarafa el bombası atıp diğer tarafı taramaya başladım. Dışarıdan

bağrışma sesleri geliyordu, kaçışıyorlardı. Nîdal arkadaşa ‘haydi, şimdi’ dememle onun dışarıya fırlaması bir oldu. Şimdi o dışarıdan tarıyordu, bana ‘tamam’ dediğinde ben de Serbest arkadaşlara ‘gelin, çabuk olun’ diye seslenerek dışarıya fırladım. Nîdal heval kendini uçurumlara bırakınca ben taramaya başladım. Serbest, Sadun ve Zîlan arkadaşları bekliyordum. Bir yandan tarıyor, bir yandan ‘çabuk olun’ diye bağırıyordum. Kısa bir süre sonra içerden bomba sesi geldi. Biz beklemeyelim diye Serbet, Sadun ve Zîlan arkadaşlar bombalarını kendilerinde patlatmışlardı. Ateş etmeyi bıraktım. İçerden gelen bomba sesiyle öylece kaldım. Tuhaf bir sessizlik beni yutmuş, dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Bana sonsuz gibi gelen o kısa zamandan kobra sesleriyle uyandım. İki kobra hızla bana doğru geliyordu. Artık roketler fırlatmaya başlamışlardı ki ben de kendimi uçuruma bıraktım. Uygun bir yer bulunca durdum. Hava artık ağarıyordu. Bir süre sonra yeniden jetler vurmaya başladı. Bir kazan hemen aşağımdaki vadiye isabet etti. Orada belli ki arkadaşlar vardı. Sonradan o kazan vuruşunda on arkadaşın şehit düştüğünü netleştirdik. Gidip cenazeleri kaldırdık. Üç arkadaş ta yaralı kurtulmuştu. Bulunduğum yerin karşısındaki sırtta da çatışma başlamıştı. Orada da bir kampımız vardı ve Rubar arkadaşın orada olduğunu biliyordum. Buradaki arkadaşlar uzun süre çatıştıktan sonra kendilerini imha ettiler. Sema ve Yıldız arkadaşlar son mermilerine kadar çatıştıktan sonra el ele verip kendilerini uçurumdan atıyorlar. Rubar arkadaş ta bombasını kendisinde patlatıyor.

Çatışmalar bitip operasyon geri çekildiğinde on sekiz arkadaş şehit vermiştik. Yaralılarımız vardı. Yönetimsiz kalmıştık. Kamplar imha olmuştu, erzak yoktu. Kış iyice ağırlaşmıştı. Kalan arkadaşlar o zor şartlarda yaşam mücadelesi vererek baharı beklemiştik ve baharı intikama çevireceğimizin sözünü içimizde dağ gibi büyütmüştük. Anlayacağın Hizan heval 2011 Aralık’ı benim için mahşeri zamanlardı. Sonra çok baharlar, yazlar, kışlar yaşadım ve hep Cudî’de kalmada ısrar ettim. Defalarca buraya geldim, ondan sonraki süreçlerde de çok şey yaşadım, yaşadık ama benim için o mahşeri zamanlar biricikliğini hep korudu.

Mazlum bunları anlatırken içeri girmiş, kampı dolaşmış, uçurum kapısından çıkmışlardı. Adını uçurum kızı Yıldız’dan alan tepeye çıktıklarında Viyan elinde makinasıyla onları beklemekteydi. Şehit Yıldız tepesinin zirvesinden Sema ve Yıldız’ın kendilerini uçuruma atıp ölümsüzleştikleri kampı ve on kişinin kazanla şehit düştüğü vadiyi, askerlerin indirme yaptığı yerleri, Mazlum ve Nîdal’ın kendilerini bıraktıkları uçurumu incelemiş, görüntülerini çekip, Mazlum’un ardı sıra alandan ayrılmışlardı.

Sonraki günler boyunca yaşadıklarından dolayı Mazlum’a daha hassas ve duyarlı yaklaştı Hizan. Bundan olmalı Girê Hêmo’dan geldikleri gün uçurumlu yolda da çok zorlanmalarına rağmen hiç kızamadı.

O gün uçurumdayken;

“Bana sorarsan Mazlum bizi Cudî’den soğutmak istiyor. Cudî’yi paylaşamıyor. ‘Eğer seviyorsanız aha kendinizi bu uçurumlarda ispat edin de görelim’ demeye getiriyor. Ama bilmiyor ki emekleyerek de olsa biz Cudî’de kalmaya kararlıyız. Cudî sevdamızı onunkiyle yarıştırmaya da hazırız. Sen dur oraya ulaşalım, sana ne yapacağımızı biliyoruz” diye takılarak Sorxwîn’i de güldürüp kızgınlığını unutturmuştu.

Mazlum, Hizan’la Sorxwîn’in ne konuştuklarını duymamış, oturduğu yerden el kol işaretleriyle bir şeyler anlatıp boyuna gülmüş, diğer arkadaşlarına göstermek için bu zorlu anların boyuna fotoğraflarını çekmişti.

Sorxwîn’le Hizan ancak Hesena vadisinde Mazlum’a yetişebilmiş, yarı şaka yarı ciddi bir sürü eleştiri yapmışlardı. Hesena’da biraz dinlenip yemek yedikten sonra Mazlum işleri için Girê Çolya’ya gitmiş, Sorxwîn’le Hizan da Cudî zirvesine çıkmak için yola koyulmuşlardı.

Ayrılırken Mazlum: “Heval gerçekten de uçurumlarda çok iyiydiniz. İkinizde. Ve itiraf edeyim ki ben de ikinci kezdir oradan geçiyordum. Sizi güvenlikli, görüntü vermeyen bir yoldan götürmek istediğim için oradan getirdim.” demiş, Hizan da yoldaş güzeli diye tanımladığı Mazlum’a sarılmış, “biliyorum heval Mazlum. Bizleri düşünerek adım attığını biliyorum ve o uçurumlardan geçtiğimiz için de çok heyecanlandım, çok mutlu oldum” demiş, öylece vedalaşmışlardı.

Hizan, Mazlum’u, Kotol’dan başlayıp dağlarda maceralarla geçen yaşamını, birlikte gerillaya katıldıkları beş genç akrabası, arkadaşını, her birinin de mücadele içindeki sadeliklerini, dürüstlüklerini, militanlıklarını düşündü o gece. Mazlum’la Serxwebun’un henüz çocuk denilebilecek yaştaki genç hallerini, morallerde, anma programlarında birlikte sahneye çıkıp stran söyledikleri anları bir bir hatırından geçirdi.

Bu arada saatine baktı. Saat oldukça ilerlemiş, 23:00’ı bulmuştu. Artık yatmalıyım, sabah yapacak bir sürü işimiz var diye düşünürken belli belirsiz bir sesle ‘Hadi Hizan kendini uyut’ dedi.

Laleşin, onun uyumadığını fark edince,

- Beni de uyku tutmadı heval. İnşallah Şînda ve Zenda arkadaşlar yerlerine ulaşmışlardır. Bu İHA hiç durmuyor.

- Rahat ol, ulaşmıştır geçler. Haydi uyuyalım bizde. Mazlum’u düşünüyordum bu gece. Uykusuz bıraktı beni kuralsız. Sahi gitmeden bir daha göremez miyim?

- İstersen çağırabiliriz heval.

- Yok heval. İşleri önemli, işiyle uğraşsın. Bir de bu yoğunlukta toplanmayalım, risklidir. Neyse iyi geceler heval. Sabah ola hayır ola.

Cudî o gece sakindi. Gökyüzü ay ışığının etkisiyle berraktı. Yıldızlar gümüşi renkteydi. Baykuş gecenin sessizliğini dağıtıyor, insana kendi dilinden yarın neler olacağını açıklıyordu. Otların çiçeklerin kokusu mutluluk saçar gibiydi. Doğanın ahengini savaş bozuyordu. Zira İHA'lar, F16'lar Cudî'ye nefret kusuyordu. Şehr-î Nuh'un ışıkları Cudî yamaçlarını aydınlatıyordu. Uzaklardan obüs, A4 sesleri geliyordu. Fareler her geceki gibi yarışırcasına erzaklar arasında koşturuyordu. Hizan ve Laleşîn artık uykudaydı.

Gerilla derin uyumazdı. Hizan'ın da uykusu kesik kesik olur, her uyanma arasında yapılacak işleri düşünür, tekrar tekrar planlardı. Bir keresinde yanı başındaki bir şeye elini atmış, tanımadığı bir sesle uyanmış, tam boynundan tuttuğu hayvanın bir çakal olduğunu görünce korkuyla bırakmıştı. Hayvan şaşkınlık içinde korkuyla kaçmıştı. O anda seslere uyanan arkadaşları ne oldu diye sorunca 'ayakkabımı alacak kadar yanıma sızmış çılgın. Kaptırır mıyım ayakkabılarımı' demiş, arkadaşları 'vay be çakal sızmada başarısız kaldı' diye şaşkınlıklarını dillendirmişlerdi.

Bir süredir gördüğü bir rüyanın etkisindeydi Hizan. Rüyanın kendisine ölümle randevusu olduğuna dair bir mesaj verdiğini düşünüyordu. Bu yüzden yarım işlerini tamamlamaya çalışıyor, bir yerlere ulaştırılması gereken belgeleri gönderiyor, işleriyle ilgili planlamalarını buna göre yapıyordu. Bu gece de uyandıkça bunu düşünmüş, kalan işlerini gözden geçirmişti.

İnsanlar tersini düşünseler de ona göre, gitmek ile kalmak arasında bedenen ince ama ruhen kalın bir duvar vardı. Ölmek bedenen anlık ve çok basit bir şeydi ama ruhen çok badireliydi. Gidenleri özlemek, kalanlardan kopamamak gibi şeyler bedeni değil ruhu ilgilendirir, ruhu meşgul ederdi. Sonuçta da kalan beden değil ruh olmasına rağmen nasıl oluyor da ölüm karşısında bunca meşguliyetler içine giren ruh oluyordu anlamakta güçlük çekiyordu. Bedenen ölmenin nasıl da anlık ve kolay olduğunu en iyi savaşanlar bilirdi. Bu yüzden olmalı normal insanlar gibi kaygılara sahip olmaz, zorlanmazlardı onlar. Ölüm yaşamın bir adım ötesinde değil yaşamın içindeydi savaşanlar için. Hele savaşın çok yoğunlaştığı yıllarda öylesine olağanlaşmış, yaşama öylesine içerilmişti ki her an her şeye hazır olmak ekmek yemek, su içmek gibi olağanlaşmıştı. Öte yandan yaşamı uğrunda ölecek kadar çok sevenlerin yoldaşlarıydılar. Bu felsefeden beslenmişlerdi. Önemli olanın anlamlı bir yaşam ve onu değerli kılacak yerinde bir şahadet olduğuna inanıyorlardı.

…

Düğmeye basıp aydınlanan saatinden zamanın epey ilerlediğini gören Hizan, tulumunun içinden başını çıkarıp dışarıya baktı. Saat 03:00 olmasına rağmen karanlığın hükmü vardı. Karanlık gerillayı örten, gizleyen iyi bir

perdeydi. Karanlıktan faydalanmak, işlerini, eylemlerini, gidiş-geliş yoğunluklarını geceye sığdırmak hayati önemdeydi. Zira düşman teknik üstünlüğe dayanarak savaşıyordu. Arazinin hemen her yerine kamera, foto kapan, kalekol, gizli birlik yerleştirmişlerdi. En önemlisi de ajan-muhbir ağıyla özel savaş yöntemleriyle düşürdükleri yığınca sivili ot toplama, avlanma, bal arama, bahçeleriyle, hayvanlarıyla ilgilenme adı altında gerilla arazilerine gönderiyorlar, istihbarat toplayıp hava harekatları düzenliyorlardı. Tüm bunlardan dolayı gündüzler gerilla için dezavantajlarla yüklüydü. Geceleri de termal, gece dürbünü, lazer gibi tekniklerle görüntü almaya, istihbarat toplamaya çalışırdı düşman. Ancak gece etkili olabilen bu teknikleri boşa çıkarmak gerilla için zor değildi. Gerillanın da bu teknikleri boşa çıkarıcı doğal tedbirleri vardı. Bu yüzden tüm işler gece yapılıyordu. Gündüz noktalarda hareketsiz kalınıyor, istirahat ediliyor, örgütsel işler yapılıyordu. Fakat işler ne kadar uzun sürerse sürsün, kalınacak noktaya (konaklama yeri) ne kadar geç saatlerde varılırsa varılsın güneş doğmadan uyanık olurdu gerilla. Yorgunluğunu, uykusuzluğunu kahvaltıdan ya da öğle yemeğinden sonra giderirdi. Güneşten önce uyanıp hazır halde bekleme durumuna rojbaş diyorlardı.

Rojbaş (günaydın) sadece bir askeri disiplin değil yaşamın ibadeti gibiydi. Güneşten önce uyanmalı, etrafın keşfi yapılıp arazi denetime alınmalı, uzun güne öyle başlanmalıydı. Araziye yerleşmiş düşman birlikleri varsa, bunların noktalara sabah erken sızdığını, baskın yaptığını, böylece günün aydınlığından faydalanıp teknikle yöneldiğini bilirdi gerilla. Bu durumlara karşı tedbir almanın, boşa çıkarmanın kuralıydı karanlıkta uyanmak, çantasını toplayıp hazır olmak, keşif yapmak, araziyi denetime almak. Arazinin temiz olduğu netleştikten sonra disiplininden taviz vermeden kahvaltıyla başlayan günün programına geçilir, öğle yemeğinden sonra yarım kalan uykular tamamlanır, kişisel temizlik, silah bakımı yapılırdı. Böylece “rojbaş” gerilla yaşamının önemli bir bölümünü oluştururdu. Rojbaşla uyanıp toparlanmamış, keşif yapıp araziyi denetime almamış bir gerilla kendisini düşmanının insafına terk etmiş ölü gerilladır derlerdi. Hatta böyle olmakta dayatanları gerilla bile kabul etmezlerdi.

Hizan’a göre rojbaş bundan da öteydi. Ona göre her sabah güneşin doğuşunu beklemek, aydınlığın doğumuna tanıklık etmek, aydınlığı zihnine, yüreğine, ruhuna çekmek doğru yaşamanın, başarılı olmanın sırrıydı. Bu sırra ermeyenler pozitif enerjiyle beslenemezlerdi. Negatif enerji ise işlerin ters gitmesine, başarısızlığa yol açardı. Yaşam kaynağı olan Güneş’ten sonra uyanmak zihin uyuşukluğuna, ruhsal karamsarlığa, gerginliğe neden olurdu çünkü ruhu, zihni besleyen, negatif enerjiyi değiştiren günün ilk ışıkları, aydınlığın doğuşuydu.

Onun için bu bir ritüeldi. Her sabah yüzünü güneşin doğacağı yöne çevirir beklerdi. İlk ışıklar belirince değişmeyen heyecanla ibadet edercesine doğuş yönüne kilitlenirdi. Güneş yükseldikçe kızıllaşan, sonunda sararan aydınlıkla ibadetini tamamlar yaşama başlardı. O anlarda içinden "bize yaşam veren kutsal Güneş, kötülüğün üstündeki tüm perdeleri kaldır, korkut, yok et. İyiliği enerjinle besle, görünür kıl, güçlendir. Âmin." der, duayla yaşama sarılırdı. Küçüklüğünden beri bu ibadeti yapar ancak nasıl başladığını, kimden öğrendiğini hatırlamazdı. Köyünden yaylaya gittiği bir gün, henüz altı yedi yaşlarındayken güneşin doğuş anına tanıklık etmiş ondan sonra her sabahı heyecanla beklemeye başlamıştı. Kendi dinini, ibadet biçimini kimse öğretmeden kendisi bulmuştu böylece. Güneş'e saygıyla, resmiyet içinde ibadet ederdi. Öte yandan Ay'la arkadaşlık yapar, samimiyet içinde dostluk geliştirir, sohbet ederdi. Güneş yaşam kaynağı, yaşatan, gördüren enerji iken, Ay hayal ortağı, iyi anlayan dost idi.

Gerilla olduktan sonra başarı için hızın önemini kavramıştı. Zira güne kim erken başlar, planlamasını kim erken yapar, araziyi kim önce denetime alırsa o kazanırdı. Gerillacılık bilinciyle rojbaşın anlamı daha da pekişmiş, somutlaşmıştı. Kimsenin seslenmesine gerek kalmadan zihnen uyanabilmek, sabahları ise mutlaka Güneş'ten önce ayakta olmak her gerilla gibi onunda yaşam disipliniydi.

Saat 04:30'da tulumundan çıkıp raxtını beline bağladı. Tulumunu toplayıp çantasına koydu. Süngerini rulo halinde katlayıp çantasının yan tarafına yerleştirdi. Silahını, dürbününü, şemsiyesini alıp sabah keşfi için arazinin stratejik yerine çıktı. Bir kayanın dibine çömelerek havanın aydınlanmasını bekledi. Üşüten serin bir rüzgâr vardı. Taşlar soğuktu. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu. Çiçekler rüzgârın da etkisiyle kokularını salıyordu. Tüm doğa yeni günü heyecanla bekliyordu.

Hava hafif aydınlanınca dürbününü gözüne götürüp keşfe başladı. Cemel, Safîne, Zêrînker, Qasapxane, Helena Pîr, Gorzê Keça'yı sırasıyla taramadan geçirdi. Daha uzak olan Çelê Nimêja ve Çiyayê File'ye de baktıktan sonra dürbününü indirip güneşin yükselmesini beklemeye koyuldu. Zêrînker'in ardından yükseliyordu. Zirvesinde iki yüksek tepesi ve bu tepeler arasında aşağıya doğru kavis yapan bir boğazı vardı Zêrînker'in. Rivayete göre saygıdeğer Nuh önce buraya yanaşmış fakat çok sivri ve dik olduğundan gemisini durduramamış, batıya doğru hafif bir dönüşle Cudî'ye gelmiş. Güvenlik gerekçesiyle keşif yaptığı taş ya da ağaçlar altındaki yerleri değişse de her sabah bu manzaradan Güneş ibadetini yapardı. Şimdi saat 6:00 iken Zêrînker'in iki tepesinin arasından tan kızıllığıyla ihtişam içinde doğuyordu güneş. Önce çıplak gözle sonra dürbünle baktı, yükseldikçe aydınlığı artan, rengi sararan yaşam denizinin içinde kaybolacak kadar heyecanlandı. Duasını

tekrarladı. Âmin dedikten sonra etrafına bakındı. Doğa her şeyiyle görünür olmuştu. Kuşlar artık sadece ses, çiçekler artık sadece koku, taşlar sadece soğuk, otlar sadece yumuşak değillerdi. Hepsi cisimleriyle, biçimleriyle, renkleriyle görünmeye başlamışlar, onları bu güzellikler içinde görünür kılan, birbirine gördüren, ısıtan güneşe şükranlarını sunuyorlardı. Mutluluk içindeydi hepsi. O anda tüm canlılarla aynı ibadette olduğunun farkındalığıyla heyecanlandı. Doğanın, birlikte güneş duasına durdukları canlıların kendisini tanıdıklarını hissediyordu. Hepsiyle konuşurcasına, "her gün ayrı bir güzellikte doğuyor anamız. Biliyorum siz de benim kadar heyecanla bekliyor, mutlulukla karşılıyorsunuz. Ama sizden farklı olarak uzağı yakınlaştıran dürbünüm var benim. İsterseniz dürbünümü paylaşabilirim çiçek kardeşler, sevgili kuşlar. Uzağı görmek için gözlere ihtiyacınız yok mu? Ruhunuzla, sezgilerinizle mi görüyorsunuz. Keşke benim de sizinki gibi ruhumun, sezgilerimin gözü olsaydı. Dönüş yolunda çiçeklerle, kuşlarla, böceklerle sohbete dalan Hizan, bir yandan da İHA'lara yakalanmadan ve hava daha fazla aydınlanmadan noktaya ulaşmaya çalışıyordu. Noktaya ulaştığında saat 6:30'du.

- Heval misafirlerimiz var. İki arkadaş Güney'den gelmiş. Sorxwîn ve Ekin arkadaşlar da seni görmeye gelmişler.
- Epey kalabalığız bugün desene. Güvenliğe dikkat edelim heval Vîyan.
- Tamam heval. Ancak Ezda ve Amara arkadaşlar da göreve gittiklerinden Laleşin arkadaş, siz ve ben kalmıştık. Gelen arkadaşlar da dört kişidir. Yani çok kalabalık değiliz heval.
- Ezda ve Amara arkadaşlar sabah erken mi gittiler? Ne zaman dönecekler?
- Karanlıkta gittiler, işlerini bitirirlerse bu gece dönerler heval.
- Güney'den gelen arkadaşlar kimler, tanıyor muyum?
- Biri Roza Erciş arkadaştır. Sanırım tanışıyorsunuz. Diğeri Sara adında genç bir arkadaştır.
- Roza mı gelmiş? Kuzeni Viyan arkadaşın son operasyonda şehit düştüğünü nasıl açıklayacağız? Diğer kuzeni Hebun arkadaş da Gabar'da yaralanmış.
- Viyan hevalin şahadetinden haberi yok. Nerde, nasıl diye durumunu sordu. İyidir, görevdedir dedik.
- İyi yapmışsınız. Sonra resmi olarak açıklarız. Gelir gelmez öğrenmesi iyi olmaz. Haydi yanlarına gidelim.

Viyan aslen Şırnak Ermenilerinden olsa da soykırım sürecinde göç etmek zorunda kalmış Suriye Ermenilerindendi. Ailesi uzun yıllardır özgürlük mücadelesine gönül vermiş, Önderlikle tanışmış, PKK'nin aktif yurtseverleri haline gelmişti. Viyan'ı da gerillaya katılım kararını verdikten sonra bizzat babası dağlara getirmiş, devrime katkı olsun diye silahını da kendisi alıp kızına

hediye etmişti. Viyan gerillada hızlı gelişmiş, keskin nişancı olmuş, zağros silahıyla 1200 metreden işgalcileri yok edecek kadar yetkinleşmişti. Arkadaşları arasında sevilen biriydi.

Yüksekçe bir kayanın dar geçidinden noktaya inecekleri için Viyan Hizan'ın silahını, şemsiyesini alıp önden gitti. Hizan ise taşlara tutuna tutuna aşağıya indi. Aşağıda Roza, Sara, Sorxwîn, Ekin bekliyorlardı.

Sorxwîn:

- Sabah duasından mı dönüyorsun heval Hizan? Güneş bugün Cudî'ye neler yaşatacak?

- Keşiften geliyorum Sorxwîn heval. Arazi temiz. Güneş ise her zamankinden daha ihtişamlı. Sizlere aydınlık getirdi daha ne istiyorsunuz?

- Aydınlık iyi hoş ancak bizim işlerimizi yapmak için karanlığa ihtiyacımız var. Şimdi geceler kısa, işlerimize yetmiyor Heval.

O an Hizan aşağıya inmeyi başarmış, gülerek Roza'ya yönelmiş, sımsıkı kucaklamıştı.

- Cudî'ye hoş gelmişsin yoldaş. Gelmekle bizlere sürpriz yaptın, moral verdin.

- Hoş bulduk heval. Kaç yıldır gelmeyi öneriyordum, örgütümüz ancak uygun gördü. Ben de geldiğim için, sizleri gördüğüm için çok mutluyum.

Hizan Roza'yı bırakıp Sara'ya sarıldı.

- Heval Sara hoş gelmişsin. Daha önce de Cudî'de kaldığından arkadaşlar senden epey bahsettiler. Yani gıyaben tanıyorum seni. Geçen seneden beri seni bekliyorduk.

- Ben de sizi birçok arkadaştan duydum.

- Heval Sorxwîn, heval Ekin sizler de hoş gelmişsiniz. Vedalaşmaya mı geldiniz?

Ekin gülerek,

- İzin verirseniz sana eşlik etmeye, izin vermezsen de vedalaşmaya geldik heval.

- Biz de yarın alandan ayrılıyoruz heval Roza. Biz gitmeden sizin gelmeniz çok iyi oldu. Medya Savunma alanlarındaki arkadaşları özlemişiz. Örgütümüz neler söylüyor, bizlere eleştirileri nelerdir aktarırsınız. Sizden alacağımız perspektiflerle gideriz. Bu arada Laleşin arkadaş nerede?

- Kahvaltı hazırlamayla ilgileniyor heval.

- Heval Laleşin yardıma ihtiyacın var mı?

- Yok heval, bitmek üzere. Çay demlendi, getiriyorum. Pînomuz da pişmek üzere. Nefis bir Pîno yaptım size. Bol pancarlı ve baharatlı.

- Baharat da girdikten sonra Pîno lüks yiyecekler menüsüne dahil olabilir. Pîno sade un, su, yağla yapılırsa gerilla yemeğidir. Pancar ve baharatla epey lükstür.

- Pancar dediğin etraftan topladığım sirikler, soryazlardır. Baharat dediğin de biraz kırmızı biberdir. Bunlar da doğal ve bize ait, dağlarımızın ürünü.

- Tamam heval Laleşin. Katkısız Pîno'yu afiyetle yemek için sofraya geçelim.

Hep beraber sofraya oturdular. Pîno, ekmek, çay ve şekerden ibaret olan sofralarından doyarak kalktılar. Gerilla yemeğini iştahlı ve hızlı yer, erken toparlanırdı. Sofra kalktıktan sonra sabah güneşiyle ısınmak için taşların üzerine çıkıp oturdular. Hizan Roza ve Sara'nın ortasında her ikisini kucaklar vaziyette oturuyordu.

- Demek Cudî zirvesinde görüşmek de varmış hikayemizde. Bazen hayatın bir şekilde yolunu bulup birbirine akan yüreklerin buluşmasından ibaret olduğunu düşünürüm. Belki de sevginin sırrı çözülemediği için birbirine akma anlarını yani buluşmaları tesadüflerle, rastlantılarla ya da şansla açıklama avuntusunda kalmış insan. Ne dersin heval Roza haksız mıyım?

- Haklı olduğunu hissediyorum ama açıklayamıyorum heval. 2013 yılında Şehit Beritan Akademisinde görüşmüştük en son. Siz akademiye kadın tarihi dersini vermeye gelmiştiniz.

- Hatırlamaz mıyım heval Roza. Sen Rojhılat Kürdistan'ından gelmiştin. Ders sürecinde erkek kardeşin Akif ziyaretine gelmiş, ikinizle sohbet etmiştim. İki kardeşin derin yoldaşlığı, güzel arkadaşlığı çok hoşuma gitmiş, beni fazlasıyla etkilemişti. Sahi nerede heval Akif? Gelmeden görüşebildiniz mi?

- Durumu iyidir heval. Gelmeden de görüştük. Size de çok selamları vardı zaten. Sizden sonra kız kardeşim, iki kuzenim de katıldılar. Kız kardeşim Zagroslardaydı, onu göremeden geldim. Biliyorsunuz Zagroslarda savaş çok yoğun, ben de bir görüşme için durumunu riske koymak, görevlerinden alı koymak istemedim ama not yazıp gönderdim.

- Desene tüm aileyi devrime çekmişsin. Ne güzel! Demek ki kalıcı, güven duyulur izler bırakmışsın ailede ve tüm geçler seni, yolunu takip etmiş. Hakikat yolunda çekim kaynağı olmaktan daha onurlu ne olabilir? E bizimde üç kardeş ve onlarca akraba olarak gerillacılık yapan sizleri biraz korumamız lazım. Yoksa aileleriniz zorlanır…

- Topyekûn bir savaştayız heval. Düşmanımız halkımız üzerinde soykırım savaşı yürütüyor. Efrin işgaliyle soykırım mantıklarını en ileri düzeyde deşifre etmiş oldular. Yani savaş her yerde ve halkımız, analarımız savaşta. On binler zindanlarda. Hal böyleyken bizlerin birkaç kişi katılmış, gerillacılık yapıyor olmamız çok da özgünlük ifade etmiyor. Zaten Kürt kızları, gençleri dağlara gelmeyecek de ne yapacaklar? Halkımızın umudu olmaktan daha iyi şey mi var?

- Doğru söylüyorsun heval Roza. Söylediklerine kim ne diyebilir? Bin yıldır halkımıza kan kusturan düşmanlarımıza teslim olacak değiliz. Ve zulme karşı

savaşmak herkesin hakkı, görevi. Kardeşlerimizi bu haklarından alıkoyamayız. Zulüm var oldukça kardeşlerimiz, yeğenlerimiz bizim yolumuzdan gelmeye, direnmeye, savaşmaya devam edecekler. Başka yol yok. Ama yine de bu yoğun savaşta seninle burada karşılaşmayı beklemiyordum. Kuzenlerin Viyan ve Hebun da buralarda oldukları için sen gönderilmezsin sanıyordum.

- Viyan ve Hebun kız kardeşim Sara'yla birlikte katılan kuzenlerimdir. Onların burada olması benim için de iyi. Ama doğrusunu istersen, ben de örgütümüzü epey zorladım gelebilmek için. Bu süreçte Kuzey'de olmak önemli heval.

Roza'yı kendine çekip sıkıca kucaklayıp yanağından öpen Hizan,

- E ne diyelim Roza heval. Seninle, Sara hevalle yani Botan'a yeni gelen tüm arkadaşlarla çoğaldığımıza, güçlendiğimize, yenilendiğimize inanıyoruz. Çoğalmak, yenilenmek savaş inisiyatifimizi artıracak, eylem performansımızı güçlendirecektir.

Genç Sara büyük bir ciddiyet takınarak,

- Heval Hizan, örgüt bizlere çok emek verdi, yakından ilgilendi. Eğitti. İhtiyaçlarımızı karşıladı ve sağlam bir şekilde sizlere ulaştırdı. Biz de buna denk katılacağız.

- Evet heval Sara. Gerçekten de her birimiz örgütün büyük emekleriyle hazırlanıp buralara ulaştırılıyoruz. Birçok arkadaş bunun bilinciyle dürüst-iddialı katılıyor ancak maalesef bazıları dökülüyor, zorluyor, yük oluyor, zarar veriyor.

- Egemenlerin, işgalcilerin, özel savaşın şekillendirdiği klasik Kürt kişiliği kendini gizlemeyi, örgütü yanıltıp buralara kadar gelmeyi başarıyor maalesef. Bu kişilikte ısrar da buralarda çözülmeye yol açıyor.

- Gerçekten de gelenler çok moralli, çok kararlı. Bu yıl farklı olacak belli. Sahi sizinle başka kimler geldi?

- Heval Şahan'la heval Aso geldiler. Şahan hevali tanıyor olmalısınız. Buradan Güney'e tedavi ve eğitime gelmişti. Aso heval Soran bir arkadaş, ilk kez geliyor.

- Şahan dediğiniz bizim Şahan Şax arkadaş mı?

- Evet heval.

- Onu da gitmeden görelim. Özlemişiz heval Şahanı. Beytüşşebap hamlesinde birlikteydik. O zamanki Çemanê tepe eyleminde yaralandığı için tedaviye göndermiştik. Demek ki iyileşti, eğitim de gördü ve yeniden geldi. Ne güzel. Gidenlerimiz çok hızlı dönüyorlar. Belli ki bu ağır savaşta geride kalmak, buralardan uzakta olmak istemiyorlar, gelmekte ısrar ediyorlar. Geçen sene gidenler bile bu yıl dönüyor baksanıza…

- Heval Hizan herkes gelmek istiyor. Örgüte dayatmalar o kadar çok ki. Örgüt biraz esnek olsa yüzlerce arkadaş kendi imkanlarıyla sınırları aşıp

gelecek ya da kendi başına gidip düşmanda patlayacak. Düşmana öfke çok büyük. Önderlik üzerindeki tecrit, Efrin işgali, halkımıza uygulanan zulüm tüm arkadaşları çileden çıkarmış durumda. Herkes intikamla bilenmiş.

- Öyledir heval Roza. Ama savaş kontrollü, denetimli olmak zorunda. Örgütümüzün yaptığı bu anlamda gerekli ve doğrudur. Zaten düşmanlarımız da bizi galeyana getirip tüm enerjimizi tüketmek istiyorlar. Bu yüzden böyle can havliyle saldırıyorlar. Kendilerinin sonu geldiği için bizi de kendileriyle birlikte bitirmek istiyorlar. Belki böyle kazanabileceklerinin hesabını yapıyorlar. Yoksa bu gözü karalık başka nasıl izah edilebilir. Beka paranoyası nasıl tanımlanabilir? O yüzden bizim örgütümüzün galeyana gelmeyip sağ duyuyla hareket etmesi, uzun erimli planlamalar yapması doğrudur ve kazandıracaktır.

- Ama arkadaşların da öfkesi anlaşılmalıdır. Bunca zulüm dayanılır gibi değil. İnsanın içinden her şeyi, her yeri yakası geliyor. Türkiye toplumunun yarısı faşizmle zehirlenmiş, özel savaşla uyuşturulmuş durumda, bir türlü gerçeğe uyanamıyorlar. Muhalefet de diriliğini, canlılığını kaybetsin diye zindanlarla, baskılarla, işsizlikle, açlıkla sindirilmiş haldedir. AKP-MHP iktidarı yarattıkları zeminden aldıkları cesaretle Önderliğe, gerillaya, halkımıza soykırım savaşıyla yöneliyorlar. Buna nasıl dayanalım heval? Bence Türkiye'yi yaksak yeridir.

- Doğrusun heval. Ama örgütümüz bizim öfkelerimize, duygularımıza göre yaklaşamaz. Örgütümüz öfkelerimizi, inancımızı ideolojiyle yoğurup politikayla devrimin, halkların hizmetine sokar, buna göre biçim verir, tarz kazandırır, pratiğe yönlendirir.

- Demem o ki heval, gelmek isteyen çok arkadaş var. Örgüt izin verse Türkiye bir günde ateş yeri olur.

Hizan "anlıyorum" dercesine gülerek başıyla onayladı. Sonra,

- E, bize biraz bilgi verin. Yoldaşlarımız, örgütümüz bize ilişkin ne tür perspektifler verdiler? Eleştirileri nelerdir?

Roza resmi pozisyon takınarak,

- Öncelikle herkesin selamları vardı. Sizleri özlemişler, bol bol sevgi mesajları gönderdiler. En temel eleştiri hareket tarzıyla ilgili, yani klasik gerillacılığın aşılmaması, toplu hareket edilmesi, gizliliğin ihlal edilmesi dolayısıyla toplu kayıpların verilmesidir. Kuzey'de gerillacılığın ihlal edilmesi, kuralların uygulanmaması ve yersiz kayıplara sebebiyet verilmesi örgütümüzü de halkımızı da zorluyor. Zaten hiçbir haber alamadığımız Önderliğimizin de bunlar karşısında ne kadar zorlandığını tahmin etmek zor değildir.

Bu değerlendirmeler karşısında Hizan mahcup olmuştu. İçini sıkıntı basmıştı, sesi, rengi değişmişti.

- Örgütümüzün eleştirileri yerindedir, doğrudur heval Roza. Düşmanımızın tek gücü güçsüzlüğünün ürünü olan tekniğidir. Biz gerillalar için tekniği boşa çıkarmak, istihbarat vermemek zor değildir. Ancak klasik alışkanlıklar disiplin zaaflarına yol açıyor, boşluklar yaratıyor. Düşman da bu boşlukları gökte ararken yerde bulup teknikle vuruyor. Şahadetlerimiz bu tarzın sonucu gelişmektedir. Bunca kararlı, fedakâr, bilinçli, yiğit gerillalar maalesef klasik alışkanlıklarının tutsağı olarak kuralsız da olabiliyor. Eleştiriler doğru ve yerindedir heval.

- Düşman da bu kayıplarımızı özel savaş malzemesi yaparak psikolojik propagandaya dönüştürüyor. Ve sanki savaşta inisiyatif kazanmış gibi bir hava yaratıyor. Oysa öyle olmadığını biliyoruz. Örgütümüz bundan da rahatsız. Yani kuralsızlıklarından dolayı gerillanın özel savaşa malzeme verdiğini oysa görevinin tersi olduğunu söylüyor heval.

- Kesinlikle doğru söylüyor örgütümüz heval. Bizler de farkındayız ve yoğunlaşıyoruz. Kış eğitimlerimizde de epey tartıştık, durumumuzu masaya yatırdık, hatalarımızı tespit ettik. Bahara bu sonuçlar temelinde giriş yaptık. Arkadaşlar bu bilinçle hareket ediyor. Şehit Delal ve Besta Şehitleri hamlesini de böyle başlattık. Şu ana kadar kötü değil ancak daha fazla inisiyatif kazanmamız, eylemleri süreklileştirmemiz gerekiyor. Sizlerle bu güce ulaşacağımız kesin.

Bu sohbetler sürerken muhabere saati de gelmişti. Anten açılmış, cihaz kurulmuş, herkes telsiz sesini duyacak mesafede toplanmıştı. Önce Cudî bölge muhaberesini dinlediler. Girê Hêmo'daki takım suikast eylemi yapmıştı. Tekmil verildiğinde Laleşin devreye girip detayları öğrendikten sonra bir ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Sonra Mazlum Kotol'un sesi duyuldu, Sorxwîn'i çağırıyordu. Sorxwîn cevap verdi. Şifreden bir milisle görüşmek için sizi bekliyorum dedi. Sorxwîn şifreyi çözdükten sonra yine şifreden 'tamam bu gece yanınızda olurum' cevabını verdi. Ardından saha muharebesini dinlediler. Besta ve Gabar bölgeleri eylem tekmili verdiler. Her iki eylem de başarılıydı. Gabar, operasyona çıkan düşmanda mayın patlatmış, 4 işgalciyi öldürmüştü. Besta Çelê Nimêja dağındaki bir güvenlik tepesine sızma eylemi yapmış, iki mevziyi imha etmiş, silah kaldırmışlardı.

Tekmiller bittikten sonra,

- Bu yıl Botandaki savaş Cudî, Gabar, Besta arasındaki devrimci rekabetle geçecek. Bahara giriş bütün pratiği belirler. Bahar da böyle başladı. Şu ana kadar Gabar önde, Besta da fena değil ama Cudî'nin biraz daha yaratıcı olması gerekiyor.

- Niye öyle diyorsun heval. Bizim eylemlerimiz daha kapsamlıydı. Girê Doğana da en az yirmi işgalci öldü, müdahale amaçlı araziye çıkan düşman

gücüne çok iyi vurduk. Diğer eylemleri de eklersek bizim durumumuz daha iyi değil mi?

Ekin yarı şakayla konuşuyordu ancak kendisinden emindi ve Cudî'nin daha iyi olduğunu iddia ediyordu. Hizan'ın sözlerine alınmıştı. Duruma açıklık getirmek için,

- Heval Ekin elbette Cudî de iyi. Üst üste kapsamlı, başarılı eylemler de yaptınız. Fakat bizde eylemde silah kaldırmak önemli bir ölçü biliyorsun. E, Gabar ve Besta eylemlerinde silah kaldırdılar. O yüzden öyle bir sıralama yaptım.
- Tamam heval. Biz de silah kaldıracağımız eylemler yapacağız. Değil mi heval Sorxwîn?
- Tabiki heval Ekin. Hem de kaldıracağımız termal ve silahları heval Hizan'a hediye olarak göndereceğiz.
- Valla bana düşman üzerinden kaldırdığınız bir silah ya da termal gönderirseniz çok sevinirim. Belki o zaman biz de sizleri ödüllendiririz.
- Yok heval bize ödül vermeyin. Eylem başarısı en büyük ödüldür. Tekmil vermek, halka moral olmak, yoldaşları kendimizle gururlandırmak en gerçek ödüllerdir.

Sorxwîn'in sözleri Hizan'ın gururla ona bakmasına yol açtı. Sorxwîn'deki saldırı ruhu, eylem aklı, savaş cesareti, yaşam heyecanı etkeliyiciydi.

- Doğru söyledin, güzel konuştun heval Sorxwîn. En büyük ödül başarılı olmanın kendisidir.

Bu sohbetler içinde zaman ilerlemiş, saat 11:00'deki Roj muhaberesi dinlenmiş, öğle yemeği yenmişti. Yemekten sonra Hizan, Sorxwîn ve Ekin'le son tartışmalarını yapmak üzere arazinin manzarası geniş bir köşesine geçmişlerdi.

Sorxwîn ve Ekin pratik boyunca birlikte hareket edeceklerdi. Ekin Rojhılat Kürdistan'ının Mako şehrindendi, üç yıldır Cudî'deydi. Bu yıl Sorxwîn'le hareket edip onu tamamlayacaktı. Nisan operasyonunda birlikte hareket ettiği Rewşen, Gülbahar, Berfin şehit düşmüş, kendisi kurtulmuştu. Ekin'in keşif için noktadan yirmi metre uzaklaşmasından hemen sonra noktaya sızma yapılmış, bombalar patlamıştı. Düşman askeri Ekin'e ters taraftan noktaya sızmış, kaya oyuğundaki arkadaşlarının içine bomba atıp taramış ve Ekin arkadaşları için hiçbir şey yapamadan mermiler altında aşağı doğru manevra yaparak kurtulmuştu. Askerler onu fark etmiş, arkasından epey taramış ancak yetişememişlerdi. Bu durum aradan geçen iki aya rağmen Ekin'i etkilemeye devam ediyordu. "Heval Gülbahar kobra saldırısında yaralandığı için hareket edemiyordu. Heval Rewşen keşiften yeni döndüğü için uzanmıştı. Heval Berfin heval Gülbahar'ın yaralarıyla meşguldü. Keşifçi, nöbetçi bendim. Askerlerin sızma yaptığını nasıl göremedim, neden erken fark edip ateş etmedim. Öyle

yapsaydım arkadaşları da uyarmış olurdum. Ben ateş ederken arkadaşlar toparlanır çıkarlardı" deyip kendine kızar, ağlardı. Söyledikleri doğruydu. Nöbetçi olduğu için askeri fark etmek, ateş etmek öncelikle onun göreviydi. Ancak o karşıya bakarken arka taraftan sızan askeri görememiş, asker Rewşen, Gülbahar, Berfîn'in olduğu kaya oyuğuna yukarıdan bomba atıp taramaya başlamıştı. Ne olduğuna şaşıran Gülbahar yaralı olmanın yarattığı sağ ele geçme kaygısıyla hemen bombasını patlatmış hem kendisi hem de yakındaki komutanı Rewşen birlikte şehit düşmüşlerdi. Berfîn ise bir suikast mermisiyle başından vurularak şehit edilmişti. Ekin mermi yağmuru altında aşağıya doğru manevra yaparak kurtulmuştu. Ancak o olaydan sağ kurtulmak Ekin'e iyi gelmemişti. Suçluluk psikolojisi ruhunu kemirip duruyordu. Bu olayları doğru değerlendirmesi, doğru sonuçlar çıkarması için Ekin'le sohbetler geliştirmişler, perspektif vermişlerdi. Bunların etkisiyle toparlanmış, çalışmalara aktif katılmaya başlamıştı ancak bu olayın açtığı yara hep kanamaya devam etmişti.

Aslında olaydaki asıl sorun Ekin'in keşifte olduğu son anda askeri fark edememiş olması değil, hareket tarzlarıydı. Grup komutanı Rewşen eski ve tecrübeli olmanın yarattığı rahatlıkla yaklaşmış zamanında tedbir alıp doğru mevzilenmemişti. Operasyon başlamasına ve stratejik tepelere indirmeler yapılmasına rağmen Rewşen bulundukları yere düşmanın girmesinin zor olduğunu düşünmüş, yerlerini değiştirmemişti. Kobralar bulundukları yeri vurduğunda ise hem askerlerle iç içe geçecek duruma gelmiş hem de Gülbahar kobra taramasında ayaklarından yaralandığı için ağırlaşmışlardı. Her tarafın askerlerce tutulduğu, üç dört İHA'nın, dron'un dolaştığı ortamda bir yaralıyla dört kişinin yer değiştirmek üzere hareket etmesi ise deşifre olmaları için yeterli olmuştu.

Bu grubun çatışmadan içlerine sızan düşman birliğince şehit düşürülmüş olmaları herkese ağır gelmişti. Zira bir gerilla birliği kuşatıldığında, basıldığında, pusuya düştüğünde yani her koşulda sonuna kadar çatışırdı. Bazen imkânsız denebilecek anda ateş üstünlüğünü de yakalar, düşman askeri teknik destek beklerken gerilla manevra yapmayı, kendini sağlama almayı, eylem yapacak inisiyatife ulaşmayı da başarırdı. Ama bu olayda öyle olmamıştı. Grup hiç çatışamadan şehit düşmüştü. Ve bu şahadet biçimi olayı daha da ağırlaştırmış, herkesi etkilemişti. Operasyonun son günü geri çekilme halindeki düşmana arkadan vurmak için o tarafa giden Şerzan, Çekdar ve Erîş tesadüfen olay yerinden geçmiş, izleri görünce taşların arasına bakmış, öylece üç kadın arkadaşlarının cenazeleriyle karşılaşmışlardı. Gülbahar ve Rewşen bombayla parçalanmış biçimde, Berfîn ise başından bir mermi yediği halde en korkunç durumda bulunmuştu. Bedeni bütün olan genç Berfîn, elbiseleri soyulmuş ve cesedine tecavüz edilmiş halde kaya üzerinde teşhir edilerek

bırakılmıştı. O manzarayı gören Çekdar, Erîş cenazeleri kaldırıp geldiklerinde durumu aktaramamış, Laleşin gidip durumu görmüş aktarmıştı.

Hiçbir kelimeyle, sözle dile getirilemeyecek bu alçakça uygulama, etkilenmesinler diye bölge gücüne açıklanmamıştı. Buna rağmen halktan bazı insanlar kontraların dağıttığı böyle bir görüntüden bahsedince bu bilgi Cudî gerillası arasında dağılmış, böylece olay toplantılarda değerlendirilerek faşizm gerçeği, TC'nin insanlık dışılığı genç gerillalara kavratılmaya çalışılmıştı.

Ekin bunu öğrenince daha da zorlanmıştı. Berfîn Hizanla hareket eden saha muhaberecisi genç bir gerillaydı ve yanındaki örgütsel dökümanları saklamak üzere geçici olarak Revşen ve Ekinlerin yanına gitmişti. Şimdi böyle şehit olmuş olmasından dolayı Ekin de Hizan da fazlasıyla zorlanmaktaydılar.

Kayanın dibinde bağdaş kurup oturduklarında Ekin,

- Demek ayrılıyoruz heval öylemi?

- Ayrılmıyoruz heval Ekin, ayrı ayrı görevlere gidiyoruz. Görevlerimizi başarıyla gerçekleştirince kim bilir nerede yeniden bir arada olacağız.

Sorxwîn,

- Heval tartışmamız biter bitmez çıkmamız gerekiyor. Rizgar arkadaşı da görüp planlamamızı netleştirmemiz lazım. Oradan da Mazlum hevalin yanına geçeceğiz. Sizinle en azından bir yere kadar gelmek istiyordum ama hem siz uygun görmediniz hem de Laleşin arkadaşın gelecek olması benim rahat olmam için yeterlidir.

- Heval Sorxwîn duyarlılığın, yoldaşlığın hep güç verdi. Burada kaldığımız süre boyunca bize çok emeğin geçti. Bundan sonrası için rahat ol. Emin ol ki hiçbir sorun çıkmayacak. Aklın bizde değil işinde olsun. Görüşeceğiniz milisle tartıştığımız planlamayı hayata geçirebilir miyiz netleştirin. Şevger'in işi üzerinde de durun. Gabar'da işine başlayabilir artık, koşullar uygundur. Mazlum'a, Hesana ve Girê Hêmo'daki arkadaşlara selam söyleyin. Onlara notlar da yazdım. Ha vereyim, takıma okursunuz.

- Tamam heval. Sizde bizden yana rahat olun. Daha önce de belirttim, bu yıl çok farklı katılacağız. Ve mutlaka başaracağız.

- O halde daha fazla gecikmeyin. Bu güzellikler içinde birlikte resim çekip sizlerle vedalaşalım.

Önce Ekinle Hizan, sonra Sorxwînle Hizan yan yana gelip değişik pozisyonlarda fotoğraf çektiler. Ekin Hizan'a sarılırken yüksek sesle ağladı, başarılar dileyip uzaklaştı. Sıra Sorxwînle Hizan'ın kucaklaşmasına gelince her ikisinin de yüreği taştı, göz yaşları birbirine karıştı. Bu dünyadaki son kucaklaşmaları olduğunu hissediyordu Hizan. Sorxwînle bir daha görüşemeyeceklerini biliyordu. Birbirlerine başarı dileklerinde bulunarak ayrılacakları anda Hizan iki eliyle Sorxwîn'in başından tutup alnından öptü.

Ona “gerçek bir militan olduğunu gördüm. Büyük bir komutan olacağına da inanıyorum.” dedi ve “hadi git” diyerek adeta itti.

Sorxwîn ve Ekin silahları ve çantalarıyla Hizan’ın görüş mesafesinden çıkıncaya kadar her adımda durup el salladılar, öpücükler gönderdiler. Hizan da elindeki makinayla her ikisinin muhteşem güzellikteki resimlerini çekti boyuna. Fotoğraflar o kadar güzel çıkmışlardı ki Hizan bakmaya kıyamıyor, içinden “tanrım bu iç güzelliği, bu çekiciliği ebediyen koru. Bu asi, onurlu genç kadınları hayallerine kavuştur” dedi. Sonra oturduğu yerden Sorxwîn’le geçirdikleri günlere, Sorxwîn’in hikayesine daldı.

Qileban’nın Roboskî köyündendi Sorxwîn. Yoksulluk içinde büyümüştü. Kendi ısrarı ve çabasıyla liseyi bitirmişti. Ailesinin en küçük çocuğuydu. Babası köyden kovulmamak için zorunlu olarak korucu olmuş, tek erkek kardeşi (abisi) kaçakçılık yaparak geçimlerini sağlamışlardı. Eğitimlerde, sohbetlerde kendisini anlatırken, köyünün dışına çıkmadığını, evde bazen yiyecek ekmek bulamadıklarını, küçük yaştan itibaren tarlada çalıştığını, hayvan baktığını, süt sağdığını, pancar topladığını yani hep çalıştığını, hayatı ancak büyük zorluklarla kazanabildiklerini söylemişti. Kendisini, ailesini, yaşadığı çevreyi değerlendirirken hiçbir komplekse girmez, farklı anlatımlara tenezzül etmez, gerçeğiyle kendini ortaya koyar, çözümlerdi. Bu doğallığı, dürüstlüğü diğer yoldaşlarına da kendilerini, içinde büyüdükleri toplumu tahlil etme, çözümleme cesareti verirdi.

Roboskî katliamı büyük bir yaraydı Sorxwîn için. Bir gecede otuz dört akrabası katledilmişti. Çoğu birlikte büyüdüğü, okula gittiği, oyunlar oynadığı çocukluk arkadaşları, akrabalarıydı. Ailenin tek oğlu olan abisi o gün farklı bir işi çıktığı için tesadüfen kaçağa gitmemişti. Katliamda öldürülen her arkadaşının ondaki anısı her an canlıydı. Konu açılmaya görsün acısı Agirî olup patlar, düşmana öfkesi Ferat olup taşardı. Bunun da etkisiyle yeminli bir özgürlük savaşçısıydı Sorxwîn. İşgalcilere kinle doluydu. ‘İşgalciye en iyi cevap gerillacılıktır’ der, buna inançla savaşırdı. Savaştaki cesareti herkesi kendisine hayran bırakırdı.

Köylerinde karakol olduğu için yine babası ve akrabaları korucu olup askerle haşir neşir oldukları için askere-subaya yakından tanıklık etmiş, tanımıştı. İşgalci subay ve askerlerin nasıl düşkün, ahlaktan yoksun olduklarını, köy kızlarının namus kaygısıyla nasıl evlerinden çıkamaz olduklarını acıyla, öfkeyle anlatırdı. Feodal toplum değerlerine ek olarak sömürgeciliğe bağlı köydeki işgal yapılanmasının yarattığı namus kaygılarıyla kadınların iyice baskılandığını, hayatın çekilmez olduğunu söylerdi. Erkek egemenlikçi aşiret yapılanmasının kadınları mülkleştiren gelenekleri, kapitalist modernitenin dizilerle kışkırtan, yozlaştıran saldırıları, işgalcilerin Kürdistan’ı gerçekte genel ev gibi gören sinsi özel savaş uygulamaları içinde hakikate uyanmanın

Roboskîli bir kız için mucize olduğuna inanırdı. Böyle bir ortamdan gerillaya katılan ilk kadın olmayla gururlanır, kendisinden sonra katılan kız arkadaşları, akrabaları için öncü olmanın bilinciyle hareket ederdi.

Lise son sınıftayken ekonomik durumları iyi olan, polislik yapan bir köylüsüyle nişanlandırılmış, bu süreçte yaşamdaki sorgulamaları artmış, nihayetinde düğününe bir hafta kala kendi çabasıyla Şırnak üzeri Besta'ya ulaşmayı başarmıştı. Besta'ya ulaşıp ilk gördüğü kadın gerillayla kucaklaştığında yeniden dünyaya gelmiş ve asla eski dünyaya dönmemeye yemin etmişti.

O günleri anlatırken heyecanlanır, gözlerinin içi gülerdi. "İnsan nasıl oluyor da kendi ülkesinde düşmanlarıyla sarmaş dolaş yaşayabiliyormuş, düşmanlarını tanımıyormuş ve nasıl oluyor da zulme, kimliksizleştirmeye karşı direniş mücadelesinden, gerilla savaşından habersiz olabiliyormuş, hayret ediyorum. Gece gündüz dizilerle, belleksizleştiren siyasal İslam programlarıyla, özel savaş propagandalarıyla geçen zamanımız nasıl da boş zamanlarmış. Bizi nasıl da biz fark etmeden bizden, halkımızdan çalmışlar. Bu gerçeklerin farkına varmak yani hakikate uyanmak, bilinçlenmek ne kadar da zormuş. O yaşamla çelişen, başka bir yaşam olmalı diyen içimdeki ses olmasaydı kim bilir şimdi ne hallerdeydim. Bir kocaya, bir eve, biraz maddi imkanlara sahip olmayı yaşam sanan sahtelikler içinde kör kalmaya, karanlıkta yaşamaya devam ediyor olacaktım. Bu ihtimali düşündükçe nefessiz kalıyorum, boğulacak gibi oluyorum. Bu yüzden içimdeki sesin adresini bilmediğim, tanışmadığım, kimseden dinleyip etkilenmediğim, ürkerek telaffuz ettiğim gerillaya beni getirmiş olmasını ancak mucizeyle açıklayabiliyorum. Ve bu yüzden içimdeki o sese çok güveniyorum" der, mucizesini anlata anlata bitiremezdi.

Gerillaya ulaştığına bir türlü inanamayan Sorxwîn uzun bir süre kendisini rüyada sanmış, yaşadıklarının gerçek olup olmadığını netleştirmek için kendince denemeler yapmış. Heyecanından, coşkusundan etkilenen gerilla kadınlar "senin adın Sorxwîn olsun" demişler. "Madem bu dünyaya yeniden doğdun, yeni bir adın, yeni bir kimliğin, yeni bir kişiliğin olmalı. Her şeyinle köle dünyadan farklı yepyeni bir insan olmalısın" diye eklemişler. Bunlar karşısında Sorxwîn daha da heyecanlanmış, "demek ki kendime ait, kendimin tercih ettiği bir kişiliğim, kimliğim olacak, öyle mi?" diye sormuş. Yeni arkadaşları, yeni ailesi her şeyiyle ona büyüleyici gelmiş, kendisini düş ülkesinde sanmış ve "bilseydim ki ölümden sonra böyle bir yere gidilecek, kendimi öldürür gelirdim. Oysa köyüme iki saatlik araba, iki saatlikte yürüme mesafesinde başka bir dünya varmış yıllardır ve ben bundan habersiz o karanlık dünyaya mahkûm olduğumu sanarak yaşamışım." Sorxwîn konuştukça çevresindekilerin ona sevgisi, beğenisi artmış, sohbetler

koyulaşmış ve rüyada olmadığını anlamış. Sonra "bu yaşamda geçmişteki yaşamımdan farklı olarak hızlı gelişmeli, çok bilinçlenmeli ve aktif katılmalıyım" demiş. Gerilla kadınlar da "zaten bu yüzden adının Sorxwîn olmasını önerdik. Sorxwîn Ciwana Munzur bizim cephe komutanımızdı. Dersimliydi. Avrupa'da büyümüştü. Yıllardır Botan'daydı. Çok bilgili, çok halkçı, çok güçlü bir kadın gerilla komutanıydı. Esmerliğiniz birbirine benziyor. O da bir çocuk heyecanında yaşardı. Onun gibi iradeli, özgür ruhlu bir gerilla olacağına inanıyoruz" demişler.

Sorxwîn adını aldığı Sorxwîn Ciwana Munzur gibi olmak için durmadan PKK gerçeğini, Önder Apo felsefesini, yaşam tarzını araştırmış, anlamaya çalışmış. Yoğunlaşmalarını, gelişimini adını aldığı kadın komutana hitaben tuttuğu günlüğüne işlemiş. Birkaç yıl içinde tüm yoldaşlarının güvendiği, örgütün sorumluluklar yükleyip misyon biçtiği aydın, örgütsel, askeri bir kadın gerilla, komutan olup, kendi şahsında halkının özgürlük mücadelesini geliştirmeye başlamış.

Birlikte geçirdikleri kış kampında da Sorxwîn Hizan'la kendi gelişimine ilişkin derin sohbetler yapmış, eğitimlerde kişiliğini çözümleyip eksik kaldığı alanları tespit etmiş, özeleştiriler geliştirmiş ve daha da gelişmeye, militanlaşmaya dair güçlü sözler vermişti. Gece geç saatlere kadar okumuş, Önderlerinin İmralı adasındaki esaret koşullarında yazdığı savunmaların hepsini bireysel programına almış, notlar tutmuştu. Okumaktan gözleri ağrımış, şişip ağrı deşifre olunca Hizan, "okumaya ara ver. Sana sesli okumaları verelim, bir süre dinleyerek yoğunlaş" demiş, okumasına müdahale etmişti. O zaman Sorxwîn gözlerinin hikayesini anlatmıştı. Hikayesi inanılır gibi değildi, dinleyen herkesi büyülemişti. Sorxwîn hikayesini hala etkisinde olduğu bir gizemle anlatmıştı;

"Annemin yaşı epey ilerlemişken beni doğurmuş. Bana hamile kaldığında belinden sakat, yarı yatalakmış. Dağa süt sağmaya gittikleri bir gün asker operasyona çıkmış. Bir mayın patlamış, bazı akrabalarımız ölmüş, annem belinden sakat kalmış. Uzun yıllardan sonra bana hamile kalmış ve epey zorlanmış doğururken. Doğduktan sonra yaklaşık bir yıl gözlerim açılmamış. Gözlerimden sürekli kan sızıyormuş. Hekimler, hocalar çözüm bulamamış. Babam bir iki keçisini satıp elde ettiği parayla beni Cizre'ye doktora götürmüş. Hastanede doğru düzgün ilgilenme olmamış. Fakir babam çaresizmiş, ne yapacağını bilemiyormuş. Cizre'de oturan halam babama, "abi zaten fakirsiniz. Eşin hasta, bu bebekle ne yapacaksınız. Gözleri kör büyürse başınıza bela olur, kendisi de zorlanır. Ver bana Dicle'ye atayım" diye ısrar etmiş. Babam epey direnmiş ancak sonra sessiz kalıp razı olmuş. Halam beni Dicle'ye atmak üzere götürmüş fakat babam dayanamayıp peşinden gitmiş ve son anda beni kurtarıp yeniden köye dönmüş. O şekilde eve gitmek istemiyormuş. Yolda köye yakın Pîrê Babil ziyaretine götürmüş. Beni öyle kundakta Pîrê

Babil'in mezarına koyup uzaklaşmış. Birkaç saat sonra beni almaya geldiğinde ben ağlamaktan çatlamak üzereymişim, sesim çıkmıyormuş. Ama gözlerim de açılmış. Babam açık, kara gözlerimi görünce dualarının kabul olduğuna inanmış, sevinçten ağlaya ağlaya eve götürmüş. Ben de çocukluğumda ve gençliğimde teşekkürlerimi sunmak için sık sık Pîrê Babil ziyaretine gider, saatlerce otururdum. Halam bana karşı mahcupluğunu gizlemezdi. Genç kız olduğumda da oğluna almak istedi. Babam her zaman en iyi destekçim oldu. Annem yatalak olduğundan, ablalarım evlendiklerinden evin tüm işleri benle babama kalmıştı. Birlikte bunca zorluğa güç getirmek babamla aramızda güçlü bir sevgi yaratmıştı. Zamanımızın büyük bölümü birlikte geçerdi. İlerleyen yıllarda gözümde sorun çıkmadı ancak uzun süreli okumalarda zorlandım."

Zeytin karası gözleri, simsiyah dalgalı saçları, uzun boyu, düzgün burnu ve geniş alnıyla göz alıcı bir güzelliğe sahipti Sorxwîn. Ağız dolusu güler, yüksek sesle konuşur, dobra dobra eleştirir, küçük bir ekmek kırıntısının bile heba edilmesine dayanmazdı. Emekle büyümenin yarattığı ahlak onu değer koruyucusu kılmış, mütevazı yaşamaya yönlendirmişti. Hızlı gelişen, mücadelede çok iddialı olan, gerilla tutkunu, Cudî aşığı Sorxwîn'le Hizan'ın yoldaşlığı, paylaşımları her ikisine de iyi gelmişti. Sorxwîn'in duyarlılığı Hizan'ı fazlasıyla etkilemişti. Cudî'deki herkesi ama özelde de Sorxwîn'i çok sevmiş, bir de bu yüzden bu ayrılma anında zorlanmaktaydı.

Oturduğu yerde böylece Sorxwîn'i düşünürken İHA sesiyle yerini değiştirdi. Başındaki kamuflajı düzeltti. Silahını otlarla örttü. Şimdi İHA yakınlaşmıştı. Sesinden İsrail yapımı Heron tipi keşif uçağı olduğu anlaşılıyordu. Faşist-ırkçı rejimler halklara karşı terör uygulamada birbirinin her koşuldaki destekçiydi. Bunu düşünerek Hizan "alçak İsrail. Yahudilerin başına gelenlere en çok biz Kürtler üzülmemize ve ittihat Terakki TC'si Nazilerin en büyük destekçisi olmasına rağmen kırk yıldır biz Kürtlere karşı savaşta İsrailin TC'nin en büyük destekçisi olması ne kadar trajik. Acaba Yahudi halkı bunu görmüyor mu?" dedi duyulur sesle. Sonra "umarım uzun süre dolaşmaz. Yapmam gereken çok iş var. Şahan da şimdi noktaya gelmiş, beni bekliyordur. Daha Roza'yla görevlendirmesini konuşup, Viyan'ın şehit olduğunu açıklayacağız. Grubumuzla gidiş hazırlıklarımızı tartışıp tamamlayacağız. Haydi masa başındaki ekipman şu heronunuzu erken çekin buradan! Başka iş bulun kendinize bugün. Eşinizi, dostunuzu arayın, dışarıya çıkıp temiz hava alın. Tabi yaşadığınız şehirlerde temiz hava kalmışsa. İnsan öldürme tutkunuz sizi insanlıktan çıkaralı beri temiz havayla, iyi şeylerle bağınız kalmış mıdır ki? diyerek kendi kendine konuştu.

Heron dönüş aldı, demek ki dolaşacaktı. "Keşke kamuflaj elbiselerim yanımda olsaydı, kendimi noktaya ulaştırır, işlerimi yapardım. Gerçi şemsiyem de fena değil ama hava çok açık, güneşli, şimdi hareket etmek doğru olmaz"

dedikten sonra oturup keşif uçağının turunu takibe aldı. Gerillada en çok Heron ciddiye alınırdı. Türk yapımı Bayraktar, Anka, Malazgirt ve benzerleri pek kaale alınmazdı. Ancak yine de disiplin kuralları gereği İHA varken hareket edilmez, görüntü oluşturmayacak şekilde elbiseler, silahlar, çantalar kamufle edilir, açıkta ateş yakılmazdı. Gece hareketlerinde de termali etkisizleştirecek tedbirler alınırdı. Renkli şeyler giymek, açıkta ateş yakmak, İHA yakınken kalkıp yürümek gibi çok ciddi kural ihlalleri yapılmazsa Heron dahil tüm İHA'ların etkisiz olduğunu bilirdi gerilla. Buna rağmen bir şey olmaz deyip bu kuralları ihlal edenler de olurdu. Bu da düşmana inisiyatif olarak geçer, gerillaya zarar vermesine yol açardı. Yerden savaşma kabiliyetini yitiren düşman tüm gücüyle yeni taktik dediği hava teknikleriyle yöneliyordu.

Karada, arazide savaşa alışan, eylem-yaşam kabiliyeti kazanan gerilla düşmanın karada savaşı bırakıp havadan yönelmesi karşısında yeni bir sürece girmişti. Bu yeni sürece göre tarz kazanmak, disiplin geliştirmek henüz tam oturmamıştı. Alışkanlıklarında ısrar edenler, hava tekniğini ciddiye almayanlar gerilla kurallarını ihlal ediyor ya da uygulamıyor, bu da yersiz kayıplara, acı şahadetlere neden oluyordu.

Otuz beş yıldır savaşıyorlardı. Düşmanlarını iyi tanıyorlardı. NATO'nun 2. Büyük ordusuyla ve bu orduyu destekleyen emperyalist devletlerle savaşıyorlardı. Düşmanlarını karada yenmişlerdi. O ana kadarki kara savaşları da hava destekliydi ancak esas olan karaydı. Bazen on binlerce kişiyle bir gerilla timine karşı günlerce süren operasyonlar yapmış ancak sonuç alamamışlardı. Gerçekten de hava destekli kara savaşında düşmanlarını yenmişlerdi. Şimdi düşmanları taktik değiştirip havadan savaşmaya başlamıştı. Hava temel, kara ise yedek güç haline gelmişti. Gerilla havadan gelişen bu yeni savaş tarzına alışmaya, onun disiplinini geliştirmeye çalışıyordu. Zira gerilla yıllardır karada-arazide savaşmış, buna göre şekillenmiş, disiplin kazanmıştı.

Gerilla değişen koşullara hızlı uyum sağlama esnekliğine sahip olsa da uzun yılların yarattığı alışkanlıkları da vardı. Ancak yeni duruma göre değişmek, hızla yeni tarza girmek zorundaydılar. Zaten düşmanlarının hava taktiklerini, tekniklerini de yenerlerse işgalin biteceğine, özgürlüğün kazanılacağına inanıyorlardı. Öyle ya deniz kuvvetlerini de Kürdistan'a sokacak değillerdi ya! 90'lı yıllarda zorlandıkları zamanlarda deniz askerlerini de dağlara sürdükleri olmuştu. Şimdi her yere askeri amaçlı barajlar yapıyorlardı. Belki hava kuvvetleri de yenildiğinde deniz kuvvetlerini getirmek için hazırlık yapıyorlardı. Kürt fobisiyle paranoyaklaşmış İttihat Terakkicilerden her türlü gariplik beklenebilirdi. Gerillanın şimdiki esas işi hava güçlerini yani İHA merkezli F16'larını boşa çıkarmaktı. Kendilerini buna göre hızla yapılandırmaları devrimin başarısı için şarttı.

Hava tekniğinin öne geçtiği savaş sürecinden beri iyice tecrübe etmişlerdi ki sivillerin girmediği, gizli birliklerin dolaşmadığı alanlardaki keşif yoğunluğuna rağmen İHA'lar etkisizdi. Yani gerillanın renk, görüntü, ısıya dikkat etmek gibi sıradan tedbirleri İHA'ları etkisiz bırakmak için yeterliydi. Ancak gizli birliklerin, gözcülerin, sivillerin -ki içlerinde muhbirlik yapanlar çoktu- olduğu alanlarda İHA'lar daha etkili oluyor, sonuç alabiliyorlardı. Tecrübe etmişlerdi ki düşmanları yerden istihbarat aldıktan sonra, istihbarat aldığı bölgede İHA'ların detaylı taramasıyla sonuç alıyordu. Bu yüzden gerilla esas olarak sivillere, gizli birliklere, araziye yerleştirilmiş kamera, foto kapan, ses alıcı gibi şeylere dikkat ediyordu. Yerden istihbaratı boşa çıkaran gerilla İHA'ları da rahatlıkla devre dışı bırakabiliyordu. Gece hareket etmeleri bu yüzden önemliydi. Sivillerin olmadığı, arazinin gerilla denetiminde olduğu alanlarda İHA'lar günlerce dolaşsa da hiçbir sonuç alamıyordu. Dolaşmaları tamamen psikolojik amaçlıydı. Gerilla bunun da tedbirlerini geliştirmişti. Silahı, raxtı, ekmeği, suyu, tulumu, kitabı, defteri hep yanındaydı. Noktadaysa ve iş yapabilir koşullara sahipse işlerini yapıyor, değilse kitabını okuyor ya da günlüğünü çıkarıyor, İHA'lar gidinceye kadar yazıyorlardı.

Bu yüzden Hizan yanına kitap ya da günlüğünü almamış olmasına sıkıldı. "Bu duygu yoğunluğu içinde şiir bile yazardım, şimdi boş boş oturup ne yapacağım. Haydi Heron boşuna dolaşma görüntü alamazsın. Çöken ekonominize katkıda bulunmak için bu günlük ara ver. Bak, sen boşuna dolaşıyorsun, bizim ise yığınca işlerimiz var. Düşman da olsak bu iyi bir buluşma noktası değil mi?"

Hizan'ın tüm telepatik enerji hamlelerine rağmen Heron ancak iki saat dolaştıktan sonra gitmiş, bu arada saat öğleden sonra üçü bulmuştu. Belli ki Sorxwîn'le Ekin de takılı kalmışlardı. Gerçi gidecekleri yer yakın ve görüntü vermiyordu. Zaten bu yüzden gündüz hareket etmişlerdi ama yine de Rizgar'ların noktasına ulaşmadan Heron'a takılmış olma ihtimalleri yüksekti. Hizan eşyalarını toplayıp hızla noktaya gitti. Şahan gelmişti. Daha uzaktan,

- Hoş gelmişsin heval. Gördün mü aramıza Heron girdi, iki saattir sizlere ulaşamadım.

- Hoş bulduk heval. Ben de Heron gelmeden bir iki dakika önce buraya ulaştım. Seni bekliyordum.

Aşağıya inince Şahan ona doğru geldi. Birbirlerine sarılıp kucaklaştılar. Şahan,

- Değişmemişsin heval. Seni sağlıklı buldum. Savaş ağır, bu yüzden durumunu çok merak ediyorduk.

- Sen de epey değişmişsin. Dişlerini yapmışsın, biraz kilo almışsın, saçlarına beyazlar girmiş. Hem güzelleşmişsin hem de olgunlaşmışsın. Belli ki örgüt hem sağlığınla hem de eğitiminle ilgilenmiş.

Bu övgüler Şahan'ı biraz utandırmış, yüzü pembeleşmişti. Başı eğik,

- Doğru söylüyorsun heval. Önce Mahsum Korkmaz sonra Şehit Mahir Akamilerinde eğitimden geçtim. Yaralarımı tedavi ettim, dişlerimi yaptırdım. Yani örgütümüz benimle epey ilgilendi, emek verdi. Şehit Mahir Akademisinde yeni bir meslek de edindim. Çünkü modern gerilla ter türlü teknikten anlamalı. Ben de kendimi buna göre hazırladım.

Biraz ileriye gidip yan yana oturdular. Viyan çay getirdi. Hizan Viyan'a hitaben,

- Heval, akşama doğru Erdal'la Şerzan arkadaşları çağır. Hazırlıklarımızı gözden geçirelim, eksikliklerimizi tamamlayalım. Yarın akşama doğru yola çıkacağız.

- Tamam heval. Onlar da soruyordu, ne zaman yola çıkacağız diye. Gidip haber vereyim, kalan işlerini de tamamlasınlar.

- Demek gidiyorsunuz. Bir süre birlikte kalırız sanıyordum. Sizleri çok özlemişim. Eskilerden arkadaşları görmek, sohbet etmek benim için önemli.

- Gitmemiz lazım heval Şahan. Gitmeden seni görmek benim için de iyi oldu. Yeniden Botan'a gelmen çok güzel. Beytüşşebap hamlesinde o yaralı halinle gitmen bizleri üzmüştü. O zaman birlikte olduğumuz, tanıdığın arkadaşlardan şehit olanları takip etmişsindir. Senin gelmen, onların gelmesi gibi güç verdi bize. İnanıyorum ki onların yerine de katılacak, büyük katkılar sunacaksın. Daha önce Katolarda, Kêlê'de kaldın. Şimdi de Cudî'de katılacaksın. Cudî'de komuta ihtiyacı da vardı. Büyük ihtimalle Bilika takımına komuta edeceksin. Kendi isteğinle Cudî'ye geldin değil mi?

- Evet heval. Bu defa Cudî'de olayım istedim. Arkadaşlar da önerimi uygun gördü. Rizgar heval de Bilika'ya gidebileceğimi, orada boşluk olduğunu söyledi. Cudî'yi daha önce görmemiştim, merak ediyordum.

- Bilika'ya gitmen uygundur. Geniş bir alan, hedefler çok. Sabotaj, pusulama, suikast için çok uygun. Araziye gizli birlikler, kontralar da çıkıyor yer yer. Denetim kurarsanız onlar da iyi hedeftir, etkili eylemler yapabilirsiniz. Oradaki arkadaşlar da araziye hâkim, isteklidir. Jêhat, Tolhıldan, Harun hepsi de tecrübelidir. Bir iki arkadaş da yanında götürürsün. Güçlü bir ekipsiniz, ona göre pratik yürütürsünüz.

- Kesinlikle çok güçlü katılacağım. Zaten bunun için geldim. Önderliğe, şehitlere, örgüt beklentilerine layık bir duruş içinde olacağım.

- Yalnız heval Şahan, eskisi gibi yaklaşmamalısın. Savaş çok değişti. Sen 2015'te büyük hamleler yürüttüğümüz süreçlere katıldın ve aynı yıl Güney'e geçtin. Senden sonra savaş daha da yoğunlaştı ancak esas olarak tarz, taktik değişti. Bu değişiklikleri bilerek, bilince çıkararak katılmak zorundasın. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

- Anlıyorum heval. Zaten örgüt de en çok bu konularda bizimle tartıştı, eğitti.

- Bize ilişkin belirteceğin bir şey var mı? Örgütün eleştirileri, perspektifleri konusunda bize ne söyleyebilirsin?

- Arkadaşların çok selamları vardı size. Kendinizi korumanızı, yeni gerilla tarzını oturtmanızı istiyorlardı. Teknik karşısında hala kayıp veriliyor olmasını eleştiriyorlardı. Delal arkadaşın, Aze arkadaşın şahadetleri herkese çok ağır geldi. Buna neden olan tarzın daha iyi sorgulanması, mutlaka aşılması gerektiğini belirtiyorlardı. Saha örgütlenmesinde de bazı değişiklikler yapıldı, onu daha sonra gelecek olan arkadaşlar size aktaracaklar.

- Biz de örgüte karşı mahcup durumdayız heval Şahan. Görevlerimizin bilincindeyiz fakat hala klasik tarzı aşabilmiş değiliz. Kendinde ısrar, alışkanlıklarla yürüme çok fazla. Yoksa düşman eskisinden daha güçsüz. Binlerce subayını zindana atmış, komuta kademesi dağılmış, karada yenilmiş bir orduyla savaşıyoruz. Tek gücü istihbarata dayalı tekniğidir. Yöneldiği, sonuç almaya çalıştığı zemin hareket tarzımız, yaşam biçimimizdir. Biz de bu konularda muhafazakâr yaklaşıp değişime gitmediğimiz için bazı sonuçlar alıyor yoksa başka hiçbir gücü, sonuç alacağı alan yoktur.

- Doğru söylüyorsunuz heval. Bu bizim son savaşımız. Bütün faşizm sonları gibi kıran kırana bir mücadeleyle geçiyor. Hepimiz bunun bilinciyle hareket etmeli, kendimizi buna göre donatmalıyız.

- Öyle heval Şahan. Son savaşlar tıpkı devrimin ilk dönemleri gibi zorlu geçer. Halkımızın şu an mahkûm kılındığı koşullar 12 Eylül koşullarından aşağı değil hatta birçok yönüyle daha kötü. Ama biliyoruz ki kaybetmenin korkusuyla, öfkesiyle böyle yöneliyor düşmanlarımız. Bu yüzden kendimize güvenmek, akıllı olmak, doğru savaşmak zorundayız. Düşman topyekûn saldırıda. Bizde devrimci halk savaşıyla cevap veriyoruz. Tekniğe karşı kendimizi minimize ettik. Tim düzenine geçtik. Ancak profesyonelliği derinleştirerek daha fazla mobilize de olduk. Senin takımın da tim düzeninde olmalı. Yardımcın tim komutanı bir grupla, sen de bir grupla hareket etmelisiniz. İhtiyaç olduğunda, eylemler öyle gerektirdiğinde bir araya gelir, işinizi yapar yine dağılırsınız. Kendinize güvenin ve eylemci olun.

- Kaygınız olmasın.

- Tamam. Peki bir ihtiyacın, eksiğin var mı?

- Yok heval, her şeyim tamam. Gideceğiniz yerdeki arkadaşlara da selamlarımı söyleyin.

- Tamam, sana başarılar diliyoruz. Arkadaşlar bir resmimizi de çeksinler. Sonra sen arkadaşlarla sohbet edersin, biz de diğer işlerimizi yaparız.

Laleşin makinayı alıp çekmeye başladı.

Roza,

- Heval bu resimleri biz de alacak mıyız?
- Tabii alabilirsiniz ama sonra ayarlayalım olur mu?
- Tamam. Cudi'deki ilk resimler. Anlamı farklı.
- Heval Laleşin uygunsan heval Roza ile tartışalım. Heval Roza sen de uygun musun? Yorgun değilsin değil mi?

Laleşin,

- Ben hazırım heval.

Roza,

- Aslını istersen gece boyunca yürümüştük, sabah erken buraya vardığımda yorgunluktan ölüyordum. Ama sizleri görünce tüm yorgunluğumu attım. Şimdi tartışmaya da her türlü göreve gitmeye de hazırım.
- Tamam. Madem bu kadar zindesin, bir köşeye geçip orada tartışmamızı yapalım.

Böylece arkadaşlarından biraz uzak bir tarafta kayaların dibine bağdaş kurarak oturdular.

111111111Roza geniş alnı, çıkık elmacık kemikleri, kartal burnu, sarı saçlarıyla Çerkezleri anımsatıyordu. Yeşile bazen de maviye çalan ela gözleri sabitlendiğinde karşıdaki kendini denizin ortasında hissederdi. Konuşmaya başlamadan önce Hizan bir süre Roza'yı inceledi. Saçlarına tek tük beyazlar düşmüştü, eskiye göre biraz zayıflamıştı, gözleri gülse de yüzünde yoldan gelmiş olmasının biriktirdiği yorgunluk vardı. Roza'nın gözleriyle buluştuğunda, dipsiz bir denize hızla daldığını hissetti. Ama tuhaf bir şekilde sakinlik, dinginlik doldu. Bunun anlamının metanetle bir şey beklemek olduğunu biliyordu. Demek ki Roza kendisine bir şey açıklanacağını hissediyordu. Bunca sakin ve derin bakması Hizan'ı hem rahatlatıyor ama hem de hüzünlendiriyordu.

- Biz başlamadan önce senin kendine ilişkin ya da bizlere ilişkin belirteceğin bir şey var mı heval Roza?
- Yok heval. Notlarımızı okudunuz. Kendi önerimizle geldik, katılmak için geldik. Nerede boşluk varsa doldurmaya hazırım. Farklı belirteceğim bir şey yok.
- Tamam. Biliyorsun Rewşen heval bölge YJA STAR komutanlığındaydı. Sen Rewşen hevalin şahadetiyle oluşan boşluğu dolduracak, bölge komutanlığında yer alacaksın. Bölgeyi, görevlerinin detaylarını Laleşin arkadaş daha sonra detaylı aktarır. Görevin zor ama kapasiten, gücün daha fazlasına da yeterli. Yılların tecrübelerine sahipsin. Ağırlıklı olarak Rojhılat Kürdistan'ında gerillacılık yaptın. Bu da bir tecrübe ancak Kuzey şartları farklı. Hızla araziyi, düşman mevzilenmesini ve hareket tarzını öğrenmen lazım. Gerisi kendiliğinden gelir.

- Ben de öncelikli olarak araziyi tanımam, düşman hareket tarzını öğrenmem gerektiğine inanıyorum. Kendime güveniyorum, hızlı kavrayacağımı düşünüyorum.

Laleşin sözü alarak,

- Cudî'yi tanımak bir yönüyle kolaydır ama detayları çok fazla olduğu için bir yanıyla da zordur. Yıllardır kalan arkadaşlar bile birçok defa yollarını karıştırıp arazide kaybolabiliyorlar. Ama erken hâkim olmanın püf noktaları var. Onları bilirsen hızlı adapte olursun heval.

Roza,

- Arazilere aşinayım. Hızlı kavrıyorum. Daha önce kaldığım alanlar bende bu konularda epey tecrübe oluşturdu.

- Roza heval, görevlendirmenle ilgili farklı bir şey belirtmeyeceksen tartışmak istediğimiz bir konu daha var.

- Dinliyorum heval.

Sabahtan beri bu ana kendisini hazırlamasına rağmen şimdi nereden başlayacağını bilemiyordu. Kalbi sıkıştı. Roza'yla göz göze gelmemek için kafasını önüne eğmişti. Genç Viyan'ı düşündü. Uzun boyunu, güneş gibi sarı saçlarını, ela gözlerini, beyaz tenini. Kelebek güzelliğindeki coşkusunu, çalışkanlığını, yerinde durmazlığını. Yurtseverliğini, düşmana kinini, eylem tutkusunu.

Roza Hizan'ın zorlandığını görerek işlerini kolaylaştırmak için, biliyormuşçasına,

- Heval rahat olun. Savaştayız. Şahadetlerden daha normal, daha beklenir ve daha onurlu ne olabilir?

Roza'nın bu sözleriyle Hizan hem şaşırmış hem de biraz cesaretlenmişti. Başını kaldırıp Roza'ya bakarak,

- Haklısın heval Roza. Ağır bir savaştayız ve şahadetler kaçınılmaz. Biliyorsun 3 ila 11 Nisan tarihleri arasında Cudi'de çok kapsamlı bir operasyon gerçekleşti. Binlerce asker, korucu, kontra katıldı. Teknik çok yoğun kullanıldı. Arkadaşlar çok iyi eylemlerle düşmanı darbelediler, 24 kayıpla geri çekildiler. Ancak bizim de 9 kaybımız oldu. Rewşen, Gülbahar, Berfin arkadaşlar bir yerde noktalarına sızan askerlerce şehit edildiler. Gabar ve Andok arkadaşlar üst üste eylem yaptıktan sonra manevra yaptıkları yerde baskın yiyerek şehit düştüler. Her iki arkadaş da üstlerindeki cephane bitinceye kadar çatıştıktan sonra Andok arkadaş bombasını kendisinde patlatarak, Gabar arkadaş da yaralı halde infaz edilerek şehit düştüler. Rugeş, Berivan, Rengin ve Viyan arkadaşın içinde olduğu grup da son gün hava saldırısı yiyerek şehit düştüler. Grup sorumlusu Rugeş arkadaştı, eski bir arkadaş olan Berivan arkadaş da onlarla hareket ediyordu. Operasyon boyunca kendilerini sağlama almışlar. Son gün geri çekilen düşmana eylem yapmak istemişler, İHA görüntülerini

almış. Yaklaşık on gün aradıktan sonra dört arkadaşı bir kazan darbesiyle şehit düşmüş olarak bulduk. Sabah saatleri olduğu için şemsiye kullanmadıklarını, eyleme kilitlendiklerini, bu yüzden İHA'lardaki termalle fark edildiklerini düşünüyoruz. Biraz araştırma da yaptık, koruculardan yansıyan bilgiler de bu yönlü. Rugeş ve Berivan arkadaşlar takım komutanıydılar. Bölgeye çok güç katıyorlardı, tecrübeliydiler. Rengin ve Viyan arkadaşlar henüz gençtiler fakat hem çok istekliydiler hem de hızlı öğreniyor, gelişiyorlardı. Şimdi burada bizim yerimize Viyan'ın seninle oturmasını isterdik ancak maalesef koruyamadık. Kusura bakma heval.

Hizan'ın bu sözleri Roza'yı mahcup etmişti.

- Bunlar nasıl sözler heval. Bu bir savaş ve her birlik kendinden sorumlu. Üstelik sadece komutanlar savaşçılara karşı sorumlu değildir, savaşçılar da komutanlarına karşı sorumludur. Heval Viyanın da diğer arkadaşlardan farkı yoktur benim için. Halkımız sağ olsun heval.

- Genç arkadaşların böyle gerillacılığa doymadan bir iki yılda şehit düşmeleri karşısında sorumluluk sahibi kişilerin zorlanmaması, kendini suçlu hissetmemesi mümkün değil heval Roza. Viyan da çok hızlı gelişiyordu. Seni de çok seviyordu.

- Ben partiye katıldığımda o çocuktu. Buralarda görmek, birlikte zaman geçirmek isterdim. Ancak bilincinde olduğum bu savaş gerçekliği içinde hayalci olmanın yanlış olduğu da açık. Günlüğü, eşyaları duruyor değil mi?

Laleşin,

- Düzenli günlük tutuyordu. Bir iki defter bitirdi. Bazı eşyalarıyla günlükleri sağlamdadır. Uygun bir zamanda çıkarıp sana verebiliriz.

- Örgütü, sizleri üzecek davranışları yoktu değil mi? Yeni gençlerin toplumsallığa gelmeyen yığınca alışkanlıkları oluyor. Kadın duruşu güçlü müydü?

Roza'nın şahadetine rağmen kuzeni Viyan'ın partili duruşunu merak ediyor olması Hizan'ı da Laleşin'i de etkilemişti. Hizan kendinden emin bir ses tonuyla,

- Rahat olabilirsin heval Roza. Viyan'la ne kadar gururlansan yeridir. Her anlamda gelişmeye açık güzel bir yoldaştı.

Roza şimdi tam rahatlamış, hüzünlü ve gururlu bakışlarını sabitlemişti. Bakışlarının Viyan'da sabitlendiği, onu gördüğü fark ediliyordu. Laleşin de Hizan da Viyan ve Roza'nın kucaklaştığını, Viyan'ın Roza'ya 'hoş geldin' dediğini, Roza'nın 'hoş bulduk genç gerilla. Seni ne çok özlemişim' dediğini duyar gibiydi. Roza'nın iri mavi gözlerinin karşıya sabitlenip derinlere daldığı o anı sessizlik içinde takip eden Hizan bir süre bekledikten sonra,

- Haydi heval kalkıp arkadaşların yanına gidelim. Daha fazla gecikmeden yemek yiyip Şahan'ı gönderelim.

Kalkıp sofraya gittiler. Yemekte soryaz, gulik vardı. Yemekler hızla yendikten sonra Şahan'la vedalaşıp gönderdiler. Hizan,

- Heval Viyan Erdal ve Şerzan arkadaşlar ne zaman gelecekler, geç oldu deyince, Viyan saatine baktı ve

- Beş dakika sonra burada olacaklar. Nokta kalabalık olmasın diye gelişlerini saat 18:00'a aldım heval.

- İyi yapmışsın. Ezda ve Amara da gelmediler.

- Akşama gelirler heval. Gittikleri yer hem uzak hem de görüntü veriyor. O yüzden ancak karanlık bastıktan sonra harekete geçerler.

- Tamam. Ha işte geldiler. Heval Şerzan buraya gel, Erdal nerede?

- Bir iki dakikada burada olur.

- Heval Viyan heval Erdal gelince yemeklerini yiyip çaylarını içsinler sonra tartışırız. Ha Erdal da geldi.

Erdal gülerek,

- Nihayet yola çıkacağız öyle mi? Beklemekten sıkılmıştık.

- Gel gel heval Erdal. Bilmez miyim derdini. Sen beklemekten değil de özlemekten sıkılmışsındır. Özlediklerine kavuşacaksın diye seviniyorsun.

- E, ne yapalım heval Hizan. Kaç yıldır birlikte savaştığım takım arkadaşlarımın yanına gideceğim. Buradaki arkadaşları da seviyorum ama oralar, oralardaki arkadaşlar farklı biliyorsunuz.

- Tamam, tamam. Gel de yemeğini ye. Çaylarınızı da soğumadan için sonra tartışalım.

Bu arada Viyan ve Şerzan sofrayı hazırlamışlardı. Erdal ve Şerzan yemeklerini yiyip, çaylarını içtiler. Ardından Hizan'ın oturduğu yere geçtiler.

- Evet arkadaşlar yola çıkmaya hazır mıyız, tartışalım.

Grup komutanı olan Erdal,

- Hazırız heval Hizan. Anti termal elbiselerimizi diktik. Kamufleleri de tamamdır. Yol için gerekli erzakı da birazdan ayarlayacağız. Çantalarımız biraz ağır ama idare edeceğiz. Hizan,

- Şerzan sen ne diyorsun, hazır mıyız heval?

- Heval Erdal tekmil verdi. Farklı bir şey belirtmiyorum. Çantalarımız gerçekten de ağır.

- Peki çantaların biraz hafifletilmesi için neleri bırakabiliriz? Biliyorsunuz alanların ihtiyaç duyduğu teknikleri götürüyoruz.

Erdal gülerek,

- Valla heval, arkadaşlar için götüreceğimiz elbiseleri bırakalım diyorum. Teknik malzemeleri götürelim yeterlidir.

Viyan ve Şerzan da bu görüşe katıldılar. Böylece Hizan,

- Madem öyle tamam. Yalnız Çekdar ve Laleşin arkadaşlar bir yere kadar bizimle gelecekler. Eşyaların bir kısmını Çekdar da alabilir.

- Tamam o halde. Elbiseleri Çekdar heval alsın. Bizimle geleceği yere kadar götürelim. Eğer oradan sonra götürebilirsek yanımıza alırız, götüremesek de Çekdar heval oralarda bir yerde kaldırır, daha sonra gelenlerle gönderir. Viyan,

- Heval Hizan yanımıza kaç günlük erzak alalım?

- Dört günlük ekmek alsak iyidir. Zaten su sorun değil, bahardır, şaşallarımızı her yerde doldurabiliriz. Biraz da tatlı şeyler olsa tamamdır. Erdal,

- Ekmeklerimizi aşağıdan alacağımızı söyledi arkadaşlar. Öyle ayarlamışlar.

- Tamam. Bizim için daha iyi. Bir yere kadar çantalarımız hafif olur. Ayakkabılarınız yeni, şemsiyeler kamufleli, kefiyeler tamam. Farklı bir şey yoksa hava kararmadan yerlerinize gidin. Yarın öğleden sonra Rizgar arkadaşların noktasına gider, akşama doğru oradan yola çıkarız.

Şerzan ve Erdal şevbaş diyerek ayrıldılar. Viyan,

- Heval Hizan farklı bir şey yoksa bende yerime geçeyim.

- Kendinle yemek, çay da götür. Amara ve Ezda geldiklerinde yerler.

- Hazırlamışım heval, kendimle götüreceğim. Arkadaşlar geldiğinde size haber verelim mi yoksa sabahı mı bekleyelim?

- Geldiklerinde haber verin tabi. Merak ederiz.

- Tamam. Şevbaş heval.

- Şevbaş heval Viyan. Cudi'deki son gecemizdir. İyi uyuyalım, sabaha dinlenmiş olarak kalkalım. Uzun bir yolculuk var önümüzde.

Viyan gülerek onayladı. Taşları tırmanarak yukarı çıktı. Hizan radyoyu çıkarıp akşam haberlerini dinledi. Gerilla eylemleri birinci haberdi. Botan, Serhat başta olmak üzere her yerde onlarca gerilla eylemi olmuş, işgalcilere büyük darbeler vurulmuştu. Buna karşılık işgalci devlet gün içinde yine onlarca demokratik kurumu basmış, insanları göz altına almış, tutuklamıştı. AKP-MHP iktidarı seçim öncesi halk üzerinde korku terörü uyguluyordu. Zindanlardaki baskılar akşam haberlerinin önemli bir bölümünü kapsıyordu. DAİŞ'le mücadele tüm yoğunluğuyla sürüyordu.

Cudî'de güneş bir kez daha yerini ayla değiştirmişti. Gece sakindi. Sabahın neler getireceği belirsizliklerle dolu olsa da umut güzelden, iyiden, doğrudan yanaydı. Umut özgürlükten, adaletten, sevgiden yanaydı.

……

Hizan Güneş duasından, Cudi'yle vedalaşmasından ve keşiften döndüğünde Amara onu karşıladı.

- Rojbaş heval, kolay gelsin dedi gülerek.
- Rojbaş heval. Size de kolay gelsin. Cudi'deki ilk göreve gidişindi değil mi?
- Doğru heval, ilk gidişimdi.
- Nasıl güzel miydi, beğendin mi, zorlanmadın değil mi?
- Yok heval zorlanmadım, görev çok güzeldi. Araziyi de epey tanıdım. Heval Ezda hem tepelerin, kapıların adlarını söyledi hem de hikayelerini anlattı.
- Desene eğitici bir görev olmuş senin için.
- Öyle oldu heval. Bir günde çok şey öğrendim. Şimdi kendi başıma göreve gidebilirim.
- Peki bize neler getirdiniz?
- Makarna, bulgur, yağ, şeker, çay getirdik heval.
- Tamam, ayağınıza, kollarınıza sağlık, ne diyelim. Arkadaşlar nerede?
- Heval Laleşin keşifteydi henüz dönmedi. Diğer arkadaşlar mutfakta.
- Tamam. Kahvaltı hazır mı? Bugün işlerimiz çok. Hızlı olmalıyız.
- Hazırdır heval. Şimdi getiriyoruz.

Kahvaltının yapıldığı yere herkes elinde bir şeyle geldi. Bugün kahvaltıda tahin ve reçel vardı. Tam kahvaltıya başlayacakları sırada Laleşin de keşiften dönüp sofraya oturdu. Roza, Sara, Amara Cudî'nin yenileri olma heyecanıyla sabahı karşılamışlardı. Roza'daki hüzün gece boyu Viyan'ı düşündüğünü, pekte uyuyamadığını gösteriyordu. Tavırlarındaki metanet ise bilinçli olduğunu, olayları olgunlukla karşıladığını anlatıyordu. Sara gençliğinin, daha önce kısa süreli olarak kaldığı Cudî'ye yeniden dönmüş olmasının belirgin heyecanındaydı. Hayata henüz hayalci-maceracı yaklaştığı da belliydi. Amara ise zeki, akıllı biriydi. Hızlı kavramış, iki günde eskimişti. Hiper aktifliğiyle atom karıncaya fark atacak atiklikteydi. Yeni gelmiş olmasına rağmen alanın en eskisiymişcesine sorumlu yaklaşıyor, neredeyse kimseye inisiyatif bırakmıyordu. Belli ki Roza'nın da Amara'nın da bölgeye epey katkısı olacaktı. Sara da pratiğe katıldıkça pişecekti. Ancak şimdilik ağır, biraz da hantal görünüyordu. İnsan fiziği, beyni esnekti. Koşullara göre hızlı şekilleniyordu. Bazen çok hantal, gevşek bir vücut birkaç ay içinde atletik bir yapıya kavuşup, bitmeyen bir enerjiyle aktifleşebiliyordu. Gerillacılık bir ruhtu. Yaşam sevinci, düşmanla savaşma bilinci, özgürlük amacına ulaşma arzusu beyni, kişiliği, bedeni şekillendiriyor, donatıyordu.

Hizan yenilere ilişkin bu gözlem ve düşünceler içinde,

- Heval Amara böyle gidersen kimseye iş de inisiyatif de bırakmazsın valla. Keşke herkes senin gibi olsa.

- Öylemi. Ben de az katılıyorum, daha fazla katılmalıyım diye düşünüyordum.

- Tabi ki daha fazla katılmalısın. Ne kadar aktif katılsak mücadelemiz o kadar hızlı gelişir. Herkes senin gibi katılsa birkaç yılda devrim yaparız!

Amara'nın yüzü kızarmıştı. Her gerilla gibi o da övgü karşısında ezilir, sıkılırdı demek ki. Biraz utangaçça,

- Eleştirilerinizi anladım heval. Daha fazla katılmayı esas alacağım. Yeniyim diye biraz çekingendim, biraz gözlemledikten sonra aktifleşmek daha iyi olabilir sandım. Çünkü daha önceki yerlerde balıklama dalıyorsun eleştirileri aldım. O yüzden burada biraz gözlemek istedim.

Amara yanlış anlamıştı. Hizan ironi yapmıyor gerçekten de aktif, sorumlu katılımından dolayı Amara'yı övüyordu. Ancak gerilla her övgünün altında da bir eleştiri aradığı için ve Amara belli ki normalde çok daha aktif olduğunu bildiği için övgüleri ironi gibi algılamıştı. Bu durumu düzeltmek için,

- Heval ironi ya da eleştiri yapmıyorum. Olduğu gibi söylüyorum. Gerçekten doğal sorumluluğun, atikliğin örnek alınacak düzeyde. Baksana iki günde eskidin. Bu güzel bir şey. Başka yerlerde nasıl eleştirilmişsin bilemem ama hızlı olmak güzeldir. Kelebek gibi olmalı, balık gibi dalmalı yaşama gerilla. Gözlem dediğin şeyde de hesap kitap, ürkeklik, tereddüt vardır gerçekte. Yani gözlem sadece bilinçli katılım anlamına gelmez. Biz gerillaların hesapsız, kaygısız, tereddütsüz yaşama-savaşa katılması zaten işin doğası gereğidir. Zamanla yarışıyoruz. O yüzden bizim katılımımız kelebekçe, balıkça olmalı heval. Zaman sorunu olmayanlar kaplumbağa gibi katılabilirler. Onlara da diyecek bir şeyimiz yok.

Roza dalgınlığından sıyrılarak,

- Sabah sabah ne güzel konulardan konuşuyorsunuz heval. Ben de gece boyu Viyan hevali düşündüm. Benden sonra gerillaya geldi, çok erken şehit oldu diyordum. Ancak şimdi bu sohbetinizden anladım ki Viyan hızlı yaşamış. Yani kelebek gibi yaşamış. Belki de gerillacılık yaptığı zamana hızından dolayı benden çok daha fazla anlam sığdırdı. Örneğin Güney'de birçok alan dolaştı, benden önce Kuzeye geldi, savaştı.

- Öyle tabi Roza heval. Kim kelebeklerin kaplumbağalardan daha az yaşadığını söyleyebilir ki? Az ve çok göreceli şeylerdir. Kaplumbağanın bir yılda yaptığını kelebek bir saniyede yapıyorsa hangisinin zamanının daha az ya da daha çok olduğunu kim gerçekte saptayabilir? Elbette hepimiz dünyadayız. Dünyanın da güneşe göre bir zamanı var. Buna saat, gün, yıl diyoruz. Ama gerçekte her canlının kendi zamanı var. Bu zamanı belirleyen onun içsel

enerjisi yani kuantomik değerleridir. Bu da sadece canlıdan canlıya değil insandan insana değişen bir şeydir. Gerillada normal insanlara göre hızlı yaşar. Normal insanların on yılda yaşadıklarını gerilla bir ayda yaşar. Bu yüzden gerilla yaşlanmaz, hep genç kalır, genç bir hareket ve onun militanları olarak bilinir.

Viyan gülerek,

- E, kırk yaşını aşmış Laleşin ve Hizan arkadaşların fiziğine, enerjisine bakılırsa gerillanın hiç yaşlanmadığı rahatlıkla anlaşılacaktır tabii.

Bu sözler üzerine herkes kahkahayla güldü. Hizan konu parçalı değil bütünlüklü sonuçlansın diye,

- Ama hızlı yaşamak, kelebek gibi olmak yüzeysel olunacağı, gözlem yapılmayacağı, yaşama hürra diye katılınacağı anlamına gelmez, gelmemeli. Yaşama, savaşa bilinçli katılmak çok önemli. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?

Gözlerinin içi zekice parlayan Amara,

- Elbette anlıyoruz heval Hizan. Siz hızdan bahsediyorsunuz. Gözlemin yavaş olanın işi olduğunu kim söyleyebilir ki? Işık hızında olan belki de en derin gözlemcidir aynı zamanda.

Amara'nın kıvraklığı şaşırtıcıydı. Hizan genel olarak zeki insanlara, aktif ve cesaratli insanlara ilgiliydi. Aklını çalıştırmayanlar, algılamada zayıf olan dolayısıyla pasif olanlar zorlayıcı oluyordu. Özelde de yeni gerilla adaylarının ve en çok da gerillaya akan kadınların zekada gelişmesine, akıllı, aktif, cesaretli olmasına değer verirdi.

Sohbetler hız üzerine derinleşirken Sara araya girip,

- Heval ben de çok hızlı olmak istiyorum. Arkadaşlar tempomun ağır olduğunu söylüyorlar. Heval Ezda bana, 'Cudî'de kalacaksan dağ keçisi gibi olmalısın, yoksa zorlanırsın' dedi dün. Nasıl hızlı olabileceğimi bana da öğretin, dedi saf saf.

Laleşin Sara'nın kendine güvenini pekiştirmek amacıyla,

- Merak etme heval Sara. İlk geldiğimizde hepimiz senin gibiydik. Pratikleştikçe hızlandık. Sen de gelişirsin.

Hizan durumu Sara'ya tam kavratmak için,

- Heval Sara hız fiziksel olmazdan önce düşünseldir. Düşünce de hızlı olan, hızın farkındalığını idrak eden bedende de yani pratikte de hızlı olur. Hızlı düşünmek, hızlı konuşmak, hızlı yaşamayı da beraberinde getirir. Kendini buna göre ele alıp çözümlersen durumu daha erken kavrarsın. Hantal bir beyin, hantal bir ruh bedeni de hantallaştırır. Anladın mı genç yoldaş?

- Anladım heval. Gerçekten de eğitimlerde arkadaşlar düşünme, konuşma tempomun ağır olduğunu söylüyorlardı. Peki bunu kendimde nasıl geliştireceğim?

- Bunu mu, şey, uzun tartışma konusu. Ancak kısaca şöyle ifade edersem anlarsın sanırım. Maddeyi, enerjiyi, canlılığı yani hayatı ve savaşı kavrayacaksın heval. Oluşumun zamanla ilişkisini. Yani felsefeyi tanıyacak, yaşamın anlamını kavrayacaksın. Özcesi kendini eğiteceksin. Şimdiki dünya hızı teknikte, tele komünikasyonda arıyor, tanımlıyor. Oysa hayata o kadar az şey sığdırıyor, o kadar sıradan, o kadar rutin, anlamsız yaşıyorlar ki! Yani gerçekte çok ağır yaşıyorlar çünkü anlam değeri olarak az yaşıyor, fakir yaşıyorlar. O yüzden sen hızı teknikte değil anlam gücünde, onun zekâ yoğunluğunda yani felsefede aramalısın. Bunun için de Önder Apo'yu, onun yaşam anlayışını, felsefe tarzını öğrenmeli, kavramalısın. Eğer anlaşılmışsa sabah sabah bu kadar filozofluk yeter, gerillacılık zamanı.

Böylece herkes işlerini yapmak, planlama temelindeki görevlerine gitmek üzere dağıldı. Laleşin Hizan'a öğleden sonra belirledikleri bir noktaya gideceklerini, orada Güney'den yeni gelen grubu, Rizgar ve Tîréj'i göreceklerini, karanlık basmadan önce de oradan yola koyulup Gundik Remo'ya gedeceklerini söyledi. Planlama Hizan için de uygundu. Ona göre kendini hazırlayacağını, gidiş zamanına kadar da Güney'e ulaştırılmak üzere birkaç not yazacağını belirtti. Böylece Laleşin işlerine, Hizan'da manzarası geniş bir yerde notlarını yazmaya koyuldu.

Eskiden beri yazmaya önem verirdi. Ancak savaş alanında her gerillayı mutlaka defterine not almayı, tarihe geçsin diye günlük tutmayı önemserdi.

Dışarıdan bakınca gerilla ortak bir ruh, ortak bir addı. Binlerin yek vücut olmuş ruhu, bilinci, kimliğiydi. Ancak kendi içinde farklılıkların oluşturduğu çoklu bir birlikti. Başka bir ifadeyle çeşitliliğin yarattığı homojen bir birlikti. Her gerillanın bir hikayesi vardı. Herkes biricikliğiyle, özgünlüğüyle vardı. Ve her hikâye başka bir dünyaydı. Bilim dünyasının binlerce yıl sonra paralel evrenler, başka dünyalar gibi ihtimalleri bilginin son sınırı, olası buluşlar diye sunması gerçekte pozitif bilimin cehaletiydi. Zira bunca kalabalık dünyada ve hatta homojenlik iddiasıyla yaratılmış ulus devlet gibi yapılarda bile gerçekte her insan hikayesiyle, duygu ve hayalleriyle nasıl başka biriyse, biricikse evrenler de, dünyalar da öyle çokluydu. Hizan da hiçbir şeyin yalnız kendisinden, tek kendisinden ibaret olmadığını düşünür, bu doğa aklının, canlı sezgisinin nasıl oluyor da insanda köreldiğine şaşırırdı.

Gerilla adında-kimliğinde somutlaşmış sayısız kahraman vardı. Gerilla ortak paydaydı. Ve toplamda bu ortak paydanın yücelmesi anlaşılırdı. Hizan'a göre bu genel bütünlükle birlikte her bir gerilla kendi biricikliğiyle işlenir, tanınır, tanıtılırsa gerilla kavramının üstündeki sır perdesi kalkar, hakikat ortaya çıkar, görünür, kavranırdı. Öyle olmazsa gerilla bir isimsiz kahramanlar okyanusu olurdu. Okyanus dışarıdan ihtişamlı olduğu kadar ürkütücü, çekici olduğu kadar korkutucu da olurdu. Ama okyanusun derinliklerine dalıp oradaki

çeşitliliği, renkliliği, farklılıklar içindeki uyumu, yaşam dengesini, güneşin oradaki aydınlığını, sıcaklığını, oksijenin havadakinden daha süzülmüş halini fark edenler oradan asla çıkmak istemez, cennete düştüğünü sanırdı. İşte her gerillayı hikayesiyle, umutlarıyla, hayalleriyle tanımanın da tıpkı okyanusu keşif etmek gibi olduğunu, gerillanın-gerillacılığın asıl o zaman gerçekten anlaşılacağını düşünürdü. Hiç kimse unutulmasın diye, bu isimsiz kahramanlar tanınsın diye, tarih olsun diye yazardı. Öyle ya bilinen resmi tarih kralların öykülerinden ibaretti. Peki ama gerçek tarih yapıcılar nereye konulacaktı? İnsanlığın gerçek değerleri, halkların umudu olanlar, zulme- adaletsizliğe baş kaldıranlar, haksızlığa geçit vermemek için bedenini siper edenler? Onları yazmak en doğru, en iyi, en güzel çaba değil miydi ki?

Dışarıdan bakılarak kolay kolay anlaşılamayacak bir duyguyla birbirini severdi gerilla. Yoldaşlığın ürettiği duygu, ruh, arkadaşlık başka hiçbir ilişki biçiminde bulunamazdı. Zira gerillaya göre yaşam büyülü, sihirliydi. Dolayısıyla sevginin azaldığı yerde bu büyü-sihir bozuluyor, yaşam anlamını kaybediyordu. Katıksız sevgiyi arayanların, büyük amaçlarda buluşanların, kendisi için yaşamı noktalayıp halkı için yaşayanların sığındığı dünyaydı gerilla. Bu yüzden gerilla sevginin, katıksız, karşılıksız yaşandığı yerdi. Sadeliğin, doğallığın önde olduğu mekandı. Zorlukların, hayatın paylaşıldığı topluluktu. Paylaşılmayan tek şey ölümdü. Bu konuda ketum, cimriydi gerilla. Kimse diğeriyle paylaşmak istemez, arkadaşının yerine giden olmak ister, kendini arkadaşına siper eder, ölümcül darbeyi göğüslerdi. Bir roket darbesinde, obüs saldırısında etrafındaki, yakınındaki arkadaşlarının kendilerini üzerine atıp parçalardan koruduğu zamanları olmuştu Hizan'ın da. Yani gerilla gerçek yaşamın, gerçek sevginin, yücelten aşkın yeriydi. Dünyadaki hiçbir ilişkinin yoldaşlık ilişkisi kadar üretken olmadığına inanırlardı. Yoldaşlık ilişkisinin ürettiği ruh, maneviyat, ahlak yeni dünyayı kuracak, insanlığı kurtaracak güçteydi. Onda eşitlik, özgürlük, adalet vardı. Onda gerçek sevgi, paylaşım, güven vardı. Bu yüzden çok geliştirici, çok güçlendirici bir ilişkiydi.

Yoldaşlığın anlamı üzerine yoğunlaşarak, yoldaşlarına olan özlemi kabararak yazdığı mektubu bittiğinde muhabere saati de gelmişti. Mektubunu temiz bir kâğıda sarıp üzerine isim yazdı. Eşyalarını toplayıp telsizin kurulduğu yere gitti. Laleşin not veriyordu. Dalgınlığından kurtulamamış halde sessizce bir kenarda oturdu. Roza, Sara ve Amara'yla göz-baş işaretleriyle selamlaştı. Arkadaşları derin düşünceler içinde olduğunu fark ederek sessizliği korudular. Arkadaşlarına göre ondaki derin düşünmenin, dalgınlığın anlamı Cudi'deki son gününü yaşıyor olmasıydı. Laleşin'in notu bittikten sonra,

- Heval Hizan notu veren İhsan arkadaştı. İşiniz hazırmış, bu akşam yanlarında olmalıymışız.
- Tamam. Zaten bizim de planlamamız öyle değil miydi?

- Doğru, öyleydi heval.
- Sorun yok o halde. Öğle yemeğinden sonra Rizgar arkadaşların yanına gider, akşam da İhsan arkadaşın yanında oluruz. Bölge muhaberesinde farklı bir şey var mıydı?
- Gire Çolya tarafında düşman operasyona çıkmış. Arkadaşlar iki yerde vurmuşlar. Suikast eylemleridir. Düşmanın iki ölüsü varmış.
- Arkadaşların eline sağlık. Kendilerini sağlama almışlar mı, operasyon çekilmiş değil mi?
- Geri çekilmişler ancak gizli birlikler varmış arazide. Ona göre inisiyatifli olmaları gerektiğini söyledim.
- İyi demişsin. Gizli birliklerin hepsi kontra. Bir kontra öldürmek on asker öldürmekten daha iyidir. Zaten işbirlikçiler, hainler, kontralar olmazsa işgalciler hiçbir şey yapamazlar. İşgalcilerin beslendiği zemin işbirlikçi, hain sınıfıdır. Onlar biterse işgal de biter, düşmanlarımız mecburen yola gelir.
- Heval askerlerin hepsi de paralı. Onlar da çetedir. Hatırlamıyor musunuz Nisan operasyonunda bazı askerler Çeçence, bazıları Arapça konuşuyordu. Tipleri DAİŞ'inkilerle aynıydı. Yani bize karşı yürütülen kirli savaşta asker-kontra kim öldürülürse iyidir heval.
- Doğru söylüyorsun heval. Bu egemen zalim dünyadaki en iyi şey faşizme, faşistlere direnmek, onları yok etmektir. Gerillacılık bu yüzden kutsal bir meslektir aynı zamanda. Neyse heval, saati geldi, saha kanalına geçelim.

Saha güçleri hem şifreli anonslar veriyorlardı hemde eylem tekmilleri veriyorlardı. Besta, Herekol, Kato Jîrka bölgelerinde başarılı eylemler yapılmıştı. Gabar'da ve Kêla Memê de operasyonlar çıkmış, operasyonlarda sabotaj eylemleriyle işgalciler darbelenmiş, kayıplar verdirilmişti.

Yaklaşık bir saat böyle geçmiş, saat 11:00'de Kuzey- Güney tüm deryaların katıldığı Roj muhaberesi dinlenmişti. Kuzey sahaları, Zagroslar harekete geçmişti. Her yerde eylemler vardı. Serhat zafer hamlesi başlatmıştı. Zagroslar Şehit Piroz-Şehit Agiri, Dersim Şehit Roza-Şehit Hozan hamlelerini başlatmışlardı.

Gerilla zamanıydı artık. İşgalcilerin özel savaş yürüterek, 'bitti, bitiyorlar' propagandalarına inat saldırıdaydı gerilla. Eylem gerillanın kendini ifade etme dili, biçimiydi, varlığının göstergesiydi. Eylemlerin yoğunluğu Hizan'ı, muhabereyi dinleyen diğer gerillaları etkilemiş, morallendirilmişti. Büyük bedeller pahasına da olsa savaş gerillanın inisiyatifiyle sürüyordu. Gerilla hem imha konseptine, onun saldırganlığına karşı direniyor ama hem de inisiyatifli bir savaş yürütüyor, faşizmi, işgali yok etmek için durmadan saldırıyor, eylemden eyleme koşuyordu. Her gerilla bir eylemciydi. Eylem kabiliyeti, ruhu olmayan gerilla değildi. Hamlelere ad olan şehit arkadaşları üzerine

konuştular. Piroz, Agiri, Roza, Hozan hepsini tanıyorlardı. Serhat eyaletinin ‘zafer’ hamlesi isim olarak da eylem yoğunluğu olarak da hoşlarına gitmişti.

Böylece sohbetler geliştirirlerken sofra kurulmuştu. Öğle yemeğinde bulgur pilavı ve gulik (pancar) vardı. Yemek yenip çaylar içildikten sonra Hizan arkadaşlarıyla son sohbetlerini yaptı. Her birine ayrı ayrı önerilerde bulundu. Hep birlikte resim çektiler. Vedalaşıp yola koyuldular. Gidecekleri yer yakın ve görüntü vermeyen bir yerdi, orada Güney’den yeni gelen grupla bölge komutanlığındaki erkek arkadaşlarını görüp vedalaşacaklardı…

…..

Yirmi dakikalık bir yürüyüşle belirlenen noktaya varmışlardı. Noktada kimse yoktu. Belli ki yoldaydılar. Erdal, Şerzan, Viyan, Laleşin ve Hizan dalları kabarmış, toprağa doğru gür yapraklı dallar sarkıtmış büyükçe bir meşe ağacının altında oturup beklemeye koyuldular. Viyan kamerayı çıkarıp çekmeye başladı. Ağacın gövdesi öylesine kalındı ki belli ki yüz yıldan fazladır yaşıyordu. Büyükçe kayalarla koridor halini alan, üstten de meşe ağacıyla örtünen bu yer iyi bir korunaktı. Hava açık, göz alabildiğince berraktı. Şehr-i Nuh her şeyiyle görünür mesafedeydi. Kara yolundan geçen arabaların, kömür şantiyelerinin gürültüsü duyuluyordu. Ama kuşların sesi hepsini bastıracak kadar gürdü. Hizan ağacın gövdesinin kalınlığını, kayalar içinde aldığı şekli, kayalarla ağaçların iç içe uyumunu, kuşların yarışa tutulmuşçasına koşturmalarını, uçuşan kelebekleri izledi bir süre. Sonra dört yıldır Cudi’de gerillacılık yapan Şerzan’a,

- Heval Şerzan durgunsun! Yoksa bizimle geliyorsun diye mutlu değil misin?

- Yok heval. Gelmeyi kendim önerdim, neden mutlu olmayayım. Ama işte Cudî’den ayrılmak zor. Onca şey yaşadım burada, o kadar şehit verdik. Ne bileyim heval. İnsan ayrıldığı için sevinemez, mutlu olamaz ki? Adı üstünde ayrılık.

- Haklısın heval Şerzan. Ayrılmak hüzün demektir. Çoğu zamanda acı demektir. Ama başka yoldaşlarla buluşmak için mecburen buradaki yoldaşlardan ayrılacağız. Bu yüzden buna tam olarak ayrılık demeyelim, göreve gitme diyelim.

- Ne diyeyim heval. Varsın ayrılık olmasın adı ama içimde bir his Cudi’den gidişimin tarihi olduğunu söylüyor.

- Heval istiyorsan seni bırakalım. Laleşin arkadaş da burada. Zorlanacaksan kal. Biz sen önerdin diye bizimle gelmeni uygun gördük. Ama arkadaşlar da çıkmanı istemiyorlar, istiyorsan kalabilirsin.

Laleşin de gitmesini istemiyordu. Bu yüzden konuya girerek,

- Heval Şerzan bence de kal. Bizde senden ayrılmaya hazır değiliz. Sensiz ne yapacağız?

- Yok heval. Ben arkadaşlarla gideceğim. Hep aynı alanda kalmak iyi değil. Gidip Besta'yı, Herekol'u, Katoları da göreyim. Bakmayın sessizliğime, aşarım ben. Ayrılığın etkisi dedim ya…

Hizan ayrılık denen şeyi düşündü. Ayrılığın onun için anlamı köyü, annesiydi. İlk o zaman ayrılık denen şeyin ne olduğunu yüreğiyle, ruhuyla tanımlamıştı…

Henüz yedi yaşındayken annesi evlerinin yanındaki havuzda boğularak ölmüştü. Sara hastası olan annesi her nöbetinde ölüp ölüp hayata yeniden dönerdi. Hizan annesinin yaşadıklarından dolayı tarifsiz acılar, korkular yaşardı. Her nöbetinde annesinin öldüğünü düşünüp acılar içinde kalır, annesi kendine geldiğinde de yeniden dünyaya gelir gibi sevinir, tanrıya dua ederdi. Gözleri hep annesinin üzerinde olur, bir an için bile ondan uzaklaşmazdı. Bundan olmalı çocukluğuna dair oyunları, arkadaşlıkları hatırlamazdı. Çocukluğunun belirgin anıları annesiyle ilgili olanlardı. Annesinin komşu kadınlardan, akrabalardan farklı olmasının nedenini anlamaz, tanrıya isyan eder, kimseye hissettirmeden büyük acılar çekerdi. Yaşadıkları, annesinin durumundan dolayı çektiği acıları onu yaşıtlarından farklı kılmış, erkenden olgunlaştırmıştı. Hizan acıların olgunlaştırıcı özelliğini henüz küçükken kavramıştı.

Bahçede danaları otlattığı bir gün komşu kızlarından biri gelip, "annen nerde, ondan oya yapmayı öğreneceğim" diye sormuş, Hizan da "havuzun yanında, oraya git" demiş, kız gitmişti. Ancak yarım saat sonra komşu kız yukarıdan Hizan'a seslenmiş, "annen havuzun orda değildi. Ben sonra gelirim." diyerek uzaklaşmıştı. O anda Hizan'ın içine büyük bir korku dolmuş, nefes nefese havuzun olduğu yere yetişmiş fakat annesini bulamamıştı. Telaşla aramış, artık gideceği sırada havuza akan çeşmeden su içmek için eğilmişken havuzun dibindeki annesini görmüştü. Annesinin kumral uzun saçları suda yüzüyordu, bedeni ise hareketsizdi. Hizan can havliyle derin suya atlamış, tüm çırpınmalarına rağmen annesini çıkaramamıştı. Orada ne kadar zaman geçtiğini, neler yaptığını hiçbir zaman hatırlamazdı. Hatırladığı şey gözünü açtığında evde olduğu, annesinin cansız bedeninin de hemen yanında durduğu, tüm köyün orada toplandığı, babasının, akrabalarının acılar içinde bağrıştığıydı. Bir de jandarmaları hatırlardı Hizan. Kendine geldiğinde o

küçücük haliyle ifade verdiğini hatırlardı. Jandarmalardan biri soru sormuş, diğeri daktiloya yazmış, sonra çekip gitmişlerdi.

Ertesi gün annesinin cenazesi köy mezarlığına kaldırılmış, Hizan mezarlığa götürülmemiş ve asla o mezarı görememişti. Babasının çektiği büyük acılar Hizan'ı babasının acılarına karşı duyarlı kılmıştı. Kendisi de küçük yaşta acı çekmeyi, acılara dayanmayı öğrenmişti ve belki de bu yüzden ayrılık onda acıyla eş değer derin bir duyguydu.

Annesinin ölümünden bir süre sonra köyden ayrılmaya karar vermişlerdi Hizan'ın babasıyla amcası. Abi kardeş çocuklarının geleceğinin ancak metropollerde elde edecekleri yaşamla mümkün olabileceğine inanmışlardı. Köyde geçmişleri, kökleri olsa da gelecekleri yoktu. İtibarlı bir gelecek ancak büyük şehirlerde mümkündür görüşündeydiler. Bundan dolayı köydeki varlıklarını ve Hizan'ın henüz birkaç aylık olan küçük kız kardeşini yaşlı baba ve annelerine bırakarak abi-kardeş aileleriyle Türkiye'ye göçmüşlerdi.

Göç sosyal nedenlere dayansa da mecburiydi, irade dışıydı. Ülkeleri, toprakları geleceksiz bırakılmıştı, gelecek kaygısıyla zorunlu göçe naçar kalmışlardı. İşte Hizan doğduğu, büyüdüğü, annesini, kız kardeşini bıraktığı köyünden ayrılmış olmayı hayatı boyunca büyük acılarla, onulmayan yaralarla içinde taşımıştı. Köyünden, annesinden, kız kardeşinden ayrılmayı ruhunun ondan kopması olarak tanımlardı. 'Türkiye metropollerinde bir bedendim, ruhum köyümde kalmıştı. Ve ruhuma ancak gerilla olduktan, dağlara geldikten sonra kavuşabildim' derdi. Bu yüzden Hizan ayrılığı 'bir yerde ruhunu bırakmak' diye tanımlardı. Ne zaman biri ayrılıktan bahsetse, ayrılığın tanımını sorsa bu büyük kopuş aklına gelirdi. Onun için ayrılığın tanımı küçük yaşta yaşadığı bu kopuştu. Onda ayrılık o zaman tanıma kavuşmuş ve hep öyle kalmıştı…

Bu yüzden şimdi Şerzan'ı çok iyi anlıyordu. Kaç yıldır Cudi'de gerillacılık yapmış, yığınca anı biriktirmişti. Bu ayrılık anında anıları bir dağ gibi çökmüştü üzerine Şerzan'ın. Hizan etkilenmişti. Gerçekten kalmak istiyorsa kalabilirdi Şerzan. Bu yüzden yeniden sordu.

- Heval Şerzan İhsan arkadaşların yanına gittiğimizde de yani son ana kadar da düşün. Kalmak istersen tereddütsüz söyle ve kal. Gelmekte kararlıysan da zaten bizimlesin, sorun yok. Tamam mı?

- Tamam heval Hizan. Düşünürüm.

Bu arada Erdal dayanamayıp,

- Bence tamam değil heval. Şerzan arkadaş duygusal yaklaşıyor. Besta'ya gelsin, Kato'yu görsün, Herekol'u gezsin. Eminim daha önce gidip oraları, oralardaki arkadaşları görmediği için kendisine kızacak, hayıflanacak. Cudi'nin güzelliklerine, Cudi'de yaşadıklarına diyeceğim yok ama insan bir yerle sınırlı kalmamalı. Gittiğin, gördüğün yer kadar, tanıştığın, paylaştığın insan sayısı

kadar çoğalıyor, gelişiyorsun. Heval Şerzan hiç tereddütsüz bizimle gelmeli. Grubumuzu yarı yolda bırakırsa yanlış olur. Şerzan,

- Merak etme heval Erdal, sonuna kadar seninleyim. Buradan ayrıldığım için hüzünlü olsam da oralara gideceğim için de heyecanlıyım. Ama şu anda hüzün öne çıktığı için gündem oldum. Birazdan heyecanımı da göstereceğim. O zaman beni iki yönümle de tanırsınız.

Viyan tüm bunları çekiyor, yer yer de tarihe belge olsun diye sorular sorup tanıtıcı cevaplar alıyordu. Bekledikleri arkadaşları da nihayet gelmişlerdi. Kalkıp sıraya girdiler, gelenlerle tek tek merhabalaştılar. Son olarak Rizgar ve Tîrêj geldiler. Onlar da merhabalaşıp oturdular.

Hizan Güney'den gelenlere isimlerini sordu. Aso, Serhıldan, Tekoşer, Rojhat'tı adları.

- Hoş gelmişsiniz yoldaşlar. Yolda zorlanmadınız değil mi?

Cevap veren Aso oldu.

- Hoş bulduk heval. Yolda zorlanmadık. Hızlı ve rahat geldik.

Tekoşer, Rojhat ve Serhıldan da benzer cevaplar verdiler.

- Peki sizi getiren kurye arkadaşlara dönük bir şey belirtiyor musunuz, eleştirileriniz var mı?

Serhılda söz aldı,

- Kurye arkadaşlar iyiydi, epey titiz ve fedakarlardı. Bir sorun çıkmadı. Yalnız bir yerde telefon kullandılar. Bunu eleştiriyorum.

- Eleştirin önemli. Rizgar arkadaş kuryeleri gördüğünde eleştirip, gerekli uyarıları yapacaktır. Telefon güvenlik için çok riskli.

- Kuralları tüm arkadaşlar biliyor. Buna rağmen telefon kullanmışlarsa ne diyeyim heval. Ciddi bir sorundur ama yine de tartışırım.

- Notlarınızı okuduk. Heval Şahan'la da dün biraz tartıştık. Hepiniz kendi önerinizle gelmişsiniz. Rojhat suikastçı, Tekoşer ağır silahçı, Serhıldan öz savunmacı. Branşlarınızın olması çok iyidir. Branşlarınıza göre katılırsınız. Hepinizden aktif katılım bekliyoruz. Heval Aso senin yaşın biraz büyük, branşın da yok ama çok heyecanlısın. Bir şey söyleyecek misin?

- Yok heval. Kuzeye geldiğim için çok heyecanlıyım. Ben de kleşçiyim. Kerkük'te DAİŞ'e karşı savaştım. Kleş iyi bir branştır. Yaşıma gelince, biraz geç uyandım hakikate, gerillaya geç geldim ama ruhum çok genç heval.

- Soran katılımları çok fazla. Botan'da da epey Soran arkadaş var. Güneyli Soranlar da var ama Rojhılatlılar daha fazla. Çok iyi katılıyor hepsi de. Zaten son yıllardaki Soran katılımlarıyla PKK olarak çok daha fazla güçlendik.

- Katılımlar çok heval. Güney'de gücün yarısına yakını Soran'dır artık. Kobani, Efrin süreçleri Soran halkımızı çok etkiledi.

- Soran yurtseverliği eskiden beri çok güçlü olmuştur. Ancak bunun PKK ruhu, bilinciyle buluşması, PKK çizgisinde pratikleşmesi çok çok önemlidir. Demokratik ulus programının bedene kavuşması zaferi de getirecektir.

- Doğru söylüyorsun heval.

- Peki Soranca konuşuyor musun? Soran arkadaşların çoğu Kurmanci konuşuyor buralarda. Bu iyi değil aslında. Sizler Soranca konuşursanız arkadaşlarda da Sorancaya aşinalık gelişir, öğrenirler.

- Ben de daha iyi anlaşmak ve anlaşılmak için Kurmanci konuşuyorum heval. Rojhılat ve Güney'e giden Kuzeyli arkadaşlar da Soranca konuşuyorlar. Yani biraz da mekanla, mekânın kültürüyle ilgili.

- Biz geçen kış kampımızda Soranca öğrendik. Üç Soran arkadaş yanımızdaydı. Onlardan ders aldık. Hepimiz şimdi hem yazıyor hem okuyoruz. Halkımızın yarıya yakını Soran, gerillanın üçte biri Soran iken bizim öğrenmememiz ayıptır.

- Vay be demek ki Botan'da Soranca öğrendiniz. Çok etkilendim. Tamam önerinize uyarak ben de yaşamda Soranca konuşacağım.

- Botan Kürdistan'ın merkezi, Kürdistan'ın ruhu heval Aso. Burada Kürdistan'a ait tüm değerler yaşam bulabilir. Biz de uzun süren kış kampımızda günde yarım saat eğitim alarak dört ayda Sorancayı söktük ve daha fazla Kürtleştik. Sen de burada Botanlılaşarak daha fazla gelişebilirsin. Botan sadece Kürtlerin değil tüm Kürdistani değerlerin merkezi. Bak şu karşıdaki Çiyayê File yani Ermeni dağı. Asuriler ise hala köylerinde yaşamakta ısrarlı. Hesena, Mêhrê, Geznax Asurilerin yaşadığı güzel köylerdir.

Kamerayla çekim yapan Viyan gülerek,

- Heval Aso ben de kökenlerimle buluştum Botan'da. Dedemin hayalini gerçekleştirdim. Bizimkiler Ermeni. Köyümüzün adı Bacrîd. Hêzil suyunun kenarında, Besta tarafında. Yani aslen Şırnaklıyım. Soykırımdan dedem kurtulmuş, hep köyümüzden bahsederdi. Göremeden öldü. Onun yerine ben gelip gördüm. Botan her anlamda geliştirici, tarihle, kültürle buluşturucu.

Rizgar Viyan'a hitaben,

- Siz Ermenilerin hakkını savunmakta biz PKKlilere kaldı heval Viyan. Baksana Ermeni siyasetçilerinin kendi tarihleriyle, topraklarıyla hiç alakası kalmamış. Sadece Soykırım anısıyla yaşıyorlar, onun üzerinden siyaset yapıyorlar. Ama gelecek nasıl yaratılacak? Budur asıl mesele.

- Heval Rizgar gelecekle ilgilenenler olarak PKK'deyiz yetmez mi? Sen diasporadaki, Ermenistan'daki Ermenilerden bahsediyorsun. Ben ise Kürdistan'da yaşayan, Kürdistanlı olan Ermenilerden bahsediyorum. Benim dedem, akrabalarım Rojava'da yaşamaya devam etmiş Soykırımdan sonra. Kürdistan'ı hiç terk etmemişler yani. Rojava'da sayımız çok fazla ve hepsi de özgürlük hayaliyle PKK etrafında toplanmış, mücadele ediyor. Babam da

yıllardır aktif bir Kürdistanlı yurtsever. Kürdistan tüm Kürdistanlıların ve PKK ortak kimliğimizdir. Babam böyle söyler, bu anlayışla bizi büyütürdü.

- Baban doğru söylemiş heval Viyan. Ülkemiz Kürdistan özgürleştiğinde tüm Kürdistanlıların birlikte yaşadığı kardeşlik cenneti olacak. O zaman dedenin kemiklerini de Bacrid köyüne getirir, bir de heykelini yaparız.

Viyan bu diyaloğu çekmişti ve çok hoşuna gitmişti. Görüntüleri bir flaşa aktarıp ailesine göndermek istiyordu. Dêrîka Hemko şuracıkta, Diclenin diğer yakasındaydı. Bir milis bir saatte karşıya geçip flaşı ailesine verebilirdi. Ailesi, babası gerillaların bu tartışmalarını, dedesi ve köyleri için gösterdikleri sorumluluğu izleseler kim bilir nasıl da mutlu olacaklardı. Daha fazla mücadeleye sarılacaklardı. Yüksek sesle diğer arkadaşları da duysun diye,

- Heval Hizan, çekimlerin bu bölümünü bir flaşa yükleyip aileme gönderebilir miyim?

- Tabii ama sen içinde yoksun, sadece sesin var. Kamerayı Erdal'a ver, gel yanımıza, biraz da seni çeksin.

Hizan yeniden Güney'den gelenlere bakarak.

- Evet heval bizlere bir şey söyleyecek misiniz? Örgütümüz aktarmanız için ne tür perspektifler verdi? Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?

Serhıldan sözü alarak,

- Heval ben Şırnaklıyım. Köyüm aha şu karşıda. Ailem Şırnak'ta. Halkımızın durumunu merak ediyorum. Sizlere nasıl yansıyor durumlar, baskılar karşısında yurtseverlik sorumluluklarında zayıflamışlar mı, gerillaya yardım ediyorlar mı?

- Halkımız yüzlerce yıldır baskı zulüm görüyor heval Serhıldan. Şırnak biliyorsun 1992'de de yakıldı, tanklar-toplarla yıkıldı. Köylerin hepsi yakılıp boşaltıldı. Yirmi binden fazla insan Güney Kürdistan'a göç etti. Maxmur kampı bu göçlerin sunucu oluştu. Yani Şırnak halkı, Botan halkı onurlu bir halktır. Onurundan, kimliğinden vaz geçmez. Şimdiki tutumları da böyledir. Binlercesi zindanda, binlerce aile hala çadırlarda, şehir yıkılmış, TOKİ'nin yaptığı binalara polis-asker aileleri yerleşmiş, DAİŞ ve aileleriyle demografya değiştirilmeye çalışılıyor. Ama Şırnak, Cîzre, Sîlopî, Hezex, Qileban, Elkê her koşulda Kürtlüğün, yurtseverliğin merkezleri. Gerilla ilgisi bitmez. Zaten halk bizi desteklemezse nasıl yaşarız bu dağlarda. Her şeyimizi getiren onlar. Şimdi de öyledir. Çok ciddi sıkıntılarımız yoktur. Kimin önüne ne görev verirsen güçleri oranında yaparlar

- Söylediklerinız beni rahatlattı heval. Ben de son iki yıldır yaşanan sessizlikten dolayı halkın sindiğini, gerilediğini sanıyordum. Etkileniyordum.

- Halkımız sinmez Serhıldan heval. Onlar şimdi öfke biriktiriyor, çıkış için fırsat kolluyor. Bu dipten gelen dalga gibidir. Çok derinden geldiği için sessizdir ama basıncı çok yüksektir, çok güçlüdür. Dalga yüzeye yaklaşmaya

görsün fırtına, yıldırım etkisindedir. Hiç kaygılanma, sadece gerilla olarak aktif ol. Halkın umudu gerilladır, ruhu gerilladır unutma.

- Tamam heval. Elimden ne geliyorsa yapacağım. Zaten bunun için geldim. Benim ailem, köyüm de çok yurtsever. Yurtseverliğin ne olduğunu biliyorum.

- Bak heval, düşmanın tüm özel savaş politikalarına, zulmüne rağmen 8 Mart, Newroz nasıl da görkemli geçti. Geçen seçimlerdeki sonuçlardan da anlaşıldı ki öz yönetim direnişlerinin olduğu yerlerde Kürtlük bilinci daha diri, iradesi daha keskin, işgalcilere asla güven duymuyor, teslim olmuyorlar. Baskıyla teslim alacağını sananlar yanılıyorlar. Tersine baskı öfkeyi tetikler. Sessizliğe bakıp halkımıza ilişkin şüpheye düşme heval. Onlar çıkış için uygun anı kolluyor. Ne zaman nasıl bir tusunami olacağı da belli olmaz. Erdoğan-Bahçeli faşizmi baskıyla iradeleri ipotek altına alacaklarını sanarak yanılıyorlar. Söz konusu olan Kürt halkıdır. Ne badirelerden geçmiş ne kadar büyük bedeller vermiş bir halktır. Özgürlüğe bu kadar yakınlaşmışken herhalde Erdoğan-Bahçeli deccallarına prim verecek, teslim olacak değiller.

Rojhat söz alarak,

- Heval kaç gündür dinlendik. Artık takımlarımıza gidip pratiğe başlasak iyi olur. Zaten yıl yarılandı, geç kaldık. Bari katkımız olsun.

Rojhat'ın sözlerinden, sorumluluk duygusundan etkilenen Tîrêj,

- Acele etme Rojhat heval. Çok vaktin olacak. Cudî'de kışlar geç gelir, baharlar ise erken. Her mevsim eylem yapma imkânı var.

- Biliyorum heval ama bir an öce pratiğe başlamak istiyorum. Araziyi tanıyayım istiyorum. Beş gündür dinleniyoruz. Zaten kaç ay da geleceğiz diye Güney'de dinlendik. Artık eylem yapıp hakkımızı ödeyelim istiyorum.

Bu sözler herkesi güldürmüştü. Rizgar araya girerek,

- Düzenlemelerinizi yaptık heval. Yarın yerlerinize gideceksiniz. Beş gün çok değil, acele ediyorsunuz.

Hizan gruba hitaben,

- Duydunuz yarın yerlerinize gidiyorsunuz. Hepinize başarılar diliyoruz. Farklı bir şey belirtmiyorsanız, birkaç toplu resim çekelim, sonra siz gidin, biz de komutanlık olarak biraz tartışacağız.

Tekoşer,

- Farklı bir şey belirtmiyoruz heval. Sizinle tanıştığımıza sevindik. Güney'den gelinceye kadar yol boyunca size selamlar vardı. Sizde kendinize, güvenliğinize dikkat edin. Gideceğiniz yerlerdeki arkadaşlara da selam söyleyin. Bizden yana da rahat olun, güçlü katılacağız.

- Tamam, o halde hepinize başarılar diliyoruz. Şöyle toplanıp resim çekelim.

Resimler çekildikten sonra Hizan ve grubu sıraya girdi. Güney'den gelenler sırasıyla vedalaşıp uzaklaştılar.

Rizgar, Laleşîn, Tîrêj ve Hizan da bir kenara çekilip oturdular. Hizan on aydır bu ekiple çalışıyor, Cudî'deki savaşa katılıyordu. Düzenli toplantılar yapmışlardı ancak ayrılmadan önce son kez bir toplantı yaparak, planlamaları gözden geçirmek gerekliydi. Bu amaçla,

- Evet arkadaşlar, birlikte çalıştığımız sürece ilişkin, planlamalara ilişkin bir şey belirtiyor musunuz? Bana dönük eleştirileriniz gideceğimiz yere ilişkin görüşleriniz var mı?

Bu tür durumlarda ilk sözü Rizgar alırdı. Hem hiper aktifti hem de sorumluluk duygusu çok yüksekti. Çok aceleciydi, yıllardır komutanlık yapıyordu. Örgütsel işleyiş, parti kültürü kişiliğine, davranışlarına oturmuştu. Saygın ve ciddi bir pozisyonda,

- Size ilişkin belirteceğim bir şey yok heval. Birlikte güzel, zorlu zamanlar geçirdik. Düzenli toplantılarımızı aldık. Sağlam ulaşmanız önemli. Başarılar diliyoruz. Siz bize bir şey söylüyorsanız, dinliyoruz.
- Diğer arkadaşlar?

Tîrêj her zamanki masum, güler yüzlü, mütevazı duruşuyla,

- Heval en son yaklaşık bir öğün tartıştık. Eleştiriler üzerine yoğunlaşıyorum. Kesinlikle çok aktif katılacağım.

Laleşin,

- Heval zaten özgünde de tartıştık. Uzun bir süredir bizimle çalıştınız, katkılarınız oldu. Şu anda farklı bir şey belirtmiyorum.

Hizan hepsine tek tek bakarak,

- Tamam. Bilmelisiniz ki ben de sizlerden, Cudî'den çok şey öğrendim, gelişimime çok katkısı oldu, çok moral aldım. Zor zamanlarımız oldu. Çok değerli yoldaşları şehit verdik. Ben de sizlerden aldıklarıma layık olarak katılacağım.

Tiréj

- Heval Hizan, Mardin'e giden gruplar olur mu acaba?
- Olur tabii. Her yıl arkadaşlar gidiyor. Neden sordun?
- Ya benim abim orada gerillacılık yapıyor, biliyorsunuz. Ona bir mektup yazmıştım. Ulaştırabilir misiniz acaba?
- Elbette ulaştırırız. Mektubu ver, gerisini merak etme. Sizin gibi değerli kardeş gerillalara hizmet etmek arkadaşlık görevimiz.

Laleşin araya girerek,

- Kız kardeşine de yazmadın mı? Belki Dersim'e gidenler de olur heval Tîrêj?
- Yok yazmadım. Onunla cihazdan (telsiz) konuşacağım.
- Siz de tüm aile gelmişsiniz. Biri Dersîm'de, biri Mardîn'de, biri Cudî'de. Acaba seni Güney'e mi göndersek heval? Örgüt bu kadar kardeşin Kuzey'de olduğunu biliyor mu?

- Aman heval Hizan, ne Güney'i. Güney'de de yeterince akrabamız var merak etmeyin. Hem ben yıllarca Güney'de kaldım. Kız kardeşim de bir yıldır katılmış. Bence kız kardeşimi çekip Güney'de eğitebilirler.

- Tamam, arkadaşlara söyleriz. Kız kardeşin çekilebilir tabi. Abin de geçen yıl yanımıza geldi. Bir süre kaldı yanımızda, sonra Mardin'e geçti. Üç yıl zindanda kalmıştı, çok birikimliydi. Sadeliğiniz, mütevaziliğiniz birbirine benziyor. Evde kimse kalmış mı?

- Bir iki kişi. Annem, babam. Keşke onlar da gelse. Sürekli zulüm altındalar. Ben Kobani savaşı bittikten sonra ulaşmak istedim. Gelsinler Kobani'de yaşasınlar istedim, ulaşamadım.

Tîrêj daha önce de Cudi'de kalmıştı. Kobani'de savaş başlayınca arkadaşı Arîn Mîrkan ve komutanları Gelhat'la birlikte Kobanî'nin imdadına koşmuşlardı. Oradaki ağır savaşta yaralanmış, savaş bitip tedavi olduktan sonra bir kez daha Cudî'ye gelmişti. Böylece uzun yıllardır o da Cudî'deydi. Adeta Cudî'yle bütünleşmişti. Burada şervanlık yapmış, burada tim, takım, bölük komutanlıkları yapmıştı. Şimdi de bölge komutanlığındaydı. Gerilla gelişiminin tüm aşamalarını Cudî'ye borçluydu. Amed'in derin yurtseverliği, Kürtlük ruhuyla şekillenmişti. Arkadaşları, savaşçıları ona adeta bağlanmışlardı. Neredeyse Cudî'yi Tîrêj'siz düşünemez olmuşlardı. Tabii Tîrêj de Cudî'siz yapamazdı. Hizan bir ara sahanın başka bir alanına düzenlensen nasıl olur diye sormuş Tîrêj'in annesinden koparılan bir çocuk gibi etkilendiğini görünce konuyu kapatmış, bir daha da açmamıştı. Tîrêj'in model komutanı Şehit Gelhat'tı. Adeta onunla, anısıyla yaşamak için Cudî'ye dönmüştü. Kobanî'nin onda bıraktığı izler de yine komutanı Gelhat eksenliydi. Kobanî'yle ilgili hangi anısını, hangi olayı anlatsa ana teması, aktörü Şehit Gelhat'tı. Nasıl zorluklarla, ne büyük bedellerle Kobanî'yi DAİŞ'ten, Erdoğan faşizminden kurtardıklarını bildiğinden adeta ikinci evi Kobanî olmuştu. Belki de bu yüzden Şehit Gelhat-Şehit Arînlerin emaneti olan Kobanî'ye anne babasının gidip yerleşmesini istemişti.

Hizan bu düşünceler içinde,

- Eğer istersen ailene ulaşmaya çalışır, istemini iletiriz heval Tiréj. Amedli bir ailenin Kobanî'ye yerleşmesi anlamlı olur tabi. Hem Kobanî'de senin de kanın var. Savaştın, yaralandın orda. Birlikte gittiğiniz Arîn, Gelhat, Zozan, Gulan ve daha birçokları orada şehit düştüğü için Kobanî bugün özgür. Sizlerin aileleri gitmeyecek de kimler gidecek?

- Abime yazdığım mektupta görüşümü belirttim. O da uygun görürse aileye ulaşabilir. Zaten Mardin'den aileye ulaşmak daha uygun olabilir. Ben aslında anne babamın işgalcilerin zulmünden kurtulmalarını istiyorum. Amed özgür oluncaya kadar özgür Kobanî'de kalabilirler. Bu yaştan sonra zindan, işkence, her gün ev baskını onları çok zorluyor.

- Tamam, heval. Abine yazmışsan o üzerinde duracaktır. Merak etme.

Böylece zaman epey ilerlemiş, akşama dayanmıştı.

Rizgar,

- Söyleyelim arkadaşlar buraya yemek getirsinler. Akşam yemeğinizi yiyin, öyle gidin.

- Yok heval. Yanımızda erzak var. Aşağılarda bir yerde yeriz. Güneş batsın yola çıkarız. Bir on beş yirmi dakika daha bekleyelim tamamdır. Sizleri özleyeceğiz.

- Heval Hîzan size bir dürbün hediye ediyoruz. Arkadaşlar dürbününüzün nemlendiğini, iyi görmediğini söylediler.

- Teşekkür ediyoruz heval. Yeni bir dürbünümüzün olması işimizi kolaylaştırır tabi. Ama yükümüz o kadar ağır ki. Çantalar teknikle dolu. Yanımızdaki malzemelerin neler olduğunu, şifre adlarını, ne kadar para olduğunu daha önce söylemiştik, tekrar söyleyelim yolda bize bir şey olursa örgüte ona göre tekmil verirsiniz.

Laleşin,

- Bir şey olmayacak heval Hizan. On defadır listeyi veriyorsun, etkileniyoruz.

- Tamam heval Laleşin kızma. Örgüt zarar görsün istemiyorum. Valla bir şey olsa bu kadar termali, telsizi, dedektörleri, parayı nasıl imha edeceğiz bilemiyorum. Fedakârlık yapalım dedik ama yükümüzü de çok ağırlaştırdık. Şifreler kendi başına bir yük. Grubumuz da şikayetçi zaten. Belki arkadaşların elbiselerini götüremeyebiliriz.

Rizgar,

- Zorlanacaksanız elbiseler kalsın, sonra göndeririz.

- Tamam. Çekdar ve Laleşin arkadaşların geldiği yere kadar götürelim. Orada karar veririz.

Rizgar her konuda duyarlı ve de sorumlu yaklaşan biriydi. Hem yönemtim ekibindeki arkadaşları hem de denetiminde savaşan tüm gerilla arkadaşları ona çok güvenir severlerdi. Rizgar Geverli bir kürt yurtseveri iken doksanlı yıllarda gerillaya katılmıştı. Hiç aralıksız gerillacılık yapmıştı. Kürdistan'ın ayak basmadığı dağı, üzerine eylem planlamadığı işgalci mevzisi yok gibiydi. Her yörenin halkını, kültürel farklılıklarını bilirdi. Kendini eğitmiş, tarih ve toplumla ilgili önemli bir birikim edinmişti. Bir de dağlara ve gerillacılığa aşıktı. Tüm bunlar onu sanatçı bir ruha, yaşam anlayışına, tutkuya yöneltmişti. Sadece eylem yapmaz, savaşı ve gerilla yaşamını örgütleyip yürütmezdi aynı zamanda beste yapar, şiir yazar, saz çalar, stran söylerdi. Davudi bir sesi, derinden geldiği belli etkileyici bir duygusu vardı ezgilerinin. Yurtseverlik, gerillacılık, özgürlük kokardı şiirleri, stranları. Bir dolmaya görsün yüreği boşalıverirdi dilinden şiirleri ve dans ederdi parmakları telleriyle sazının.

Bir eski zaman insanıydı Rizgar. Hani kahramanlık çağlarına ait olanlardan. Mertlik, yiğitlikti kişiliğinde, davranışlarında ilk göze çarpan. Dağlarla, silahıyla, gerilla elbiseleriyle öylesine bütünleşmişti ki geçmişini anlatmazsa doğuşundan beri gerillaydı sanılır, öyle bir etki altına alırdı çevresini. Baştan ayağa cesaretti. Korkusuzluk giyinmiş gibiydi. Bu yüzden onun olduğu yerde atalete, tereddüte yer kalmazdı. Sırtını dayadığın güvenilir, sarsılmaz dağ misaliydi. Arkadaşları onu cin gibi tanımlar, her an her yerden çıkıp gelebileceğini düşünür ona göre yaklaşırlardı. Her işe koşturur, her şeyde savaşçı yoldaşları içinde olur, ayrıcalıklara tenezzül etmezdi. Tüm bunlardan dolayı Cudi demek bir de Rizgar demek olurdu Cudili gerillallarda. Birlikte kaldıkları süre boyunca Hizan da Rizgar dan çok şey öğrenmiş, çok sevmişti. Şimdi son anda gösterdiği duyarlılıkta bu yüzden hiç şaşırtıcı değil ondan beklenen, bilinendi. Aslında Rızgar'a kalsa kendisi grubu Besta'ya götürüp dönecekti. Zaten bir önceki grubu hem de kimseye söylemeden o götürüp gelmişti. Eski bir gerilla alışkanlığı olarak işleri başkalarına bırakmaz en risklileri başta olmak üzere tüm işlere kendisi koşar bunlardan da kimseye bahsetmezdi. Şimdi kendisi grubu götürmediği için içten içe kaygılar taşısa da tüm detayları İhsan ve Xalis'la tartışmanın verdiği rahatlıkla arkadaşlarını uğurluyordu.

Gitme vakti geldiğinde Çekdar, Erdal, Şerzan bir grup olarak Derîyê Dukûn'dan, Laleşin, Viyan ve Hizan da bir grup olarak Kanîya Spî'den inecek şekilde ayrıştılar. Gundik Remo'da buluşmaya karar verdiler. Buluşma noktasını Şerzan ve Laleşin biliyorlardı.

Rizgar ve Tîrêj'le vedalaşıp iki grup şeklinde yola koyulduklarında gökyüzü kızıldı. Şehr-î Nuh ve çevre köylerde tek tük ışıklar yanmaya başlamıştı. Karakol ve güvenlik tepeleri ise yarım saattir aydınlatılmıştı. Karanlık güçler kendilerini ışıkla aydınlatmayı severdi. Ruhları, zihinleri kapkarayken çevrelerini böyle ışığa boğmaları korkularından, biçimselliklerindendi. Erdoğan'ın bin odalı sarayının kullandığı ışık ve ısı enerjisiyle iki yüz bin nüfuslu bir şehrin tüm aydınlanma-ısınma ihtiyacının karşılanabileceğini kamuoyu tartışıyordu. Şatafat cahillikten doğardı. Bilgelerin, prens Mâni ve Budha'nın bir ağaç altında ya da bir taş altında üstlerindeki hırka ve günde bir öğün yemekle yaşamayı saraylara tercih etmeleri ışık felsefesinden dolayı değil miydi? Demek ki yüreği, bilinci, ruhu aydınlık olanlar için Güneş'ten ve hakikatten başka ışığa ihtiyaç yoktu. Halk elektrik parasına gücü yetmediğinden bir odada ışık yakmayla yetinirken, karakolların, tepelerin, sarayların, devlete ait tüm dairelerin bol keseden enerji harcamaları ancak sömürgecilikle, işgalle açıklanabilirdi. İşgal, sömürgecilik yani toplum-halk düşmanlığı ne kadar açık seçikti, nasıl da ayan beyandı.

Şimdi havadaki kızıllık yerini grimsi bir tona bırakmıştı. Pusluydu. Laleşin önde, Hizan ortadaydı. Yükü daha ağır olan Viyan arkadaydı. Aralarında elli metre mesafe vardı. Kanîya Spî'nin hizasına vardıklarında İHA geldi. Oturup beklediler. İHA geçiyordu.

Hizan Kanî Spî'nin güzelliğine baktı. Süt gibi beyaz köpüklü su öylesine gür bir sesle ve öylesine büyük hacimle akıyordu ki. Cudî'nin tüm suyu aşağılardan, kaya altlarından böyle fışkırıp dereler oluşturuyordu. Zirvesini susuz bırakarak tüm suyunu çevresine veriyor, aşağılarda verimli vadiler, bu vadilere kurulmuş köylere olanak sağlıyordu. Kanî Spî'nin çıktığı kaya altından içeri girildiğinde kocaman bir şikeftle karşılaşıyordun. ARGK döneminde gerilla bu şikefti kışları kullanmıştı. Ancak sonraki yıllarda gerilla vadileri, yamaçları kullanmaz olmuştu. Kanî Spî'nin aktığı yerden oluşan dere gittikçe derinleşen Dola Hirçê'ye akıyordu. Aşağıdaki büyükçe dereyle buluşarak Gelîyê Zengîna ve Gelîyê Feqîra'yı besliyordu.

İHA gittikten sonra Hizan kalkıp Laleşin'e yakınlaştı, Viyan'a da acele et anlamında işaret etti. Laleşin'le kısık ses mesafesine gelince,

- Şu karşıdaki şikeft, Şikefta Konferansê'dir değil mi? Oraya gitmemiştim ama tarif etmişti arkadaşlar.
- Doğru heval, Şikefta Konferansê'dir.
- Ağzı çok büyük, arkadaşlar burada nasıl kalmışlar?
- Eskiden düşman tekniği bu kadar gelişmediği için arkadaşların hareket kabiliyetleri daha fazlaydı heval.
- Öyle de heval Laleşin, tüm Şırnak, bütün tepeler karşıda. Bir şekilde dikkat çeker. Herkesin gözü Cudi'de, yamaçlarından akan bu muhteşem sularda olur ve bir şekilde birinin dikkatini çeker. Haksız mıyım?
- Haklısın heval, şimdi öyle. Burası artık hem yakın hem de açık, mesafeyi biraz açalım. Ben gideyim sonra siz gelin.
- Tamam, sen git. Ben Viyan heval gelince harekete geçerim.

Bir iki dakika içinde Viyan geldi.

- Çantan ağır mı? Zorlanıyor musun?
- Yok heval, aradaki mesafeyi korumak için bilerek yavaşladım.
- Tamam. Ama mesafe çokta açılmasın. Birbirimizi görelim, bir şey olursa kopmayalım.
- Tamam.
- Zaten otlar çok yükselmiş, boyumuz içinde kayboluyor. Hava da kararıyor. Sorun olmaz.

Böylece yürüdüler. Hizan geniş düzlüğe inmiş, eski köy yıkıntılarının zar zor fark edildiği yerlerden sazlık halini almış yüksek otların içinden geçiyordu. Bir yerde durdu. Viyan ona yetiştiğinde, sesini çıkarma anlamında işaret etti. Parmak uçlarına basarak sessizce yaklaşan Viyan'a gördüğü yılanı gösterdi.

Gri, ince, uzun bir yılandı. Viyan öldüreyim anlamında işaret etti. Hizan hayır komutu verdi. Bir süre bakıp gittiler. Uygun bir yerde Viyan kısık sesle,

- Neden öldürmeme izin vermedin. Derwêş hevalin söylediklerini hatırlamıyor musun?
- Hatırlıyorum.
- O halde inanmıyor musun?
- İnanıyorum.
- Öyleyse öldürmem gerekmez miydi?
- Bence o bize bir mesajdı, mesajı anladın mı?
- Yolumuzda düşman mı var?
- Evet bize kurulmuş bir tuzak var. Düşman bir yerde bizi bekliyor.
- Öyleyse öldürmeliydim.
- Hayır uyandırmamalıydık. Görmedin mi kafasını taşın altına koymuştu, yanından dönüp onu geçmemize rağmen bizi fark etmedi.
- Yani?
- Yani önümüzde düşman var. Ancak bizi görmüyor, onu uyandırmazsak atlatabiliriz. Öldürmene o yüzden izin vermedim. O yılanı şimdi öldürseydik, önümüzdeki düşmanla da çatışmak zorunda kalacağız anlamına gelirdi.
- Ama heval Derwêş?
- Evet, heval Derwêş'e göre daha doğrusu annesinin nasihatine göre akşam yoluna çıkan yılanı öldürmen gerekiyor.
- Sabah yoluna çıkan tavşan ile akşam yoluna çıkan yılanı öldürmezsen başına belalar gelir ve belayı atlatamazsın. Evet tam olarak böyleydi. Cudî'ye gelirken akşam yolumuza çıkan yılanı öldürmeden hareket etmedik, hatırlamıyor musun heval?
- Hatırlamaz mıyım? Sonraki akşam üstü Bilika'da pusuya düşmüştük. Ve yılanı öldürdüğümüz için olsa gerek, pusudaki düşmanı vurup iki işgalciyi öldürerek sapa sağlam kurtulmayı başarmıştık.
- Yedi kişi, yirmi beş saattir yürümenin yorgunluğuna rağmen, dinlenmiş haldeki pusucuları vurmayı, oradan yoğun obüs atışları altında çıkmayı, sabah başlayan operasyonu atlatmayı başardık heval. Az mı?
- Ya, onların hepsini o zavallı yılanı öldürdüğümüz için yapmayı başardık değil mi? Hiç askeri mantığımız, gerilla tecrübemiz, arazimizin bir ana gibi bizi koruma özellikleri, cesaret ve sezgilerimizin rolü olmadı. Hepsi zavallı yılanın kanının akması sayesinde oldu heval Viyan.
- Öyle demedim ama Derwêş heval o kadar çok inanıyordu ki? Söyledikleri birebir çıktı da. O yüzden….
- Bak genç Viyan, Ermeni yoldaş; yılan sadece bir uyarıydı. Bizi uyardı. Mesaj verdi. Önemli olan mesajı doğru okumak ve ona göre tedbir almaktır. Doğayı doğru izlersen, yüreğin temizse her gün yığınca mesaj alır, hayatına

ona göre yön verebilirsin. Bize mesaj verdiği için teşekkür etmemiz gereken yılanı öldürmemizin bir anlamı yok. Mesajı almışsan gerisini aklınla ve yüreğinle yapacaksın. Eğer seni yüksek sesle çağırsaydım, ya da sen parmak uçlarına basmadan gelseydin yılanı uyandırmış olacaktık. Bunun anlamı önümüzdeki düşmanı da dikkatsizliğimizden dolayı uyandıracak olmamızdı. Ama şimdi o fark etmeden geçtiğimize göre, yolumuzdaki düşmanı da atlatabileceğiz demektir.

Hizan, Viyan'ın kafasına eliyle vurdu.

- Haydi acele edelim, Laleşin arkadaşla aramız epey açıldı. Şimdi durup bizi bekliyor, merak ediyordur.
- Elimi tut heval Hizan. Taşlar çok gevşek, sağlam bassan da düşebilirler.
- Tamam. Zorlandığım yerlerde elimi veririm tutarsın.
- Silahını da versen. Zaten benim silahım tabanca gibi.
- E, karnastan sonra portatif M16 tabancadan da hafif olur tabi. Ama böyle riskli yerlerde kimse silahımı alamaz, biliyorsun.

Hem kısık sesle konuşup hem de ilerliyorlardı. Spindarok'a vardıklarında Laleşin'in durup onları beklediğini gördüler. El işaretiyle çabuk olun diyordu. Onlar da aynı işaretle 'yorulduk biraz oturup öyle devam edelim' dediler. Laleşin orda, onlar bulundukları yerde oturdular. On dakikalık bir molaydı.

- Heval Hizan işte Nisan operasyonunda kaldığımız yer. Aha şu taşın altı.
- Mantıksız bir yer, yedi gün nasıl kaldınız heval Viyan?
- Beş gün kaldık heval. Asker de hemen yanımızdaki şu yerdeydi. İki gün orada kaldıktan sonra yanımızdan geçip aşağımıza indiler. Bir BKC ya da B7 yanımızda olsaydı en az on işgalci eksik olacaktı ülkemizden.
- Bu mahkûm yerde vurmak aynı zamanda imha olmak demektir. Biliyorsun değil mi?
- Zaten o yüzden vurmadık. Hem yerimiz mahkumdu hem de silahlarımız ferdiydi. Çok etkili olmazdık.
- Askeri bırak da alçak korucular sizi nasıl fark etmemiş? O kadar çıplak bir yerde… Bence mantıksız olması sizi kurtarmış. Dikkat çekmemiş. Düşmanın mantığının tersi mantıkta olmak her zaman iyidir.
- Ben de öyle düşünüyorum. Korunaklı gibi görünen her yere el bombası attılar, bomba atarlarla vurdular. Ama bu yere bakmadılar. Rewşen arkadaşlar da hemen yukarımızdaydılar. Orda olduklarını bilmiyorduk. Vurma sesleri geldiğinde, oralarda kimse olmadığını düşündüğümüzden rastgele taramalardır, üzerlerindeki cephaneyi boşaltıyorlar sandık. Sonra askerler kendi aralarında konuşunca durumu anladık. Yine de başka arkadaşlar olabilir diye düşündük çünkü planlamamıza göre Rewşen arkadaşın grubu Derîyê Bavê Dîlanê tarafında olacaklardı. Meğer o tarafa geçememişler.

- Buradan çıkaracağın sonuç savaşta mantıklı olmanın karşılığının düşmanın mantığının tersi şeyler yapmak olduğudur. Bunu pratik olarak deneyimledin.

- Kesinlikle heval. Beklenmeyen, tahmin edilmeyen şeyler yapmak her zaman iyidir.

- Ama yeriniz stratejik olsaydı, manevraya açık olsaydı eylem yapardınız. Demek ki mahkûm bir yerde olmak eylem kabiliyetini öldürdüğü için doğru değildir. Ê, bizim de esas işimiz eylem yapmak olduğuna göre, bu durum bir zaaftır ve eleştiri konusudur.

- Evet heval. Yerimizden dolayı sadece saklanmış olduk, vuramadık.

- Çünkü operasyonu fark ettiğinizde erken davranıp mevzilenmediniz. Düşmanın bulunduğunuz yere gelmeyeceğini düşünerek hareket etmediniz. Operasyonun ikinci günü operasyon sizi de kapsayacak şekilde genişleyince de içinde kaldınız ve ancak bu kadar hareket edebildiniz. Sonuç; sizden ayrılan Rewşen arkadaşlar daha da ağır hareket ettikleri için imha oldular, siz mantıksız bir yerde olduğunuz için tesadüfen kurtuldunuz. Oysa savaş doğru zamanda yani inisiyatifin sende olduğu zamanda hareket etmeni emreder. İlk gün yer değiştirseydiniz durum çok farklı olacak ve belki de operasyonun kaderini değiştirecektiniz. Girê Hêmo'daki arkadaşlar bu yüzden onca etkili oldular. Ona yakın eylem yaptılar, hiçbirinin burnu dahi kanamadı.

- Doğru söylüyorsun heval. 3 Nisan gece saat 23:00'da indirmeler yapıldığında hemen ikiye ayrılıp stratejik bir yerde mevzilenmeliydik. Fakat Laleşin'le Rewşen arkadaşlar "nerelere indirme yapacaklar, operasyonun kapsamı ne olacak anlayalım sonra ona göre planlama yaparız" dedikleri için o gece yerimizde kaldık. Cemel, Safîne, Helana yani tüm yüksek tepelerin tutulmasından operasyonun genel olduğunu anladıktan sonra da "düşman cesaret edip buralara girmez" deyip yerimizi değiştirmedik. Sabah da askerle iç içe geçtik. Beş İHA-dron dolaştırılıyordu. Saklanıp yer değiştirmek için karanlığı beklemek zorunda kaldık. Karanlıkta da ancak bu kadar hareket edebildik. Rewşen arkadaşlar ise Kobra saldırısında Gülbahar arkadaş yaralandığı için ancak şehit düştükleri yere kadar gidebilmişler. Zamanında harekete geçmemenin inisiyatifi kaybetmek anlamına geldiğini, inisiyatifi kaybettiğin yerde de kazanmanın sadece şansa, tesadüflere kaldığını, kaybetme olasılığının arttığını çok iyi anladım heval. Oysa siz bizden daha kötü bir yerdeydiniz, etrafınıza indirmeler yapılırken üç gruba ayrılarak hareket ettiniz. Sonuçta her sekiziniz de burnunuz kanamadan kurtuldunuz. Üstelik arkadaşlara da ulaşıp eylemler yapmalarını sağladınız. En riskli, en dezavantajlı yeri zamanlamayı doğru yaparak inisiyatife çevirdiniz. Kesinlikle güçlü sonuçlar çıkardığımı bilmelisiniz.

- Sonuç çıkardığına inanıyorum heval Viyan. Ama keşke biz Kürtlerin öğrenme biçimi böyle olmasa. Başımıza geldikten sonra sonuç çıkarıyoruz. Bu da büyük bedeller, derin acılar sonucu oluyor. Deneme yanılmayla öğrenme böyle acımasız bir savaş için çok masum, çok apolitik bir yöntem. İnsanlığın da en klasik yöntemi. Oysa Önder Apo yeni Kürdü yarattı. Başımıza gelmesine gerek kalmadan da her şeyi öğrenebiliriz. Bu, tarihi-toplumsal gerçeği, kendini, düşmanını iyi tanımakla ilgili, eğitimle ilgili.

- Evet heval Hizan.

- Neyse mola yeter. Kalkalım. Saat 21:00 oldu. Erdal şimdi buluşma noktasındadır grubuyla.

Kalkıp yürümeye devam ettiler. Laleşin de onların kalktığını görünce kalkıp ilerlemişti. Ay ışığı henüz çıkmamıştı ama karanlık zifiri değildi. Hizan önce şaşıracak gibi oldu ama sonra Şehr-i Nuh'tan yansıyan aydınlığı gördü. Bu otlak yerde koremar dedikleri saldırgan yılanlar olurdu. Sarımsı, kısa kalın boylu, küçük üçgen kafalı olurdu koremarlar. Genelde patikalara pusu atarlardı ve aniden saldırırlardı. Bu yüzden biraz dikkatli yürüyorlardı. Aslında yılanlar dahil olmak üzere hayvanlarla arası iyiydi gerillanın. Doğadan, insan dışındaki doğal canlılardan zarar göreceklerine inanmazlardı. İnsan dışındaki canlılar zorunlu beslenme ve tehlike hissiyatı dışında saldırmazlardı. Gerillaya her katılan kendisinden öncekilerden bu inancı devralır, buna göre yaklaşırdı. Patikalara pusu için değil ısınmak için kurulan yılanlara ayak sesi ya da sezgiyle uyarılar gönderirler, daha onlar yakınlaşmadan yılanın çekip gittiğini düşünürlerdi. Ani karşılaşmaların yılanda paniğe ve savunma amaçlı saldırıya yol açtığını bilirlerdi. Bunca yıldır dağlarda olmalarına rağmen hayvanlardan genel olarak zarar görmemişlerdi. Hizan da sadece bir defa karanlıkta üzerine oturduğu bir akrebin onu ayaklarından sokup kaçtığını hatırlıyordu. Küçücük akrebin zehri bedeninde dolaşırken -sokma yeri başta olmak üzere- çok acı çekmiş, ta ki komşu taburdan panzehir getirilip bedenine şırınga edilinceye kadar da rahatlamamıştı.

Gerillanın başına bela tek hayvan ayıydı. Gerçekten de ayıların onlara verdiği zarar düşmanın verdiğinden daha fazlaydı. Fakat bu fiziki değil maddi bir zarardı. Bu zararcı huylarından dolayı ayı öldürmeyi severek yaparlardı. Bazen işgalci ordu güçlerinin eğitimli ayıları alanlarına bıraktığı da olurdu. Tüm erzak, cephane depoları, kış kampları bu ayılar tarafından bulunur, heba edilirdi. Bu yüzden ayıdan nefret ederlerdi. Hizan da birçok kez içinden "bakın ayı kardeşler, yaşamak için bizimle iş birliği yapmanız yeterli. Erzağımızı çekin, bize yer bulun. Erzağın üçte ikisi sizin, üçte biri bizim olsun" derdi. Bazen de "tamam bize yer de bulmayın, erzak çekmemize de yardım etmeyin. Erzağın yarısını alın, bari yarısını bırakın. Hiçbir işinize yaramayan cephanelerimize, teknik malzemelerimize karışmayın yeter" derdi. Bunlar hiç çözüm

yaratmadığı için de, bu kadar düşmanca saldıran ayılara 'kontra' der, öldürülmelerinden hiç rahatsızlık duymazdı. Gerilla bu huylarından dolayı nerde ayı görse vurur, affetmezdi. Ayılara işgalcilerin özel birlikleri gibi yaklaşırlardı…

Spindarok köyünü geçtiklerinde bir ayak sesi duydular. Durup sesin geldiği yöne dikkat kestiler. Şinda onlara doğru geliyordu. Yakınlaşınca sevinçli bir ses tonuyla 'kolay gelsin heval' dedi. 'Spas' cevabını aldı.

- Heval, Erdal arkadaşlar gelip geçtiler. Randevu yeriniz değişti, sizi biz götüreceğiz. Ama önce yanımıza gelin, yemek yiyin, biraz dinlenin. İşiniz biraz hızlanmış, İhsan arkadaşın belirlediği yere bu gece gitmeliyiz.
- Ne yani bu gece mi yola çıkacağız?
- Yok heval ama bu gece epey bir mesafe gitmemiz lazım. Yarın geceyi riskli olmaktan çıkarmak, kolaylaştırmak için. Çünkü yarın geceki bölümün hızlı kesilmesi lazım. O yüzden bu gece epey gidip, yarın gün boyu dinlenip, güç toplamanız lazım. Yorgun halde yarın geceye çıkmamanız için böyle planlandı.
- Tamam, heval Şinda anladım. Mantıklıdır. Öncü sizsiniz, inisiyatif sizin.

Böylece yürüyüp Zenda'nın beklediği yere gittiler. Bir dut ağacının altındaydı Zenda. Merhabalaştılar, oturdular.

- İkiniz yalnızsınız değil mi?
- İkimiz bir timiz heval, yalnız değiliz.
- Kuralsız, ne dediğimi anladın da takılıyorsun.
- Erkek arkadaşların timi ayrı, bizim timimiz ayrı hareket ediyoruz heval. Erkek arkadaşlar dört kişi. Planlamalara göre bir araya geliyoruz ancak hareket tarzımız özgündür.
- Çok iyi heval Şinda. Yalnız bu vadilerde iki kişi olmak dezavantajlar da barındırıyor. Çok dikkatli olmanız, arazi denetimini iyi kurmanız, nöbetlerinizi tutmanız lazım.
- Merak etme heval, çok dikkatliyiz.

Konuşan Zenda'ydı. Bu küçücük yaşıyla bunca cesaret akıl sınırlarını zorluyordu.

- Yemek hazır. Ama isterseniz dut da yiyebilirsiniz. Olgunlaşmışlar, hava kararmadan sizin için topladık. Ha işte önünüze koyuyorum.
- Vay be ne güzel, dut yiyeceğiz. Yukarıda pancar dışında bir şey yok. Aşağılar meyve dolu demek ki. Haydi heval Laleşin, Viyan başlayalım. Ben ekmekle dut diyeceğim.

Laleşin,

- Ben de dut yiyeceğim.

Diğer yemeklere dokunmadan her üçü de dutla karınlarını doyurdular. Sularını da içtikten sonra yeniden kalkıp yürümeye başladılar. Bu defa öncü Şinda'ydı. Şinda'yı Laleşin, onu Hizan, Hizanı Zenda takip ediyordu. Viyan yine

artçıydı. Zenda çantasına, karnasına rağmen Hizan'ın silahını da almış, tüm ısrarlarına, kızmalarına rağmen Hizan'a vermemişti.

Hizan,

- Madem silahımı vermiyorsun, bir metre bile geride kalma yoksa seni mahvederim.

- Ama heval Hizan bir metrede kalırsam Karnas size çarpar. Bari iki metre olsun mesafemiz.

- Esprili cevapların da hazırmış bakıyorum. Tamam o halde, iki metreyi bir milim bile geçme.

- Tamam geçmem. İstersen önüne geçeyim belki elini tutmam gereken yerler olur. Buralarda arazi biraz karışık. Heval Şinda da daha önce buradan geçmemiş. Yani belli ki biraz zorlanacağız.

- Gel bakalım önüme geç. Heval Şinda gideceğimiz yeri biliyorsa gerisi önemli değil. Araziye hâkim biri yönü biliyorsa gerisini halleder.

Böyle bekliyorlardı ancak durum farklı çıktı. Şinda yolu epey karıştırdı. Bazen geçit vermeyen uçurumlara çıktılar, bazen derin vadilere indiler. Her iki durumda da belli bir mesafe geri dönerek yeniden yol buldular. Tüm bunlar ciddi bir yorgunluk yarattı. Laleşin'le Şinda arasında bitmek bilmeyen gergin bir tartışma vardı. Laleşin yolu karıştırdığı için Şinda'ya kızıyor, Şinda "ilk kez geldiğim bir yol karıştırmam doğal" diyordu. Laleşin, 'tabi, köy yollarına, kaçakçı patikalarına alıştırmışsınız kendinizi. O yüzden rastgele arazilere vurmalarda böyle afallıyorsunuz' diyor, Şinda 'hayır, bu araziyi bilmiyorum' diyerek kendisini savunuyordu. Hizan sakindi. Tartışma yatışsın diye bazı espriler yapıyor, yanlış gidilen ve dönülmesi gereken yerlerde 'demek ki yol vermiyormuş, öğrenmiş olduk, daha ne istiyorsunuz' diyor, kızmak için bir sebep olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Böyle yaklaşıyordu zira herhangi bir iş veya yol üzerinde gergin olmak terslikleri artırırdı. Laleşin genelde de erken kızan biriydi, aşırı hassastı fakat şu an kızmasının nedeni, Hizan'ın, Viyan'ın fazlasıyla yorulmuş olmalarından dolayıydı. Böylece gece epey ilerlemiş grup halden düşmüştü. Gitmeleri gereken yere yakınlaştıklarını düşündükleri yerde Şinda ve Zenda noktayı aramaya koyulurken diğerleri kendilerini yere atıp dinlenmeye çalıştılar. Elbiseleri terden sırılsıklamdı. Aşırı terleme susuzluğa yol açmıştı. Viyan tulumunu çıkarıp Hizan'ın üstüne örttü. Hizan bir taşa dayanarak uyumaya çalıştı. Laleşin hala kızgın kızgın söyleniyordu. Bu şekilde 20-25 dakika geçmişti ki Şinda'yla Zenda rahatlamış halde döndüler. "Çekdar heval aşağıda bizi bekliyor. Gidelim" dediler.

Terin soğuması gerillayı o ıslak elbiseler içinde hantallaştırır, zorlardı. Bu yüzden yeniden yürüyüşe kalktıklarında ısınıncaya kadarki süreçte ağır olurlardı. Kurumuş otlar içinde taşlara basa basa aşağıya, vadiye iniyorlardı. Yukarıda henüz bahar iken aşağılarda sivri sineklerin yoğunluğu, otların

kırılacak kadar kurumuş olması iklim farkıyla ilgili olsa da ilginçti. Hep bahar yaşayan Koçerler geldi aklına Hizan'ın. Onlar hep yukarıya tırmanarak ve her yeni rakımdaki yemyeşil düzlüklere konaklayarak dört mevsimde bahar yaşardı. Yukarılar kara yoğunlaştığında da yağmurları takip ederek sıcak karsız aşağılara iner böylece bahardan kopmazlardı.

Koçerler bahar insanıydı. Bu yüzden her zaman enerjik, her zaman canlı, her zaman neşeli olurlardı. Yazın hantallaştıran sıcağıyla, kışın donduran ayazı uzak olurdu onlardan. Hayatları ilk baharlarla-sonbaharlar arasındaki baharlı zamanlarda şekillenirdi. Belki de bu yüzden sağlıklı, atletik, enerjik olurlardı. 'Keşke hep göçer kalsaymış insanlık. Belki hep bahar kalırdı ruhlarımız. Yerleşiklik yığınca yeni ihtiyaçlar, ihtiyaçlar satılan-sömürülen emekler, gasp edilen ruhlar yaratmış. Adına medeniyet, uygarlık dedikleri doğadan uzaklaşmaya, insanlıktan çıkmaya götürmüş. Yerleşiklik toplumsallığa, neolitik devrime de yol açmış, tarımı geliştirmiş. Ama keşke göçer kalsaydı insanlık. Çünkü farklı diller, farklı kimlikler gelişip üzerine yerleştikleri topraklara sınırlar çizilmiş, birbirini boğazlamaya başlamış insanlık. Oysa toprak, doğa, su herkesin, tüm canlıların. Keşke göçmen kuşlar gibi hep yeni yerlere gitseydik ve gittiğimiz her yer hepimizin olsaydı. Yani hep Koçer kalsaydık.'

Hizan'ı düşüncelerinden dere sesi uyandırdı. O kadar gür bir sesle akıyor olması grubu rahatsız etti. Çünkü diğer sesleri bastırıyordu. İHA varsa anlayamayacaklardı. Yarım saatten fazladır yürümelerine rağmen Çekdar'ı görememişlerdi. Dere sesinden Çekdar'ın ve gidilecek noktanın derenin diğer tarafında olduğu anlaşılıyordu. Otların yüksekliği, yıkılan bahçe duvarlarının etrafa yaydığı taşlar yürüyüşü epey zorlaştırıyordu. Boyuna birbirlerinin ellerini tutup yardım ediyorlardı. Böylece bir süre daha gittikten sonra Çekdar'la karşılaştılar. Çekdar'ın öncülüğünde şimdi daha rahat ilerliyorlardı. Dereye vardıklarında ay ışığına rağmen karanlık zifiriydi. Bunun nedeni sık çalılıklar, iç içe geçmiş söğüt ve kavak ağaçları, gökyüzünü kapatan yapraklardı. Ay da uzaklaşmış, vadi üzerinde etkisizleşmişti. Çekdar, 'avucumun içinde feneri hafifçe açamaz mıyım?' diye sordu, Laleşin 'elbetteki hayır' deyince konu kapandı. El yordamıyla ilerliyorlardı. Şimdi karşıya geçmeden Şinda ve Zenda'yla vedalaşacaklardı. Bundan sonraki kısımda Çekdar öncülük yapacaktı. Şinda,

- Karşıya geçmenize yardımcı olalım sonra gideriz.

Çekdar,

- Yok heval ben arkadaşlara yardımcı olurum. Siz gidin. Bu vadide kalabalık olmak iyi değil. Uygun bir yere çıkıp savunma rolü oynasanız, yarın da araziyi denetimde tutsanız iyi olur.

Şinda,

- Heval Laleşin bir şey belirtmiyorsanız biz ayrılacağız.

- Yok bir şey belirtmiyorum. İşlerim bitince yanınıza geleceğim. Gelmeden cihazla randevulaşırız.
- Tamam heval. Heval Hizan sizinle vedalaşalım.

Böylece Şinda ve Zenda Hizan ve Viyan'la kucaklaşıp vedalaştılar. Hizan her ikisine da sımsıkı sarılıp alınlarından öptü.

- Hala ikiniz de karnaslısınız, bu çok riskli. Hemen değiştirin birini deyince, Zenda,
- Silah gömmemiz yukarıda. Bugün sizi beklediğimiz için gitmedik. Yarın gidip çıkaracağız, karnası da kaldıracağız.
- Tamam hadi gidin. Unutmayın sizden güzel haberler bekliyoruz.

Her ikisi birden,

- Sizde kendinizi koruyun. Tüm arkadaşlara selamlarımızı söyleyin. Hizan'la Viyan vedalaşırken Laleşin karşıya geçmişti. Çekdar Hizan'ın silah ve çantasını bıraktıktan sonra dönüp Viyan'ın çanta ve silahını da götürdü. Çoraplarını çıkarıp ayakkabılarını ellerine alan Hizan'la Viyan dizlerine kadar kaldırdıkları paçalarıyla buz gibi sudan geçmeye başladılar. Derenin suyu çok derin değildi fakat çok gürültülü ve çok soğuktu. Suyun ortasında bir taşa çıkan Hizan acı çeken bir sesle 'soğuk beni kesti. Ayaklarım kopacak gibi' deyince Çekdar'la Viyan yardımına koştular. Karanlık olduğu için derenin kalan kısmı fark edilmiyordu. Hizan Çekdar'a,
- Heval daha çok var mı, ayaklarım koptu sanki?
- Yok heval, birkaç adımlık. Gündüz gözüyle burayı görsen böyle zorlandığımız için kahkahalarla gülersin.
- Sesinden belli. Bu kadar gürültü çıkardığına göre küçük bir sudur ama çok soğuk.
- E, heval yukarıdan gelen kar suyudur. Hadi elimi tutun, geçelim.

Hizan genç Çekdar'ın elini tutup karşıya geçti. Kuru çoraplarını, ayakkabısını giyip Laleşin'in olduğu yere geçip oturdu. Viyan da gelip oturdu. Hizan,

- Çekdar heval biraz oturup öyle gidelim olmaz mı? Soğuk su hücrelerimi şoke etti, ayaklarımı uyuşturdu, yorulduk da.
- Tamam heval, sorun yok. Gideceğimiz yere sabaha karşı varsak tamamdır.

Oturdular. Hizan çantasına yaslanıp ayaklarını uzattı. Çekdar ileride dut, erik ağaçlarının olduğunu söyledi. Bu bilgi grubu sevindirdi. Hizan,

- Bizim oralarda Haziran kiraz mevsimidir. Şimdi kirazlanmıştır köyüm. Sahi buralarda kiraz yok mu?

Kimseden ses çıkmadı. Nerde kiraz ağaçları görse heyecanlanırdı. Çünkü kiraz çocukluğunu, köyünü hatırlatırdı. Köylerinde kırmızı, sarı, bordo renkli kirazlar vardı. Sadece yemezler saçlarına taç, kulaklarına küpe yaparlardı. Sepetlere doldurup geçenlere verirlerdi. Kurutup kışın hoşaf yaparlardı ya da

ceplerini doldurup çerezlik olarak yerlerdi. Bir keresinde çok sevdiği Kürt aydını, hemşerisi Feqe Hüseyin Sağnıç onu Istanbul'da bir dostunun çiftliğine götürmüştü. Hizan Marmara denizinin Karadeniz'le buluştuğu sırttaki o güzel çiftlikte bahçeyi süsleyen kirazları görünce yaşına ve misyonuna aldırış etmeden çocukça bir heyecanla ağaçlara çıkmıştı. Kiraz ağacının başındayken Çukurova'daki babasını aramış, "baba şimdi bir kiraz ağacının başındayım. Çok heyecanlıyım. Sevincimi paylaşmak istedim" demiş, babası "kızım yoksa köye mi gittin. Oralar senin için tehlikeli, sana bir kötülük yaparlar" diye telaşlanınca, "yok baba, köyde değilim İstanbul'dayım. Bir tek bizim köyde mi kiraz var, sakin ol. Hüseyin amcayla dolaşıyoruz, merak etme" demişti. Hizan'ın kirazlı hayallerine Çekdar'ın 'kalkıyoruz' komutu son verdi. Hızla yürümeye koyuldular. Birkaç dakika sonra öndeki Çekdar dut ağacının olduğu yerde durup biraz dut koparıp yedikten sonra yola devam etti. Laleşin, Hizan, Viyan da yol düzenlerinde aynı şeyi yaparak hızla ilerlediler. Bir saatlik bir yürüyüşten sonra onları Xalis karşıladı.

- Hoş geldiniz. Heval Çekdar sen Şerzan arkadaşlarla burada kal sabah belirlediğimiz yere gelirsiniz. Ben şimdi grubu götüreceğim. Heval Hîzan bir saat daha yürüyebilir misiniz?
- Sorun değil heval. Neresi uygunsa oraya gidelim.
- Tamam. Yol güzeldir. Çıkış yok. Bir saat içinde daha sağlam bir yerde olur, dinleniriz.

Yola devam ettiler. Aslında grupta hal kalmamıştı ama gerekliliklere göre kendilerini ayarlamada zorlanmazlardı. Bir saat, bir buçuk saat daha yürüdüler. Sabah olmuştu. Ay artık etkisizdi. Güneş doğmaya hazırlanıyordu. Halden düşmüşlerdi. Bir şelaleye vardıklarında Xalis burada biraz dinlenebileceklerini söyledi. Çantalarını indirip, silahlarını çantalarına dayadılar. Serin suyla yüzlerini yıkayıp su içtiler. Viyan çantasından sarelle ve ekmek çıkardı. Her biri ekmeğine biraz sürüp yedi. Hizan,

- Heval Xalıs daha çok var mı noktaya?
- Yok heval. On dakika bile yok. Akşama kadar dinlenirsiniz ama şelale güzel olduğu için burada duralım istedim.
- İyi yaptın. Biraz daha geçsin aydınlıkta fotoğraf da çekeriz. Burası bir yere görüntü vermiyor. Güvenliklidir.

Laleşin,

- Saat 02:00'dan beri bu tarafta hareketteyiz. Hiç İHA geçmedi Xalis arkadaş. Hayırdır, bir uzlaşma durumu mu var yoksa?

Xalis gülerek,

- İşgalcilerle ne uzlaşması olacak heval Laleşin? Ama burada dolaştırmıyorlar İHA'larını. Demek ki henüz varlığımızdan haberdar değiller. Disiplinliyiz, gizliyiz.

- Grup geçtikten sonra burada işiniz kalıyor mu ki?
- Yok heval işimiz kalmıyor. Hizan arkadaşların işini ayarlamak için gelmiştik.

Hizan,

- Şimdi bizim iş tamam, öyle mi?
- Evet heval. Yeni bir yol. Arkadaşlardan kimse yolu bilmediği için milis ayarladık. Ama biz de bir yere kadar geleceğiz. Sorun çıkacağını sanmıyoruz. Daha detaylı bilgileri noktaya gidince İhsan hevalden alacağız. O da bu gece görüşmeye gitmişti, şimdi gelmiştir.
- Heval Viyan, hava aydınlandı. Saat 6:00. Kamerayı çıkarıp çekim yapabilirsin. Heval Xalis'la bir röportaj yap bu güzel manzarada. Xalis'ı özledikçe görüntülerine bakarız.
- Tamam heval şimdi hazırlanır, çekerim.
- Xalis ayaklarımı yıkayacağım, senin için mahsuru yok değil mi? Yürümekten mahvoldular.
- Ne mahsuru olacak heval?
- Ne bileyim, sorayım dedim, saygı gereği.

Hizan çoraplarını, mendilini, ayaklarını yıkadı. Viyan Xalis'la röportaj yaparcasına çekim yapıyordu. Hizan Xalis'ı gerillaya katıldığından beri tanıyordu. Amed Qerajdağ eteklerinde büyümüştü Xalis. Ailesinden gerillaya gelen çoktu. Şehit akrabaları fazlaydı. Teyzesi 1999 yılında Önderlerine yapılan komployu protesto etmek için Lice'de fedai eylem yapmıştı. Xalis 2009'da katılmıştı. Hızlı gelişmişti, kendini eğitmişti. 2014 yılından beri Cudi'deydi. Bu yıl tedavi için Güney'e geçecekti. Xalis grubu sağlam geçirmek için titizlikle çalışmıştı. Kış kampında birlikte kalmışlardı, bahardan beri de birlikteydiler. Cudi'ye geldiğinde de Xalis Hizan'ı karşılamış, Xalit'la birlikte Navsere çıkarmışlardı.

- Heval Xalis çekimin bittiyse gel birlikte resim çekelim.
- Tamam geliyorum. Bu güzel yerde bir resmimiz olsun tabii.
- Heval Laleşin sen de gel, üçümüz birlikte çekelim.

Şelalenin etrafı mor, sarı, beyaz, mavi çiçeklerle, geniş yapraklı ışkınlarla süslenmişti. Laleşinle Viyan yer değiştirdiler. Viyan da fotoğraf karelerine girdi. Son olarak Viyan Xalis'la Hizan'ın birlikte çekimlerini yaptı. Çantalarını sırtlayıp, silahlarını omuzlayarak Xalis'ın öncülüğünde kısa bir yürüyüşle noktaya vardılar. Noktada Çekdar, Erdal ve Şerzan dışında kimse yoktu.

Laleşin,

- Biz bizeyiz yine. İhsan ve Verzeba arkadaşlar neredeler?

Erdal,

- Biz hava aydınlanmadan noktaya geldik. Kimse yoktu sizi bekliyorduk.

Xalis,

- İhsan arkadaşların bu sabah için bir randevuları vardır kesin. Yoksa gelirlerdi. Muhabere saatinde burada olurlar. Cihaz burada, mecburen muhabereye yetişecekler.

Laleşin,

- O halde biz kahvaltıyı hazırlayalım. Bir çay yapalım. Sonra da biraz dinlenelim.

Herkes bir şeyle uğraştı, kısa sürede çay yaptılar. Kahvaltı sırasında Hizan'ın gözü Şerzan'a ilişti. Elbiseleri kirliydi, belli ki çalışma yoğunluğundan banyo yapamamıştı. Xalis'a hitaben,

- Heval Xalis buralarda kani (doğal çeşme) var mı?
- Yüz metre yukarıda çok güzel bir tane var.
- Heval Şerzan kahvaltıdan sonra o kaniye gidip elbiselerini yıka, banyo yap heval. Böyle yola çıkman iyi değil.

Şerzan utanarak,

- Fırsat bulamadım heval Hizan. Ben de bugünü değerlendirecektim.
- Tamam. Sabun, şampuan gibi bir şey var mı kimsede?

Xalis,

- Şampuanı, sabunu ne yapalım heval Hizan? Şerzan heval kille yıkanıyor.
- Elbiselerini nasıl yıkayacak?
- Onları da kum, kırmızı toprak, kil ne bulursa onunla.
- Temiz oluyor mu?
- Valla biz erkek arkadaşlar hep öyle yıkanıyoruz pratikte. Gördüğünüz gibi tertemiziz. Sabun vs. sadece kış kamplarında kullanıyoruz.
- Bak bunu bilmiyordum. Biz kadın arkadaşlar sabunsuz yapamayız, şampuanımız da genelde vardır ama şimdi ağırlık olmasın diye yanımıza almadık.
- Heval Hizan biz erkek arkadaşlar pratik yaşıyoruz. Ağırlık olacak şeyleri çantamıza almıyoruz. Erzak ve cephanemiz olsun tamamdır. Kadın arkadaşlar çantalarına erzaktan çok temizlik malzemeleri alıyorlar, şaşırıyoruz.
- Abartma Xalis. Bir sabunla, diş fırçamız ve macunumuz var, sizden farklı neyimiz var?
- Bizim de dış fırçamız var heval Hizan. Tamam macunumuz genelde olmaz, birbirimizden ya da kadın arkadaşlardan alırız ama fırçamız her zaman yanımızdadır. Fırçanın girmediği ağza kerpeten gireceğini biliriz. E Kerpeten bulmak zor, taşımak ağır olduğundan fırçayı mecburen taşıyoruz.

Sohbetler gülüşmeler içinde kahvaltı tamamlanmış, Şerzan gitmişti. Hizan, Laleşin, Viyan bir tarafa dinlenmek için geçtiler. Süngerlerini açıp uzandılar. Beklenmedik bir fırtına, hızla gelen siyah bir bulut uyumalarına izin vermedi. Bulut gelip üzerlerine yağmurunu boşalttı. Kısa süreli yağışla epey ıslandılar. Bulut burada hızını alamamış olacak ki yoluna devam etti. Şimdi yine güneş

ısıtmaya başlamıştı. Hizan kendi kendine 'bu yıl yağmurlar durmayacak gibi. Doğa bizden yana. Belli ki ülkemizin doğası da artık özgürlük gelsin istiyor. Hadi bakalım güzel ülkem tüm güçlerini devreye koy, bize yardım et, işgale son verelim, adaletli, ekolojik yani mutlu bir gelecek yaratalım' dedi. Uyumaya çalıştı ancak nafileydi. Asla gündüz uyuyamazdı. Uykusuz gecelerden sonra kendini uyutmak için harcadığı enerji gündüzleri onu halden düşürürdü. O yüzden boşuna kendini uyutmaya çalışmaz, başka meşguliyetler bulurdu. Laleşin ile Viyan uyumuşlardı. Hizan günlüğünü çıkarıp yazmaya başladı. O güne dair izlenimlerini, duygularını yazmayı yeni bitiriyordu ki, Erdal seslendi.

- Heval Hizan İhsan ve Varzeba arkadaşlar geldiler.
- Tamam, kahvaltı yapsınlar, geliyorum…

İhsan, adını Agiri isyanının efsanevi komutanı İhsan Nuri'den almıştı. Tam adı da İhsan Nuri'ydi. Tıp öğrencisiyken gerillaya katıldığı için arkadaşları ona doktor İhsan Nuri derlerdi. İki yıldır Cudi'deydi. Alanı, çalışmaları hızlı kavramıştı. Serhatlı Kürt İhsan, Şırnak halkını, buralardaki düşman politikalarını erkenden tanımış, çözmüştü. Cudi'deki gerillanın halka açılan kapısıydı İhsan. Milisleri örgütlemek, gerillanın erzak, kurye işlerini ayarlamak İhsan'ın temel görevleriydi. Hayata çözümlemeci yaklaşmasının yanında erken sonuç bekleyen, kestirmeci yönleri de vardı. Bu çalışma arkadaşlarıyla da anlaşma sorunları yaratır, bazı durumlarda halkı da kırardı. Kış kampında bu özellikleri eğitimlerde çözümlenmiş, gerekli perspektifler verilmişti. Bunun etkisiyle bu yıl daha iyi başlamıştı. Gerillada çok eski sayılmazdı. Bu durumun yol açtığı tecrübe yetersizlikleri de vardı. Ancak hızlı gelişiyordu.

Sistem okullarında uzun süreli okuyan ama özellikle de tıp gibi bölümlerde okuyan gençlerin gerilladaki ilk yıllarında yaşadıkları esas sorun öğrenmeye erken doymak, kendisini kısa sürede yeterli görmekti. Etraftan, arkadaşlarından öğrenmek, insan okumak, doğayı gözlemlemek fazla derinleşmezdi. Kendini farklı ya da yeterli görmek, dinlemede yüzeysellik, almada da ketum olmaya yol açıyordu. Hizan uzun yıllara dayalı gözlemlerinden anlamıştı ki sistem okullarında felsefi gelişimi en çok da sayısal bölümler köreltiyordu. Sözde bilimle uğraşanlar mekanik bakış açısından, psikanalist algılardan dolayı felsefede zayıflıyorlardı. Bilimin doğadan kopukluğu, doğaya, doğacı bakışa yabancılığı gerçekten tuhaftı. Oysa tersi olması gerekirdi. Fakat bilimdeki mekaniklik ciddi bir zihin körelmesine, insan mühendisliğine götürüyordu. Bu da insan ilişkilerinde özellikle de bilinçli insanlar topluluğu olan gerillada bu yapıya sahip kişileri asosyal yapıyordu. Genelleme yapamasa da gerilla ortamına gelen tıp, matematik, ekonomi, kimya eğitimli birçok gençte bunları gözlemlemiş, çözümlemişti. Ancak bu kişiler Önder Apo düşüncesi, PKK felsefesi, paradigmasıyla yoğrulup ona göre kendilerini yeniden oluşturdukları takdirde kesinlikle çok güçlü kişilikler haline

geliyorlardı. Zekâ doğru felsefeyle, doğru düşünce yöntemiyle buluşunca kişilik öncüleşiyor, komutanlaşıyordu.

Hizan bu çerçevede bazı eleştirileri İhsan'la paylaşacak, arkadaşlarının ona, üslubuna, tarzına dair gözlemlerini aktaracaktı. Öncü bir kişilik olmak için hayat-savaş karşısında öğrenci olmak zorunluydu. İnsan öğrendikçe, bilgi-bilme aşkıyla coştukça gelişiyordu. PKK'de gelişim diyalektiği böyleydi.

Varzeba Dersimli bir gerillaydı. İki yıldır Botan'daydı. İlk geldiğinde kısa bir süre sahayla kalmış, sonra Cudi'ye geçmişti. İhsan'la birlikte çalışıyordu. Birlikteydiler ancak ekip olamıyorlardı. Uyum sorunları çıkıyordu. Bunda her ikisinin de sorumluluğu vardı. Yoldaşların ekipleşmesi zor olmamalıydı. Ancak İhsan'daki öğrenci alışkanlıklarla, Varzeba'daki Zaza inatçılığı birbirlerine karşı mütevazı olmalarını zorlaştırıyordu. Varzeba da eski sayılmazdı. Gerillada yeni olmalarının, PKK kişiliğini henüz tam oturtmamalarının yarattığı tarz sorunlarıydı yaşananlar. Hizan gitmeden her ikisiyle bir sohbet geliştirmeyi, bu konuları tartışmayı planlamıştı. Dinlenerek yola çıkması gereken biri için iyi bir planlama sayılmasa da gitmeden tartışmak yoldaşlık gereği de önemliydi.

Hizan'ın kendilerine doğru gittiğini gören İhsan ve Varzeba kalkıp ona doğru geldiler. Hizan her ikisiyle de tokalaşıp karşılarında bağdaş kurdu.

- Nasılsınız heval, sizleri göremez olduk bu aralar.

İhsan,

- İyiyiz heval. Biz de bizi görmeye gelmediğiniz için sizi eleştirecektik.
- Eleştirileriniz yerindedir ancak buralara gelmeme arkadaşlar izin vermiyordu biliyorsunuz. Fakat siz de yanımıza gelebilirdiniz.
- Biz de bunun için özeleştiri verebiliriz ancak çok yoğunduk biliyorsunuz. Önümüze o kadar çok görev koydunuz ki, başımızı kaşıyacak zaman bulamadık heval Hizan.
- Haklısınız. Ama bildiğiniz gibi hepsi de devrim işleridir ve süreci hızlandırmak zorundayız. Bu da çok çalışmakla olur.
- Heval Varzeba senin durumun nasıl? Tam Cudi'li oldun sen de. Nasıl, Şırnak halkıyla iletişim kurabiliyor musun, kafa yapılarınız uyuşuyor mu?
- Durumum iyidir heval. Halkla da aram fena değil. Şırnak halkının yurtseverliğinden de aldığım çok şey var.
- Seni iyi gördüm heval. Arkadaşlardan da takip ettim. Fedakarlığını, emekçiliğini, değer koruyucu yapını örnek düzeyde değerlendiriyorlar. Bunlar çok iyi özelliklerdir.

Varzeba biraz utanmış, kızarmıştı. Bir şey söyleyemedi.

- Fakat dar yaklaştığın zamanlar da oluyormuş. Üslup kırıcı değil, çekici olmalı değerli yoldaş.
- Eğitimde de bu yönüm eleştirildi. Üzerinde yoğunlaşacağım heval.

- Tamam. Gelişmek, yoldaşların eleştirileri üzerine yoğunlaşmak, mütevazi olmaktan geçer heval. Biz PKK'lilerin aynası Önderliktir, şehitlerimizdir. Bir de birlikte yaşadığımız yoldaşlarımızdır. Cebinden çıkarıp baktığın ayna seni yanıltabilir ancak yoldaşın seni yanıltmaz, nasıl görünüyorsan öyle görür, eksikliklerini sana gösterir, düzeltmene yardımcı olur. O yüzden mekanik aynalarda değil de yoldaşlarımızın gözünde nasıl olduğumuza bakmalı, ona göre kendimize çeki düzen vermeliyiz. Öyle değil mi? Bazı arkadaşlar vardır nerdeyse narsistir. Kendilerine sevdalıdırlar, toz kondurmazlar, hiç eksikliklerini görmezler. Kendilerini dört dörtlük düzeyde beğenirler fakat çevrelerine, yoldaşlarına nasıl göründüklerini sormaz, o gözle kendilerini sorgulamazlar. Yoldaşları onu beğenmez, çok eksikli görür fakat onlar bunları bilmezler çünkü yoldaşlarının kendileri hakkındaki görüşlerine değer vermezler. Bu yüzden gelişmedikleri gibi gerilerler.
- Doğru söylüyorsunuz heval. Zaten sizinle biraz tartışmak istiyordum.
- Tamam heval, ben de öyle planlamıştım. Öğle yemeğinden sonra ikinizle bir tekmil alıp, tartışma geliştirebiliriz.

Hizan Varzeba'yla diyaloğunda esas olarak İhsan'la tartışacağı konulara çerçeve oluşturmuştu. İhsan üzerine alınıyor mu diye de takip ediyordu. Belliydi ki İhsan da yoğunlaşıyordu. Biraz da mahcuptu.

- Heval İhsan bizim gidişimizle ilgili ayarlamalar tamamdır değil mi?
- Doğru heval. Akşam saat 17:00'da buradan çıkacağız. Saat 18:30'da milisle buluşacağız. Ondan sonraki yolu milisle gideceksiniz.
- Tamamdır. Milis tanıdığım kişidir değil mi?
- Doğru heval.
- Yalnız yirmi dakikalık mesafeyi arabayla gideceksiniz.
- Nasıl yani? Böyle bir süreçte arabaya nasıl binebiliriz ki? Hem tesadüfende olsa bir şey olursa örgüte nasıl açıklarız? Bunca yıldan sonra arabaya bindi, arabadayken düşmanla çatışmaya girdi dedirtmemiz doğru değildir heval. Bunu Rizgar arkadaşa da söylemiştim.
- Heval Rizgar bize söyledi. Milisle de kaç kez bunu konuştuk. Fakat o mesafenin arabayla güvenceli olduğunu, arabasız geçilemeyeceğini söylüyor. Kendine çok güveniyor.
- Neresidir bu arabayla gidilecek mesafe?
- Tepê Doğan-Bestê karakolu hizasıdır. Orasını geçtikten sonra tamamdır.
- Kafama yatmıyor heval. Ya bir terslik olsa. Örgüte ne diyeceğiz?
- Heval milisi tanıyorsunuz. Riskli olsa bu kadar ısrar etmez. Tersine riski azaltmak için böyle yapmak istiyor.
- Sen ne diyorsun heval İhsan?
- Valla ne diyeyim heval. Milis sağlamcı biri.

- İstemeye, istemeye bunu yapacağım. Umarım örgütün zarar göreceği bir sonuç çıkmaz.

- Rahat olun heval. Ben işlerin yolunda gideceğine inanıyorum. Bir aydır bunu ayarlamak için uğraşıyoruz.

- Tamam. Size güveniyorum çok çaba harcadığınıza da inanıyorum. Sorun özel savaş, hiç beklenmedik komplolar. Sorun örgütümüzün bizlerden dolayı zorlanması, güç durumlarda kalması.

- İsterseniz iptal edelim heval.

- Yok heval gitmek zorundayız. Cudi'ye gelirken pusuya düştük, bir şey olmadı. Cudi'den giderken de her duruma göre hazırlıklıyız. Ekibimiz iyidir. Komutanımız Erdal bizi sapa sağlam götürecektir.

Xalis, Çekdar ve Erdal güldüler. Erdal,

- Merak etme heval Hizan. Ben buraların çocuğuyum. Tamam Cizre'de büyüdüm ama Heştan köyünde doğmuşum. Şırnak-Uludere arası alanı iyi biliyorum. Guzakurkê eylemine de katıldığım için, ruhları duymadan Segirkê-Guzakurkê'den sızıp gideceğiz.

- O halde sorun yok. Muhaberelerinizi yapın heval İhsan. Öğle yemeğinden sonranızı tartışma için ayırın yeter.

- Tamam heval. Bizim bu arada bir yere gidip gelmemiz lazım. Randevumuz var. Saat 12:30'da buraya döneriz. Saat 13:00'da tartışabiliriz.

- Benim için uygundur.

Bölge muhaberesi saatiydi. Telsizin başında toplandılar. Rizgar, İhsan'ı çağırdı. İhsan'a Hizanların işiyle ilgili bir aksilik olup olmadığını sordu. İhsan sorun yok. Bu gece diye şifreden cevap verdi.

Saha muhaberesini de dinlediler. Gabar, Mardin, Kato Jirka bölgelerinde eylemler yapılmıştı, tekmil verenler coşkuyla eylemlerin ayrıntılarını aktarıyorlardı. Saha muhaberesinden sonra İhsan'la Varzeba gittiler. Şerzan elbiseleri tertemiz, kendisi pırıl pırıl olmuş halde geldi. Hizan sabunsuz bu kadar temiz olunabileceğine şaşırdı.

- Kolay gelsin heval Şerzan. Valla bundan sonra ben de toprakla yıkanacağım. Ne kadar temiz olmuşsun.

Kızarmış, utanmış haldeki Şerzan,

- Spas heval. Kani de çok güzeldi.

Xalis, Erdal, Çekdar esprilerle Şerzan'a takıldılar. Hizan,

- Erdal komutanımızsın, bir çay yap da heval Şerzan içsin.

- Tamam heval. İki dakikada çay yapıp geliyorum.

Xalis,

- Öğle yemeği için de bir şeyler yap heval Erdal.

- Ya biz yola çıkıyoruz. Ev sahibi senle Çekdar arkadaşsınız, sizin yapmanız gerekmez mi?

Çekdar,

- Ayıp ettin heval Erdal. Hemen geliyorum.

Yemek hazır olunca Laleşin'le Viyan'ı da çağırıp birlikte yediler. Laleşinle Viyan uykularını almış, dinlenmişlerdi. Yemekte sohbet o günkü eylemler üzerineydi. Bir de tabi akşam çıkacakları yolun zor olup olmayacağı üzerine. Hizan biraz dinlenmek için bir ağacın gölgesine yeni geçmişti ki İhsan 'biz geldik' diye seslendi. Saat tam 12:30'du. Hizan saatine baktı ve içinden dakikmiş diye geçirdi.

- 'Acaba gerilla disiplini mi yoksa küçük burjuva disiplini mi?' dedi kendi kendine duyulur bir sesle. Sonra,
- 'Ne fark eder. Disiplin disiplindir ve iyi bir şeydir' dedi. Ama sonra,
- 'Elbette disiplinin de bir ideolojisi vardır. Yani disiplini belirleyen dünyaya bakış açısı, var oluş amacıdır ve bu çok önemlidir.' En sonunda da,
- 'Aman, bana ne. Yorgunluk mantığımı zayıflattı, saçmalamaya başladım. Şimdi bu arkadaşlarla ne tartışacağım o önemli', diyerek kalktı. Eşyalarını toplayıp çantasına yerleştirdi, silahı omzunda grubun yanına geçti.
- Kolay gelsin heval. Tam zamanında geldiniz.
- Spas heval. Siz de yemek yememişsiniz, birlikte yiyelim.
- Yemekte ne var?
- Zeytin, peynir, sarelle, ekmek.
- Çok zenginsiniz valla. Yukarıda arkadaşlar pancar yiyor.
- Pancar buralarda olsa bunların yüzüne bile bakmayız. Pancardan güzelimi var?

Yemekler yendikten sonra, bir kenara geçtiler. Söze Hizan başladı.

- Heval ben gitmeden sizleri görmek, tartışmak istiyordum. İşleriniz yoğun. Çok çalışıyor, yoruluyorsunuz. Her ikinizden de beklentiler var. Geçen yıl hem halka hem arkadaşlara dönük üslupta bazı eksiklikleriniz çıkmıştı. Bizim kampta da sizlere bu yönlü eleştiriler vardı. Rizgar arkadaşın size aktarmış olması gerekiyor. Bu konularla ilgili farklı bir şey belirtmeyeceğim fakat Rizgar arkadaş anlaşmadığınızı, ekip olmakta zorlandığınızı söyledi. Heval Xalis'ı da bu yüzden yanınıza göndermiş. Ben asıl bunu tartışmak istiyordum. Bu konuda ya da varsa farklı bir konu sizi dinliyorum.

Varzeba başladı,

- Heval geçen seneden beri ikimiz birlikte çalışıyoruz. Anlaştığımız konular da var ancak tarzlarımız uyuşmuyor. Benim gördüğüm İhsan arkadaş eleştiriye kapalıdır, çalışmaları kendinde merkezileştiriyor, kolektivizme gelmiyor, sanki ben ekmişim asıl oymuş gibi yaklaşıyor. Bunlar da beni daraltıyor. Rizgar arkadaş bize toplantı aldı, orada da görüşlerimi belirttim. Ayrı birimlerde çalışsak daha iyi olur. Bunlar dışında belirteceğim bir şey yok. Planlamalara göre çalışıyoruz. Halk biraz sindirilmiş, çoğu zindanlarda ancak

yurtseverliğinden de vazgeçmemiş, zorlansalar da ne ihtiyacımız olsa karşılıyorlar.

Hizan İhsan'a baktı. İhsan,

- Heval yazılı olarak çalışma tekmillerimizi size gönderdik. Önümüze koyduğunuz planlama temelinde çalıştık. Rizgar arkadaş da gelip bize toplantı yaptı. Varzeba arkadaş da değerlendirdi. Karakterlerimiz farklı olduğu için anlaşamıyoruz. Ayrı ayrı birimlerde olsak daha iyi olur. Zaten planlamamızı da öyle yaptık. Varzeba arkadaş Dewréş arkadaşlarla hareket edecek, ben de Şevger arkadaşlarla.

- Sorunu böylece çözdünüz öyle mi?

- Pratik çözüm heval. Çünkü çok tartıştık ama yine her birimiz tarzımızda ısrar ettik, olmadı.

- Anlıyorum heval fakat biz bir yoldaşlar hareketiyiz. Yoldaşlığı, yoldaşlık ruhunu çıkarırsak PKK'den geriye pek bir şey kalmaz. Yoldaşlığı başaramazsak başka hiçbir şeyi başaramayız. Anlaşamayabiliriz, yoldaşlıkta zayıf kalabiliriz ama yine de devrim için çalışabiliriz demek, PKK'yi tanımamaktır. Bizler iş ortağı, meslektaş ya da aile değiliz. Ayrı bedenlerde tek ruh, ortak bilinciz. Bu herhangi bir konu değil her şeyin temeli olan ideolojik bir konudur. Ayrı gruplarla çalışmanız çözüm değil üstünü örtme, idare etmedir. İdare etme devletlerin yöntemidir. Biz birlikte yaşıyoruz ve yaşam bizde kutsaldır ona biçimsel, yüzeysel yaklaşamayız.

Neden anlaşamıyorsunuz? Çünkü birbirinizin eleştirilerini dikkate alıp üzerine yoğunlaşmıyorsunuz. Esas sorun budur. Yoksa karakterleriniz farklı olduğu için anlaşmamanız söz konusu bile olamaz. Zaten anlaşmak farklı karakterler arasında olur. Her şeyiyle aynı olanlar nasıl anlaşabilir ki? Farklılık yoksa nasıl birlik olunacak? Bizim birliğimiz farklılıkların yarattığı homojen bir birliktir. Aynılıkta birlik değil yokluk vardır. Aynılık çoğaltmaz, geliştirmez oysa ekip olmak çoklu, nitelikli birlik demektir.

Peki farklılık nasıl birlik, ekip olacak? Elbette kendini birbirine dayatarak, ben esas olacağım diyerek değil. Kendinden taviz vererek, karşıdakini anlamaya çalışarak, empati yaparak, karşıdakinin eleştirilerini ciddiye alarak ve birbirine her koşulda güvenerek, birbirini severek.

Şimdi Varzeba arkadaşın İhsan arkadaş için yaptığı eleştiriler yerinde ve doğrudur. Bizim kamptaki arkadaşların da İhsan arkadaşa aynı eleştirileri vardı. İhsan arkadaşın bunlara yoğunlaşıp aşması lazım. Öte yandan İhsan arkadaşın Varzeba arkadaş için yaptığı darlık, protestocu, dinlememe eleştirileri de doğrudur. Varzeba arkadaşın da bunlara yoğunlaşması lazım. Bana sorarsanız sizlerin farklılıkları anlaşmamanıza değil birbirinizi tamamlamanıza katkı sağlar. Yeter ki birbirinizi ciddiyetle ele alın, değer verin.

İhsan arkadaşa da şaşırıyorum. Tıp okumuş, kaç yıldır PKK gerçeği, Önderlik felsefesi, tarzı üzerine kendini eğitiyor. Peki empati yeteneği neden hala eksik. İnsan psikolojisine duyarlılık neden zayıf. Bunlara ciddi yoğunlaşmalı. Bizim her ikinizden de beklentilerimiz fazladır. Rizgar arkadaşları da zorlamayın. Kendinize yetin, bir de sizinle uğraşmasınlar, savaşa, eylemlere yoğunlaşsınlar. Yani komutanlarınızı sorunlarınızla meşgul etmeyin, tersine siz çözüm gücü olun, onları tamamlayın. Sizlere yakışan bu olur. Olgun, bilinçli, aydın insanlarsınız. En önemlisi de PKK'lisizin, gerillasınız.

Evet bir şey söylemek isteyen var mı?

İhsan,

- Heval söylediklerіniz önemli. Kesinlikle yoğunlaşacağım. Özeleştirimi de pratikte vereceğim. Bu değerlendirmelerden sonra birlikte yapma perspektifimiz de oluştu. Varzeba arkadaş da böyle yaklaşsa sorunlarımızı kendimiz çözebiliriz.

- Ben de özeleştirimi veriyorum. İhsan arkadaşa katılıyorum. Kendi sorunlarımızı kendimiz çözebiliriz.

- Tamam o halde, bu konuyu geçiyoruz. En önemli konu askeri disiplininizdir. İki kişisiniz. Her gün görüşmelere gidiyorsunuz. Komplolara karşı duyarlı olmalısınız. Noktalarınızı sürekli değiştirmelisiniz. Randevu yerlerinizle noktalarınız birbirine ters yönlerde olmalı. Görüşmelere araziyi iyice keşfettikten sonra ve biriniz nöbette kalarak gitmelisiniz. Görüşmeler uzun olmamalı. Görüştüğünüz kişiler ayrılmadan siz görüşme yerinden ayrılmalısınız. Anlaşılıyor mu?

- Doğru heval. Bu konuda dikkatliyiz. Ancak belirttiğiniz hususlar üzerinde yeniden yoğunlaşacağız.

- Tamam. Farklı bir konu var mı?

- Yok heval. Bize zaman ayırdınız, bundan da moral aldık.

- Tamam o halde, arkadaşların yanına gidelim. Zaman da az kaldı, hazırlanıp çıkalım.

Erdal grup komutanı olarak son hazırlıkları yapıyor, çantaların ağırlığını kontrol ediyor, Şerzan ve Viyan'a perspektif veriyordu. Yola çıkmaya hazırlardı. Dinlenmişlerdi, çantaları hazırdı. Şerzan hala durgundu. Laleşin, Xalis, Çekdar da gidecek olanların etrafında dönüp tüm sevgileriyle son temennilerini, tembihlerini dile getiriyorlardı. Hizan son anda Çekdar'la biraz sohbet etmeye karar verdi.

- Heval Çekdar, gel biraz sohbet edelim.

- Tamam, geliyorum heval Hizan.

Çekdar Cudi üzerinden gerillaya katılmış Cizreli bir gençti. Arkadaşları ona Çekdar Melek diyorlardı. Çekdar Melek daha önce şehit düşen kuzeninin adıydı. Zaten Çekdar onun anısına bağlılık temelinde katılmıştı. Yaşı gençti

ancak iri yapılıydı. Bölgenin bütün işlerine koşturuyor, elinden her iş geliyordu. Aynı zamanda bölge muhaberesine bakıyordu. Durmadan çalışıyor hiç şikâyet etmiyor, heyecanla yaşıyordu. Köylü kurnazlıkları, hesapçılığı onun fıtratında yoktu. Fedakarlıkta hep öndeydi. Öyle temiz, öyle doğaldı ki lakabı da melek olmuştu. Cudinin ve Cudili gerillaların sevgili meleğiydi. Kısa sürede gelişmiş tim komutanı olmuştu. Hizan da onu çok sevmişti.

- Gel, gel heval. Gidiyoruz bir şey söylüyor musun?
- Yok heval. Güvenliğine dikkat etmeni istiyoruz.
- Siz de dikkat etmelisiniz. Komutanın da sana emanet. Rizgar arkadaşın tek dolaşmasına, kuralsızlık yapmasına izin verme. Seni dinlemezse telsizden bize ilet. Bu yıl da geçsin. Gelecek yıl bir eğitime gitmen, örgüt merkezini görmen, eski arkadaşlarla tanışman iyi olur. Sen ne diyorsun?
- Nasıl uygunsa heval. Buralarda hep kalmak isterim. Ama örgüt merkezini, oradaki parti kurucusu eski arkadaşları da görüp tanımak isterim.
- Tamam. Bize de çok emeğin geçti. Bir kusurumuz olmuşsa eleştirebilirsin.
- Yok heval. Sizin de bize emeğiniz geçti, moral aldık.
- Farklı bir şeye ihtiyacın var mı? Arkadaşların elbiselerini buralarda kaldır, daha sonra gelenlerle gönderirsiniz.
- Tamam heval. Siz de arkadaşlara selam söyleyin.

Xalis,

- Heval Hizan artık gitmeliyiz.
- Geliyorum.

Toplu resim çektikten sonra Çekdar ve Varzeba'yla vedalaşıp çıktılar. İhsan, Erdal ve Şerzan beş dakika önden çıktılar. Laleşin bir yere kadar Hizan'la yürüdü. Duygusal bir atmosferde vedalaşıp ayrıldılar. Xalis, Hizan, Viyan yürüyüş düzeni içinde ilerlediler. Artık Cudi'den çıkmışlardı.

İKİNCİ BÖLÜM

BAHARLAR İÇİNDE BİZİ KARŞILA BESTA

Hizan sevdiği yerlerden ayrıldığında hep bir şeyini unuttuğu duygusuna kapılırdı. Bu duyguyu en fazla da köyünden ayrılırken yaşamıştı. Gerçi hayatının o ilk ayrılığında neyi bıraktığını biliyordu. Annesi orada hiç görmediği bir mezarda kalmıştı, kız kardeşi, dedesi, ninesi, arkadaşları, akrabaları yani hemen her şeyi köyünde kalmıştı. Burada bırakmak zorunda kaldığı sevdiklerinden dolayı sonraki yıllarda gittiği yerlerde kendisini hep eksikli, yarım hissetmişti. Bu durum zihninde, ruhsal şekillenmesinde hayatı boyunca ayrıldığı yerlerde bir şeylerini unuttuğu hissiyatına dönüşmüştü. Özellikle de kendisinde iz bırakan sevdiği yerlerden ayrılırken unuttuğu şeyin ne olduğunu arar dururdu. Çantasında, yanında, üstünde bir şey mi eksik diye defalarca kafasından geçirir, kontrol ederdi. İlerleyen, bilincinin sorularına yanıt bulmada olgunlaştığı zamanlarda fark etti ki bir yerden ayrılırken önce bedeni gider, ruhu ondan sonra gidip ona yetişirdi. Yani ilk çıkışta oralarda kalan ruhunun yarattığı eksiklik duygusuydu yaşadığı şey. Cudi'den ayrıldığı o anda da herşeyini unuttuğu duygusuna boğulmuştu. Bu duygular içinde üzerinde bulunduğu sırttan Cudi'yi boydan boya izledi. Hava güneşin batmasından sonraki grimsi tondaydı. Helana Pîr, Cemel, Safîne, Zêrînker ve Şehrê Nûh'a bakan tüm kapılar görünüyordu. Durup Cudî'ye son bir kez bu geniş açıdan baktı. "Cudî'ya Mirada sana geldim. Hacca giden bir mümin gibi. Bağrını açtın, güzelliklerini paylaştın. Sonbaharını, kışını, baharını yaşadım. Yoldaşlarımla güzel zamanlar geçirdim. Düşmanlarımla savaştım, onların alçaklıklarına tanıklık ettim, en kritik durumlarda bizleri saklında gizledin. Şimdi güzel Berfîn'in, Gülbahar'ın, Rewşen'in bedenlerini örtüyorsun. Parçalanmış Vîyan'ın, Rengîn'in, Berîvan'ın, Rugeş'in umutlarını koruyorsun. Andok'un, Gabar'ın yiğitlikleriyle gururlanıyorsun. Sana yüreğimi sunuyorum, sana şükranlarımı sunuyorum. Yoldaşlarımı sana emanet ediyorum' deyip,

içine derin bir nefes çekti. Cudî'yle vedalaştığı o anda ruhunun da gelip kendisine yetiştiğini hissetti. Şimdi artık tamamdı, zindeydi, atikti.

Sırtın diğer tarafına kendisini bıraktığında Cudî'yi geride bırakmış oldu. Artık Cudî görünmez olmuştu. Önünde Şanstera, Serikê Mehemê Usê, Herekol, Kor Qendîl uzanıyordu. Xalis mesafeyi koruyun, hızlı gelin, karşıya görüntü vermeyin kabilinden işaret komutları veriyordu. Viyan on metre arkadan Hizan'ı takip ediyordu. İniş çok dikti. Tepê Doğana, Guzakurkê ışıklarını yakmıştı. Bestê karakolu aydınlatılmıştı. Köylerde de evler soluk ışıklarla aydınlanmaya başlamıştı. Kömür işçileri evlerine dönüyorlardı. Belli ki iftar vaktiydi. Hizan önündeki Xalis'a yetişti. Xalis bir ağacın altında oturmuş, dürbünle keşif yapıyordu. Hizan kısık sesle,

- Heval Xalis millet hala ortalıkta, biraz daha beklemeyelim mi?
- Bekleyeceğiz heval Hizan. Buradan hem araziyi keşfedeceğiz hem de milis belirttiğimiz yere geliyor mu diye kontrol edeceğiz. İhsan arkadaşlar da aşağıda daha yakın mesafeden araziyi detayda keşfedip denetime alıyorlar. Fakat millet oruçlu, yarım saate varmaz hepsi sofra başına geçer, dışarıda kimsecikler kalmaz. Milis de zaten o arayı değerlendirecek. O yüzden biz de hızla aşağıya inelim. Aramızdaki mesafe fazla olsun, hızlı hareket edelim. Dola (vadi) varalım rahatlarız. Vadi ağaçlar, derin virajlarla örtünmüş, hiçbir yere görüntü vermiyor.
- Tamam. Sen git ben heval Viyan'a bunları anlatıp senden sonra inerim.

Xalis çok atikti, bir anda gözden kayboldu. Hizan aynı şeyleri Viyan'a aktararak hızla vadiye indi, ardından Viyan indi. Şimdi daha rahat ve birbirlerine yakın mesafede yürüyorlardı. Vadi ağaçlarla örtünmüştü. Virajları keskindi. Bazı yerler çalılıklardan geçit vermiyor, epey uğraştırıyordu. Buna rağmen belirlenen zamanda randevu yerine ulaştılar. İhsan önlerine geldi.

- Heval milisler hazır. İki kişiler. Biri arabayla gidilecek yere bıraktıktan sonra dönecek, diğeri istediğiniz yere kadar sizinle gelecek.
- Tamam gidelim.

Erdal'le Şerzan milislerin yanında oturmuş sohbet ediyorlardı. Milisler Hizan'ı görünce kalkıp ona doğru heyecanla geldiler. Yaşlı ama dinçtiler. Önce biri sonra diğeri Hizan'ı kucaklayıp merhabalaştılar. Ardından Xalis ve Viyan'la da kucaklaştılar. Daha genç olanı,

- Heval Hizan kaç yıl oldu. Bir daha sizi görebileceğimi tahmin etmiyordum. Çok sevindim.
- Niye tahmin etmiyordun heval. Botan'ı terk edeceğimizi mi düşündün? Sizler gibi değerli insanlarımız varken Botan'ı bırakır mıyız?
- Yok heval onu biliyorum. Savaş ağır, ben…
- Ha şehit düştüğümü düşünüyordunuz öyle mi?
- Allah korusun heval. Ama düşman….

- Biliyorum Rojhat heval. Özel savaş o kadar yoğun ki. Bir şekilde propagandaları etkili oluyor. Neyse boş verin bunları. Gördüğünüz gibi iyiyiz. Ama şahadet er ya da geç önümüzdeki onurlu yoldur. Zamanı geldiğinde nerden gelirse gelsin sefa gelsin, hoş gelsin. Yeter ki sizler, halkımız bizden vazgeçmesin.

- Nasıl vazgeçeriz heval. Sizler bizlersiniz. Etle tırnak da değil ruhla bedeniz. Sizler bizim ruhumuzsunuz.

- Halkımız nasıl, Şırnak merkezden haberiniz var mı?

Yaşlı olan,

- Heval Hizan, savaşan bir halk zorlukların anlamını bilir. Biz Şırnaklılar da öyleyiz. Evlerimiz yıkıldı, ortalıkta kaldık, her aileden birkaç kişi zindanda, birkaç kişi kaçak, sürekli baskı var ancak bu günlerin gelip geçici olduğunu, direnerek özgürlüğümüze kavuşacağımızı biliyor olmanın sorumluluğuyla hareket ediyoruz. Bizleri üzen şahadetlerin yoğunluğu. Savaş ağır, gerillanın çok güzel eylemleri de var. Fakat şahadetler fazla. Arjin, Mordem, Salar, Mervan arkadaşların şahadetleri bizleri çok üzdü. Salar, Arjin, Mordem arkadaşları Şırnak kuşatması bile şehit etmezken, o uçsuz bucaksız dağlarda hava saldırılarında şehit olmaları halkı çok üzdü, ben kendim kahırdan günlerce yemek yemedim.

- Haklısın heval. Arjin Amed arkadaş sizleri eğitmiş, örgütlemişti. Mordem arkadaş sürekli sizlerle ilişkideydi. Sizleri anlıyorum. Ama heval bilmelisiniz ki, düşman esasta psikolojik savaş yürütüyor. Bazı kayıplarımız var, nedenlerini kendimizde arıyoruz. Fakat düşmanın kaybı çok çok fazla. Savaş yoğun, anlıyor olmanız lazım.

- Anlıyoruz heval. Sizi görmek de bize moral verdi. Heval dilerseniz yola çıkalım. Vakti geldi.

- Tamam. Heval Rojhat bu araba kısmı kafama yatmadı ama.

- Merak etme heval Hizan. O güzergahta en sağlamı arabadır. Askere selam verip geçeceğiz. İsterseniz eylem de yaparız ama öyle olursa çıkamayız.

- İhsan, Xalis siz de gidin artık. Her şey için teşekkür ediyoruz. Dikkat edin.

Xalis,

- Siz de dikkat edin. Biz bu sırttan takip edeceğiz. Telsizimiz belirlediğimiz kanalda açık olacak. Bir aksilik olursa sinyal verin, önünüze geliriz.

- Tamam. Ama yola çıktık, ne olursa olsun dönmeyeceğiz. Değil mi heval Rojhat?

- Hiçbir sorun çıkmayacak. Arazinin tertemiz olduğundan emin olun. Zaten düşman içlerinden geçeceğimizi asla tahmin etmez.

Xalis ve İhsan'la vedalaşıp, arabaya bindiler. Araba meselesi grubun hepsini germişti. Kapılar kapanıp yola çıkıldığında kafesteymişler duygusuna kapıldılar. Gerginlik hepsini sarmıştı. Hizan raxtındaki bombaları kontrol etti.

Bir şey olması durumunda ne yapabileceklerini arkadaşlarına söyledi. Bu arada milislere,

- Telefonlarınız kapalı değil mi heval?

Rojhat,

- Yanımıza almadık, evlerimizde bıraktık heval Hizan. Teknik çok gelişmiş, kapalı olması da yetmiyor.

- İyi yapmışsınız.

Araba on dakika içinde bir köye vardı. Bir evin bahçesine girdi. Milisler indiler. Hizan'a,

- Sizler de inin heval, arabaları değiştireceğiz. Biraz da yemek yiyin.

Damda çocuklar vardı. Fakat arabaya ilgisizdiler. Ağaçlar bahçeyi korunaklı kılmıştı, kimse görmüyordu. Arabadan inip bir şeftali ağacının altında oturdular. Milis Rojhat elinde bir torbayla yanlarına gelip,

- Bunları çantalarınıza koyun, yol için erzaktır. Şehirden getirdim. Bu da annemin gönderdikleri. Peynir, ekmek ve soğan.

Viyan,

- Çantalarımız ağır heval Rojhat. Yanımızda erzak var. Bunları alamayacağız kusura bakma.

- Peynir ve soğanı alalım. Anne göndermiş. Şehirden gelenler kalsın diyen Hizan'a

- Heval erzağı ben kaldıracağım. Sizinle geleceğim yere kadar ben taşıyacağım. Zaten orada da önümüze gelen arkadaşlar vardır. Bunları sizin için getirmişim heval.

- Neyse Rojhat'la başa çıkamayacağız. Heval Erdal aranızda bölüşün. Arabadan indikten sonra da Rojhat Viyan'ın çantasını alsın. Viyan zorlanabilir.

- Yok heval zorlanmam. O zaman ben de senin çantanı alırım. Zaten senin çantan da bizimki kadar ağır.

- Tamam öyle yaparsın. Hızlanın, çantalarınızı kapatın.

Erzaklar çantalara yerleştirilinceye kadar arabalar da değişmişti. Yeni arabaya hızla bindiler. Araba yola çıktığında hala millet iftarla meşguldü. Sokaklarda hemen hemen kimse yoktu.

Karakol nizamiyesinin yanından hızla geçtiler. Bir iki derken üç nizamiye hizasından geçtiler. Her seferinde de milisler içlerinden bir şeyler mırıldanıyor sonra da 'derbazîbe heval' diyorlardı. Hizan her seferinde ellerini bombasının üzerine koyuyor, kontrol ediyordu. Gerilla için her koşulda en büyük dosttu silahı, bombaları. İnilecek yere vardıklarında Rojhat,

- Haydi heval hızlı olun.

Bir çırpıda arabadan inip çantalarını sırtladılar. Silahları omuzlarında Rojhat'ı takip ederek yoldan uzaklaştılar. Diğer milis dönmüştü. Yaklaşık bir

kilometrelik yolu adeta uçarcasına geçtiler. Uygun bir yerde oturduklarında nefes nefeseydiler.

- Birkaç dakika soluklanalım. Buradan da aynı tempoyla geçmeliyiz. Ay çıkmadan bu alanı bitirmeliyiz. Sırtı döndükten sonra rahatlarız.

- Tamam heval Rojhat. Herkesin durumu iyidir. Sorun yok.

Kalktılar. Hızla ilerlediler. Aralarındaki mesafe bazen elli metreyi buluyordu. Şimdi tepe ışıkları onlara vuruyordu. Tek tek ve sürünerek geçtiler. Arazide ağaç bırakılmamıştı. Neyse ki otlar yüksekti. Böylece sırtı dönüp görüntü veren yeri bitirdiler. Oturup dinlendiler. Su içtiler. İHA sesiyle şemsiyelerini açtılar. Rojhat'ın şemsiyesi yoktu. Hizan'ın şemsiyesinin altına girdi. Hizan,

- Heval Rojhat kendine bir şemsiye al. Bir de silahın olsun. Buralarda şemsiyesiz silahsız iyi değildir. Sahi senin mahkemen ne oldu. Kaç ay zindanda kaldın?

- Bir yıl kaldım. Mahkeme devam ediyor. Adli denetimle tahliye oldum. Her hafta imzaya gidiyorum. Mahkemesi olmayan, imzaya gitmeyen Kürt mü var Heval? Halkı nefes alamaz hale getirirlerse, bıktırırlar ve teslim alırlar hesabı yapıyorlar. Bu kadar bedelden sonra, bunca politikleşmiş, özgürlüğüne yakınlaşmışken kim zorluklardan bıkıp teslim olur? Bu devlet aklı hasta heval. Kürtleri bir türlü tanıyamadılar.

- Çalışabiliyor musun heval. Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz. Size yardım edelim mi?

- Hayvanlarımız var, çobanlık yapıyorum. Zar zor ama geçiniyoruz heval. Size bizim yardım etmemiz lazım. Yardımınızı nasıl kabul ederim?

- Ya heval bu öyle bildiğin tarzdaki yardım değil. Madem birlikte çalışıyoruz. E neyimiz varsa da paylaşacağız. Önümüz bayram, annen, eşin, çocukların için bir şeyler alırsın. Biz gidip alamıyoruz sen bizim adımıza alır verirsin.

- Tamam heval, ben hepsine bayramlık alır sizin adınıza veririm ama sizden bir şey almam.

- Ya sende keçi inatlısın heval Rojhat. Al şu parayı da kalkıp biraz daha ilerleyelim. Bu para benim bireysel param değil örgütündür. Örgüt parası da devrim içindir, halk içindir. Veren de halktır. Zaten bizim hesaplarda milislere yardım diye bir başlık da var. Allah Allah…

Rojhat mahcup bir şekilde önde, Erdal onun arkasında, sonra Hizan, Viyan, Şerzan olacak şekilde ilerlemeye devam ettiler. Hezil suyunun öte yanından Segirkê beldesinin ışıkları yansıyordu. Tam boğaza çıkmak üzereydiler ki, boğaza doğru A4 taramaları başladı. Hepsi aynı anda yere yatıp taramanın bitmesini beklediler. Boğaz özel olarak aydınlatılmıştı. Belli ki buradan korkuyorlardı. Hizan Erdal'e,

- Rojhat'a söyle taramalar durduktan sonra harekete devam edelim. Bir de boğazı aydınlatılan yerden değil de başka bir yerden geçemez miyiz bir sor.

Erdal Rojhat'ın cevabını aldıktan sonra,

- Taramalar rutinmiş. Her nöbetçi başlarken ve bitirirken tarıyormuş. Aradaki zamanda rahatlıkla geçeriz diyor. Bir de boğaza başka yerden çıkılamıyormuş. Mesafeli ve eğilerek hızla geçebilirmişiz.

- Tamam. Ona göre hareket ederiz.

Hizan aynı şeyleri Viyan'a, Viyan da Şerzan'a aktardı. Artık hazırdılar. Tarama bittikten sonra kalkıp hızlı hızlı ve eğilerek yürümeye devam ettiler. Bu şekilde kırk dakikada boğazı aştılar. Artçı olan Şerzan da boğazdan geçtikten beş dakika sonra boğaz yoğun şekilde tarandı. Erdal,

- Heval Rojhat zamanlaman mükemmel. Bu adamlar bu kadar rutin mi? Hiç rastgele taradıkları olmuyor mu? Ya bu nöbetçi hızını alamayıp sürekli tarasaydı ne olacaktı?

- Onun nöbet saati bittikten sonra geçerdik heval.

- Diğeri rutin olurdu diyorsun öyle mi?

- Türk askeri kurulmuş robot gibidir heval. Kendisi düşünmez. Ne söylenmişse onu yapar.

- Doğru söylüyorsun valla. Ama senin yaşındakiler işgalcilere askerlik yaptığınız için biliyorsunuz. PKK biz gençleri kurtardı. Kürt gençleri PKK'yle birlikte kendi halkı için askerlik yapmaya başladı. O yüzden bizler askerlik denen T.C kurumunu bilmiyoruz tabii.

- Ne yapalım heval. Sizden önce bu dünyaya geldik ve o zamanlar PKK olmadığı için işgalcilere zorunlu askerlik yaptık. O zamanlar PKK olsaydı ben de şimdi gerillaydım. Hizan,

- Yorgunluk da sizleri susturmaya yetmiyor, habire konuşuyorsunuz. Ben çok yoruldum.

Rojhat,

- Erdal hevalle önceden de görüştüğümüz olmuştu. Özlemişiz birbirimizi. O yüzden fırsatı değerlendiriyoruz.

- Randevu yerine çok var mı?

- Bir saat kadar.

- Viyan heval sen termalle önümüzü tara. Erdal heval sen de bu yan taraflara termal at. Önümüzü görelim, yola öyle devam edelim. Buralar pusu yerleri. Tedbirlerimizi alalım.

Rojhat,

- Heval Hizan iki gün önce buralarda operasyon vardı. Bir süre önce de arkadaşlar eylem yapmışlardı. Şimdi bir şey olacağını sanmıyorum. Ben diyorum zaman kaybetmeden gidelim.

- Arkadaşların eylemi çok başarılıydı. Silah da kaldırmışlardı. Fakat biz önümüzü keşfedelim heval. Hızlı yürür aradaki mesafeyi kapatırız.
- Tamam heval, siz daha iyi biliyorsunuz.
- Şerzan durumun nasıl heval, sessizsin?
- İyiyim heval. Yolda ne konuşulur ki? Sessizlik önemli.
- Haklısın ama ara sıra nasılsınız diye sorman da iyidir. Yolda moral de lazım.

Erdal ve Viyan işlerini bitirdikten sonra yola devam ettiler. Bir saatlik bir yürüyüşten sonra randevu yerinde durdular. Kimse yoktu. Termallerle baktılar yine kimseyi bulamadılar. Erdal bir tarafa, Rojhat bir tarafa bakıp, çeşitli işaret sesleri çıkardılar. Cevap veren olmadı. Durum rahatsız ediciydi. Hizan en çok da milisten dolayı mahcubiyet duyuyordu.

- Heval Rojhat randevu yeriniz burası değil mi?
- Burası heval. Bir yer daha var ancak ben burayı söylemiştim. Belki günü karıştırmışlardır.
- Ne yapacağız bir fikrin var mı?
- Yolu biliyorsanız siz devam edersiniz, ben dönerim.

Hizan Erdal'e hitaben,

- Heval Erdal bundan sonraki yola sen öncülük yapabilir misin?
- Heval bazı yerler uçurumlara çıkıyor, karıştırabilirim. Ama heval Rojhat vadi ağzına kadar gelirse sonrasını ben götürürüm.
- Heval Rojhat ne diyorsun?
- Sorun yok heval. İsterseniz Besta'ya kadar da gelirim.
- O halde Erdal'in söylediği yere kadar gelip oradan dönersin, olmaz mı?
- Tamamdır heval Hizan.
- Öyleyse kalkalım arkadaşlar.

Yola devam ettiler. Ay ışığı etkili olmaya başlamıştı. Bu iyi değildi. Hızlı ilerliyorlardı. Besta'nın havasını almaya başlamışlardı. Henüz on beş dakika gitmişlerdi ki bir karartı onlara doğru hızla geldi. "Heval biziz, gelin gelin" diyen kişi bir çırpıda yanlarında bitiverdi. Merhabalaştılar. Derken yukarıdan bir kişi daha indi. Onunla da merhabalaştılar.

- Hoş gelmişsiniz heval. Biz de yukarıda sizi bekliyorduk. Gelişinize çok sevindik.
- Hoş bulduk heval Dilxwaz. Nasılsın? Seni görmek ne güzel.

Rojhat,

- Heval randevu yeri aşağıdadır niye burada durmuşsunuz?
- Biz böyle biliyorduk. Bir de burası daha hâkim, denetim kurmak, öyle beklemek istedik. Bundan sonra arkadaşları getirirken burayı esas alırsın.
- Tamam ama yarım saattir sizi arıyoruz. Grup riske giriyor böyle, siz de dikkat edin.

- Eleştirilerine dikkat edeceğiz heval Rojhat. Senin zindanda olduğunu sanıyorduk. Ne çabuk çıkıp çalışmalara başladın?

- Zindanda da çalışıyorduk heval. PKK'li olduktan sonra boş kalır mı insan? Çalışmayana selam yok dedi Önderlik.

- Doğru söylüyorsun heval. Her koşulda çalışmak zorundayız. Baskıları, zindanları çalışmalara engel görürsek hiçbir iş yapamayız.

Hizan araya girip,

- Heval Rojhat seninle vedalaşalım, sen geri dön. Şemsiyen de yok. Dikkatli git. Biz de hızla buradan çıkacağız.

- Tamam heval. Bir emriniz, ihtiyacınız var mı?

- Emrimiz hiç olmaz biliyorsun. İhtiyacımız da sizlerin candan dostluğunun, dürüst yurtseverliğinin sürmesidir. Dikkatli olun. Anaya özel selamlarımızı söyleyin, ellerinden öpüyorum. Tabi nerden geldik, nereye gittik sakın söyleme.

- Tamam heval. Siz de kendinizi koruyun. Arkadaşlara selam söyleyin.

Kucaklaşıp vedalaştılar. Milis Rojhat gecenin karanlığında hızla gözden kayboldu.

Grup kalabalıktı. Hepsinin birlikte yürümesi doğru olmazdı. Bunu düşünerek Hizan,

- Dilxwaz, Serkeft kendimizi iki gruba ayıralım heval. Önden iki kişi gitsin. Serkeftle Şerzan olabilir. Dördümüz de arkadan gidelim. Dilxwaz,

- Heval Hizan biz üç kişiyiz. Heval Arin de yukarıda nöbet tutuyor. Önümüze çıkar birazdan.

- Öyle mi, bizim Arin Gundikmelê mi?

- Evet heval.

- Tamam, Arin indiğinde Erdal sen de Serkeft ve Şerzan'la önden gidersin.

- Yok heval ben size yakın olayım. Bir şey olur, uzak olmam iyi değildir.

- Tamam o halde Serkeft, Arin, Şerzan önden gitsin. Sen komutanımızsın tabi yanımızda olman iyidir.

Kimseden ses çıkmamıştı. Demek ki uygundu. Yola devam ettiler. İleride Arin onları bekliyordu. Koşarak gelip Hizan'la Viyan'ı kucakladı. Hâl hatır sordu. Planlanan şekilde öndeki gruba dahil oldu. Şimdi yeni yol düzeninde gidiyorlardı. Arazi sarptı, taşlar habire kayıyordu. Ses çıkmasın diye kendilerini zorluyorlardı ancak yine kayan taşlardan sesler yükseliyordu. Hizan inişlerde genelde yavaşlardı, dizleri onu zorlardı. Bu yüzden öndeki grupla araları epey açılmıştı. Dılxwaz'a,

- İleride duracağımız uygun bir yer var mı, biraz dinlenelim heval.

- Buralar riskli yerler heval. Bir de Agiri arkadaş bizi sıkı sıkı tembihledi. Heval Hizan'ı hiçbir yerde bekletmeden bu gece yanımıza ulaştırın dedi.

- Peki ne yapalım, yorgunluktan mı ölelim?

- Yorgunluktan kimse ölmemiştir heval Hizan. Sizin iradenizi de biliyoruz. Kendimizi riske etmeyelim. Hem bu gece yetişmezsek arkadaşlar çok merak eder. Silahınızı, raxtınızı bana verin.

- Niye ben tutuklu muyum silahımı, raxtımı alacaksın? Sorun silah değil dizlerim. Dizimi alırsan onu verebilirim. Kurtulmak istiyorum, çok acı çektiriyor.

Hem konuşuyor hem ilerliyorlardı. Hizan ve grubunu kestirme yollardan götürme niyetleri ters tepti. Uçurumlu, geçit vermez yerlere çıktılar, geri dönmek zorunda kaldılar. Hizan yorgunluğun da verdiği stresle,

- Cudî'de Şînda, Besta'da Dilxwaz. Yolları karıştırmadan bilenler niye bize rastgelmiyor? Heval en kestirme yol en iyi bildiğin yoldur. Ne diye kestirme adı altında bilmediğin yollara bizi vuruyorsun? İki gündür uykusuzuz, yürüyoruz. Bu sarp uçurumdan nasıl geri döneceğiz şimdi?

Dilxwaz hatalı olmanın verdiği mahcubiyetle hiç ses çıkarmadı. Yukarıya çıkıp yol aradı, bulunca 'gelin' anlamında kuş sesi çıkardı.

Hizan'ın kafası milislerin görüşme anında söylediklerine takılmıştı. Arjîn, Mordem, Salar'ın şahadetlerinin Şırnak halkını bunca etkilemiş olması yaralarını yeniden kanatmıştı. Yol boyunca milis Rojhat'ı ve onu örgütleyen Arjîn Amed'i düşündü.

Arjîn Amed Hizan Cudî'ye geçmeden beş gün önce yani 5 Eylül 2017'de Sêgirkê yakınlarındaki Heftborya'da gerçekleşen hava saldırısında şehit düşmüştü. Hizan'la planlama yapmış, Şîlan Amed'le birlikte iki günlük bir göreve gitmişti. Bazı milislerine ulaşıp öz yönetim direnişlerinden sonra halkın durumunu öğrenecek, yardımcı olmanın imkanlarını örgütleyeceklerdi. Halk evsiz, aç, işsizdi. Arjîn, Şırnak öz yönetim direnişi boyunca o halkla yan yana, omuz omuza durmuştu. Birlikte evlere, sokak başlarına, caddelere mevziler yapmış, asayişler kurmuş, nöbet tutmuşlardı. Halkın yabancı yönetime, sömürgeciliğe, işgale karşı öfkelerine yakından tanık olmuştu. Özgürlük beklentilerini gözleriyle görmüştü. Arjîn'e göre bu halk için ödenemeyecek bedel olamazdı. Ve onun inancına göre bu halkla yapılamayacak şey, üstesinden gelinemeyecek zorluk da yoktu. Bu yüzden Şırnak şehir savaşında çok yıpranmasına, aylarca sığınaklarda fiziği zayıf düşmesine rağmen sonbaharda zorla gönderildiği Güney'den kendi dayatmasıyla baharda dönmüş, Şırnak halkıyla ilgilenmeye devam etmişti.

Şırnak'ta Arjîn Amed'i tanımayan yok gibiydi. Sadece şehir merkezi değil, Sêgirkê, Gundikmelê, Navyana Şêx, Kaymakam, Dêrgul gibi çevre belde ve köyleriyle de yakından ilgilenmiş, ev ev tanımıştı. 2015'te halk yabancı yönetimleri reddedip öz yönetimlerini ilan edince, faşizmin saldırılarına karşı halkı korumak için bir grup arkadaşıyla şehir merkezine koşmuş, savunma birliklerini eğitmiş, alt yapı ve mevzilendirmeyi örgütlemiş, direnişi koordine

etmişti. O süreçte savunma birimlerine katılan yüzlerce Şırnaklı genci eğitmiş, geliştirmişti. Arjîn kelimenin gerçek tanımıyla halk aşığıydı. Halkı faşizme karşı örgütlemek, iradeli kılmak heyecanla, inançla, iknayla yaptığı çalışmalardı.

2017'nin Eylül ayında çalışma arkadaşları Şîlan Amed, Mervan Amed ve Mordem Şırnak'la birlikte Sêgirkê hattı üzerinden Şırnaq halkına ulaşmaya çalışıyorlardı. Sêgirkê beldesi eskiden beri azılı kontraların olduğu bir yerdi. Değerli yurtseverleri, büyük şehitleri olmakla birlikte azılı çeteleri, kontraları yoğundu. Buraya yakın Ripin'lı Mıho denen azılı bir kontra vardı ki yıllardır para için işgalcilere çalışıyor, yurtsever halka baskılar kuruyor, hançer timleri kurup gerilla avına çıkıyordu. Birden fazla gerillanın kanında parmağı vardı. Gerillanın bu haini halk adına cezalandırmak için iş başında olduğu sırada, o da hainliğinin gereği olarak iş başındaydı. Arjîn'le grubunun yerini tespit edip uşaklığını yaptığı Sêgirkê karakol komutanına bilgi vermişti. Karakol komutanı bu bilgiyi değerlendirmiş, alanı takibe almıştı. O günler bayram günleriydi. Şırnak halkı da bayram olmasını fırsat bilerek, belki de fırsata dönüştürerek Arjîn'i, Mordem'i görmeye gidiyor, ta Şırnak merkezden sırtladıkları eşyaları gerillaya ulaştırmak için ter döküyorlardı. Halkın ilgisi, candan yaklaşımları, sorunları karşısında Arjîn ve Mordem bu hattaki işlerini bir iki gün uzatmışlardı. Bunun riskli olduğunu biliyorlardı. Fakat gerillayla halkın birbirinden yalıtıldığı bir zamanda düşmana inat yurtseverlerin zorlukları hiçe sayarak yanlarına geliyor olması her ikisini de etkilemiş, riskleri göz ardı etmelerine neden olmuştu. Onlar fırsatı değerlendirip halkla ilgilenme, sorunlarını çözme yani biraz daha iş yapma mantığıyla hareket etmişlerdi. Düşman ise tam yerlerini tespit ettikleri Arjîn ve grubuna 5 Eylül sabahı hava saldırısı düzenlemiş, dördünü şehit etmişti. Arkadaşları olay yerine gittiğinde Arjîn ve Şîlan'ı birbirlerine sarılmış halde bir roketle vurulduklarını, Mervan'la Mordem'in ise kısa mesafelerle ayrı ayrı roketlerle vurulup şehit edildiklerini görmüş, cenazelerini orada kaldırmışlardı. Hizan olaydan beş gün sonra oradan geçmiş, Cudî'ye gitmişti. Olay yerinde derin acılar yaşamış, her biriyle ayrı ayrı vedalaşmıştı. Hain Mıho ise aynı dönemde gerillalarca cezalandırılmış, yılların intikamı alınmış, halka moral verilmişti.

Sadece Hizan değil tüm yoldaşları Arjîn, Mordem, Şîlan ve Mervan'ın şahadetlerinden etkilenmişlerdi. Arjîn ve Mordem Şırnak halkına büyük emekler vermiş, hepsini çok iyi tanımış, nerde ne yapılacağını en iyi bilenler haline gelmişti.

Mordem birimin en kidemlisiydi. Yıllardır Şırnak halkla ilişkiler biriminde işgalcilerin sömürgeci politikalarına karşı halkı örgütlüyor, eğitiyor, eyleme geçiriyordu. Tanımadığı aşiret, aile yok gibiydi. Şırnak halkı ona Şêx diye hitap ediyor, saygıyla yaklaşıyorlardı. Mordem sadece gerilla değil aynı zamanda Şêx ailesinden geliyordu. Babası Navyan şêxlerindendi. Yurtsever aile çevresi

nedeniyle küçük yaştan itibaren Kürt sorunu ve PKK öncülüğüyle ilgili olmuş, genç yaştan itibaren aktif bir devrimci haline gelmişti. Okumuş, kendini geliştirmiş, entelektüel düzeyde birikim edinmişti. Kişiliği ve bilinç düzeyi nedeniyle toplumda saygın yer edinmiş, babasının yerini alacak şêx adayı olarak bakılmıştı. Ancak Mordem PKK çizgisinde bir devrimci olmayı daha önemli ve gerçekçi görmüş, aktif bir mücadeleci olmuştu. Bu nedenle işgalcilerin hedefi haline gelmiş, işkence ve zindanla terbiye edilmeye çalışılmıştı. Ancak dört yıldan sonra zindandan çıkar çıkmaz çevresindeki arkadaşlarıyla birlikte daha radikal bir mücadele için gerillaya yol almıştı. O gün bu gündür Besta'da gerillaydı. Çok iyi tanıdığı Şırnak halkını, çevre köylerini işgalcilere karşı örgütlemek, gerillaya katılmak isteyenlere yol açmak, metropollere ulaşıp işgalcileri can evinden vurmanın yollarını oluşturmak onun görevlerindendi. Kendisine ne görev verilirse verilsin hiçbir gerekçeye sığınmadan en başarılı şekilde yerine getirmek onun doğal özelliği gibiydi. Kızıla çalan saçları, çalışmaktan her zaman kırmızı hal alan sarışın teni, mavi gözleri, hep acelesi olduğunu hissettiren yerinde durmaz kişiliğiyle dünya güzeliydi Mordem. Ailesi, akrabaları çok yakınında olmasına rağmen devrim işleri dışında hiçbir arayışa ve ilişkiye girmez, ilkelerden taviz vermez yanlış kimden gelirse gelsin en sert tavrı koymaktan geri durmazdı. Hem arkadaşları hem halk bu sağlam kişiliğinden dolayı ona çok güvenir, onunla iş yapmaktan güç alır, değer verirlerdi. Mordemin örgütleyemediği, aktifleştiremediği kimse olmazdı. Sırf Mordem'i görmek için Mersin, İzmir, Antalya vb. yerlerden yurtseverler gelirdi. O toplumda edindiği şêx saygınlığını PKK'li kimliği, gerilla duruşuyla büyük bir sevgi ve güvene dönüştürmüş, tüm enerjisiyle devrim işlerine koşturmuş ve büyük işler başarmıştı. Bu yüzden de yokluğu büyük boşluğa yol açmıştı.

Mervan ve Şîlan ise o yıl çalışmalara dahil olmuş, Mordem'in öncülüğünde kısa süre içinde aktifleşmişlerdi. Arjîn, Mervan, Şîlan'ın yani üç Amedli gerillanın birlikte şehit düşmeleri ise ayrı bir dert olmuştu.

Amed Kürdistan'ın, Kürt yurtseverliğinin merkezi, kalbiydi. Gerillada her on kişiden biri Amedliydi. Yüz yıllardır Kürtlük davasını omuzlamış, serhıldanlara öncülük yapmış, PKK'nin kurulduğu yer olarak mücadeleye her anlamda ev sahipliği yapmıştı. Amedlilerin Önderlik, özgürlük bağlılığı, gerillaya güvenleri üretken, canlıydı. Bu yüzden üç Amedlinin birlikte şehit düşmeleri Botan halkına, Botan gerillasına ağır gelmişti. Her üçü de çok yurtsever ailelerden geliyordu. Hizan bu durumdan kendisini sorumlu görüyor, düzenleme hatasından dolayı kendini affedemiyordu. Bazı zamanlar vardı tesadüfler yön verirdi hayata. Hiç olmayacak diye düşünülen onca şeyin denkleşmesinden insan tuhaf duygulara kapılırdı. Sanki görünmez bir güç yönetirdi olayları ve beklenmedik gelişmeler bunun denetimiyle somutlaşırdı. Bu dönemler öyle

belirsizliklerle çevrelenirdi ki sadece ve sadece tesadüflerin hükmü geçerlidir duygusuna kapılırdı insan. Oysa bazı dönemler vardı her şey dengedeydi. Gelişmelere yön veren insanın kendi iradesi olurdu. İnsan önünü görür, yolunu kendisi tayin ederdi. Tesadüfler insanın aklına bile gelmezdi. Normalde başka birimlerde olan Arjîn, Şîlan ve Mervan'ın da bir araya geldikleri o kısa zamanda neden deşifrasyona denk geldiklerine somut cevaplar bulamamak, tesadüflerin hükmüne ise ikna olamamak tüm Besta gerillasını adeta derinden sarsmıştı.

Hizan'la Arjîn uzun yıllardır tanışıyorlardı. Arjîn'in küçüklüğünü hatırlamasa da ailesini unutmazdı. Aynı mahallenin, aynı sokağın insanıydılar. Arjîn Hizan'ın kardeşleriyle arkadaşlık yaparak büyümüştü. Yıllar sonra Zindanda görüşüne giderek kendisini tanıtan Arjîn'e hem sevinmiş hem de şaşırmıştı. Genç kız Arjîn öğrenciydi ve gerillaya gitmenin yolunu arıyordu. Hizan'ı görmeye de bu yüzden gitmişti. Görüş kabininde uzun uzun sohbet etmişler ve 1999'un yazında Amed dağlarında gerillaya demir atmıştı Arjîn. Hizan zindandan çıkıp dağlara ulaştığında Arjîn adını alan komşu kızı Gülseren'i özlemle kucaklamış, bundan sonra da birçok alanda birlikte kalmışlardı. Şırnak şehir savaşından çıktığında onu karşılamış, Güney'e göndermiş, yeniden Botan'a geldiğinde "işte bizim Arjîn. İşini yarım bırakmaz. Yoldaşlarına sırtını dönmez, sözünü unutmaz. Geleceğini biliyordum" demiş, sevgiyle sarılmış, hemen işlere koşturmuştu. Arjîn'in gelmesiyle tüm Besta gerillası, Şırnaklı yurtseverler de sevinmiş, moral almış, pozitif enerjiyle dolmuşlardı. Bundandır daha iki ay geçmeden şehit düşmüş olması, hem de Mordem'i, Şilan'ı, Mervan'ı da yanına alarak Besta'yı terk etmiş olmaları tarifsiz acılara, zorlanmalara yol açmıştı.

Milisler haklıydı. Salar, Mordem, Arjîn şehit düşmemeliydi. Şırnak kuşatmasının bile şehit düşüremediği bu kaplan yüreklileri, şahin bakışlıları koruyabilmeliydiler. Onlar ki azıcık cephaneleri, sınırlı sayılarıyla beş ay boyunca T.C ordusunun başına kabus gibi çökmüş, Şırnak'ı işgalciler için cehenneme çevirmişlerdi. Salar bunun da ötesinde özgünlüklere sahipti.

Milislerin Şırnak savaşında şehit düşmedikten sonra dağlarda şehit düşmemeliydi dedikleri Salar İran Acemlerindendi. Kürdistan'ın birçok dağını görmüş, birçok eyaletinde gerillacılık yapmıştı. Hakikat savaşçısıydı. Babek'ten devralmıştı ruhunu. Cavidan'a aitti yüreği. Önder Apo'yla aydınlanmıştı bilinci. Kısa sürede Kürtçeye hâkim olmuş, ana dili gibi konuşmaya başlamıştı. Dibini, içindeki her şeyi gösteren duru, sessiz bir ırmak akışıydı karakteri. Sakindi kişiliği, oturaklıydı davranışları, olguncaydı sözleri. Dinlerdi yoldaşlarını. Severdi gerilla yaşamını, gerilla yoldaşlığını. Çok aradığı bir dünyaya mucizevi yollardın geçerek ulaşmışçasına heyecanla sarılırdı hayata. Sürme çekilmişçesine belirgin kirpikleri, zeytin karası gözleri ışık saçardı. Zulme,

zalime düşmandı. Haksızlığa dur demek için doğmuştu. Bu yüzdendir savaşkan, korkusuz, pes etmez bir militandı. Yıllarını Erzurum dağlarında, Botan dağlarında geçirmiş, Şırnak öz yönetim direnişine öncülük yapmıştı. Tanımadığı bir ülkede ve tanımadığı bir halkın özgürlüğü uğruna durmadan ölümlere koşmuş, yürekten bağlanmıştı. Şırnaklılar da onu bağrına basmış, Kürdili minnetle sevmiş, saymışlardı. Ve Salar Şırnak'ta bir Zerya'da bırakmıştı yüreğini. Bundandır yarım çıkmış oradan, tamamlamanın inadıyla Botan'daki kavgaya katılmada diretmişti.

Şırnaklı milislerin Salar'ı, Arjîn'i, Mordem'i sormakla sohbete başlamaları sadece üzüntülerini değil eleştirilerini de yansıtmaktaydı. Yaşamalıydılar demeye getiriyorlardı. Doğruydu milisler, haklıydı. Salar yaşamalıydı. Bu düşünceler içinde Hizan zihninde Salaın şehit düştüğü 2017 baharına gitti, o zamanları anımsadı …

2017'nin baharı Besta'ya minnet ede ede gelmişti. Kato, Kêla Memê, Besta kış kamplarını terk eden gerillalar bir türlü gelmeyen bahara isyandaydı. Oysa bahar erken kucaklardı Besta'yı. Bu tecrübeyle Besta'ya doluşmuştu gerilla. Aceleleri vardı, intikamla tutuşuyorlardı. Hain Serhat Erzurum adlı kişinin verdiği bilgiler temelinde işgalcilerin sonbaharda geliştirdiği operasyonda Amed Şaho'yu, Boran Şırnak'ı, Arîn Xizginos'u, Serxwebun Karayazı'yı, Mazlum Gever'i, Sîrvan Merîvan'ı, Ruken Mardin'i, Axîn Sêrt'i, Hogir Mardin'i şehit vermişler, kış kamplarına öyle girmişlerdi. O operasyonda düşmanın da yirmiden fazla kaybı olmuş, bir korucu esir alınıp bırakılmıştı ancak bu şahadetlerin intikamı bahara bırakılmıştı. Bahar gerillanın zamanıydı. Gerilla eylemin adıydı. Eylem işgalciye, zalime, zulme başkaldırının ifadesiydi. Başkaldırı özgürlüğe, onura, insanlığa, yoldaşa bağlılığın sonucuydu. Eylem tüm bunların pratik anlamıydı.

2017 baharına böyle intikam duygusu ve kararlılığıyla giren Botan eyalet gerillasının büyük bölümü havaların erken ısındığı Besta'da toplanmıştı. Saha yönetimi olan Haki Mardin ve Hizan da gerilla güçlerini yerinde görmek, tartışmak için yola koyulduğunda 19 Nisan akşama doğruydu. Besta bölge komutanı olan Salar'ın daha önce belirlediği noktaya gidiyorlardı. Orada Salar Acem ve Rênas Kotol'u görüp planlama yapacaklar, güçleri dolaşacaklar, eylemler için örgütlenmeler geliştireceklerdi. On dakikalık mesafeyle yürüyorlardı. Saha komutanı olan Hakî Mardin ve güvenliği önden gidiyordu. Saat akşam altı civarı Hâkî ve grubu Salar'ın noktasına ulaşmış, Hizan ve grubu ise iki yüz metre mesafedeyken İHA keşfi başlamıştı. Kısa süre içinde Heron tipi İHA'lar ikiye çıkmış, Bayraktarla üç olmuşlardı. Noktadakiler Hizan ve grubunun rüzgâr sesinden dolayı boğazı keserken İHA'yı fark edemediklerini ve görüntü vermiş olabileceklerini düşünmüştü. Oysa İHA noktadaki ateşin görüntüsünü almıştı. Belki de bir hareketlenmenin olduğunu fark eden

arazideki gizli birliklerin verdiği istihbaratla İHA alana yönlendirilmişti. Nedeni her ne ise kısa süre içinde İHA'lar çoğalmış, bir saat içinde noktaya sekiz jetle hava saldırısı yapılmıştı. Toplamda on altı uçakla alan neredeyse karış karış vurulmuştu. Ardından Çelê Nimêja, Navyana Şêx, Osyan üç taraftan obüsler atmış, aralıksız dört saat alan obüslerce tahkim edilmişti. Sayısı beşe çıkan İHA'larla hareketler denetim altına alınmaya çalışılmıştı. Ardından kobra, atak tipi helikopterlerin taramaları ve indirmelerle beş günü bulan bir operasyon başlatılmıştı. Operasyonda işgalciler otuza yakın kayıp vermişler, zorla çıkabilmişlerdi. Gerilla ise ilk günkü hava saldırılarında Salar Acem ve Rênas Kotol'unda içinde olduğu on dört şehit vermişlerdi.

Operasyon boyunca Hizan ve arkadaşlarını bir türlü gelmeyen bahar zorlamıştı. Yaprakların açılmamış olması hareketi sınırlandırıyor, düşmana avantaj sağlıyordu. Buna rağmen gerilla inisiyatifi kaybetmemiş, her yönden vuruşlarla düşman askerini perişan etmişti. Kara operasyonunda yapılan onlarca eyleme, çatışmaya rağmen bir gerillanın eli bile kanamamıştı. Onca obüs, kobra, atak vuruşları sonuç almamıştı. Fakat ilk günkü F16 vuruşlarında çoğu Salar'ın noktasında toplu halde olan on dört gerilla şehit olmuştu. Zaten gerilla hava saldırılarındaki ilk vuruşlarda suikast edilmezse ondan sonra hiçbir şey onlara işlemezdi. Bu defa da öyle olmuştu. Salar Acem, Renas Kotol, Baz Jîyan, Koçer Sêrt, Akif Serhat, Şervan Hezex, Enver Sêrt, Dilovan Sorî, Rüstem Erzurum, Rojgirav Amed, Baran Ardahan, Mervan Sêrt, Argeş Cîzre, Botan Sêrt ilk hava saldırılarında şehit düşmüşlerdi.

Hava saldırılarının odak noktasında tüm roket, kazan, obüs, kobralara rağmen çıkmayı başaran bazı gerillalar olmuş, üç kişi de yaralandığı için fazla uzaklaşamadan kalmıştı. Bu gerillalardan Baz Jîyan bir kahramanlık destanı yaratmıştı. Askerler noktaya girdiğinde yaralı olan Baz, Dilovan, Azad da çatışmak için hazırlanmışlardı. Askerler gürültülü taramalarla dört yandan noktaya doluşurken onlar sakin bir şekilde bomba mesafesine gelmelerini beklemişti. O an geldiğinde askerlerin içine bombalarını atıp sloganlarla çatışmaya başlamışlar, çok sayıda işgalciyi öldürmüşlerdi. Asker korkuyla kaçışmış kobra desteği istemişti. Baz o anda arkadaşlarına 'sizin durumunuz daha iyi. Ben çatışacağım siz çekilin' demiş son mermisine kadar çatışmıştı. Olay yerinden epey uzaklaşan Dilovan desteğe gelen kobrayla şehit düşmüş, Azad ise yaralı halde yoldaşlarına ulaşmayı başarmıştı. Baz tüm şarjörlerini boşaltıncaya kadar çatışmış yaralı ele geçmemek için kendini imha etmişti. Arkadaşları cenazesini bulduğunda kafasında, vücudunda şarjörlerin boşaltıldığını görmüşlerdi. Demek ki düşmanı onca zorlamış, onca öfkelendirmişti.

Baz Jîyan Kurtalanlıydı. Sağlık yüksek okulu mezunuydu. Uzun yıllar gençlik çalışmalarında kalmış, son yıllarını zindanda tutsak olarak geçirmişti. 2014

yılında zindandan çıkar çıkmaz soluğu dağlarda almıştı. Yaşı büyüktü. 2012'deki uzun süreli açlık grevinde kalmanın etkisiyle ciddi sağlık problemleri gelişmişti. Gözleri ileri derecede miyoptu. Saçları tamamen dökülmüştü. Geçirdiği bir hastalıktan dolayı ses telleri zarar görmüştü. Tüm bunlara rağmen Botan'da gerillaydı ve Botan'a gelebilmek için örgütle epey kavga etmişti. Gerçek bir Kürt aydınıydı. Bilgisinin olmadığı ve derin bilince ulaşmadığı alan yok gibiydi. Her konuda bilgisine baş vurulacak sağlam bir arşivdi. Botan'da ilk yılıydı. Kışa doğru Güney'den gelmiş, hemen kış kampına girmişti. Hizan da aynı kampta kaldığından Baz'ı iyi tanımış, güçlü paylaşımları, güzel bir arkadaşlıkları gelişmişti. Zaten Baz kampın doğal öncüsü, öğretmeni olarak herkesin kalbini doldurmuştu. Bahara çıktıklarında yaşı, birikimi, fedai eylem raporu nedeniyle Hizan saha yönetiminin yanında kalmasının uygun olacağına kanaat getirmiş, yönetimin diğer üyelerinin de uygun görmesiyle düzenlemesi saha komutanı olan Hâkî Mêrdîn'in yanına yapılmıştı. Gelişinin daha birinci haftasıydı ve şehit düştüğü yer ilk görev yeriydi. Çok parlayan ama hızla kaybolan yıldızın kaderini paylaşmıştı.

Bu kadar kısa zamanda bunca etkileyici olmak Baz'a özgü bir şeydi. O ilk anda çevresini etki altında bırakanlardandı. Görüp de sevmeyen, saygıyla dolmayan yoktu. Sanki Mazlum Doğan'ın, Kemal Pir'in, Hâkî Karer'in yeniden vücut bulmuş haliydi. 2014'te gerillaya gelmesine rağmen PKK'nin grup döneminden kalma bir ruha, ahlaka, kültüre sahipti.

Baz bin yılların özlemiyle gerillaya kavuşmuştu adeta. Yeniden suya kavuşan ve okyanuslarla buluşan balık misaliydi. Bunca sevdiği gerillacılığı doyasıya yaşamak hakkıydı. Birlikte kaldıkları uzun karlı kışın ardından pratiğe çıktıklarında Hizan'a "heval Hizan kampta soğuktan dolayı kalın giyiniyor, başımı örtüyordum. Sağlığım bunu zorunlu kılıyordu. Bir şey demesen de içten içe pratikte yapabilir miyim diye benim için kaygılandığını sezinliyordum. Ama bak şimdi nasıl da zindeyim, nasıl da gençleştim. Benim için kaygıların geçti değil mi?" diye sormuş, Hizan ise, "evet heval Baz, görüyorum ki hepimizden daha iradeli, daha istekli, daha ısrarcısın. Demek ki bizlerden daha iyi yapacaksın. Hiçbir kaygım yok" diye yanıtlamıştı. Kısa sürede öyle olduğu da ortaya çıkmıştı.

Besta yağmur yerine kan yağdırmıştı 2017 baharında. Bundandır açılmaz olmuştu tomurcuklar. Ama nedense on dört şehide mal olan hava saldırısı ve operasyondan sonra tomurcuklar çatlamış, doğa yeşillenmiş, otlar yükselmişti. Belki de doğa kendi akışındaydı da gerilla aceledeydi. Ve aceleciliğin kurbanı olmuştu bunca yiğit delikanlıları Kürdistan'ın. Öyle ya doğru zamanı yakalamaktı asıl olan. Oluşumun döl yatağıydı zaman ve bunun da kendi diyalektiği vardı. Zorla doğurtamazdın hiçbir şeyi. Zorla doğurtma

felaketle eş değerdi. Doğru olan zamanı yakalamak, anlamak dolayısıyla değerlendirmekti. Zamanı, doğayı kendine uydurmak boşunaydı. Zamana, doğaya uyması gereken insandı. Zira insan doğadan üstün, ayrı değil onun içindeydi, onun bir parçasıydı. Gerilla için bu yasalar değişmezdi. Tüm bunlardan dolayı acele ettikleri için bu şahadetlerdeki esas sorumluluk Hizan'ın da içinde olduğu komutanlığa aitti. Elbette düşmanı dikkate almada yetersiz kaldıkları, açıkta ateş yakıp disiplini ihlal ettikleri için Salar ve Rênas'ın da sorumluluğu vardı fakat belli ki henüz erkendi ve zamansız planlama yaptıkları için asıl sorumluluk saha komutanlığı olarak onlarındı. Önceki bahar yaşadıklarını düşüne düşüne yol alıyordu Hizan. Bu yüzden de Dilxwaz'ın durmadan karıştırdığı yol boyunca hiç şikâyet etmedi. Bir yanda da Besta'nın bu yılki baharının kendisine neler hazırlamış olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Besta büyük şehitlerin, başarılı eylemlerin, ağır operasyonların, bitmeyen emeğin, güzel yoldaşlıkların mekânıydı. Zorlukların, acıların, sevinçlerin, heyecanların, başarıların, sonu gelmez buluşmaların, bitmeyen vedalaşmaların yurduydu. Botan'ın merkezi, kavşak noktası, kalbiydi. Bu yüzden yoğun işlerin, durmadan tekrarlanan planlamaların, rutin görevlerin alanıydı. Kapsamlı, sarsıcı, ses getirici eylemlerin bölgesiydi. Herekol, Kêla Memê, Kato, Gabar, Cudî'yi buluşturan merkezdi. Derin vadilerin, yüksek tepelerin, geniş düzlüklerin, sık ormanların, bir zamanlar göl olduğunu ispatlayan kumdan dağların, onlarca dere, yüzlerce çeşmenin coğrafyasıydı. Sorxwîn'in, Ferhat'ın, Kurtay'ın, Hamza'nın, Aysel'in, Agirî'nin, Zelal'in, Delal'in, Aze'nin yıldızlaşıp geceleri aydınlattığı okyanustu. Saadetin evliya olup hastalara, dertlilere derman olduğu topraklardı. Besta kavganın, eylemin, sevginin, şahadetin yeriydi.

Hizan içinden "Sana döndüm Besta. Umarım bu yılki karşılaman geçen yılki gibi olmaz. Biliyorum bu yıl bahar erken geldi, yeşillendi her yanın. Şu ana kadar korudun yoldaşlarımı. Lütfen bundan sonra da koru seni bunca seven yiğitlerini ülkemin" diyerek merhabalaştı. İçine çekti kokusunu, havasını, yoldaşlık-kavga enerjisini. Bekleyeni çoktu biliyordu. Birde bu yüzden kozmik bir enerjinin çekim etkisindeydi uzun bir zamandır. Besta mıknatıs gibi çekiyordu onu. Bu etkiden kurtulmak asla istemeyeceği bir şeydi. Zorlukları paylaşmaktı yoldaşlık. O halde en çok ihtiyaç duyulan anda en zorlu yerde olmaktı insanı yoldaş kılan, anlamla donatan.

Epey yorulmuş halde sabah saat 9'da Canda Kiçi'nin takımının yanına vardılar. Agirî Gabar, Canda Kiçî, Ruken Avkamasîya ağlamaklı, duygusal bir atmosferde grubu karşıladı. Agirî suçluluk psikolojisi içindeydi. "Heval Delali, heval Aze'yi koruyamadık" der gibiydi. Hizan Agirî'nin gözlerinden bunları okuyor, hissediyordu. Arkadaşlarına ulaşınca tüm yorgunluklarını unutan

Hizan, Vîyan, Erdal, Şerzan canlanmışlardı. Şerzan moralli, konuşkan olmuş, bambaşka bir yapıya bürünmüştü. Önce çay, sonra yemek geldi. Ardından Hizan, Dilxwaz ve Erdal'a,

- Heval yol tekmillerimizi alalım. Önce Dilxwaz bu son bölümün tekmilini alsın, sonra Erdal bizim grubun genel tekmilini alsın.

Her ikisi de tamam dediler. Toplandılar. İlk tekmili Dilxwaz aldı.

- Evet heval randevu yerinden buraya kadarki süreç değerlendirilebilir. Söz hakkı arkadaşlarındır.

Erdal,

- Heval, Dilxwaz arkadaşı eleştiriyorum. Yanlış yerde durmuşlardı. Yarım saat onları aradık, çok riskliydi. Daha dikkatli olmalılar. Milis için de iyi değildi. Gelirken de Dılxwaz arkadaş yolu epey karıştırdı, bildiği yolları esas almalı. Bu şekilde grubu epey yordu.

Serkeft,

- Ben de Dılxwaz arkadaşı eleştiriyorum. Yanlış yere vurduğunu söylememe rağmen beni dinlemedi. Oysa birlikte gelmiştik. Yanındakileri dikkate almamak iyi değildir.

Hizan,

- Arkadaşların belirttiği hususlar önemli, dikkat edilmeli. Bir de milis kimdi, biz nerden geldik kimseye söylenmemeli. Son olarak da arkadaşlar emek verdiler, sağlam geldik. Eksiklikleri olsa da görev başarılıdır.

Diğerleri bir şey söylemedi. Tekmili alan Dilxwaz toparlarken,

- Eleştirilere dikkat edeceğim. Ben Hizan arkadaş bizimledir diye biraz hassas yaklaştım, etrafımı o yüzden dinlememiş oldum. Kestirme yol bulup hızlı getirmek istedim. Farklı bir şey yoksa herkese başarılar.

Dilxwaz, Serkeft, Arîn çıktılar. Erdal tekmil aldı. Vîyan söz hakkı alıp,

- Heval araba gerçekten riskliydi. Üç nizamiyeden geçtik. Hele heval Hizan için çok riskliydi. Bir daha bu yöntemle olmamalı. Tarama yapılan boğazdan gelmek de yanlıştı. Başka bir yer bulunmalı. Bunun dışında farklı bir şey belirtmiyorum.

Şerzan da aynı konuları değerlendirdi. Erdal toparlarken,

- Eleştiriler doğru ancak milis dışında yolu bilen yoktu. Milis te bu yöntemi esas almıştı. Heval Hizan bu yöntemle olmasın diye gelişini de epey erteledi bildiğiniz gibi. Hem Cudi hem de Besta'nın yolu tanıyan kuryeler çıkarması lazım. Bir de yeni yollar bulunmalı. Farklı bir şey yoksa başarılar.

Yol sürecinin değerlendirmeleri tamamlandı. Yeni bir süreç başlamıştı. Ayın beşiydi. Akşama kadar dinlendiler. Agirî hem Hizan'ın dinlenmesini istiyor ama hem de biriktirdiklerini paylaşıyordu aralıksız.

Hizan gittikten sonra Besta ağır süreçler geçirmişti. İhanetler yaşanmış, ihanetçilerin verdiği bilgiler üzerine Besta'ya büyük operasyonlar yapılmıştı.

Sonbahar operasyonunda toplamda on yedi gerilla şehit düşmüştü. Bunların on ikisi kadındı. Saha komutanı Delal Amed'le, Aze Malazgirt'in de içinde olduğu ağır kayıplar yaşanmıştı. Sonbahar operasyonu yirmi gün sürmüştü. Çok fazla asker, korucu, kontra katılmış, yirmi gün boyunca epey zorlamışlardı. Gerilla bazı yerlerde inisiyatifli olmayı başarmış, etkili eylemler de yapmışlardı. Fakat genel olarak toplu kayıplardan dolayı ciddi olarak zorlanmışlardı. Tüm kayıplar hava saldırılarında olmuştu. Önce Delal, Aze, Ekin, Tekoşin bir roket saldırısıyla şehit düşmüştü. Sonra Herekol, Ferhat, Kahraman yoğun kazan vuruşlarıyla. Bir gün sonra kamp yapan Vîyan Şırnak, Ronahi Amed, Şevîn Gever, Dicle Serhat, Zozan Qamişlo daha sonra da ihanetçilerin yer göstermesi sonucu Hozan Batman, Egîd Batman şehit düşmüşlerdi. Bunların hepsi noktalara yapılan hava saldırılarıyla yaşanmış şahadetlerdi. Düşman istihbarat bilgilerini kaçanlardan almış, dönüş halinde olan Koçerlerin Besta'da uzun süre kalmalarını sağlayarak onlardan da kendileri için faydalı istihbaratlar toplamış ve böylece yönelmişti. Operasyon sırasında da Hêjar Amed, Mervan Amed, Rizgar Van düşman güçleri üzerine yaptıkları eylemin geri çekilme sırasında, Vîyan Efrîn, Zozan Sêrt, Dr. Şoreş Kerboran ve Fırat Hespıs ise arazide yer değiştirme sırasında fark edilip hava saldırılarıyla şehit edilmişlerdi. Binlerce asker arazide olmasına rağmen karadan savaşa cesaret edememişler, cenazelere bile yaklaşamamışlardı. İstihbarat ve tekniğe dayanarak ama esasta da ihanetlerden faydalanarak alçakça yöntemlerle sonuç almışlardı. Besta gerillası da 'halkımızdır' diyerek Koçerlere karşı tedbir almamış, kendini gizlememiş, Koçerlerle iç içe geçerek düşmana epey bilgi gitmesine yol açacak bir tarzı esas almışlardı. Bu çok ciddi disiplin zaafı düşmanın inisiyatif kazanmasına neden olmuştu. Ayrıca yaşanan ihanetlere rağmen pozisyon değiştirmemişlerdi. Kasım ayı gelmesine yani mevsim dezavantajlı hale gelmesine rağmen ağır güçlerini dağıtmamış, sonbahara göre pozisyon almamışlardı. Tüm bunlar zor durumdaki düşmana hiç beklemediği bir fırsat sunmuş, gökte aradığını yerde bulmasına neden olmuştu.

Hizan Besta gücünün saha için yazdığı bireysel yoğunlaşma raporlarını okuyarak gelmişti. Durumlara hakimdi ancak bire bir dinlemek daha başkaydı. Bir de Agirî başta olmak üzere Besta gücü yaşadıklarını paylaşmak için uzun süre beklemişlerdi. Konuştukça rahatlayacaklardı. Hizan önce dinleyecek sonra değerlendirecek, eleştiriler yapacak, özeleştiriler verecekti. Yaşananlardan kendisini de sorumlu görüyordu. Sonuçta doğru gerillacılık tarzını oturtmak onun da öncelikli göreviydi ve demek ki bunda başarısız kalmışlardı. Ayrıca Delal Amed'in, Aze Malazgirt'in ilk yıllarında Besta'da kalmış olmaları yanlıştı. Çünkü Besta sonbahar operasyonlarının yoğun ve ağır geçtiği bir bölgeydi. Aslında planlamaya göre Delal Amed'in o tarihte Besta'da

değil başka bir yerde olması da gerekiyordu. Hizan'ın plan değişikliğinden haberi olmamıştı. Besta operasyonunda Delal ve Aze arkadaşlarının şehit düştüklerini öğrenince de adeta şoke olmuştu. Bunlarla ilgili detayları baharla birlikte okuduğu bireysel raporlardan öğrenmiş ancak plan değişikliği gibi ayrıntıları yönetim tartışmalarındaki bilgilerle anlayacaktı.

Sonbahar ve kışın yaşadıkları tüm zorlanmalara rağmen bahara kararlı, iddialı çıkılmış, erkenden eylemlere başlamışlardı. Guzakurkê sırtlarındaki birliklere sızma eylemi yapılmış üzerlerinden silah kaldırılmıştı. Şehrîban alanında da üst üste başarılı eylemler yapmışlardı. Önceki günde Çelê Nimêja dağındakı Eyşê Dinkê kapısına konuşlanmış asker üzerine eylem yapmışlar, üç mevzi imha etmişlerdi. Eyleme gidenlerden bazılarının bugün Hizanların bulunduğu yere gelmeleri bekleniyordu. Gerillayı toparlayan her zaman için eylem olurdu. En zorlu süreçlerinden eylem yaparak toparlanmış, güçlenmiş halde çıkmayı başarırlardı. Yine öyle olmuştu. Besta gerçekten de toparlanmıştı. Daha ilk takımın disiplininden Hizan bu sonuca ulaşmıştı. Bu durumdan moral almış, gücü artmıştı. Bu izlenimini Agirî'yle paylaştığında Agirî'de onu hem onaylamış hem de etkilenmişti. Agirî,

- Çok zorlandık heval Hizan. Bir operasyonda bu kadar şehit vermek bizi fazlasıyla etkiledi. Kamplarımız imha olduğu için kar altında farklı alanlara gitmek zorunda kaldık. Ancak kışın yoğunlaştık ve intikam yeminiyle bahara çıktık. Baharda üst üste yapılan başarılı eylemlerde moral aşıladık, kendimize güvenimizi yeniledik. Arkadaşlar şu an çok istekli, gündemimiz somut, farklı sorunlarımız yok. Kadın arkadaşların mevzilenmesiyle ilgili Fırat arkadaşla ben anlaşamadık ancak sahanın perspektifiyle sorunu çözdük. Düşman sonbahar operasyonuyla büyük darbe aldığımızı, bir daha toparlanmayacağımızı sandı. Bu yüzden bahardan beri aralıksız üç İHA dolaştırıyor. Fakat şu ana kadar hiçbir şey yapamadı. Eylemlerde de hep başarılı olduk. Sizi bekliyorduk.

- Evet heval, ihanet ya da gözcülere dayalı yerden istihbarat yoksa sadece havadan keşifle sonuç alamazlar. Koçerler gelip geçti mi peki?

- Doğrudur heval. Gelip geçtiler. Çok tedbirliydik, kendimizi hiç göstermedik. Bir yerde bir çoban Canda arkadaşların noktasını görmüştü. Bir saat bile geçmeden iki kobra gelip noktayı vurmuştu. Canda arkadaşlar atik davranarak kendilerini kurtarmışlardı. Bu olayda Koçerler arasında çok hain olduğuna dair arkadaşlardaki kanaati pekiştirdi. Şimdi Koçerler karşısındaki disiplin çok iyi. Bazı Koçerler de halkla ilişkilerdeki arkadaşlara, çobanlarını tanımadıklarını, zarar verici olup olmadıklarına dair sorumluluk alamayacaklarını belirtmişler. Biraz araştırdık, devlet birçok ajanını çoban yaparak Koçerlerin içinde göndermiş. Bunlar eğitimli JİTEM elemanlarıdır.

- Bu bilgileri Cudi'de bize de gönderdiler. Tüm arkadaşlara aktarın. Halkla ilişkilerdeki arkadaşlar özellikle dikkatli olsunlar. Oyuna gelmesinler. Fakat bu

defa halka, Koçerlere kaba, güvensiz yaklaşımlar da çıkmasın. Zaten düşman uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Biz de güvensiz, kaba yaklaşarak halkımızı incitmeyelim. Önemli olan kim olursa olsun gerilla disiplininden, kurallarından taviz vermemek, sivilleşmemek, her an tedbirli olmaktır.

- Doğru söylüyorsun heval. Zaten siz de tüm arkadaşları göreceksiniz, toplantılar yapacaksınız. Şimdi ben gideyim ki sen de biraz dinlenebilesin.

- Tamam. Akşam Arîn, Canda, Ruken'le ayrı ayrı tartışalım. Yarın da Dilxwaz ve Serkeftle tartışırız. Belki eyleme giden Besê, Dîcle arkadaşlar da gelir onlarla da görüşür, tartışır öyle gideriz. Hem biraz da dinlenmiş oluruz. Yarın uygun olursa banyo ihtiyaçlarımızı da karşılarız. Ayın 7'si sabah erken buradan çıkarız. Uygun mu böyle?

- Uygundur heval. Yarın cihazdan Fırat arkadaşa geldiğinize dair not veririm.

- İyi o halde, boşuna bir çaba olacak ama uyumayı deneyeceğim. Üçüncü gündür uyumuş değilim. Başım çok ağrıyor.

Agirî gitti, Hizan uyumaya çalıştı. Kafasının içini boşaltıyor, hiç düşünce moduna giriyor ama yine de uyuyamıyordu. Kalkıp oturdu, defterini çıkarıp yazdı. Ses kayıt cihazından grup YANNİ'yi açıp klasik müzik eşliğinde uyumaya çalıştı. Olmadı. Abbas Kemende'yi açıp bir süredir çok severek dinlediği parçasına gitti. Ruh hali değişti, dalıp uzaklara gitti, ardından uyudu.

Vîyan'ın sesiyle uyandı. Saatine baktı.

- Bir saattir uyuyor muşum öyle mi?

- Uyuyabilmişsen gelişme var demektir ama ne kadar uyuduğunu bilmiyorum. Ben yeni geldim. Yemek hazır.

- Hangi yemek bu. Öğlen mi, akşam mı?

- İkisinin ortası heval. Kahvaltıyı geç yaptığımız için diğer yemeği böyle ayarladık.

- İyi yapmışsınız. Peki yemekte ne var?

- Pîno yaptık, taze ekmek, çay var.

- Hemen geliyorum. Gerilla ekmeğini özledik Cudi'de. Hazır asker ekmeği yemekten sıkılmıştık.

Kalkıp sofranın kurulduğu yere gittiler. Saat 14:30'du. Erdal, Şerzan, Serkeft, Dilxwaz, Arîn, Ruken, Canda, Agirî oturmuş sohbet ediyorlardı.

Hizan,

- Ne kadar kalabalığız, nazar değmesin heval.

Hizan'a yer gösterdiler. Hizan Agirî'nin yanında süngere oturdu. Agirî,

- Uyudun mu heval Hizan?

- Bir saat uyumuşum. Kendimi iyi hissediyorum. Yalnız bir ara uzaktan horlama sesi aldım. Hanginizdiniz?

Hanginizdiniz derken erkeklere bakmıştı. Kimse üzerine alınmadı. Erdal,

- Valla heval ben de Şerzan arkadaş ta deliksiz uyuduk. Kaç saat uyumuşuz onu da bilmiyoruz. Ben kendim değil horlama kazan da düşse duymayacak durumdaydım. Takdir edersiniz ki heval bu ağır çantalarla onca yolu gelmek az değildir.

- Bugün yarın dinlenin, daha yolumuz çok. Heval Şerzan daha Besta'nın girişindeyiz. Burada bir noktadan bir noktaya giderken saatler, günler harcıyorsun. Cudi gibi dar değil. Kendini ona göre hazırla.

- Sorun yok heval Hizan. Bu arada Besta'yı beğendim. Bu sık ormanlarda kimseye görüntü vermeden bir sürü şey yapılır.

- E, sana demiştik heval. Cudi zaten çok güzel. Ama her yerin kendine özgü güzellikleri, savaşa uygun arazi yapısı var. Hele sen Besta beleki dolaş, her detayında yeni bir sürprizle karşılaşacaksın. Ama ormanına aldanıp disiplininden taviz verme, şemsiyeni yanından ayırma.

Böyle sohbet ede ede yemeğe başladılar. Pîno (un, su ve yağla yapılan bir gerilla yemeği) çok güzel olmuştu. Agirî,

- Heval Canda pînoda uzman heval Hizan. Sonbahar operasyonunda, palamudunu bırakmayan sincaplar gibi her koşulda pînosunu koruyarak sonuna kadar gitmiş. Canda,

- Ne yapalım heval Hizan. Başka bir şeyimiz yoktu. Askerlerle iç içeydik. Onların bıraktığı yere biz geçiyorduk. Kaç defa fark edip kobralarla vurdular. Ama sonuç alamadılar. Ben de pînoyu bir kutuda saklayıp sonuna kadar taşıdım. Bizim grup Ruken, Zozan Nihkê ve bendim. Operasyonun ilk günü Zîlan, Nuda, Hişyar arkadaşlarla birbirimizden koptuk. Operasyon bittikten sonra görüştük. 20 gün aç kalmış onlar, palamut, çam vb. yemişler. Biz pinoyla durumu kurtardık. Ruken,

- Tabi pîno yaparken Kobra taramaya başladı. Ancak heval Canda pînoyu pişirmeden yerinden ayrılmadı. Pînoyu alıp beş metre öteye gelmişti ki roket ateşin yakıldığı yere çarptı. Sonra kobra taramalara başladı. Yere yattık. Kobra yükünü boşaltıp dönünce asker gelmeden kendimizi askerin arkasında kalan kısma attık. Sonra da habire askerle yer değiştirdik. Benim ilk operasyonumdu, epey tecrübeler çıkardım, geliştim.

- Eminim öyledir heval Ruken. Seni öldürmeyen her zorluk güçlendirir. Görür, görmez fark ettim, geçen yıla göre epey olgunlaşmışsın.

- Doğru söylüyorsun heval. Ben de Besta'da eskidiğimi hissediyorum.

- E, artık tecrübeli bir Ruken'imiz var. Abin şehit, kuzenin Ruken şehit, diğer abin Güney'de. Şırnaklı bir Kürt kızı olarak öncü bir militan, güçlü bir komutan olman şart.

- Ben de ona göre yaklaşıyorum. Şimdi Agirî hevalin yanındayım. Ondan da çok şey öğreniyorum.

Yemek bitince bir süre topluca sohbet ettiler. Sonra Hizan'la Agirî önce Canda, daha sonra sırasıyla Arîn ve Ruken'le tartıştılar. Canda geçen yıl özgün, bu yıl karma takım komutanıydı. Kiçî aşiretindendi. Besta'da üçüncü yılına girmişti. Gerillaya katılmadan önce Cizre'de Koma Nergîzên Botan adlı müzik grubunda yer almış, müzisyenlik yapmıştı. Bu müzik grubu Cizreli çocuklardan oluşan ve işgale, işgalcilere karşı seslendirdikleri direniş ruhlu parçalarla bütün Kürdistan'da tanınmış, sevilmişlerdi. İşgal artınca grup üyelerinin genç yaştaki kızlı erekli üyeleri gerillaya katılmış, gerillacılık yapmaya başlamışlardı. Bazıları gerillada da sanatlarını geliştirmeye devam etmişlerdi. Yurtsever duygaları, işgalcilere öfkesi, özgürlük tutkusu ancak sıcak savaş alanlarında rahatlayabilen Canda gerillacılıkta ısrar etmişti. Önce Medya Savunma alanlarında gerillacılığı öğrenmiş sonra DAİŞ zulmü karşısında Şengal Ezidîlerinin imdadına koşmuş, öz yönetim direnişleriyle birlikte de soluğu Botan'da almıştı. Botan'da en hızlı gelişen gerillalardan biri olmuş, Çiyayê File alanında takım komutanı olmuştu. Bu alan hem arazisi sarp hem de savaş yoğunluğu fazla olduğundan yetkin komutan ve şervanların görevlendirildiği bir alandı. Canda kısa süre içinde bu alanda ve bundan daha zor alanlarda da görevlerini başarıyla yerine getirecek bir komutan olduğunu göstermişti. Erkek kadın tüm savaşçılar onun denetiminde savaşmak için istekliydi. Savaşçılarıyla birlikte başarılı eylemler yaptığı gibi onları gerilla disiplini içinde koruyor, her koşullada lojistik imkanları oluşturup sıkıntıları aşabiliyordu. Bu inisiyatifli, yaratıcı tarzıyla hem güven hem de sevgi odağıydı. Besta bölgesinin temel kadrolarından biri olmayı başarmıştı. Hizanla Agirî de bu güven içinde onunla tartışma yürüttüler. Alan hakkında yine denetimindeki gerilla arkadaşları ve düşman hareketliliği hakkında kendisinden bilgi aldıktan sonra onun bu süreçte işlerine nasıl yaklaşacağı üzerine sohbet ettiler.

Arîn geçen yıl Garisa (Eruh alanındaki gerilla bölgesi) alanında ağır süreçlerden geçmişti. Üst üste çok başarılı eylemler yapmışlardı. En son eski Eruh'taki bir güvenlik tepesine sızma yapmış tepedeki birkaç mevziyi imha ettikleri başarılı bir eylem yapmışlardı. Fakat bu eylemden sonra geri çekilmeyi toplu bir alana yapmışlar, rehavete kapılmışlardı. Bu şekilde arazideki gizli birliklere görüntü vermişler, bulundukları yere hava saldırısı yapılmış, yoğun teknikle birkaç günlük bir operasyon yaşanmıştı. Takımlarından bazı arkadaşları hava saldırısında bazıları çatışmalarda şehit düşmüşlerdi. Bu ağır süreçten sonra Besta'ya gelmiş, saha komutanı Delal Amed'le görüşmüş ve Besta'ya düzenlenmişti. Şimdi Canda'nın takımındaydı. Gundikmelê köyündendi. Köyünün yakınında gerillacılık yaptığı için heyecanlıydı. Hizan ona,

- Kendini hazırla, koşullar oluşunca Güney'e eğitime gideceksin.

- Ama heval kalmak istiyorum. Takımımda şehit düşen arkadaşların intikamını almadan gidemem.

- İntikam gerçek yoldaşlık, doğru militanlıkla ilgilidir. Bunu da her yerde yapabilirsin. Buralarda gerillaya katıldın, kaç yıldır pratiktesin git örgüt merkezini gör, eğitimle kendini geliştir daha sonra yine gelirsin.

- Gelmeme izin verilir mi peki?

- Gelişir, hazır olursan neden olmasın heval. Her şey insanın kendi elinde.

- Bari sonbaharda gideyim. Bu pratiği de tamamlayayım.

- Olabilir, neden olmasın. Sonbaharda gidersin.

Ruken'le de uzun bir sohbet yaptılar. Hem dinlediler hem de perspektif verdiler. Ruken Şırnak Avka masîya köyündendi. Ailesi Besta'nın yüksek tepelerinden biri olan Pîro yamacında koçerlik yapardı. Gerilla saflarında çok sayıda çocukları olan yurtsever bir çevreydi. Ruken'in de abileri, kuzenleri gerillaydı. Genç yaşta gerillaya katılmış, kendi ısrarıyla Botan'a gelmişti. Yaşı hala genç olduğu için kendisinden yaşça büyük olan tecrübeli komutanların yanında hareket etmekteydi. Önceki yıl Hizan'ın grubuyla hareket etmişti, bu yıl da Agirî'nin yanındaydı. İyi bir suikastçi aynı zamanda muhabereciydi. Onunla pratik gelişimi üzerine yine geçen sonbahardaki operasyonda yaşadıkları zorlanmalar ve çıkardığı dersler üzerine konuştular. Artık gece iyice ilerlemişti. İHA yoğunluğu devam ediyordu. Yerlerine geçip uyudular. Hizan o gece derin derin uyuyarak sabaha dinlenmiş olarak kalktı. Kahvaltıdan sonra Erdal ve Şerzan'a gidip temizliklerini yapmalarını söyledi. Kendisi de Vîyan ve Agirî'yle birlikte dereye indi. Öğlen noktaya döndüklerinde Erdal, Şerzan, Dilxwaz, Serkeft'in de pırıl pırıl olduklarını gördüler. Hizan neşeyle,

- Kolay gelsin arkadaşlar. Şerzan ne güzel olmuşsun heval. Şimdi tam Bestalı oldun. Besta'nın her yerinde dereler, kaniler olması arkadaşların da temiz kalmasına yardım ediyor. Cudi Navserinde içme suyunu zar zor buluyorduk.

- Gerçekten de su doluymuş buralar. Dünden beri suların içinden geçiyoruz.

Agirî,

- Besta adı da bestten yani dereden geliyor. Derelerin olduğu yer anlamındadır.

- Ama ben sularının sıcak olduğunu, içilemediğini duymuştum.

- Öyle değil Şerzan heval. Besta'nın kendisi yazın sıcak ama suları serin. Buz gibi kanileri hiç de az değildir. Gezdikçe göreceksin.

- Yorulduk, yemekte ne var heval Canda?

- Savar yaptım heval. Ama isterseniz kahvaltılık da getirebilirim.

- Yok heval. Savardan güzelimi var? Yanında tırşok da (ekşimsi bir dağ pancarı) olsun tamamdır.

- Bu yıl bol bol tırşok, guhreşk (karakulak), sirik (sarımsak) var. Yağmurlar hiç durmadı, otlar da yükseldikçe yükseldi. Mergumari mantar dolu. Oralardaki arkadaşlar durmadan mantar yiyorlar.

Sofraya oturup yemeklerini yediler. Çaydan sonra Hizan'la Agirî Dilxwaz, sonra da Serkeftle sohbet ettiler. Dilxwaz Canda'nın yardımcısı tim komutanıydı. Takıma katılımı üzerine görüşlerini paylaştılar. Yaşı büyük, olgunca biriydi. Gerillada eski sayılmazdı ancak gençlik çalışmalarından örgütü tanımış, kendini eğitmiş olduğundan gerillada da hızlı gelişmiş, sorumluluk almıştı. Serkeft Kerküklü'ydü. Soran Kürtlerindendi. Avrupa'da büyümüştü. Aydın özellikleriyle yurtseverlik bilinci karakterini şekillendirmişti. DAİŞ'le mücadele sürecinde PKK'ye katılmıştı. Kerkük'teki savaşta elinden yaralanmış buna rağmen Botan'a gelmeyi dayatmıştı. Fiziği de karakteri gibi güzel, estetikti. Sohbette Hizan,

- Elindeki yaradan dolayı zorlandığını söyledi arkadaşlar. İstersen tedaviye gönderebiliriz. Gurur meselesi yapma. Kürdistan'da savaş bir günde bitmez. Tedavi olursun geri gelirsin.

- Yok heval. Elim beni zorlamıyor. Tedavi gerektiren hiçbir şey yok. Ben Botan'a savaşmaya geldim. Buna göre de katılacağım.

Bu yaklaşımı üzerine Hizan kendisine başarılar dilemiş, tartışmayı da sonuçlandırmıştı.

Hava karardıktan bir süre sonra Besê ve Dîcle heyecanla noktaya geldiler. Hizan'ın olduğu yere gelip Vîyan ve Hizan'a uzun uzun sarıldılar. Hizan onlara,

- Elinize sağlık eylem güzelleri. Başarılı bir iş çıkardınız. Düşman iki kaybını veriyor. Besê,

- Ne ikisi heval. Üç mevzi imha ettik. En az yedi kayıpları var.

- Heval Dicle nasıl geçti?

- Çok güzeldi ama ben savunmadaydım. Bize fazla iş kalmadı. Yine de silahımı boşalttım. Besê,

- Doğru söylemiyor heval Hizan. Tersine en çok savunmadaki arkadaşlar vurdu. Saldırı gibi etkili oldular. Toplantıda da bu kadar yakına gelmeleri eleştirildi.

- İkinizin de ellerinize sağlık. Başarılı bir eylem oldu. Eyleme katılan diğer arkadaşların durumu nasıl iyiler miydi?

- Hepsi de çok iyiydi heval Hizan. Geldiğinizi bilseler daha da sevinecekler. Gulan, Zozan hevaller sizi sorup duruyorlardı.

- Ben de sizleri çok özlemiştim. Sizleri çok merak ediyordum. Ama çok iyi gördüm. Bahardan beri üst üste başarılı eylemler yaptınız, hiç kayıp vermediniz. Demek ki gerillacılık oturtulursa her iş başarıyla yapılır.

- Haklısınız heval. Sonbahardaki tarzımız ve yaşanan disiplin sorunları, gerillacılıktan uzaklaşma ve bunların yol açtığı sonuçları kış boyunca

sorguladık, önemli dersler çıkardık. Bahara bu bilinçle katıldık. Herkes çok kararlı, istekli ve disiplinli.

- Tamam. Yemek yiyip çay içtiniz mi?
- Evet heval, mutfakta yiyip öyle geldik.
- O zaman ikinizle birlikte sohbet edelim diyorum. Sizce de uygunsa tabi. Sabah erkenden çıkacağız. Daha sonra sizleri görmeye geleceğim fakat araya farklı planlamalar girebilir, savaş bir daha görüşmemize fırsat vermeyebilir. Gece de başladı, ayrı ayrı tartışsak zaman yetmeyebilir.

Her ikisi de sorun olmadığını, birlikte tartışılabileceğini belirttiler. Böylece yaklaşık üç saat sohbet ettiler. Önce Hizan onları dinledi. Sonra Hizan hem bilgilendirme yaptı hem de onların anlattıklarına ilişkin görüşlerini paylaştı. Dicle Amudêli, Besê Muşluydu. Her ikisi de birikimli, tecrübeliydiler. Değerlendirmeleri akıllıcaydı. Sohbet bittiğinde saat 22:00'ı bulmuştu. Birbirlerine başarılar dileyip uyku pozisyonu aldılar.

RANDEVU YERINE BASKIN

Sabah Rojbaşla uyandılar. Karanlıkta vedalaşıp yola koyuldular. Şimdi öncü Agirî'ydi. Önde Agirî, Hizan, Vîyan arkada Ruken, Erdal, Şerzan olacak şekilde yürüyorlardı. Biluzera'dan Besta Hincé'ye geçtiklerinde hava aydınlanmıştı. Ortalık sakindi.

Besta sık ormanları, boyu geçen otları, rengarenk çiçekleri, göz alabildiğince geniş otlaklarıyla yağlı boya tabloları gibiydi. Bu yıl bir başka güzeldi. Envai çeşit renk ve kokularla insanı adeta mest ediyordu. Herekol tüm heybetiyle önlerinde uzanıyordu. Sol taraflarında Pîro, sağ taraflarında Serikê Mehemê Usê yükseliyordu. Çelê Nimêja ve Çiyayê File arkalarında kalmıştı. Korte Xanê sırtı boyunca Çelê Nimêja dağındaki değişiklikleri anlamak için uygun her yerde durup dürbün attılar. Geçen yılki Deriyê Beroj eyleminden sonra her kilometrede bir kalekol inşa etmişlerdi. Her yüz metrede bir kule yükseltilmişti. Ama demek ki bu da onları kurtaramayacaktı. Zira bu baharda gerilla aynı yerlere üst üste başarılı eylemler yapmıştı. Üç gün önce yapılan Eyşê Dînkê tepe eylemi de buralardaydı. Yine de bunca kule tuhaf geldi Hizan'a. Bir de radar kurmuşlardı. Demek ki telsizlerin kullanıldığı yerleri tespit etmede kullanılacaklardı. İyide Hizan'ın takip ettiği kadarıyla bahardan beri Besta gücü yoğun bir şekilde telsiz kullanıyordu, şu ana kadar da bildiği kadarıyla hiç telsiz kullanılan yerler vurulmamıştı. Acaba bu radarın başka bir amacı mı var diye düşündü, cevap bulamadı.

Kendilerini Besta Hincê'ye bırakmadan bir yerde oturdular. Burası 2016 Kasım operasyonunda, düşmana üst üste eylemlerle ağır darbeler vurduktan sonra 11 Kasım'da obüsle şehit düşen Amed Şaho'yla, Serxwebun Karayazı'nın yeriydi. Hizan o günlere daldı. Arkadaşlarının gözünde Amed Şaho 300 Spartalıdan biriydi. O, Gabar yolundayken operasyon başlamış, grubuna "düşman cenazelerimize basmadan orta alana geçemez" diyerek cenge tutuşmuştu. Korte Xanê sırtlarında ikisi kadın yedi kişiden oluşan Amed Şaho'nun grubu destan yaratmıştı. Gerçekten de düşman onları geçememiş, oradan ilerleyememişti. Grubunu çok iyi koordine etmiş, üst üste eylem yapmışlardı. Hizan kısa telsizden Amed'le bağlantıda olmuş, takip etmişti. Amed'i yürekten sever, değer verirdi. Amed görevden göreve, eylemden eyleme koşan gerçek bir Egid'di. Parti ahlakı-kültüründe güçlüydü. Kişiliği oturaklıydı. Daha önce bir gözünü kaybetmiş, tedavi için Güney'e gitmiş, yeniden gelmişti. 11 Kasım günü o cephede çatışmalar yoğunlaşmıştı. Kobra, obüs, A4 taramalarına rağmen düşman askeri ilerleyememişti. Önceki gün sabah dokuzu on geçe tören halindeki işgalcileri de vurmuş, düşmanı çileden çıkarmışlardı. Bunun da etkisiyle 11 Kasım sabahı tüm tekniklerle yönelmeye

başlamışlardı. Üç heron dolaştırılıyordu. Ve o gün Amed obüs parçasının boynuna isabet etmesiyle şehit düşmüştü. Gabar kuryesi Serxwebun yaklaşık yarım saat Amed'in başında beklemiş, bir türlü onu bırakmamış, o da böylece şehit düşürülmüştü. Grubundaki arkadaşları ikisinin cenazesini Korta Xanê sırtlarında kaldırmışlardı. Grubu, "Amed heval mermi yağmuru, obüs atışları altında hiç eğilmiyordu. Kendimizi onun yanında eski zaman cenk meydanlarında gibi hissettik. Durmadan eylem yaptık. Sanki bir filimdeymişiz gibiydi. Amed hevaldeki cesaret, coşku, düşman kini o kadar etkileyiciydi ki yanımızda tanrısal bir güç var gibiydi. Zaten eğilmiş olsaydı o obüs parçası şah damarını bulmazdı." demişlerdi. Hizan bunları da dinleyince Amed'e derinden sevgi, hayranlık duymuştu. Şimdi burada otururken Amed'le yüreğiyle buluşuyor, sohbet ediyordu. "Keşke o kadar erken gitmeseydin. Seninle ne güzel eylemler yapacaktık sevgili Amed. Oralarda kendine iyi bak. Kim bilir belki bir gün başka bir biçimde buluşuruz" diyerek vedalaştı. Agirî'ye,

- İnelim heval Agirî. Korta Xanê'ye erken ulaşalım. Muhabere saati yaklaşıyor. Orada cihazı açıp dinleyelim. Biraz da dinlenelim. Akşama doğru yola devam ederiz.
- Tamam heval.

İndiler. Korte Xanê'ye vardılar. Sık ağaçlıklı bir yerde durdular. Vîyan ve Erdal hızla anteni kurdular, cihazı açtılar. Hizan su arkının başına geçip elini, yüzünü, ayaklarını yıkadı. Gelip bir ağacın altında uzandı. Bu arada Bayraktar tipi İHA bir iki tur atıp gitti. Bu durum biraz değişik gelse de sıra dışı değildi. Yine de Agirî,

- Sanki bize bakıp gitti. Size de öyle gelmedi mi?

Erdal,

- Herhalde başka bir yerde görev çıktı. O yüzden iki turla sınırlı kaldı.
- Heval Hizan bir çay yapalım mı? Çaydanlığımız var. İki dakikada yaparız.
- Hayır heval Agirî. Kural bir, açıkta ateş yakılamaz. Bir çay için başımızı derde sokmayalım. Daha yapacak çok işimiz var.
- Üzerine şemsiye açarız bir şey olmaz.
- Şemsiye yukarı için tedbir olabilir de arazideki birlikler için tedbir olamaz heval. Esnetmeye gerek yok. Kural açıktır.
- Tamam, ne yapalım. Ben sizin için söyledim.
- Bizim hiç çay derdimiz yok heval Agiri. Öyle değil mi heval Erdal?
- Hemen bir lezo yapıyorum heval Hizan.

Erdal portakal aromalı lezoyu yapıp bardaklara doldurdu. Ekmek, peynir, çikolata ve soğandan oluşan yemeklerini yediler. Yemekten sonra dinlenip akşama doğru saat 16:00'da yola çıktılar. Yol boyunca kendilerini Pîro yamacına vererek arazideki olası gözcülerden korunmaya çalıştılar. Viyan'ın kamerası açıktı. Çekim yapıyor, sorular sorup grubun duygularını öğrenmeye,

kaydetmeye çalışıyordu. Besta bu yıl muhteşemdi. Hizan bir ara kameraya bakıp,

- Besta bizi çiçekler içinde, mis gibi kokularla, yoldaş gülüşleriyle karşıladı. Şu ana kadar her şey güzel gidiyor. Ama yol bir türlü bitmedi. Arkadaşlar bizi Besta'nın bir ucundan bir ucuna yürütüyor. Halbuki ara bir yer bulunabilirdi. Ama sorun değil kısa sürede tüm Besta'yı solumuş oluyoruz deyip, zafer işareti yaptı. Sonra Viyan'a,

- Sen Şerzan'ı çek. Besta'yı nasıl bulduğunu sor heval. Bizimki yeter.

Viyan Şerzan'ı da çekti. Şerzan yine sessizleşmişti. İHA yeniden geldi. Turu genişti. Birkaç tur atıp gitti. Grup İHA gittikten sonra yeniden yürümeye devam etti. Gerçekten yol bitmek bilmiyordu. Çok yorulmuş halde ancak saat 19:00'da beklendikleri yere vardılar. Noktaya varmadan kısa bir süre önce Hizan yüksek sesle,

- Tanrım beni bir kazana kurban etme. Düşmanımla çatışma şansı ver. Kaç yıldır silahımı, raxtımı bunun için taşıdığımı unutma deyince, Agirî

- Neden öyle söyledin, ne oldu heval Hizan?

- Bilmiyorum, içimde bir şey söyletti. Ara ara söylüyorum.

Hizan'ın durup dururken sarf ettiği bu sözleri Agirî şaşkınlıkla dinlemişti.

Noktaya girdiklerinde onları Hişyar ve Rêzan karşıladılar. Hizan her ikisiyle de kucaklaştı. Erdal sevincinden coşuyordu. Özlediklerine kavuşmuştu. Hişyar,

- Heval Hizan Fırat Heval de burdaydı, sizi bekliyordu, az önce ayrıldı.

- Biz noktaya girerken iki kişinin uzaklaştığını gördük fakat yüksek sesle çağırmak istemedik. Rêzan hızla gitsen belki yetişirsin.

Rêzan gidip on dakika sonra döndü. Yetişememişti. Hişyar çay, peynir, ekmekten oluşan sofrayı kurdu, yemeklerini yediler. Erdal Hişyar'la sohbete dalmıştı. Evine gelmiş gibiydi. Hizan da Hişyar'a bir çırpıda bir sürü soru sorup bilgi aldı. Onlar için yer hazırlamışlardı ancak biraz uzaktı, sabah gidebilirlerdi. Noktada şu an dört kişiydiler. Hâkî arkadaş göreve gitmişti. Hava artık kararmıştı ki araziden beş el mermi sesi geldi. M16 sesiydi. Hişyar,

- Rojhat'la Jîr arkadaşlardır. Ava gitmişlerdi. Sizin için hazırlık yapacaktık.

Hizan sinirlenmişti.

- Ama heval noktanın içinde av yapılmaz ki. Yeri deşifre edersin, düşmana adres verirsin. Çok riskli bir şey. Kuralsızlıktır bu. Bizim için yapacağınız hazırlığın başında güvenlik gelir değil mi?

Hişyar mahcup olmuştu.

- Etrafta bir şey olduğunu sanmıyorum heval Hizan. Bir süredir burdayız.

- Valla heval Hişyar, sizi bilmem ama Besta'da karşısında tedbir alınacak stratejik yer Pîro'dur. Biz nerde olursak olalım, arazi denetimi için dürbünlerimizi Pîro'ya atarız. Sizde Pîro'nun yamacına nokta yapmışsınız. Yer zaten mahkûm. Rojhat'ın yaptığı doğru değil.

O arada Jîr Qamişlo noktaya gelmiş, sevinçle Hizan'a sarılmış, ağlamaklı bir duygusallık içinde kucaklaşmıştı.

- Seni bir daha görmek ne güzel heval Hizan. Sensiz Besta annesiz gibiydi.
- Ben de sizleri çok özlemiştim. Heval Jir durumun nasıl, iyi misin?
- Sizleri gördük iyi olduk heval. Geçen sonbahardan sonra çok zorlandık. Ama Hâkî heval geldi, şimdi siz geldiniz. Artık iyiyiz.
- Neden kuralsızlık yapıyorsunuz. O ne mermi sesiydi?
- Heval Rojhat sizin için av yapmaya gitti. Yukarı vadiye gitti, sesler ordan geldi. Ama haklısınız tabi noktada av olmaz. Sabahları dikkat ediyoruz. Akşam üzeridir diye…
- Güvenliğin sabahı, akşamı ayrı değildir heval Jîr. Neyse bundan sonra dikkat edin.
- Tamam heval.

Jîr Erdal'le sohbete başladı. Hizan da Hişyar'la geçen sonbaharı konuştu. Hîşyar, Zilan, Nuda üçü birlikte Delal Amed, Aze Malazgirt, Ekin Kerboran, Tekoşin Van'ın hava saldırısı yediği yerden kurtulmuşlardı. Şehit düşen bu arkadaşlarının cenazelerini kaldırmış, telsizden örgüte Delal Amed'in şehit düştüğünü iletmek için başka bir yere geçmişken operasyona yakalanmışlardı. On dokuz gün boyunca ekmeksiz, susuz mahkûm bir yerde saklanmak zorunda kalmışlardı. Herkes şehit düştüklerini düşünürken yanlarında götürdükleri bütün örgütsel malzemelerle birlikte sapa sağlam ortaya çıkmışlardı. Yoldaşları onları bulduğunda açlıktan bir deri bir kemik haldelermiş ancak iradeli ve inatçılarmış. Besta gerillası Hişyar, Zîlan, Nuda'nın hikayesinden hem duygusal olarak etkilenmiş hem de gösterdikleri iradeden dolayı moral almışlardı.

Zîlan üç yıl Hizan'la hareket etmişti ancak Cudî'ye giderken gece körü olduğundan zorlanmasın diye kendisiyle götürmemişti. Böylece Zîlan, Delal Amed'in yanında kalmıştı. Nuda ise Delal Amed'le birlikte Botan'a gelmiş, saha muhaberesi görevini yürütmüştü. Hizan her ikisiyle ilgili bilgileri, o zorlu günlerin detaylarını Hişyar'dan dinliyordu. Hişyar anlattıkça hem hüzünleniyor hem hayretlerle gururlanıyordu. Sohbet böyle sürerken Rojhat geldi. O da heyacan içinde Hizan ve grubuyla kucaklaştı. Artık hava karanlıktı. Hizan önce durumunu sordu, Gabar'ı, oradaki arkadaşlarının nasıl olduğunu sordu, sonra av meselesini eleştirdi. Rojhat diğer sorulara olgun cevaplar vermiş, av için de "geleceğiniz için heyecanlandık, hazırlık yapalım istedik" demişti.

Hişyar:

- Heval Hizan hava iyice kararmadan yatacağınız yerlere sizleri götürelim isterseniz. İstirahat edin. Orman çok sık. İyice kararırsa yerinizi görmeniz de zorlaşır.
- Tamam kalkalım.

Agirî, Vîyan, Ruken, Hizan kalktılar. Gösterilen yere geçtiler. Hizan çok terlemişti. Gömleğini, şelemesini çıkarıp kurusunlar diye serdi. Parkesini giyip yattı. Hizan'la Agirî bir yerde, Vîyan'la Ruken bir yerde yatmışlardı. Aralarında yerin ı biçiminde kazılarak üstünün odun ve toprakla örtündüğü sığınak vardı. Bir şey olursa sığınağı değerlendireceklerdi.

Agirî'yle Hizan uzun yıllardır tanışıyorlardı. Botana birlikte gelmişlerdi. Birbirlerini severlerdi. Buna rağmen askeri mantık ve disiplin üzerine sürekli çelişir, çatışırlardı. Agirî Gabar eteklerindeki Gûrdila köyündendi. Derin bir vadinin yamaçlarına gönlünce yerleşmiş evlerden oluşan bu köye gönlüne göre anlamına gelen Gûrdila ismi uygun görülmüş. Agirî'nin çevresi ve ailesi genel olarak yurtsever köylülerden oluşsa da koruculaşan hatta kontralaşanları da vardı. Agirî'nin de Osman adındaki abisi ailesinin reddine rağmen koruculaşmıştı. Agirî 1998 yılından beri gerillaydı. Uzun yıllarını Gabar dağında gerillacılıkla geçirmişti. Bazı dönemler Medya Savunma alanlarında kalsa da Botanla esas olarak da Gabarla bütünleşmişti. Botana bu son gelişinde Besta bölgesinin YJA STAR komutanı olarak görevlendirilse de her fırsatta Gabar'a gitmeyi dayatmaktan vaz geçmemişti. Uzun gerillacılık yaşamı boyunca sayısız eyleme katılmış, katıldığı tüm eylemlerde de istisnasız saldırı gruplarında yer almıştı. Bunun sonucu olarak birçok kez yaralanmıştı. Vücudunun mermi girmemiş, parça değmemiş, kanamamış yeri yok gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla eylem kızıydı Agirî. Onunla kalanlar en çok yoldaşlığından etkilenir, cesaretinden, eylem ısrarı ve yaratıcılığından çok şey öğrenirlerdi. Hiçbir şeyi kendine engel yapmaz, her işin üstesinden gelineceğine inanırdı. Besta'daki eylemlerde onun rolü, emeği, aklı, ısrarı belirleyiciydi. Ona kalsa hiç üstlenme vb. hazırlıklarla ilgilenilmeyecek başka hiçbir şey için zaman harcanmayacak sadece eylemlere yoğunlaşılacaktı. Hizanla çatışma konuları da bu kapsamdaydı. Agirî Hizan'ı aşırı tedbirli, kurallı bulur bunun savaşçılığı kısıtladığını söylerdi, Hizan ise Agirî'yi aşırı rahat, kuralsız, düşman tekniğini hesaplamadan hareket eden, savaşın bazı işlerini önemseyen ama bazılarını önemsemeyen bu yüzden de planlamalarında yeterince başarılı olamayan durumda görür eleştirirdi. Birbirlerini çok sevseler de savaşta karşı karşıya gelen ve iki zıt durumu ifade eden bu tarzların sonucu olarak boyuna tartışırlardı. Şimdi de Hizan on yedi gerillanın şahadetine yol açan sonbahar operasyon sürecindeki tarzlarından dolayı Agirî'yi eleştiriyordu. Üstlenme işlerinin Ekim ayının sonuna kalmasının, dönüş yolunda olan Koçerlerle çok fazla alışveriş yapmanın, kış üstlenme yerlerinin zamanında ve isabetli belirlenmemiş olmasının, gereksiz yere çok sayıda gerillanın bir araya toplanmasının yani gerilla kurallarının uygulanmamasının yol açtığı kayıplardaki payını görmesi için Agirî'ye uygun dilde eleştiriler yapıyordu. Agirî ise eylemlere yoğunlaştıkları için üstlenme işlerinde geç

kaldıklarını, sahayla bölge işlerinin çok içiçe geçtiği için ağırlık oluşturduğunu, çalışma arkadaşı olan Fırat arkadaşla anlaşamadıkları için bazı işlerin zamanında bitmediğini bunlardan da sadece kendisinin sorumlu olmadığını ancak genel olarak hatalarının farkında olduğunu değerlendiriyordu. Tüm Botan gerillaları gibi Agirî'de en çok saha komutanları Delal Amed'in ve Aze Malazgirt'in şahadetinden etkilenmişti. Bunun karşısındaki suçluluk duygusu çok derindi ve fazlasıyla duygusallaşmıştı. Hizan ondaki bu zorlanmayı hissediyordu. İkisi de ayrı kaldıkları bir yıl içinde bulundukları yerlerde ağır bir savaşla karşı karşıya kalmış, bunun bütün zorlanmalarını yaşamışlardı. Şimdi hem birbirlerine tecrübelerini aktarıyorlardı hem de birbirleriyle geçen süreçleri paylaşarak moral oluşturuyor, güç aşılıyorlardı. Böylece epey sohbet ettikten sonra yattılar.

Hizan İHA sesiyle uyandığında saat 02:00'dı. Sesi gelen İHA İsrail yapımı herondu. Bir süre sesini takip etti. Önce uzak diye düşündü ama sesin hiç kesilmediğini fark edince yüksek olduğunda karar kıldı. Elbiselerini içeri çekip giydi. Agirî'yi uyandırıp Heronun dolaştığını söyledi. Agirî turunu takip etmeden uykulu halde,

- Burada hep dolaşıyor. Bunun sesi az demek ki Şehriban tarafındadır, turunu burdan alıyor.
- Ama sesi hiç kesilmiyor. Şehriban'da dolaşıp turunu buradan alsaydı ara ara sesinin kesilmesi gerekmez miydi?

Agirî yeniden uyumuştu. Hizan bulunduğu yerde Heron varsa uyuyamıyor, turunu takip ederek durumu anlamaya çalışıyordu. Heronun turu değişmiyordu. Saat 05:00'da hava aydınlandığında nöbetçiye,

- Heval gece 02:00'dan beri Heronun dolaştığını biliyorsunuz değil mi?

Nöbetçi doğruladı. O halde kimse hareket etmesin diyecekti ki Rojhat'la Erdal'ın sesini duydu.

- Heval neden hareket ediyorsunuz?

Rojhat cevapladı,

- Turunu takip ettik, sesi uzaktı, mutfağa gidip et doğrayalım dedik.
- Sesi uzak değil heval yüksekte olduğu için az geliyor. Sesi az ama hep burada. Olduğunuz yerde kalın, kimse hareket etmesin.
- Tamam heval. Zaten ancak yirmi metre gelmiştik. Bir de orman sık, sorun çıkardığını sanmıyorum.
- Yine de daha fazla hareket etmeyin heval Rojhat. Biraz takip edip durumu anlayalım. Vîyan, Ruken siz de toparlanıp hazırlanın fakat hareket etmeyin.
- Tamam heval.
- Agirî heval sen de kalk, toparlan. Ben bu Heronun burada olduğuna eminim.

- Valla burada değil heval Hizan sesi zar zor geliyor.
- Evet ama hiç kesilmiyor. Bunun anlamı uzakta değil yüksekte olduğudur.

Agirî de kalkıp toparlandı. Ancak Heronun uzakta olduğuna dair görüşünü koruyordu.

Hizan günlüğünü çıkarıp 8 Haziran 2018 tarihini attıktan sonra yazmaya başladı:

"Sabaha karşı saat 02:00'dan beri Heron dolaşıyor. Bizim üzerimizde olduğuna eminim ancak arkadaşları ikna edemiyorum. Agirî arkadaş yanımda uzanmış, zar zor uyandırdım. Vîyan ve Ruken arkadaşlar aşağımda, kalkıp oturmuşlar. Rojhat ve Erdal Viyan'ın beş metre sağında, kuralsızlık yapıp hareket ettikleri için ortalıkta oturuyorlar. Hişyar, Şerzan, Rêzan, Jîr yattıkları yerde olmalılar. Hareket etmemelerini söyledim. İçimdeki his birazdan vurulacağımızı söylüyor. Benim için bıktırıcı, rutin bir tekrar bu. Disiplinlerine güvenip yoldaşlarımızın noktalarına gidiyoruz. Ancak bizi nelerin beklediğinden emin olamıyoruz. Erkek arkadaşlar çok kuralsız. Geçen sene Salar arkadaşın noktasında baskın yedik. On dört şehit verdik. İki arkadaş beş gün askerlerin içinde kalarak olaydan çıkmayı başardık. Şimdi de Hâkî arkadaşın noktasında aynı şeyi yaşayacağız. Birazdan önce jetler, ardından üç taraftan obüsler, ardından kobralar vuracak derken helikopterler indirme yapacak ve kim bilir kaç gün sürecek bir operasyon yaşanacak. Olur da bu yerden de kurtulursam bir daha erkek arkadaşların noktalarına gitmeyeceğim. Çünkü yaşadığımız trajedyanın düşmanımızın gücüyle ilgili olmadığını bir şey olmaz sanan klasik Kürtlükle ilgili olduğunu biliyorum."

Notu yazdıktan sonra radyoyu açıp bir şey var mı diye dinledi. Bir şey yoktu, kapattı. Saat şimdi 6:00'dı. Heronlar iki olmuştu. Hizan,

- Heval dağılalım, heronlar iki oldu.

Agirî,

- Heval Hizan boşuna hareket edip görüntü vermeyelim. Burada her zaman iki üç heron dolaştırıyorlar.
- Peki yukarıda Koçerler var mı?

Rojhat olmamaları gerektiğini söyledi. Hizan,

- Ama gece köpek sesleri, insan sesleri geliyordu.
- Belki Koçerler gelmiştir.

Daha bu tartışmaları devam ediyordu ki, jetlerin dalış sesi geldi. Hizan yere yatın diye bağırdı.

İki roket fırlatılmıştı. Bir roket Rojhat ve Erdal'e isabet etti. Diğeri Vîyan'la Hizan'ın arasına isabet etti. Her ikisi de yaralıydı. Hizan ikinci dalış yapılmadan ortalık toz dumanken sığınağa girin diye bağırdı. Silahı, raxtı toprak altındaydı, ayakkabılarını bulamadan, raxtsız silahsız sığınağa girdi. Viyan'la Ruken de yanına geldiler. Onlar da raxtsız silahsızdı. Silahını, raxtını almayı başaran tek

kişi Agirî'ydi. Vîyan Hizan'ın çenesinden, kulağından boşalan kanı, çenesinin korkutucu şişkinliğini görünce şok olmuştu. Kendini kaybetmiş halde başını göğsüne çekmiş parçalar Hizan'a gelmesin diye bedeniyle onu örtmüştü. Genç Ruken'de şokun yarattığı sessizlik vardı. Vîyan kanlar içindeydi. Durumu en ağır olan oydu ancak o kendisiyle değil Hizan'la ilgileniyordu.

Hizan,

- Sakin olun heval, bir şey olmayacak.

O arada yeni bir dalış oldu. Bu defa ağır bir şey yüksek bir basınçla, korkunç bir sesle üzerlerine doğru geliyordu. Sanki çok yüksek ve dik bir dağın zirvesinden devasa bir çığ kopmuştu da üzerlerine geliyor gibiydi. Ses ve basınç onlara yakınlaştıkça mahşeri bir ağırlık oluşturuyordu. Hizan bunun kazan olduğunu anladı. Kaçıncı kezdir hava saldırıları, operasyonlar yaşıyordu. Ses ve basınç yakınlaştıkça Vîyan koruma duygusuyla Hizan'ı daha çok sıkıyordu. Sanki o dev kazanın altında üzerine eğildiği Hizan'ı ezilmekten kurtarabilecekmiş gibi, sanki kendisi ezilip parçalansa, her parçası binlerce atoma bölünse de Hizan'ın bütün halde kalmasını sağlayacakmış gibi sımsıkı sarıyordu. Hizan Viyan'ın kanayan kolları arasında boğulacak gibiydi. İkisinin kanı sığınağı ıslatmış, barut, TNT, toprak, kan kokusu birbirine karışmıştı. Kazan kozmik bir basınç ve mahşeri çığlıkla onlara ulaşmış, üzerlerinde patlamak üzereyken Hizan,

- Merak etme diğer tarafta da birlikte olacağız heval Vîyan dedi.

Viyan sadece gülmeyle karşılık verebildi. O anda kazan patlamış, ortalık cehenneme dönmüş, dev ağaçlar yıkılmış, toprak yükselip yere boşalmıştı. Dördü de hayretler içindeydi zira bu dünyayla vedalaşmışlardı ve toprağın altında parçalanmış halde dört kadın yoldaş olarak birlikte ebediyen yatmaya hazırlanmışlardı. Oysa şimdi bir mucize gerçekleşmiş o bin kiloluk dev TNT topu hemde binlerce kilometreden fırlatılmış olmasının basıncıyla ağırlığının on katı yüklenmişken şimdi beş metreden onları ıskalamıştı. Besta'nın yumuşak toprağının doğal sonucu olarak bu küçücük sığınak onları korumayı başarmıştı. Hem de kazan sığınağı hedef almış olmasına rağmen. Gerçekten de bu ancak mucize olmalıydı. O anda Hizan kendini güçlenmiş ve baskını atlamış gibi hissetti. Tuhaf bir rahatlık duygusuyla dolmuştu. Bunun etkisiyle,

- Madem bu kazan da bizi öldürmedi, ne olursa olsun buradan çıkacağız yoldaşlar. Bana inanın ve rahat olun diyebildi.

Agirî,

- Ben de öyle hissediyorum ki kurtulacağız. Bu tür anlarda bana hep yardım eden duamı da yaptım.

Vîyan,

- Erdal'le Rojhat şehit düştüler değil mi? Sorusunu kaygıyla yöneltince Hizan,

- Heval Vîyan kendini toparla, soğukkanlı ol. Söz buradan çıkacağız. Bu kazan bizi öldürmediyse on bin asker de gelse bir şey yapamaz.

Hizan Agirî'ye doğru,

- Heval Agirî bir dalış daha olur, sonra obüs atarlar. Ardından kobralar gelir. Kobralardan sonra çıkıp ayakkabımı, raxtımı, silahımı almalıyım. Sadece senin silahın bize yetmez. İndirmeler anında yani kobralar döner dönmez sürünerek çıkarız. Uygun mu?

- Tamam heval. Ama silahını, raxtını, ayakkabını ben getireceğim. Zaten şimdi neredeler diye bakıyorum.

Bu arada bir dalış daha oldu. İki roket peş peşe atıldı. Bunlar Hişyarların tarafında ancak biraz uzak mesafede patladı. Hişyar başından beri her roket, kazan atışıyla,

- Heval nasılsınız diye bağırıyor, iyiyiz cevabını aldıktan sonra biz de iyiyiz diyor, ardından;

- Heval Agirî heval Hizan'ı buradan çıkar, buradan çıkar diye bağırıyordu.

Şimdi obüsler başlamıştı. Demek ki hava saldırısı bitmişti. Navyana Şêx, Çelê Nimêja birlikte obüs atıyorlardı. Obüsler çok yoğundu. Noktada, etrafında bir şey kalmışsa o da bitsin, canlılıktan eser kalmasın ki askerleri inmeye cesaret etsin diyeydi. O ana kadarki obüsler sığınağın etrafına isabet etmişti. O anda sığınağın üstünden pat diye bir ses geldi. Vîyan,

- Bu neydi heval Hizan?

- Sığınağımıza isabet eden tek obüsleri de çürük çıktı sevgili Vîyan. Sen korunduğumuzu söylememiş miydin? E birlikte olduğumuza göre hepimizin enerjisi bizleri koruyor demektir.

Şimdi Vîyan da Ruken de şoku atlatmış, rahatlamışlardı. Hizan adım adım onlara ne olacağını anlatıyordu.

- Obüsler de bittiğine göre kobra gelmek üzeredir diyordu ki, atak tipi helikopterlerin sesi geldi. İki ataktı. Yarım saate yakın aralıksız vurup yüklerini boşalttılar. Dönüş alıp gidecekleri sırada, Hişyar'ın sesi geldi. Hişyar onlara doğru geliyor, bir yandan da,

- Heval Agirî çıkın buradan, heval Agirî heval Hizan'ı çıkar diyordu.

Hizan bağırdı,

- Heval gelme, yerine git. Biz uygun anda çıkacağız. Merak etme. Sen oradaki arkadaşları çıkar ama uygun anda. Kobraların vuruşu bitsin, indirmeler başladığında çıkın.

Hişyar daha dönmemişti ki atak dönüp yeniden taramaya başladı. Belli ki görüntü almıştı. Hişyar'a o andan sonra ne oldu anlayamadılar. Bu arada iki atak daha gelmişti. Üst üste roket atıyorlardı. Ardından doçkalarla taramaya başladılar. Yüklerini boşaltıp döndükleri anda skorsky sesleri de gelmeye başladı. Agirî bir çırpıda çıkıp Hizan'ın ayakkabılarını, raxtını, silahını, yeleğini

getirdi. Hizan şimdi tamamdı. İnsanın raxtı-silahı varsa gerisi önemli değildi. Agirî son anda Hizan'ın çantasını da alıp sığınağa geldi. Hizan,

- Heval ben çıkıyorum. Beni takip edin. Çanta kalsın. Yüzüstü sürünerek çıkacağız. Hiç ses çıkarmayacağız. Haydi.

Önde Hizan sürünerek ilerlediler. Arazi tanınmaz haldeydi. Yaklaşık elli metre mesafedeki alan cehennem gibiydi. Toz duman içinde hızla bu alanı geçtikten sonra zarar görmemiş ormanlık kısımda daha dikkatli olmaya ve sürünmeye devam ettiler. Artık obüsler atılmadığı için ve henüz asker olay yerine yetişemediği için İHA ve Skorsky sesleri içinde olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Orman sık, çalılıklar yoğun, otlar yüksekti. Bu avantaj oluşturuyordu. Onlarca Skorskiy indirme yapıyordu. En az beş heron dolaşıyordu. İHA'ların dikkati indirilen askerlerin üzerindeydi. Çok fazla hareket vardı. Bu anları değerlendirmenin faydasını Hizan biliyordu. Kaçıncı kezdir böyle yapıyordu ve her seferinde de işe yarıyordu.

Henüz yetmiş metre ilerlememişlerdi ki asker sesi duymaya başladılar. Hizan önce Vîyan'ı sonra Ruken'i işaretlerle yönlendirip yerleştirdi. Agirî hemen yanındaydı. Vîyan ve Ruken silahsız, raxtsızdılar. Onlara birer bomba verdiler. Vîyan Hizan'a, Ruken Agirî'ye yakındı. Otamatik tek silah Hizan'daki M16'ydı. O da toprak altından son anda çıkarıldığı için çalışır mı bilmiyordu. Fakat silahına güveniyordu. Otlarla kendilerini örttüklerinde askerler de etraflarını saracak şekilde içine girdikleri çalı boyunca dizilmiş duruma gelmişti. Oldukça tedirgin ve gergin olan askerler telaş içinde oraya buraya koşuşturuyor, hazır hale gelmeye çalışıyordu. Hizan'ın silahı taramadaydı. Parmağı tetikteydi. Askerlerin hareketlerini kontrol ediyordu. Viyan'a sonra da Ruken'e baktı, göz işaretleriyle, "sakin olun, bombalarınız sadece tedbir amaçlı. Bir şey olursa ben tarayacağım, siz bombalarınızı askerlere atacaksınız. Zor durumda kalırsak bizdeki diğer bombalar hepimize yeter" dedi. İkisi de anlamıştı. Aynı göz işaretleriyle "tamam" dediler.

Asker telaşlıydı, tekmil verip biraz beklediler. Komutanları,

- Çantalarınızı bırakın, hazır olun AT'ye çıkıyoruz deyince harekete geçtiler.

Hizan önce AT'yi anlamadı ancak hızla A- arama, T- tarama demek ki arama, taramaya çıkıyorlar diye düşündü. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Bir tim asker nöbette kalmış diğerleri gitmişlerdi. Hizan Agirî'ye,

- Sağlam bir yerdeyiz. İçlerinde kaldığımız için arama tarama yapmayacakları tek yer burası. Yeter ki bizi görmesinler. Bir tesadüf olmasın.

Agirî,

- Çantalarından su, ekmek çıkarmayalım mı heval?
- Yok heval, dikkat çekecek hiçbir şey yapamayız.
- Ama suyumuz yok. Vîyan da, sende çok kan kaybediyorsunuz.
- Demek ki su iyi değildir heval. Hele akşam olsun, su kolay.

İki asker koşarak geldiler. Biri nöbetçilere,

- Sıhhiyeci çantanı al acil gel, yaralımız var. Bir de kancalı ip getir dedi.

Hizan olay yerinde çatışma olduğunu anladı. Zaten silah sesleri hiç durmamıştı. Acaba çatışan kimdi? Kimler orada kaldı? Erdal ve Rojhat'ın roketle vurulduklarını görmüştü. Şerzan'a, Rêzan'a, Hişyar ve Jîr'e ne olmuştu?

Yoğun silah sesleri arasında bir saat böyle geçmişti ki askerler döndüler. Her gelen nefes nefese kendini yere atıyordu. Hepsi geldikten sonra komutanları yemek molası komutu verdi. Konuşmalarda, bir iki asker oruçlu olduklarını söylüyorlar, diğerleri "ne orucu bu operasyonda oğlum" diyerek yeriyorlardı. Türkçeyi düzgün kullanmalarından ve isimlerinden çoğunun Türkiye'nin batısından olduğu anlaşılıyordu. Yalnız bir tanesi Mardin aksanıyla kendi kendine Kürtçe konuşuyordu. Kürtçe konuşan birinin bu kadar alçakça bir operasyon içinde olması Hizan'ın zoruna gitmişti. Hizan'la Agirî bilgi almak için tüm sohbetlerini dinliyorlardı. İki askerin sohbetinden olay yerinde iki özel harekatçının öldüğünü, o çatışmada bir arkadaşlarının şehit olduğunu anladılar. Askerlerden biri diğerine,

- Adamlar da amma boylu posluymuş. Tuluma zor yerleştirdim teröristin cenazesini deyince Jîr'in şehit düştüğünü anladılar. Jîr çok uzun boyluydu. Demek ki Jîr çatışarak şehit düşmüştü.

Bir grup askerin sohbetinde manzara karşısındaki hayretlerinin paylaşımı vardı. Biri diğerlerine,

- Oğlum bu nasıl iş? Koca koca ağaçlar devrilmiş, arazide dev gibi çukurlar açılmış, engebeli yerler toprakla örtünüp dümdüz olmuş ama bu kadınlar kurtulmayı başarmış diyordu.

Demek ki kendilerinden haberdar olmuşlardı. Zaten Hizan'ın günlüğü bulunmuşsa her şeyi anlamalarına yeterdi. Ayrıca çantaları, sığınakta kanlı parkeleri kalmıştı. Diğer asker,

- Kurtulmuşlar ama ağır yaralılar, silahsızlar. Çok uzaklaşmış olamazlar diyordu.

Bir başka asker,

- Valla oğlum bu yerden kurtulan, her yerden kurtulur. Belki de bunlar cindir.

Biraz daha ileride bir grup askerin konuşmalarından yeni bir şey öğrendiler. Bu onları derinden yaraladı. Bir asker,

- Adamın elleri, gözleri gitmiş ama hala teslim olmuyor, direniyordu. Ne biçim adam bunlar be. İyi ki vurup işini tamamladın hainin.

Hizan'la Agirî birbirlerine baktılar. Acaba kimden bahsediyorlardı. Erdal ya da Rojhat olabilir miydi? Belki de o roket vuruşunda biri yaralı kaldı. Yoksa kobra vuruşunda Hişyar mı yaralanmıştı?

Komutan bir üstüne telsizden tekmil vermeye başladı. Şimdi durumları daha iyi anlayacaklardı.

- Ölenler arasında Haki kod teröristi teşhis ettiremedik. Kurtulan kadınlar dört kişidir. Ağır yaralılar. Silahsızlar. Uzaklaşmış olamazlar.

Telsizin diğer ucundaki,

- Ne demek kurtulmuşlar, oradan kurtulmuş olamazlar. Bunlar olay mahalinin dışında mı kalmışlar?

- Hayır komutanım. Olay mahalindelermiş. Kazan ve roketlerin isabet ettiği yerdeymişler.

- O halde nasıl kurtulmuşlar?

- Sığınağa girmişler. Sığınakta ağır yaralı olduklarına dair izler çok.

- Peki ne zaman fırsat bulup kaçtılar? Beş İHA, onca yoğun vuruşlar altında hangi zamanda çıktılar?

- Komutanım çok uzaklaşmış olamazlar.

- Operasyonu genişletiyoruz. Mutlaka bulun. Tüm geçitleri tutun. Tüm çalıları kontrol edin diye talimat verdi.

Olay yeri komutanı,

- Operasyonu genişletmemiz için şu ana kadar gelen askerlerin on katı daha gönderilmeli.

- Tamam. Anlaşıldı. Bir saatte otuz helikopter indirme yapacak. Alanı kuşatacağız. Birkaç çember atarsak çıkamazlar. Sizin göreviniz içerdekiler olarak bulmaktır dedi sert bir ses tonuyla.

- Tamam anlaşıldı komutanım diyen olay yeri komutanı da oturup yemeğini yemeye başladı.

İki askerin diyaloğunda biri diğerine,

- Oğlum bu Hâkî kim, hani bu defa işi tamamdı? Ölenler arasında o yokmuş.

Hizan'la Agirî şaşırmışlardı. Düşman saha komutanı Hâkî Gabar'ın noktası olduğunu bilerek bu baskını yapmıştı. Bir de ölenler arasında olmadığını hemen netleştirdiklerine göre demek ki ihanet eden ve yanlarında getirdikleri biri vardı. Demek ki bir kontrayla buraya gelmişlerdi. O kişi cenazeleri teşhis etmişti. Bu kişi kim olabilirdi? Baskının şiddetinden normal bir operasyon olmadığını anlamıştı Hizan ancak bu kadar somut olması çok fazlaydı.

Otuzdan fazla helikopter indirme yaptı. İndirmeler Herekol hizası boyunca bütün Besta zozanlarına yapılmıştı. Girê Hêşet, Ramuran, Dola Sar en çok indirme yapılan yerlerdi. İHA'ların sayısı artmıştı, ataklar indirme yapılacak yerleri önceden gidip aralıksız tarıyor, kobra destekleriyle askerler araziye konuşlandırılıyordu. Daha uzak yerler ise obüslerle dövülüyordu.

Komutan,

- Yeniden AT'ye çıkıyoruz. Aşağıları çalı çalı arayın, tarayın sonra yukarıları. Olay mahalinin 400 metre karesindeki tüm çalılar kontrol edilecek. Haydi davranın.

Askerler kalkıp aşağıya indi. Bomba atarlar, G3'ler, MG3'ler, melezler durmadan çalışıyordu. Demek ki oralarda olduklarını tahmin ediyorlardı. Zaten biraz daha ilerlemiş olabilselerdi şimdi askerlerin baktıkları yerde olacaklardı. Ama şimdi aşağılara baksınlardı hiç sorun değildi. İki saatin sonunda yeniden döndüler. Son bir grup yukarıdan geldi. Tüm çalılara bakıyorlar ancak kendi yerleri diye düşündükleri buraya geldiklerinde son bir iki çalılığa bakmayı gerekli görmüyorlar, çantalarının olduğu yere yetişip kendilerini yere atmaya, su içmeye, dinlenmeye odaklanıyorlardı. Ancak şimdi yukarıdan tam hizalarına denk gelecek şekilde onlara yakınlaşan grupla her şey kaçınılmaz olarak değişecekti. Hizan arkadaşlarına sakin olun anlamında baktı, silahı taramada, parmağı tetikteydi. Askerlerden biri önce Ruken'in olduğu yerden inmek istedi. Hizan içinden hadi asker oradan geçme, oradan geçme diyor bir yandan da fark ettiği anda taramak için gözünü kırpmıyordu. Son anda oradan gitmekten vaz geçip Hizan'ın olduğu tarafa yöneldi. Hizan'la aralarında sıfır mesafe vardı. Ayağını indirdiğinde Hizan'ın kafasına basmış olacaktı. Hizan tetik boşluğunu aldı. Soğukkanlılığına hayret ediyordu. Ayağı havada kalan asker, geri adım atıp,

- Komutanım buradan mı geleyim diye sordu. Komutanı,

- Şuradan oğlum, şuradan diyerek daha beriden inmesini sağladı. Kritik an geçmişti. Hizan yavaşça tetikteki parmağını çekti. Viyan'a baktı, Viyan bombasının pimini düzeltmişti yeniden büküyordu.

Şimdi komutan yeni komutlar veriyordu.

- Yemeğinizi yiyin. Hazırlanın.

Bir asker sevinçli bir sesle,

- Komutanım gidiyor muyuz? diye sordu.

Komutan,

- Ne gitmesi oğlum. Yeni başlıyoruz. O kadınları bulmadan gidemeyiz.

Bir asker,

- O o… ların yüzünden öleceğiz, değer mi komutanım dedi.

Komutan,

- Haydi hazırlanın, nöbetçiler siz en son geliyorsunuz.

Yemek yiyen askerlerden Olcay adlı olan,

- Bu şerefsiz komutan bizi buralarda öldürtecek.

Bir başkası,

- Hani ramazandayız diye bir günlüğüne gelmiştik. Nerden çıktı bu f… kadınlar. Onları görsem anam avradım olsun paramparça edeceğim.

Hizan düşmanın kendilerini beklemediğini, kendilerinden baskından sonra haberdar olduklarını anlamıştı. Hem noktada olmaları hem de şu an kurtulmuş olmaları plan dışıydı. Askerler o yüzden kızmış, küfür ediyorlardı. Baskın yerinde kalan günlüğünden, çantasından kim olduklarını, kaç kişi olduklarını anlamışlardı.

Yemekler yenip çantalar hazırlandı. Hazır halde komutanı beklediler. Komutan askerlerine yeni talimatlar verirken Viyan'ın olduğu tarafa bakıyordu. Bakışı öyle keskindi ki Hizan, Viyan'ı gördüğünden emin, parmağını tetiğe götürdü. Viyan bombasının pimimi düzeltti. On dakikadan fazla böyle geçti. Sonra,

- Herkes hazır mı diyerek tim komutanlarından tekmil aldı. Tekmiller tamamlandıktan sonra,

- Kobraların vurduğu yere gidip konuşlanacağız. Bu gece ordayız deyip yola çıktı. Askerlerin bir kısmını önünden göndermiş, bir kısmı da arkasından gidiyordu.

Hizan rahatlamış halde yavaş yavaş ayaklarını kendisine çekti. Viyan pozisyonunu değiştirdi. Agiri belini düzelterek oturdu. Ruken Hizan'a doğru gelip oturdu. Hizan,

- Fazla hareket etmeyin. Şimdi taramalar yoğunlaşacak. Obüs vuruşlarından nerede asker olduğunu, nereye gidip yerleşeceğini anlayacağız. Burası onlara göre en temiz yer. Taramalardan bizi nerde tahmin ettiklerini de anlayacağız. Karanlıkta buradan çıkarız. Çünkü alandan çıkmadığımızı biliyorlar, zaten operasyon bunun için uzatıldı. Yarın buralar detaylı aranır. O yüzden mutlaka çıkmalıyız.

Aşağılar obüslerle havanlarla vuruluyordu. Kobralar da gelip yoğun şekilde tarayıp, roketlerini, mermilerini boşaltıp dönüyorlardı. Demek ki onları daha önde yani olay yerine daha uzak mesafede, dola sar tarafında tahmin ediyorlardı. Zaten asker de arama taramada en fazla orayı kontrol etmişti. Bulundukları yer dışındaki her yer vuruldu. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Aniden bir jet sesi ardından dere yatağında patlayan bir roket sesi geldi. Demek ki bir arkadaşları hala yaşıyordu ama şimdi görüntü verdi. Acaba kimdi? Yeniden obüsler, havanlar, kobralar devreye girdi. Arazideki asker çıldırmışcasına etrafını tarıyordu.

Bugün bir asır kadar uzun geçmişti. Bugüne sığdırılanlar onlarca romana konu olurdu. Ama şimdi karanlık geliyordu.

Hizan bulundukları yerden çıkmaları gerektiğine inanıyordu. Fakat hangi yöne doğru gidecekleri konusunda Agirî'yle anlaşamıyorlardı. Agirî Besta Hincê boyunca dere dere inmelerinden yanaydı ki bu pusuya düşmek demekti. En az beş altı yerde dereye pusu atmışlardır diye düşünüyordu. Bulundukları yer Pîro'ya yaslanmıştı. Operasyonun genel koordinesi zaten

hemen yukarılarındaydı. Ve en büyük yığınak da Pîro'daydı. Dola Sar'a giden vadi en çok vurulan yerdi. Kobralar, havanlar, obüsler durmadan orayı vuruyordu. İHA'lar yedi olmuştu ve yerden onlarca termalin, gece görüşünün vadiye kilitlendiğini tahmin ediyorlardı. Dolayısıyla oradan gitmek düşmanın beklediği yere girmek oluyordu. Bu hatta da aşağılar vuruluyor, yukarıya da pusular atıldığı anlaşılıyordu. Başka da yol yoktu. Bu kadar mahkûm bir yere nokta yapılmış olmasına bir türlü ikna olamıyordu. Bu akla öfkeleniyor, kızıyordu. Hava iyice kararmıştı. Saat 21:00-22:00 arası Agirî,

- Haydi heval artık çıkalım. Geç kalsak kesemeyiz. Saat 02:00 da ay çıkıyor. Ondan önce bu alandan çıkmalıyız.

Hizan,

- Pusuya düşeceğimizi biliyorum. Buralarda olduğumuzu ve başka yol olmadığını, oradan çıkmayı deneyeceğimizi biliyorlar. Ancak burada da kalamayız. Şansımızı deneyelim. Diyelim ki pusuya düştük, birimize bir şey oldu, diğerleri onunla çok fazla oyalanmamalı, kurtarılamayacak durumdaysa onunla uğraşmamalı kendini alandan çıkarmalıdır. Yaralı arkadaş bayılmadan bombasıyla mutlaka kendini imha etmelidir. Çatışabiliyorsa çatışabilği kadar çatışır sonra kendini imha eder. Bana bir şey olursa raxtımı, silahımı alın size lamız olur.

Viyan,

- Heval şemsiyelerimiz yok, İHA'lar çok yoğun. Nasıl olacak?
- Mecburuz. Arazide asker de çok, hareketimiz dikkat çekmeyebilir. Rahat olun ve çıkmaya konsantre olun. Önde heval Agirîyle ben olacağız. Siz ikiniz bizden kopmayın.

Bu şekilde Agirî, Hizan, Vîyan, Ruken arka arkaya bir kavis çizerek olay yerinin biraz aşağısından yürümeye başladılar. Hem etraflarını dinliyorlar hem İHA turlarını takip ediyorlar hem de birbirinden kopmamaya dikkat ediyorlardı. Zifiri karanlıktı. İHA sesleri dışında ses yoktu. Bu pusuya işaretti. Hizan'ın aklına Cudî'den inerken ki yılan geldi. İHA'lardan dolayı ağır ilerliyorlardı. Saat 24:00'a yaklaşıyor olmalıydı ancak hala olay yerine yakınlardı. Olay yerini bir elli metre kadar geçmişlerdi ki bir askerin 'teröristler' sesiyle üzerlerine mermi yağması bir oldu. MG3'le tarıyorlardı. Mermiler Agirî'yle Hizan'ın ayaklarının altına isabet ediyordu. Agirî hızla döndü, Vîyan ve Ruken onu takip etti. Hizan yere yatmış pozisyon almıştı. Arkadan vurulmayı, hiç çatışmamayı düşünemiyordu. Bir de otomatik silah onda vardı, o çatışmalı, arkadaşları geri çekilmeliydi. Bu düşünceler içinde pozisyon alıp bekledi, parmağı tetikteydi. Askerin yerini anlamaya çalışıyordu. Sesten en fazla 30 metrede olduğunu anlamıştı. Asker bir iki tarama daha yapıp durdu. Kimsenin ona eşlik etmemesi tuhaf geldi, belli ki nöbetçi askerdi. Ya da onlara göre en yakın mevzide olandı. Hizan dinliyordu. Bir asker,

- Oğlum ne teröristi hayvandı, korkma.
- Valla teröristti.
- Terörist olsa o da vururdu. Sabahı bekle, karanlıkta başımızı belaya sokma. Hem bu İHA'lar varken hangi terörist hareket eder.

Bu konuşmalarla Hizan durumu netleştirdi. Arkadaşlarının gittiği yönden hızla ilerledi. Bulamadı. İlk kez korktu. Yalnız kalmak istemiyordu. Bir de bir M15'le arkadaşlarının zorlanacağını, yanlış mantıklarla hareket edip şehit olacaklarından korkuyordu. Karanlık zifiriydi. İHA buralara kilitlenmişti. Ses çıkaramıyordu. Geldikleri yöne doğru yavaşça geri gitti. Haydi Agirî neredesiniz? Bu kadar hızlı gitmiş olamazsınız. Çok uzun gibi gelen on-on beş dakika içinde arkadaşlarının ayak sesini, fısıltılarını aldı. Onu arıyorlardı. Buluştular. Asırlardan sonra yeniden buluşmuş gibiydiler.

Viyan,

- Seni önümde sanıyordum. Ruken de beni sen sanmış. Hiçbirimiz koptuğunu anlamadık. Heval Agirî sana bir şey soracak olduğunda olmadığını fark ettik. Dizlerimizin bağı çözüldü. Seni arıyorduk.

Agirî,

- Heval Hizan niye orada kaldın?
- Pozisyon aldım, siz geri çekilinceye kadar duruma hâkim olmak istedim. Nerden bileyim bu kadar hızlı ilerleyeceksiniz. Neyse, beklediğimiz oldu. Besta Hincé'den çıkamayız. Sabahtan beri saklandığımız yere de gidemeyiz. Hala olay yerindeyiz. Sabahla birlikte arama taramalar başlayacak. Uygun bir yer bulmalıyız.

Agirî,

- Biraz daha yukarıya doğru gidelim. Oradan dereyi kesip karşı ormana girelim.
- Olmaz heval Agirî. Dereye inemeyiz. Her yerinde pusu var. Dere açık. O düzlüğü pusuya düşmeden kessek bile İHA'ya yakalanırız. Bir de karşıdaki ormana girmemizi bekledikleri için en kapsamlı aramayı orada yapacaklar. Görmedin mi yukarılara 30 helikopter indirme yaptı. O askerin hepsi ormanı önüne alıp aşağıya kadar didik didik arayacak, tarayacak. Biz buralarda kalacağız. Onlar bizi olay yerine bu kadar yakında tahmin edemezler. En mantıklı yer şimdilik buralar. Yarını da atlatsak bir yol buluruz.
- Kesinlikle karşıya geçmeliyiz. Oradaki orman sıktır. Burada bizi bulurlar.
- Heval Agirî ben gelmem. İnan burası daha iyi.

Viyan da Hizan'a katıldı, Agirî'yle gitmeyeceğini söyledi. Vîyan Hizan'ın operasyonlardan kendini çıkarma tecrübesine güveniyordu. Agirî sinirlendi ancak mecburen kabul etti. Olay yerini dere hizasından dola Sar tarafına doğru 150-200 metre geçtiler. Etrafı açık küçük bir çam ağacının yanında duran Hizan,

- Buraya gelin. Bu ağacın altına gireceğiz. Sık çalılıklar, orman dikkatlerini daha çok çekiyor. Burası dikkat çekmez.

Agirî, Vîyan, Ruken şaşırdılar. Ağaç küçüktü, dalları yere inmemiş, etrafı açıktı.

- Haydi acele edin. Sabah oluyor. Vîyan, Ruken bugün gerçek irade günü. Çam ağacı biraz dikenli, yaralarınızı, sizi zorlayabilir ama ne olursa olsun çıt bile çıkmasın.

Önce Vîyan'ı, sonra Ruken'i ağacın altında gizlediler. Onlara yer yoktu. Hizan'la Agirî açıkta kaldılar. Bir taşla, küçük bir çalının arasına girip, tetikte beklediler. Hava aydınlanıyordu. Hizan buraya yerleşmiş olmayı büyük bir başarı gibi hissediyordu. Birden atak sesleriyle irkildiler. İki atak onlara doğru geliyordu. Agirî,

- Bizi fark ettiler. Karşıya geçseydik kurtulurduk der gibi bakıyordu Hizan'a. Atak roket atma mesafesine gelince üst üste roket fırlattı. Roketler Hizan ve grubunun üzerinden karşıya, derenin diğer tarafına isabet ediyordu. Hizan Agirî'ye,

- Ya orada başka bir arkadaş var ya da pusuya düştükten sonra bizim oraya geçtiğimizi tahmin ediyorlar. İyi ki o tarafa geçmemişiz deyince Agirî de mahcup halde,

- Doğru söylüyorsun heval Hizan. İyi ki beni dinlememişsiniz yoksa şimdi…

- Neyse heval, birazdan niye orayı vurduklarını anlarız.

Kobralar üzerlerinden derenin diğer yakasını tarıyordu. Hizan sesin yoğunluğundan faydalanarak boğazını temizledi. Roket ve kazan vuruşlarında ağzı, kulağı toprak, barut dolmuştu. Sığınakta boğazını, kulağını temizlemiş ancak tam çıkmamıştı. Agirî, Vîyan, Ruken'e,

- Fırsattır sizde boğazınızı temizleyin, yerinizi düzeltin.

Arkadaşları söyleneni yaptı. Ataklar yüklerini boşaltıp dönünce bu defa da askerler bomba atarlarla aynı yeri yoğun bir şekilde taramaya başladı. G3'ler, MG3'ler durmadan kusuyordu. Bir ara bir iki kleş sesi aldılar. Orada bir arkadaşlarının olduğunda netleştiler. Silah seslerinin durduğu bir ara, komutanın,

- Yere yatırın, yere yatırın dediğini duydular. Ya arkadaşları şehit düşmüştü ya da düşmanın yaralısı vardı. Ancak her ne olmuşsa bu olayın onların pusuya düşmelerine açıklama getirdiğini hissettiler. Onlara göre düşman, pusuya düşen kişinin şu an çatışıp vurdukları arkadaşları olduğunu düşünmüştü. Bu mantıklıydı da. Zira pusu yerinden manevra yapan biri belli bir mesafe geriye gittikten sonra tam da bu hizadan karşı ormana gitmeyi esas alırdı. Zaten Agirî de aynen bunu yapmak istemişti. Hizan karşıya geçmeye bu yüzden karşı çıkmıştı. Tahmin edilemeyen şeyi yapmak önemliydi. Herkes rahatlamıştı. Hizan ilk andan itibaren olayları, asker konuşmalarını bir araya getirdi ve bir

ya da iki arkadaşlarının yaşıyor olması gerektiğine karar verdi. Erdal, Rojhat, Jîr, Hişyar şehit düşmüşlerdi. Dün akşamüzeri dere yatağına atılan roket eğer isabetsizse bu sabah şehit düşen arkadaşlarına atılmış demekti. Bu durumda Şerzan ya da Rezan yaşıyor olmalıydı. Eğer bu kişi Şerzan'sa Besta'yı hiç tanımadığı için zorlanırdı. Keşke şimdi yanlarında olsaydı. Keşke Cudî'den getirmeseydi. Keşke, keşke….

Askerler, korucular her yeri arıyor, tarıyorlardı. İHA'lar yine artmış 6-7'ye çıkmıştı. Saat 8'de iki polis helikopteri olay yerine indirme yaptı. Köpek sesleri geldi. Demek ki köpeklerle arama yapacaklardı. Hizan ilk kez, "buraya kadarmış" dedi. Silahını kontrol etti. Emniyeti açıktı, taramadaydı. Elini bombasına götürdü. Dün çalılıkların içindeyken saha arşiv çipini gömleğinin cebinden çıkarıp kırmıştı. Şimdi kişisel arşivinin olduğu flaşı çıkardı. Tam kıracaktı ki Agirî,

- Kırma heval, buradan çıkacağız. Ben dua ettim.
- Zaten hardım çantamdaydı, ellerine geçti. Bu flaştakiler orda da vardı. Hatırın için kırmıyorum heval Agirî. Ama bu köpekler ciddi. Yaralıyız. Kan kokusu ağır. Viyan'ın yaraları kurtlanmıştır şimdi.
- Köpekler yakınlaşırsa ağzımızı kapatalım heval. Viyan, Ruken duydunuz mu? Kısık sesle konuşuyorlardı. Skorsky sesi fırsat yaratıyordu.

Hizan,

- Ağzımızı kapatalım da kan kokusu ne olacak?

Agirî de kaygılıydı. Rengi değişmişti. Hizan rahatlatmak için,

- Duana güveniyorum. Kazan öldürmediyse, obüs patlamadıysa, asker kafamın üzerindeki ayağını geriye çekip yere koymuşsa, komutan üç metreden dik dik baktığı kocaman Viyan'ı görmemişse, pusucu asker namlusunu milim kaldırmayı akıl etmemişse köpekler de koku alamazlar. Duana da bizi koruyan güçlere de buradan çıkacağımıza da inanıyorum. Çıkmalıyız da. Yoksa Delal-Aze hevallerden sonra arkadaşlara, örgüte, halka çok ağır gelir. Kimseyi zorlamaya hakkımız yok.

Helikopterlerden inen PÖH'çüler etrafa koşuşturuyordu. Helikopterler uzaklaşmışken olay yeri araması da başlatılmıştı. PÖH'çülerin, köpeklerin sesinden dün kaldıkları çalılıkların arandığını anladılar. Agirî,

- İyi ki yeniden oraya gitmemişiz.

Bu arada bir kol PÖH'çü ellerindeki köpekle yanlarından geçiyordu. Gayri ihtiyari hepsi elleriyle ağız ve burunlarını kapattılar. Amirleri, "şuraya da şuraya da" diyor bakılacak yerleri işaretliyordu. Beş metre aşağılarından geçmişlerdi. Sık çalılıklara, koyu yerlere dikkat kesilmişlerdi. Bu açık yerdeki küçücük ağacın yanından hiç şüphelenmeden geçiyorlardı. Peki ama köpek! O kan kokusuna değil de insan kokusuna mı alıştırılmıştı? Ağız, burun kapatılması bu yüzden yeterli mi olmuştu gerçekten. Yoksa olay yerine yakın

olmalarından dolayı yani olay yerinde çok fazla kan olduğu için köpekler kokuyu mu karıştırıyordu? Tuhaftı ama Hizan günlüğüne not düştüğü andan şimdiye kadar şehit olacağına dair bir duyguya kapılmamıştı. Oysa dün sabah 6:40'tan beri onlarca kez şehit düşmüşlerdi. Acaba Berçem'le randevulaştığı rüyasını yanlış mı yorumlamıştı? Savaşın en olağanüstü şeyleri de olağanlaştıran gerçeği üzerine düşündü. Nasıl oluyordu da bunca rahat olabiliyorlardı? Sakin olmayı sağlayan neydi? Her şeyi ellerinde olan ve binlerce kişi halinde dolaşan asker bunca telaşlıyken, onlardaki sakinlik….

Mesele sadece ideolojileri miydi? İnsanın bilinemeyen başka hangi güçleri, özellikleri vardı? Zihnin, sezgilerin bu anlardaki hızı, algılama yeteneği, uyumu neyle açıklanabilirdi? Annesi, babası, Sara, Rojbin, Ruken, Gülnaz, Berçem, Nujin, Helin, Nalin, Amed, Baz, Erdal, Brusk başta olmak üzere yüzlerce, binlerce yoldaşının şu anda yanlarında, onlarla olduğunu hissediyordu. İnsanların sevdiklerine ömürlerini bağışlayarak gittiklerine inanıyor, annesinden-babasından, onlarca yoldaşından bunu okuyordu. Ama yine de dünden beri olanları hiçbir izaha kavuşturamıyordu. İlk değildi yaşadıkları, neredeyse rutin bir tekrardı ancak yine de her defasında her şey farklı, her şey bambaşkaydı.

Köpekler de geçince artık tümden rahatlamışlardı. Bugün de akşam olsun tamamdır diyorlardı. Günler çok uzundu. Saat 6'da aydınlanıyor, 20:30'a kadar aydınlık kalıyordu. Düşman aydınlık başlar başlamaz aramalara başlıyor, karanlık basınca pusulara yatıyordu. Teknikle takip, bazı yerlere kobra, obüs, havan vuruşları hiç durmuyordu.

Gündüz aramalarında da pusu tarzı, mantığı vardı. Askerlerden adeta çıt çıkmıyor, mezar sessizliğinde hareket ediyor, bir şeyden şüphelendiği anda da çıldırmışçasına hep birden tarıyorlardı. Hizan hep tarasınlar, ses çıkarsınlar istiyordu. Tarama sesleri onu rahatlatıyordu. Çünkü o anlarda düşmanın nerede olduğunu, nereyi aradığını, onlara mesafesini ölçebiliyor, anlayabiliyordu. Ama o sessizlik anlarında nereyi aradıklarını, aralarındaki mesafenin ne kadar olduğunu kestiremediği için adeta nefesini tutarak takip ediyor, elini tetikten hiç kaldırmıyordu. Agirî bir ara,

- Emniyetin açık, elin hep tetikte ya yanlışlıkla mermi patlarsa demiş, uyarmıştı. Ancak o sorun olmaz, duruma hakimim demiş, değiştirmemişti.

- Bu alçaklar korku filmi gibi hareket ediyor. Psikolojileri bozuk, bizimkini de bozmak istiyorlar. Halbuki yaralı ve silahsız olduğumuzu düşünüyorlar. Daha rahat hareket edebilirler. Bu sessizlik anları işkence gibi, hep tarasalar daha iyi değil mi ki?

- Heval Hizan bir ses geldi.

- Ben duymadım.

Agirî eliyle sağ tarafı gösterdi. Hizan o tarafa kilitlendi. Askerler onlara doğru geliyordu. Eli tetikteydi, hazırdı. Agirî'ye 'önce ben başlayacağım' anlamında işaret verdi. Asker iyice yakınlaşmıştı. Bunlar JÖH'çüydü. Nedense JÖH'çü öldürerek şehit düşecek olmak Hizan'ı rahatlatmıştı. On iki kişilik bir gruptu. Avcı kolu ilerliyorlardı. Askerlere göre daha telaşlı ve ürkektiler. Belli ki dağlardaki operasyonlara o kadar da aşina değillerdi. İyice yakınlaşmışlardı ancak ilgileri farklı bir yöneydi. Gözünü tetikten ayırmayan Agirî ve Hizan yoğunlaşmalarının yukarı tarafa olduğunu anlamakta gecikmedi. Birden hemen yukarılarındaki sık çalılığı taramaya başladılar. Yoğun taramadan sonra girip kontrol ettiler ve yukarıya doğru tarayarak devam ettiler. Agirî 'geçtiler' anlamında işaret yaptı. Hizan başıyla onayladı.

Artık gün yarılanmıştı. Öğleden sonraya evriliyordu. Hizan bulutlar toplansın diye dua ediyordu. Orman terk edilmiş gibiydi. Ne kuş ne sincap ne ağaçkakan sesi vardı. Karıncalar, kelebekler, fareler, domuzlar yok olmuştu. Ya korkudan yuvalarına çekilmişlerdi ya da kaçmışlardı. Kocaman orman işgal altındaydı, asker sesinden, teknik sesinden başka ses yoktu. Ormanın ruhu, enerjisi yabancılaşmıştı. Gergindi orman, şaşkındı, korkular içindeydi, rahat değildi. Oysa gerilla da silahlıydı fakat gerillayla orman bir bütündü. Tüm canlılar, bitkiler gerillaya aşinaydı. Gerilla varken hepsi etrafta sevinçle dolanıp dururdu. Şimdi düşman askerlerinin doluştuğu orman her anlamda tecavüze uğramış halde tüm canlılarıyla ürküntü içinde, gizlenmiş durumdaydı. Hizan Agirî'ye,

Orman ne tuhaf değil mi? Hiçbir canlı kalmamış. O yüzden en ufak bir çatırtı bile ya düşmana aittir ya da bize. Ona göre dikkatli olalım.

O gün akşama kadar böyle sürdü. Kaç defa sağlarından, sollarından, yukarı ya da aşağılarından geçen JÖH ve PÖH'çüler köpeklere rağmen onları fark edemedi. Bir grup asker olay yerine konuşlanmıştı. Durmadan tarıyorlardı. Acaba hala orada olabileceklerini ya da kazanın vurduğu yerin altında olduklarını mı düşünüyorlardı? Belki de kafaları karışmış, böyle olabileceğine karar vermişlerdir. Varsın orada arayıp dursunlardı. Onlara şimdi gece lazımdı. Karanlık basınca korkudan hareket edemiyorlardı zaten. Bunca kalabalık askerin karanlıktan korkuyor olması ilginçti. Zira onlar karanlık ruhlara, karanlık zihinlere sahipti, karanlıktan besleniyorlardı. Peki ama durum böyle iken neden karanlıktan bunca korkuyorlardı?

Karanlık basınca sessizce yerlerinden çıkıp bir arada oturdular. Vîyan'ın yaraları onu zorluyordu. Hizan'da üç küçük şeker vardı. Başka da bir şeyleri yoktu. Birini çıkarıp Vîyan'a verdi.

Az sonra Ruken'le Vîyan'a durumlarını sordu. İkisi de iyi olduklarını söylediler. Agirî,

- Heval Hizan, gidip su getirebilirim dedi. Hizan önce bugün de beklesek daha iyi olur diye düşündü ama sonra,

- Biraz daha bekle. İHA da var.

- Su yakın heval Hizan. Ağaçların içinden dereye yaklaşabilir bir yerden getirebilirim.

- Tamam. Al cebimde bu naylon poşet vardı. Onunla su getirirsin. Ruken'le birlikte gidin. Dere başında çok su içmeyin.

Gittiler. Bu bir eylemdi. Hizan'la Vîyan iki günün en heyecanlı anındaydılar. Bir şey olsa birbirlerinden kopacaklardı. Onları heyecanlandıran, kaygılandıran buydu. Birlikte oldukları sürece birbirlerini tamamlıyor, birbirlerinden güç alıyorlardı.

On dakika içinde poşetlerindeki suyla geri döndüler. Önce Vîyan içti sonra Hizan. Her ikisi de az içtiler. Saat sabah 04:00'a kadar birlikte oturdular, yer yer yattılar. Saat 4'te yeniden dünkü pozisyonlarına geçtiler. Gece boyu Dola Sar tarafı obüslerle vurulmuştu. Demek ki bugün arama taramayı oralarda yoğunlaştıracaklardı. Öyle de oldu. Olay yerinde ve çevresinde öğlene kadar arama taramalar devam etmiş ancak öğlenden sonra olay yerinin uzaklarında, karşı ormanda ve Dola Sar'a çıkan vadide yoğunlaşmıştı. Öğleden sonra yakınlarda asker sesi duymamışlardı. Sesler 400-500 metre uzaktan geliyordu. Herekol hizası boyunca, Besta zozanlarına indirilmiş askerler ormanı önlerine alıp arayarak Besta Hincê deresine iniyor, derenin bu tarafına geçip Koçer patikasından Pîro'ya çıkıyorlardı. Bir kısmı da Dola Sar hizasından aşağıya iniyor, derenin bu tarafına geçip asker patikasından Pîro'ya çıkıyorlardı. Bu aynı zamanda geri çekilmeydi. Ancak dere ve olay çevresindeki pusucular yerindeydi. Oralardan ara ara bomba atar sesi geliyordu. Demek ki bu gece de pusularda kalacaklardı.

Hava kararınca yeniden bir araya gelip oturdular. Agirî yine Ruken'le su getirmeye gitti. Hizan Vîyan'a bir şeker daha verdi.

- Bir şekerimiz kaldı. Onu da yarın veririm. Belki yarın çekilirler. Bakarsın çıkmayı da başarırız.

- Yok heval Hizan çekildiklerinden iyice emin olalım, sonra gideriz.

- Bu ağacı çok beğendin bakıyorum.

Su geldi. İçtiler. Bu gece daha rahattılar. Uyudular. Agirî,

- Heval Hizan sanki çekildiler. Hiç ses yok.

- Yok heval, yukarılardan inenler gittiler. Ancak diğerleri pusudalar. Akşama doğru Kanîya Xîyara tarafından üç defa jet vuruşları oldu, kobralar taradı. Askerlerini oraya kaydırmış olmalılar. Oralarda kimse var mı?

- Zinar Bagok arkadaşın takımı o tarafta ama rastgele de vurmuş olabilirler. Asker önünü temizlemek için vuruyordur.

- Yok heval. Jetler rastgele vurmaz. Oralarda ya arkadaşlar görüntü verdi ya da eylem yaptılar. Jetler kaldırıldığına göre oralarda da şehitlerimiz vardır. Bir de askerin kalmadığı yere obüs atıyorlar. E daha bu taraflara, karşılara rastgele obüs atılmadığına göre arazide asker var demektir.

Biraz sohbet edip uyudular. Hizan birkaç dakika içinde uyandı. İHA yoğunluğu devam ediyordu. Besta'nın kuşatma dışında kalan alanları obüslerle dövülüyordu. Kobralar Besta Bluzera tarafını vuruyordu. Pîro'nun Çelê Nimêjaya bakan yamaçları A4'lerle taranıyordu. Hizan olay yerindeki erkek arkadaşlarını düşündü. Durumlarını netleştirmede zorlandığı kişi Şerzan'dı. Acaba kurtulmuş muydu? Kurtulmuşsa ne yapıyordu? Neredeydi? Besta'yı tanımıyordu, doğru yerlere yönelebilir miydi? Acaba ne düşünüyordu? Cudî'den itibaren yaşadığı suskunluğun altında iki günden beridir yaşadıklarını sezinliyor olması mı yatıyordu? Sezinlediklerini paylaşamamış mıydı? Gerilla gururlu olurdu. Kolay kolay kaygılarını paylaşmazdı. Kaygı, korku ayıplanırdı gerilla arasında. Kaygısızlık, korkusuzluk gerillayı belirleyen temel özelliklerdi. Hizan bunu hem doğru bulur, başka türlü bu acımasız savaşın kaldırılamayacağına inanır, bundan dolayı teşvik eder, körüklerdi. Ama bazen de ötelemeyi yanlış bulur, gerçekte insani olan bu duyguların bilinçlendirilmesi durumunda birçok öngörüyü, tedbiri aldıracağını söyler, göz ardı edilmemesi gerektiğini anlatırdı. Ancak her koşulda geçerli olan kaygılarını, korkularını dillendirmemekti. Kaygı, korku kendini düşünmek anlamına gelirdi ki bunlar halka adanmışlar için ayıp şeylerdi. Belki de bu yüzden Şerzan da hissettiklerini paylaşamamıştı. Şerzan'ın suskunluğunu, düşünceli halini sadece Cudî'den ayrılıyor olmasına bağlaması da Hizan'ın sığlığı oluyordu. Hizan şimdi bunun için kendine kızıyor, kendini eleştiriyordu.

Bazen sadece bir konuyu esas almak, bir şeyi görmek başka bir sürü şeyin görünmemesine neden olabiliyordu. Belki de mantığın köreltici handikabıydı. Zira insan küçük evrense hiçbir anını tek bir şey belirliyor olamazdı. Bir şeyin diğer şeylere göre öne çıktığı, belirginleştiği doğruydu. Ancak bu anlarda bile daha az belirgin olan, belki de hiç tanımlanamayacak kadar belirsiz olan bir sezgi asıl ruh halini belirleyen olabiliyordu. Bunları fark etmek belki de Hizan'ın henüz keşfetmediği bir bakışın, hissiyatın sonucuydu. İnsan milyarlarca hücrenin oluşturduğu karmaşık bir kuantomik düzense nasıl tek bir şeyle izaha, tanıma kavuşturup anladım denilebilirdi ki? Bu, anladığını iddia eden kişi için olsa olsa aklın yanıltıcı etkisinin sonucu olabilirdi. Ne tuhaf anlamaya çalışırken hiç anlamamış olmak! Bu paradoks nasıl çözümlenebilirdi? Gerçekte insan neydi? Neden basit gibi görünen bunca karmaşıktı? Yoksa karmaşığı basitleştirmek insanın anlamak için oluşturduğu kestirme bir yol muydu? Ama karmaşık olan sadeleştirilmez yani basitleştirilip

somutlaştırılmazsa nasıl anlaşılır kılınabilirdi ki? Anlamak tersinden bir yol mu gerektiriyordu yoksa? Basit gibi görünenin ardındaki karmaşık düzenin adı mıydı hakikat? İnsanın hakikatine ulaşmanın sırrı bu karmaşayı çözümleme gücüne kendini kavuşturmayla mı ilgiliydi?

Şimdi bu sorgulamalar içinde Hizan çok derinden anlıyordu ki Şerzan'ın sessizliği, düşünceli hali, bilgece hüznü sezinlediklerinin sonucuydu. Belki de daha bilgece bakmayı başarsaydı Hizan, Şerzan'a kendini ifade etme cesareti verir, sezgilerini paylaşmasını sağlayabilirdi. O zaman belki de kesin kararını verir, Şerzan'ı Cudî'de bırakırdı. Çünkü bu sonu yaşamak için aşığı olduğu Cudî'den ayrılmış olması kahredici bir tragedyaydı. Sadece ölmek için Besta'ya gelmiş olamazdı. Öyle ise Cudî'de kalması, orada ölmesi en doğal hakkıydı. O kadar emek vermiş, onca sevmiş, sayısız kez ölümden dönmüş, onlarca yoldaşının bedenini toprağa vermişken kendisinin de Cudî'de toprağa karışmasından daha anlamlı ne olabilirdi?

Bu yüzden Hizan kendisinden ve grubundan daha fazla Şerzan'ın kurtulmuş olmasını umuyordu. Biraz da 'bizler ev sahibi sayılırız. O ise henüz misafir. Tanımadığı bir yerde. Bizim evimizde. Misafiri korumak, başına bir şey gelmesine izin vermemek ev sahibi olarak ahlaki sorumluluğumuz. Lütfen bizi utandıracak bir sonla baş başa bırakma. Kendini koru ve bize ulaş heval Şerzan' diyor, bunun suçluluğuyla kendini sorguluyordu.

Hizan Şerzan'ı çok sevmişti. Cudî'de kaldığı süre boyunca durmadan görevlere koşturmuştu. Bazı günler üç-dört göreve gönderdiği olmuştu. Şerzan sağlam-temiz iş insanıydı. Öz disiplini güçlüydü. Yüzeysel iş yapmazdı. Boş durmayı sevmezdi. Rahatlık aramaz, kendisi adına hak iddia etmezdi. Devrime her koşulda hizmet temel ahlakıydı. Tüm cephaneleri kaldırmak, korumak onun işiydi. Cudî'nin katır geçmeyen sarp arazisinde ağır yükleri sırtına alır, tek başına on kişinin işini yapar, hiç şikâyet etmezdi. Çalışmaktan beli incinmiş idrarını tutamaz olmuştu. Laleşînle Hizan'ın kendisiyle sohbet ettikleri bir gün zorlanmış ancak ayıp olmasın diye Hizan'ın sözünü kesmemiş sonunda kendisini dinlemeyen belinden dolayı denetimini kaybetmişti. Hizan durumu fark edince de "heval belimde sorun var. Siz konuşuyordunuz, sözünüzü kesmek istemedim ancak kontrolümü de kaybettim" demişti başı önünde sonsuz utanarak. Nasıl oldu da durumu fark edemedi diye kendisine kızan Hizan Şerzan'dan özür dilemiş, rahatlatmak için de "biz yoldaşız heval Şerzan. Yani kardeşten de öteyiz. Hem bizler komutanların olarak annen de sayılırız. Bu yüzden hiç utanma, rahat ol. Biz şimdi dışarı çıkıp sana su getireceğiz. Kadın arkadaşları da oyalayacağız. Sen üstünü temizler sonra çıkarsın. Kimse de bir şey anlamaz" demiş, öyle de yapmışlardı. Bu olaydan sonra Hizan Şerzan'a 'seni tedaviye gönderelim' demiş, Şerzan ise '2014 yılında geldim. Bir yıl daha kalıp öyle gideyim heval Hizan. Henüz erkendir'

diye ısrar etmiş, Hizan da 'o halde bizimle sahaya gel, daha hafif işler yap. Önümüzdeki yıl da tedaviye gidersin' demiş, Şerzan'ı böylece gruplarına almıştı.

Şerzan Muş'un Malazgirt Kürtlerindendi. Fakat memleketini hiç görmemiş, İzmir'de doğmuş, büyümüştü. İki annesi vardı. Biri Türkmen'di. Öz annesi Kürt'tü. Annesinin tek çocuğuydu. Babası Türkmen annesi ve kardeşleriyle yaşamaya başlayınca Şerzan da annesiyle birlikte kendisine başka bir dünya kurmuştu. Annesini çok severdi. Ana oğul birbirlerine yeten küçük bir dünya kurmuş, sakin, sade bir hayat sürmüşlerdi. Bu yüzden yalnızlığı severdi. Çocukluğundan itibaren tüm dünyası annesi olmuştu. Annesi ne kadar suskun, sessizse Şerzan da o kadar içine kapanık, yalnız bir karaktere bürünmüştü. Konuşkan değildi. Tek başına kalmayı, hep düşünmeyi, belki de hayal kurmayı severdi. Gerekmedikçe konuşmazdı. Kalabalıklardan hoşlanmazdı. Bir derste anlamak adına "bizimle bir hayalini paylaşır mısın" diye soran Hizan'a cevaben, "Yalnızım. Önümde göz alabildiğince açık deniz var. Düşünüyorum. Bir el hissediyorum omzumda sakin, sıcak. İçime çekiyorum ve biliyorum bu annemden başkası olamaz. Birkaç dakika öylece kalıyor elleri. Sonra o da bir köşeye ilişip denize dalıyor. Tek söz yok. Birbirimizi anlıyoruz. Bu dünyada yaşanmaya değer bir şey olmadığını biliyoruz. Yine de birbirimize sarılarak inadına yaşıyoruz, dünyanın kirinden, yalanından uzak kalmaya yeminle. Deniz bizi anlıyor. Deniz dertlerimizi alıyor ve deniz oluyoruz annemle" demiş, dinleyenleri hayret, şaşkınlık, hüzün içinde bırakmış, bazı arkadaşların takılmalarına zemin oluşturmuştu. En çok Xalis takılmış, "E heval nerde kaldı toplumsallık? Tek başına yaşam mı olur?" diyerek üzerine gitmişti. Şerzan gülmüş, "ne yapalım heval eskiden öyleydim. O zamanlar PKK'yi tanımıyordum. PKK diye bir dünyadan haberdar değildim. Benim de dünyam öyleydi. PKK dünyasını keşfedincede anneme yeni bir dünya kurmak için geldim ya. Şu an burada neden bulunduğumu sanıyorsun?" demiş, herkesi gıpta içinde hayran bırakmıştı. Hayatı boyunca annesini sevmişti Şerzan. PKK'ye annesi için yeni bir dünya kurma hayaliyle, inancıyla gelmişti. Belki de bu dünya annesi yaşlanmadan gerçekleşsin diyeydi bunca çalışkanlığı, canhıraş koşturması…

Küçük yaştan itibaren çalışmış, annesiyle kendisinden oluşan ailenin geçimini sağlamıştı. İnşaatlarda, atölyelerde, fabrikalarda nerde iş bulmuşsa çalışmış, emek bilinci edinmiş, emek sömürüsünü çözümlemiş, sendikal mücadeleye katılmıştı. Kendisini proleter olarak tanımlardı. İşçi sınıfının sorunlarını bilir, burjuvaziyi, kapitalizmi düşman olarak tanımlardı. PKK'nin ortasındaki Karker ifadesi onu birçok şeyden daha fazla ilgilendirir, PKK'nin bu yönünü onunla buluşmanın merkezine koyardı. Emekçiliğin ve ana sevgisinin oluşturduğu ahlak karakterini belirlemişti. Nasıl kazanıldığını bilmenin derin

bilinciyle gerçek bir değer koruyucusuydu. Çarçur edeceği hiçbir şey yoktu, olamazdı. Nerde bir şey bulsa belki bir gün lazım olur diye kaldırırdı. Kime ne lazımsa bulacağı adresin Şerzan olduğu bilinirdi. Ozan Hogir'ın Li Vietnam parçasıyla, 1 Mayıs marşı tüm morallerdeki değişmez repertuarıydı. Kumral saçlarına, beyaz tenine biraz ters duran, kınalı havası veren kıpkızıl sakallarıyla bir başka güzeldi. Sakalsız haliyle ise gencecik bir delikanlı havasındaydı. Zap'tan Cudî'ye onlarca şkeftin yapım emekçisiydi. Arazinin hangi yerinde nasıl bir oyuk olabileceğini herkesten önce o fark eder, inceler, uygun amaçlar için kullanılmasını sağlardı. Her şey elinde, yanında olmasına rağmen hiçbir şeyi yokmuş gibi sade yaşar, elbiselerini, ayakkabılarını param parça oluncaya kadar değiştirmezdi. Emeğini ödüllendirmek, raxtını, yükünü hafifletmek için zaten kendisinin koruduğu cephanelikten bir M16'yı kendisine hediye eden Hizan'a çocukça sarılmış, heyecanlanmış ama bir yandan da mahcup olup, "arkadaşlar cephaneci önce kendisini düşünmüş demesinler heval Hizan? Daha fazla ihtiyacı olan birine verin" demiş, hayat-görev yaklaşımını ortaya koymuştu. Hizan çok şey öğrenmişti Şerzan'dan ve bu değerli insanı biraz da korumak adına grubuna dahil etmişti. Şimdi burada şehit düşmüş olma ihtimali bile yüreğine hançer sokuyordu.

Hizan hiç uyumadan Şerzan'ı, Erdal'ı, Hişyar'ı, Jîr'i, Rojhat'ı, Rêzan'ı düşünüp durdu. Ne çok anısı vardı her biriyle. Ve ne çok seviyordu her birini ayrı ayrı. Bilseydi böyle olacak sabaha kadar konuşacaktı, hiç yatma yerine gitmeyecekti. İkna edebilseydi Agirî'yi sabah olmadan gece karanlığında hepsini noktadan çıkaracaktı. Karanlıkta çok rahat çıkabilirlerdi oradan. Her biri bir yöne gitseydi büyük bölümü kurtulabilirdi. 'Keşke ikna etmeye çalışmasaydım, direk talimat verseydim' dedi acıyla. "Şimdi bu ağır tabloyla ne diyeceğim yoldaşlarıma? Nasıl bakacağım örgütümün yüzüne? Ben ki savaştan sorumlu kişilerdenim. Yoldaşlarımı koruyamıyor, savunamıyorsam, koca bir halkı nasıl koruyacağım? Bu güzel insanların annelerine, kardeşlerine ne diyeceğim? Şerzan'ın annesi 'hani oğlum?' derse yüzüne nasıl bakacağım?"

Hizan o anlarda inandığı güçlerden Şerzan'ı, Rêzan'ı, Hişyar'ı korumaları karşılığında kendisini almalarını rica etti. Durumlarını tam netleştiremediği yoldaşları bunlardı. Erdal, Rojhat ve Jîr'in şehit düştüklerinden emindi. Artık onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Rêzan Kobani savaşında yaralanmış, kulağı sağır olmuş ancak duyma aleti takarak Botan'a koşmuştu. İki yıldır Botan'da aktif katılmış, nerede boşluk varsa oraya gönderilmişti. Erdal onlarca şehidin olduğu bir aileden geliyordu. Güney'in birçok alanında, Rojava savaşında kalmış, iki yıldır Botan'da canla başla mücadele etmişti. Rojhat'ın Botan'da emek vermediği alan kalmamıştı. Güzel ahlakın, güçlü bağlılığın, dürüstlüğün timsaliydi. Hızlı gelişmiş, büyük sorumluluklar almıştı. Bu güzel insanları koruyamamış olmaktan daha kötü ne olabilirdi? Etraftaki bir grup

askerin içine dalmak, öldürebildiği kadar öldürmek sonra bombasını kendisinde patlatmak yapılabilecek en kolay ve en çok istediği şeydi. Keşke o pusu anında kopmuş olduğu halde kalsaydı. Agirî, Vîyan, Ruken onu bırakıp kendilerini kurtarmış olsalardı. O zaman yükü hafifleyecek, şimdi istediği şey temelinde hareket edebilecekti. Bir ağır yüktü buradan kurtulup yoldaşlarının yüzüne bakmak, örgütünün karşısına çıkmak. Daha Nisan'da Cudî'de dokuz şehit vermişlerdi. Aradan iki ay bile geçmeden bu tekrar kahrediciydi. Besta her yıl böyle karşılıyordu Hizan'ı. Ama neden? Neredeydi hata? Ne olmuştu bu defa? Karanlıkta noktaya girmişlerdi, bir yere görüntü vermemişlerdi. Rojhat'ın yaptığı av mı deşifre etmişti onları? Ama öyle ise nasıl anladılar noktanın kime ait olduğunu? Neden Hâkî hevalden bahsetti askerler? Önceden alınmış istihbaratsa neden 8 Haziran sabahını beklediler? Ani bir istihbaratsa noktanın kime ait olduğunu bunca hızlı nasıl netleştirdiler?

Sorular, arkadaşlarıyla ilgili kaygılar Hizan'ı uyutmuyordu. Ay ışığı etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Saat 4:00'a geliyordu. Yeniden sabah oluyordu. Acaba bugünün sürprizleri neydi? Gün onları nasıl karşılayacaktı? Zaman onlara ne hazırlamıştı?

Agirî'yi uyandırdı. Vîyan'la Ruken'i de uyandırıp gündüz pozisyonuna geçmelerini söyledi. Ardından Agirî'yle yerlerine geçip etrafı izlemeye, dinlemeye başladılar. İHA yoğunluğu aynıydı. Pusucu askerlerin olduğu yerlerde bomba atarlar çalışmaya başladı. Etrafı yine silahların gürültüsü sardı. Saat 6:00'da arama-taramalar başladı. Bu defa ağırlıklı tek hat üzerinden sesler geliyordu. Demek ki patikalardan ilerliyorlardı. Etraflarını tarıyorlardı. Olay yerinden yine tarama sesleri geldi. Helikopterler Besta zozanlarına boş gidip dolu dönüyorlardı. Akşama kadar böyle devam etti. Ayın 12'siydi. Hizan bugün geri çekileceklerine karar verdi. Akşama doğru Agirî heyecanla,

- Heval Hizan bir sincap gördüm. Bu iyiye işaret. Hayvanlar da çıktığına göre ormanda yabancılar yok demektir.

- Bekleyelim Agirî heval. Askerin çekildiğinin kanıtı rastgele obüs vuruşlarıdır. Biraz bekleyelim anlayacağız.

Saat tam 18:00'da kapsül sesi geldi. Çelê Nimêja obüs atıyordu. İlk obüs hemen yukarılarına çarptı, ardından gelen ikinci obüs altlarında patladı. Hem sevinmişlerdi. Hem de şaşırmışlardı. Niye bizim yere atıyorlar, bizi mi fark ettiler acaba diye düşündüler. Ama üçüncü obüs dere yatağına, diğerleri karşıya, dere boyunca aşağıya, olay yerine derken her yere attılar. Hizan sevinçle,

- Bu iş tamam arkadaşlar. Ya bizden umudu kestiler ve gittiler ya da yeterli sonuç aldıklarını düşündüler. Biraz daha bekleyelim. Obüsler ara verince

derenin karşısına geçer, orman orman gideriz. Acaba olay yerine baksak mı? Şerzan nerde olabilir? Agirî,

- Olay yerine şimdi bakamayız. Karanlık basınca hemen çıkmamız lazım.

Saat 19:30'du. Ancak hava aydınlıktı. Günlerin bunca uzun olması onları çok zorlamıştı. Saat 20:00'da Agirî önde, Hizan onun arkasında, Vîyan, Ruken arkada mesafeli şekilde ilerlemeye başladılar. Eğilerek yürüyorlardı, ağaçları esas alıyor, Piro yamaçlarına görüntü vermemeye çalışıyorlardı. Dereyi geçip karşıya vardıklarında kendilerini ağaçların altına attılar. Yürüyemiyorlardı. Enerjileri yetmiyordu. Açlık, yorgunluk, yaralanma çökmüştü onlara. Bir adım atıyor, iki dakika dinleniyorlardı. Ama artık güvende olduklarını biliyorlardı. Arazinin ruhu değişmişti. Orman onlara aitti. Kuşlar yeniden uçuyordu. Tirşok, mantar, guhreşk belaluk (yabani kiraz) ne bulurlarsa yiyorlardı. Nerde su varsa biraz içiyorlardı. Tepê Firinêye gidip oralarda arkadaşlarını arayacaklardı. Ancak bu gece yetişmeleri mümkün değildi. Yürümede en çok zorlanan Hizan'dı. Vîyan'ın durumu iyiydi. Ruken bir yerden sonra Hizan'ın raxtıyla silahını ondan aldı. Hizan tüm enerjisini orada harcadığını, yardımcı güçlerinin de tehlike geçtiği için onu terk ettiklerini hissediyordu. Şimdi kendi gücüyle baş başa kalmıştı. O da yürümesine bile yetmiyordu. Bunun Hizan'ca anlamı her şeyin yoluna girdiğiydi. Ruhu, bilinci son beş gün boyunca bedenini sıkıp tüm enerjisini kullanmıştı. Şimdi de iş bedene kalmışken beden yük altında çökmüştü.

İnsan enerjisi durumlara göre farklılaşıyordu. Kritik anlarda bedenin atikliği, zihnin açıklığı, organların dayanıklılığı müthişti. Toplamında buna irade de denilebilirdi. İlginçti kaç gündür hiç ağrı hissetmeyen Hizan'la Vîyan şimdi yaralarını fark etmişçesine acı çekmeye başlamışlardı. Günlerdir varlığını hissettirmeyen mide şimdi ben de varım dercesine gürültülü olmaya başlamıştı. Sanki kaç gündür sadece mantıktan ve sezgiden ibarettiler de şimdi yeniden organlardan oluşan bir vücuda dönüşmüşlerdi. Hizan yürümede zorlandıkça bedenine söz geçirmek için, 'ne ayaklanıyorsunuz ma arkadaşlarımıza ulaşmadığımızı, tehlikelerin aşılmadığını bilmiyor musunuz?' diyor, kızıyordu. Çenesinde yanmalı bir ağrı vardı. Kulağında biri çan çalıyor gibiydi. Saçları yerine kafasında yüzlerce düğüm halini alan kocaman bir naylon peruk olduğunu hissediyordu. Ayakları karda yanmış gibi acı çektiriyordu. Kendi durumu böyleyken Vîyan'ın ağır yaralarıyla daha fazla zorlandığını anlıyordu. Vîyan'ın sağ kol dirseği parçalanmıştı. Ayrıca kürek kemiğinin altından başlayıp koltuk altından kanal açan büyük bir yarası vardı. Ayaklarında, bacaklarında, kollarında daha önemsiz epey yaralar da cabasıydı. Buna rağmen şimdi Hizan'dan daha iyi, daha rahat yürüyor, Hizan'ın elinden tutuyor, yardımcı olmaya çalışıyordu. Hizan anlıyordu ki operasyon boyunca sorumluluğu gereği kendisi daha fazla enerji harcamıştı. Şimdi ortaya çıkan

fark bunun ürünüydü. Tabi Vîyan'ın gençliği, fiziki dinçliği gibi etmenler de vardı. Durum her ne ise Vîyan'ın şimdi hiç yük olmadan Hizan'a da yardımcı olmaya çalışması çok güzeldi. Çünkü böyle olmasaydı yani Vîyan yürüyemeyecek durumda olsaydı grup hiç ilerleyemez, çok zorlanırlardı. Agirî ile Ruken ise durmadan su içiyorlardı. Hizan böyle giderse Agirî'nin tümden düşmesinden kaygılanıyordu. Ancak o su içtikçe daha iyi yürüyordu. Hizan bu durumu tuhaf bulsa da demek ki Agirî'nin bedeninin su algısı farklıymış diyerek şaşkınlığına tanım getiriyordu. Biraz daha güvenlikli olduğunu düşündükleri bir yere varınca saat gece yarısını geçmiş, yeni güne girilmişti. Küçük bir su başında, sık bir ormanın içine girip kendilerini yere attılar. Uyandıklarında güneş yükselmiş, gün öğlene dayanmıştı. Şehriban tarafından obüs sesleri geliyor, İHA'lar dolaşıyordu. Belli ki operasyon o hatlarda devam ediyordu.

Kalkıp suda ellerini, yüzlerini, ayaklarını yıkadılar. Etraftan pet şişe bulup su doldurdular. Tirşok, belaluk toplayıp yediler. Agirî'yle Ruken kimse var mı diye epey etrafı aradılar. Kimseyi bulamayıp döndüklerinde öğleni geçiyordu. Mecburen daha ötelere gidip arkadaşlarını arayacaklardı.

Çok zorlanarak ve fazlasıyla dolaşarak arkadaşlarını bulduklarında vakit akşamdı. Onları gören arkadaşları şoktaydı. Hem olay yerinde olmalarına hem de kurtulmuş olmalarına şaşırmış, etkilenmişlerdi.

Besta gücünün Hizan'ı bu şekilde karşılamayı beklemediği her hallerinden görülüyordu. Arkadaşları bir yandan yaralarıyla ilgileniyor, bir yandan da detayları aktarıyorlardı. Hizanların hava saldırısı yediği yerde altı erkek arkadaşları şehit düşmüştü. Bunun anlamı Hizan, Agirî, Vîyan, Ruken dışında kimsenin kurtulmadığıydı. Hizan buna bir türlü ikna olamıyor, en azından iki kişinin daha kurtulmuş olması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca olay yerine müdahale etmek isteyen dört arkadaşları da yine hava saldırılarında şehit düşmüşlerdi. Zinar Efrîn, Zinar Kobanî bir yerde, Cîger Qelqelî ve Azad Xirbik başka bir yerde havadan suikastle şehit edilmişlerdi. Hizan buna çok öfkelenmiş, sorumlu komutanlara ağır eleştiriler yapmıştı. Yedi İHA ve binlerce asker varken gündüz vakti olay yerine müdahale etme diye bir şey olamayacağını, bunun askeri mantığa aykırı olduğunu, sonucunun şahadetten başka bir şey olamayacağını söylüyordu. Hem de olay yeri onca mahkûm, ölü bir araziyken bu tarzın anlamsızlığına tanım bulamıyordu. Sözü edilen arkadaşlarının her biri kendi başına bir orduydu. Cesaret ve eylemci duruşlarıyla biliniyorlardı. Ciğer kendi başına çıkardığı eylemlerle tanınırdı. Azad herkesin sevgilisiydi. Her iki Zinar emek, fedakârlık abideleriydiler. Belli ki duygusal yaklaşmışlar, mantıklı hareket etmemişlerdi. Oysa böyle hareket edeceklerine gece karanlığında sızma, suikast tarzıyla yönelselerdi bu beş

gece boyunca onlarca işgalci imha eder, hiç kayıp da vermezlerdi. Gerilla bu konuda çok tecrübeliydi de. Her operasyonda böyle yapmış, sonuç almış, kendini koruyabilmiş, düşmanı çok zor durumlarda bırakmışlardı. Bu defa olaya duygusal, plansız yaklaşmaları yersiz kayıplara yol açmış, sonucu daha da ağırlaştırmıştı.

Hizan aldığı bu bilgiler karşısında öfkeyle dolmuştu. Sorumlu komutanlara yüksek sesle bağırarak eleştiriler yöneltiyordu. Zaten olay yerinden kimsenin kurtulmamış olması onu büyük acılara boğmuştu. Şimdi de dışarıdan müdahale için gelen dört arkadaşlarının bu biçimde şehit düştüklerini öğrenmesi onu çileden çıkarmıştı. Bu mantıksızlık karşısında avazı çıktığı kadar bağırmak, isyan etmek istiyordu. Şehriban tarafından ise henüz haber alınamamıştı. Düşman oradaki çatışmalarda bir yüzbaşılarının öldüğünü basından veriyordu. Oradaki operasyon hala sürüyordu.

Hizan baskına yol açanın ihanet olduğunu öğrenince daha da öfkelendi. Verilen bilgiye göre Gabar kuryeleri Herekol ve Çekdar ayın 5'inde Besta'dan yola çıkmışlar, ayın 6'sında Çırav'da pusuya düşmüşlerdi. Çıkan çatışmada Çekdar şehit düşmüş, Herekol ise teslim olmuştu. Herekol'un verdiği bilgiler üzerine düşman Besta'ya hava ve kara güçleriyle nokta baskınları düzenlemişti. Herekol hem Haki'nin hem de bölge yönetiminin noktalarının yerini bildiğinden tüm bu yerlere ilişkin bilgileri teslim olduğu işgalci güçlere vermiş, onlarla birlikte operasyona gelmişti. Hizan bu bilgiyle birlikte askerlerin neden o kadar somut konuştuklarını da anlamış oluyordu. Düşman saha komutanını imha edeceğine emin olarak yönelmişti. Hava saldırısında şehit düşen arkadaşlarının cenazelerini bu yüzden hızla teşhis etmeye çalışmıştı. Demek ki tesadüfen de olsa boşa çıkmıştı, amacına ulaşamamıştı. Kendilerinin noktada olması, kurtulmuş olmaları ise sürpriz olmuştu düşmana. Operasyonu bu yüzden genişletip uzatmışlardı…

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

KARANLIĞIN ZEHRİ

Konu gelip ihanete dayanınca Hizan'ın kanı donuyordu. İnsan olduğuna pişman oluyor, iğrenme içinde bocalıyordu. Nasıl oluyordu da yıllarca birlikte yaşadığın, kendisi için ölümlere koştuğun, hayatını paylaştığın kişiler gün geliyor düşmanınla bir olup senin üzerine geliyor, seni öldürmeyi isteyebiliyordu? Tıpkı evren gibi insanın da karanlık noktaları mı vardı? Bunlar kara delikler misali bazen kişiyi içine çekiyor, karanlıkla mı zehirliyordu? Neydi ihanet? Nasıl bulaşmıştı insana? İnsan dışında başka canlılarda, doğada da var mıydı böyle bir şey?

Uzun yıllara dayalı mücadele yaşamı boyunca sayısız kez ihanetler görmüş, sonuçlarından birebir zararda görmüştü. Ancak her seferinde böyle düşünmekten, binlerce soru sormaktan kurtaramamıştı kendisini. Bir türlü tanım getiremiyordu ihanete. Tüm dillerdeki en kötü ifadeler, en içeriksiz tanımlar, en ağır küfürler de toplansa ihaneti karşılamaz diye düşünürdü. İhanet karşısında midesi bulanır, iğretiyle dolar, çoğu zaman günlerce yemekten kesilirdi. Her şey ona iğrenç gelirdi. Bir böcek, bir solucan olmayı insan olmaktan üstün tutardı o anlarda. İnsan nasıl sözüne ters düşüp, davasına sırtını döner, halkına ihanet ederdi? Nasıl yol arkadaşlarını öldürmek için düşmanıyla bir olurdu? İnsan nasıl düşman dediklerinin yanına giderdi? Ülkesini işgal eden, binlerce yıldır halkını katleden, dilini-kimliğini yasaklayanların yanına nasıl sığınabilir, onların himayesinde yaşayacağını düşünebilirdi?

Hizan'ın kendisi de yıllar önce bir ihanetin sonucunda gafil yakalanmış, kendini imha etme imkanlarından yoksun, düşmanlarına esir olmuştu. Çok genç olduğu o zamanlar uzun süreli ağır işkencelerden geçmişti. Ancak hiçbir değer, hiçbir bilgi vermemişti düşmanlarına. Buna rağmen yıllarca öz eleştiri vermişti. Zira sağ ele geçmenin kendisi bir utançtı. İnsan asla düşmanlarının eline sağ geçmemeliydi. Beklenmedik bir anda kıskıvrak yakalandığından

kendisini imha edememişti. Öz eleştiriyi direnerek, devrime halka zarar vermeyerek ve her koşulda partiyi temsil ederek vermeliydi. Hizan bu bilinç ve inançla gözaltında, mahkemelerde, zindanda tutum belirlemiş faşizme, sömürgeciliğe kinini-öfkesini bilemişti. Altıncı yılında zindandan çıktığında ise yılların intikamını almak, halkına, örgütüne vicdan-ahlak borcunu ödemek için dağların yolunu tutmuştu.

Faşizmin işkencehanelerini, zindanlarını görenlerin nasıl oluyor da çıktıktan sonra yeniden sistem sınırları içinde yaşayabildiğine bir türlü anlam veremiyordu. Hizan'a göre işkence hücrelerinde kalanlar, onlarca kapı ardına kapatılanlar bir daha asla kapısı olan yerlerde yaşamamalıydı. Bir kapıdan girerek hayata devam etmemeliydi. Sadece bunun için bile olsa dağlar mesken kılınmalıydı. İşkence hücrelerinde, zindanda yaşadığı tutsaklıktan sonra kapısı olan yerlere tahammül edemiyordu Hizan. Bu evrende en çok kapılardan sıkılırdı. Kapısı olan yerlere sığamazdı. Kapısı olan yerlerden ürker, korkardı. Her kapının ardında bir cehennem olduğunu, insanın küçültüldüğünü, özelleşen mekanlar olarak kapı artlarında onurun, ahlakın alçaltıldığını düşünürdü. Bu yüzden şehirlerden, gösterişlileri başta olmak üzere tüm evlerden tiksintiyle uzaklaşırdı. Sanki evlerin, binaların, kapısı olan mekanların gösterişliliği, ihtişamı içerde yaşanan alçalmayı, küçülmeyi maskelemek, gizlemek içindi. Dolayısıyla biçimdeki gösteriş-ihtişam ne kadar fazlaysa içindeki cehennemi yaşam da o kadar fazlaydı. Belki de bu yüzden en çok da gösterişe-ihtişama boğdurulan kapılı mekanlardan ürker, nefretle uzaklaşırdı. İş gereği gitmek zorunda kaldığı Avrupa'dan can havliyle kaçmıştı. Oradaki ihtişamın altında giyotinler, cadı avları, gaz odaları, esir kampları, arenalar, Afrikalı kardeşlerimizin büyük acıları olduğunu unutmadan nasıl Avrupalı olunabilir diye düşünmüş, böyle bir Avrupalı olmayı kendisine hakaret saymıştı.

Ona göre kapısı olmamalıydı hayatın. Bir kapıdan girerek başlatılmamalı ve bir kapının ardına sığdırılmamalıydı hayat. Böylece hayata kapılardan ibaret bir biçim kazandırılmamalıydı.

Kapatıldığı işkencehane hücrelerinde, zindan koğuşlarında illa da dağlar diyerek tutsaklığı yenmiş ve kapısız dağlarda yaşamını heyecanla, dinginlikle, huzurla, güvenle yeniden örmüştü. Böyle düşündüğü için olsa gerek en çok da zindanlarda kaldıktan sonra çıkıp da sistemde yaşayabilenlere şaşardı. Bunu, insanın kendine yabancılaşması, ruhunu kaybetmesi yani benliğine ihanet etmesi gibi görürdü.

Sahi ihanetle insan ne zaman buluşmuştu? Doğada, diğer canlılarda olmadığına göre ihanet insan olmakla mı ilgiliydi? Kürtler sıklıkla kendileri için 'KQewmê Kewê' derlerdi. Keklik kavminden tarih boyunca halk olarak yaşadıkları ihanetlere bir tanım getirmeye çalışırlardı. Oysa kafesteki kekliğin

ihanet etmediği, türdaşlarını tuzağa çekmek için bağırmadığı açıktı. Bu bir insan yaratımıydı. Demek ki tanım gerçekçi değil mecaziydi. Kürt ihanetlerini tanımlamak için ileri sürülen bir metafordan ibaretti. İhanet insan olmakla ilgiliydi, doğayla, diğer canlılarla hiçbir ilgisi yoktu.

Peki ama insan da doğanın içinde, onun bir parçası olduğuna göre nasıl olmuştu da doğada olmayan bir şey onda gelişmişti? Bu bir hastalık mıydı? İnsandan insana bulaşan tedavisi zor bir hastalık mıydı? Hizan için ihanet konusu büyük bir sorundu. Çünkü hem birçok kaybın nedeniydi hem de boşa çıkan birçok eylem planının sorumlusuydu. Sadece bu da değil halka en fazla zarar buradan geliyordu. En has milisleri, en temel ilişkileri, geniş örgütlenme zeminlerini ihanetler deşifre ediyor, düşman zulmüyle karşı karşıya bırakıyordu. İhanetçilerin bilgileri üzerine zindanlara doldurulan yüzlerce çok değerli yurtsever vardı. Bir Kürt kördüğümüydü söz konusu olan. Nasıl çözülebilirdi?

Sadece bu son baskında ihanetin yol açtığı sonuç korkunç bir tragedyaydı. Oysa Besta gücü Şubat'tan beri dışarıda, Mart'tan beri eylem halindeydi. Aralıksız üç-dört İHA dolaşmış, buna rağmen gerillaya zarar verilememişti. Şimdi ise tek bir ihanetçinin verdiği bilgilerle on gerilla şehit edilmişti. Agirî'yi yanıltan nokta da buydu demek ki. Zira Agirî de dahil kalabalık Besta gerillası sürekli eylemlerine, hareketliliklerine rağmen ve tüm bu anlardaki İHA yoğunluğuna rağmen hiç baskın yememiş, kayıp vermemişlerdi. O yüzden o geceki iki İHA'yı da rutin bulmuş, takmamıştı. Gerçekten de yerden istihbarat verilmediği sürece sadece havadan keşifle düşman hiçbir sonuç alamıyordu. Bu kesindi. Ateş, renk, aşırı hareket gibi şeylere dikkat etmek yeterliydi. Demek ki bu ihanet olmasaydı düşman asla böyle bir baskın, operasyon yapamazdı. Son yıllardaki savaşı takip ettikçe ve bire bir yaşadıkça Hizan'ın netleştiği konu da buydu. Tek başına teknik bir şey ifade etmiyordu. Tekniği sonuç alıcı kılan şey istihbarattı. İstihbaratın esas kaynağı da ihanetlerdi. İki şey bu anlamda çok önemliydi. Birincisi gerillanın klasik alışkanlıklarını aşması, üstün bir disiplinle hem minimize hem de mobilize olması. İkincisi ihanetlerin önünün alınmasıydı.

2016 sonbahar ve 2017 bahar Besta operasyonlarına öncülük yapan da Serhat hainiydi. Serhat Erzurum yirmi beş yıldan sonra ihanete gidecek kadar düşkünleşmiş biriydi. Düşman bu ihaneti en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmış, onlarca baskın ve iki büyük operasyona dönüştürmüştü. Düşman Serhat hainine, "PKK'de kaldığın her yıla karşılık bize şu kadar kişinin öldürülmesi için yardım edeceksin. Biz ondan sonra senin yaşamana izin vereceğiz" demiş, Serhat alçağı da bu şarta en ileri düzeyde uymak için her türlü kötülüğü yapmıştı. 2017 sonbahar baskınlarına, kapsamlı operasyona neden olan yine Şîyar Batman haininin ihaneti olmuştu. Delal Amed, Aze

Malazgirt'in de içinde olduğu on yedi şehit böyle verilmişti. Hepsi de ihanetçilerin verdiği bilgiler temelindeki somut hava saldırıları, nokta baskınlarında yaşanan şahadetlerdi. Önceki yıl Herekol dağındaki operasyonları ağırlaştıran da Sinan, Avînar ihanetçilerinin verdiği bilgilerdi. İhanetler olmadığı sürece düşman tekniğiyle, sayı üstünlüğüyle kesinlikle hiçbir şey yapamıyordu. Binlerce asker de gelse ancak kayıp verebiliyor, perişan olup çaresiz geri çekiliyordu. Onlarca İHA, helikopter, jet de kaldırsa sonuç alamıyor, boşa çıkıyordu.

Halk için de aynı durum geçerliydi. Hangi yurtseverle konuşsan, "bize zarar veren, düşman zulmünün önünü açan içimizdeki hainler, işbirlikçiler, kontralardır. Onları bitirin, onları öldürün" diyorlardı. Zaten işbirlikçilik, ihanet olmazsa sömürgeciliğe, faşizme dayalı yabancı bir yönetim Kürdistan'da nasıl kalabilirdi ki?

İhanet, işbirlikçilikle mücadelede ideolojik, eğitsel çalışmalar önemliydi. Basın, sanat yoluyla etkili, dönüştürücü faaliyetler, ürünler olmalıydı. Ancak sorun bunu aşıyordu Kürdistan'da. Hizan'a göre işi sadece hainleri öldürmek olan, yaşam zemini bırakmayan aktif bir örgüt kurulmalıydı. Nerde hainliğe göz koyan varsa yeryüzünden silinmeliydi. Zira ihanet ruhu, ihanet mantığı, ihanet alışkanlığı var oldukça bir halkın gerçekte özgürleşmesi mümkün değildi. Özgür toplum ahlaki, vicdani olarak sağlıklı toplum demekti. İhanet ise sağlıklı yaşama yöneltilmiş en büyük tehlike, en çürütücü hastalıktı. Devrimden, devrimcilerden kaynaklanan hatalar, bunların yol açtığı karşıtlaşmalar anlaşılabilirdi. Ancak hiçbir sorun ve bu sorunların sonucu olan hiçbir karşıtlaşma ihanet için gerekçe olamazdı. Seni halk olarak, dil-kimlik olarak yok sayan, sana sadece köleliği, zindanları mubah gören, senin sırtından, topraklarının zenginlikleri sayesinde şatafatla yaşayan buna karşılık seni, halkını işsizliğe, kaçakçılığa, ırgatlığa, açlığa mahkûm eden bir düşmanla buluşmanın, onu kabul etmenin hiçbir gerekçesi olamazdı. İhanete tiksintiyle, nefretle yaklaşmayan bir toplum asla sağlıklı bir halk haline gelemezdi. Halk ortak ruh, ortak bilinç, karşılıklı sevgi-güven demekse ihanetin, ihanetçilerin bunu çürütücü olduğu açıktı. Yüz yıllardır Kürdistan'ın büyük sorunu buydu. Ehmedê Xanê'yi çileden çıkaran buydu. En güçlü döneminde ortak halk iradesi olmaktansa Osmanlı ve Farslar arasında parçalanmaya yol açan buydu. Kürtler için tarihin en büyük şansı Önderlik çıkışıydı. Ancak PKK öncülüğünün değerlendirilememesinin nedeni de KDP'cilik olarak Kürtlere dayatılan ihanetti.

İhanet tüm PKK'liler gibi Hizan'ı da çıldırtan bir konuydu. Bu baskına, bunca değerli Kürt gencinin, PKK militanının şahadetlerine yol açan Herekol hainiydi. Herekol, Gabar-Besta arası kuryelik yapmakla görevlendirilmişti. İhanet ettiği ana kadar da yoldaşları tarafından çok sevilmişti, hiçbir şeyi eksik edilmemişti,

hiçbir hakarete, haksızlığa uğramamıştı. Tersine çok övülmüş, çok sayılmıştı. Peki ama bunların hiç değeri, hatırı oluşmamış mıydı? İnsan olmak bir kahve hatırına bile saygıyı, sadık kalmayı, zarar vermemeyi gerektirmez miydi? İki abisi azılı çete olan bir aileden gelmesine rağmen hiçbir önyargıyla karşılaşmamış, keza öyle bir aileden çıkıp gerillaya gelmeyi başardığı, halkının yanında yer aldığı için fazlasıyla saygı-güven duyulmuştu. Ama o bütün bunlara ihanatle yanıt verecek kadar alçalmıştı.

Kürtler kadar ihanetten çeken başka bir halk daha var mıydı acaba? Yoksa ihanet insanlık sorunu değil de esasta Kürt sorunu muydu? Tarihin en kadim halkı nasıl ihanetle iç içe yaşayabiliyordu? Neden elli yıla varan büyük zihniyet-kültür devrimine rağmen hala günlük olarak ihanet üretebiliyordu?

İhanet büyük lanetti. En korkunç günahtı. En ayıplı davranıştı. İhanet karşısında taviz vermek, anlama çabasına girmek, normal görmek lanetlenmeyle eş değerdi. Tavizsiz, radikal bir mücadeleyle ihanet zayıflatılıp yok edilebilirdi. İhanetçi kendine yaşam zemini bulmak, kendini meşrulaştırmak için çaktırmadan, en ince tarzlarla herkesi çeşitli biçimlerde ihanete bulaştırırdı. Bu yüzden ihanetçilerin kurnazlıkları karşısında net, tavizsiz olunmalıydı. Bir halk asla ihaneti, ihanetçiyi unutmamalı, yaşamasına fırsat vermemeliydi. Halk olarak özgürlük ahlakıyla kendini sürdürmenin yegâne koşulu buydu. Bu yüzden ihaneti düşünen kalpse sökülmeli, gözse oyulmalı, dilse kesilmeli, else koparılmalıydı. Ama asla ihanetle yaşanmamalıydı. İhanet var olmanın en büyük düşmanıydı. Nasıl ki Ehrimanla Hürmüz bir arada, birlikte olamazsa, nasıl ki ışıkla karanlık aynı anda bir arada olamıyorsa ihanetle varlık da aynı anda bir arada olmamalıydı.

Şimdi bu baskında ihanetin kurbanı olan Hişyar kadar yurtsever, Hişyar kadar Egîd, Hişyar kadar fedai kaç militan yetiştirebilirdi bir toplum? Şerzan kadar temiz, Jîr kadar dürüst, Erdal kadar bağlı, Rojhat kadar cesur, Rêzan kadar savaşkan, Cîger kadar eylemci, Azad kadar bilgili, Zinar kadar emekçi kaç oğul daha doğurabilirdi analar?

Henüz devrimciliğinin ilk yılında ERNK çalışmalarında karşı karşıya kaldığı bir olay Hizan'ın ihanet karşısındaki duygusunu, bilincini, tutumunu netleştirmişti. O olaydan sonra Hizan ihanet olayına hep aynı bakmış, değişmez bir duruşla karşılamıştı. 1994 yılıydı. Devrimci faaliyet yürüttüğü alanda bir milisi gelip yaşlı bir amcanın kendisini görmek istediğini söylemişti. Hizan yaşlı amcayı çağırıp derdini dinlemiş, anlattıkları karşısında hayrete düşmüştü. Yaşlı amca Silvanlı olduğunu, çok yurtsever bir çevresi olduğunu, ailesinden altı şehit olduğunu ve konunun öneminden dolayı yalnız görüşmek istediğini söylemiş, ortam uygun olunca söze başlamıştı. Ancak nasıl başlayacağını bilmez bir durumdaydı, yıkılmış gibiydi. "Rahat ol amca, sorun her ne ise bir hal yolunu buluruz" diyerek teselli etmeye çalıştığında amca,

“yok heval, bu öyle hal yoluna girecek bir mesele değildir. Bu mahşeri bir olaydır” cevabını vermişti. Sonra kendini zorlayarak anlatmaya başlamıştı.

İki oğlu şehitmiş, küçük oğlu Yılmaz da iki yıl önce gerillaya katılmış. Yaklaşık altı ay önce nasıl olduklarını bilmedikleri bir şekilde düşmanın eline geçmiş. Diyarbakır zindanında kalmış. Bir hafta önce ansızın eve gelmiş. Bir gerillanın altı ayda bırakılmayacağını bildiklerinden hepten şüphelenmişler, kimseye bir şey söyleyememişler. Zaten Yılmaz da eve girdiğini kimse görmesin diye gizli gizli girip çıkıyormuş. Son geldiğinde o uyurken gidip eşyalarını karıştırmış ve yanında bir tabanca olduğunu fark etmiş. Böylece iyice emin olmuş ki oğlu kontra olmuş. Sabaha kadar yatamamış, durmadan ağlamış, “nedir alnımıza sürülen bu kara leke, bunu nasıl temizleyeceğim” deyip durmuş ve sabah sorumlu PKK’liyi bulmak için bildiği yerlere başvurmuş. Bunları anlatırken hem ağlamış hem de isyan emişti. Zorla duyulur bir sesle, “heval ben kontra bir oğulun babası olamam, ben iki şehit babasıyım, şehit amcası, şehit dayısıyım. Bu yaştan sonra evlat katili de olamam. Şu an evdedir, gelin alın ve bizi bu beladan kurtarın, yalvarıyorum” demişti.

Genç Hizan Kürdün direnişle at başı giden ihanet tarihinin görüntüleri içinde amcayla birlikte ağlamıştı. Sonra amcanın elini tutmuş, rahatlatmak için sarılmış, “amca merak etme, biz durumun üzerinde duracağız. Senin oğlun olduğu kadar bizim de kadromuzdur. Varsa bir leke o senin değil bizim alnımızdadır. Bizim saflarımızdan kaçıp kontra olmuştur. Kendini böyle heba etme. Hele yakalayalım, durumu soruşturalım, meseleyi anlarız” demişti.

Ertesi gün oğul ve kontra Yılmaz’ı soruşturmuşlardı. Ona “ailen yurtsever, iki abin şehit ve sen kontrasın. Seni bize baban teslim etti. Eğer kendini, yaptıklarını bize anlatabilmeyi başarırsan, belki babanın hatırı ve genç yaşın için farklı bir çözüm bulabiliriz” diyerek konuyu kavratmaya çalışmıştı. Yılmaz gerçekten de çok gençti. On dokuz yaşındaydı. Gerillada iki yıl kalmış, altı ay önce kaçmış, kaçtıktan sonra da yakalanmıştı. Hikâyesini, “Amed’te gerillaydım. Bir ara Zeki’nin güvenliğinde de kaldım. Ama yaşam biçimi, tarzı beni çok zorluyordu, genel olarak da zorlanıyordum. Kaçmaya karar verdim, bir köyde yakalandım. Sorguda bildiklerimi anlattım, pişman olduğumu söyledim. Ama kontra dayatmalarını kabul etmedim. Operasyonlara götürüp yer gösterttiler. Sonra cezaevine götürdüler. Bir süre itirafçıların içinde kaldım ama sonra dayatıp arkadaşların koğuşuna geçtim. Yaptıklarımdan dolayı arkadaşlar beni soruşturdular. Sonra tecrit cezası verip yoğunlaştırdılar. Ben sigara bağımlısıydım. Bu süreçte daha çok sigara içer olmuştum. Oysa arkadaşlar herkes gibi bana da günde on sigara veriyorlardı. Dayanamıyor, arkadaşların sigaralarını çalıyordum. Böylece arkadaşlar ortamı bozmak için gönderildiğimi, samimi olmadığımı düşünerek beni tekrar soruşturmaya aldılar. Ben soruşturmaya, arkadaşların yaklaşımlarına değil -çünkü arkadaşlar

iyi davranıyorlardı- sigarasızlığa dayanamıyordum ve tekrar kaçtım. Bu ikinci kaçışımda artık düşman ne istiyorsa kabul ettim. Böylece kontra oldum. Diyarbakır'da içinde akrabalarımın da olduğu bir liste verdiler. Ve faili meçhul biçimler vererek öldürmemi söylediler. Bazılarını öldürdüm, buraya kaçan birinin arkasından buraya gönderildim. Ailemin burada olduğunu bildiğim için önceleri uzaktan annemi, babamı gözetledim ama sonra dayanamayıp eve gittim. İşim bitince Diyarbakır'a geri dönecektim, çünkü oradaki bir birime bağlı çalışıyorum" şeklinde hikayesini özetlemişti.

Soğukkanlıydı, sanki hissizleşmişti ama konuştuğu süre boyunca gözlerini yere dikmiş, başını hiç kaldırmamıştı. Demek ki hala utanma duygusunu yitirmemişti. Utanabiliyorsa kurtarılması da mümkün değil miydi? Hizan uzun uzun bunu düşünmüştü. Ama hayır, o ailesinin alnında kara bir leke, yüreğinde büyük bir yaraydı. O yarayı söküp atmak, o lekeyi silmek gerekirdi.

Hizan devrimci yaşamının başlangıcındaydı. Halk gözünde ideal, kutsaldı. Böyle bir sorunla ilk kez karşılaşıyordu ama ihanetin Kürtlerin başına neler getirdiğinin, tarih boyunca nelere yol açtığının bilincine sahipti. Yine de bu olayın çözümü konusunda düşünmüş, düşünmüş, düşünmüştü. Sahi ihanet nasıl yok edilirdi? İhanet edenler öldürülerek mi yoksa ihanet ettirenler bitirilerek mi? Öyle hissediyordu ki her ikisi de. Ama bu genci kurtaramaz mıyız diyordu kendi kendine. Onu kurtararak, bataklıktan çıkararak da ihanet öldürülmüş olunmaz mıydı?

Düşünüyordu. Kürtler olarak nasıl bir gerçekliğe sahiptik? Düşmanlarımız bizi ne hale getirmişlerdi? Kürt halkıydık biz. Bir yanımız Yılmaz'ın babasıydı, bir yanımız da Yılmaz'ın kendisi. Ve ne acı ki Yılmaz'ı yaratan düşman olsa da doğmasını sağlayan babasıydı. Bir sigaraya kontra olup, akrabalarını öldürecek kadar düşkündü bir yanımız. Bu düşkün yanı nasıl temizleyecek, güçlendirecek, güzelleştirecektik? Bu yanımız var olduğu sürece düşmanlarımızın güçlenme, beslenme, kendini var etme kaynağı değil miydik? Bir yanımız düşmanken, bir yanımız düşmanı güçlendiriyorken biz nasıl çoktandır hak ettiğimiz zafere ulaşabilecektik? Öyle hissediyordu ki, zaferimiz, başarımız içimizdeki ihaneti öldürmekle, bitirmekle mümkün olacaktı. Bu nedenle ihanet eden damarlarımızda akan kansa onu kurutmalı, yürekse onu sökmeli, gözse onu çıkarmalı, başsa onu kesmeliydik. Ama asla ihanetle yaşamamalıydık.

Yılmaz'ın babasından bunları öğrenmişti. O, ihaneti yok etmek adına evladından vaz geçiyordu. Ve başka türlü şehidi, mücadeleyi, yaşamı anlamlı kılmanın mümkün olmadığına inanıyordu. Gerçek buydu ve gerçeğe tutulan ışık Özgürlük mücadelesiydi. Halk okulu hakikat okuluydu. Hakikati bulmak, kavramak gereklerini yerine getirmekle anlama kavuşurdu.

Son üç yıldır Botan'da da ihanetin ağır sonuçları yaşanmaktaydı. Besta, Herekol, Gabar, Kato, Kêla Memê'de ihanetler yaşanmış, ağır tahribatlara yol açmışlardı. Besta'da Serhat Erzurum ve Şiyar Batman hainlerinin sebep olduğu şahadetler fazlaydı. Kato'da ve Beytülşebap çevresinde hem gerillaya hem de halka verilen zararın haddi hesabı yoktu. Hele Herekol'un iki noktasında yaşanan toplu teslimiyetler Botan gerillasını öfkeye boğmuştu. Bir yerde gerilla kuşatmaya alınmış, çıkan çatışmada iki gerilla şehit düşmüş, ikisi yaralanmışken birim komutanı Sinan'ın dayatmasıyla yaralı iki genç gerilla etraflarını saran düşman askerine teslim olmuşlardı. Üç kişinin bu tarz teslimiyeti Herekol başta olmak üzere Botan gerillasını, halkını utanca, ayıba, öfkeye boğmuştu. Teslim çağrısı yapan işgalci faşist komutanın hain Sinan'a seslenirken "biz eşkıya değiliz, biz devletiz. Bize güvenin" sözleri günlerce devlet basınından psikolojik savaş amaçlı yayınlatılmıştı. Hizan faşist komutanın bu sözlerini radyodan dinleyince, "elbette devletsiniz. Devletten büyük suç örgütü, terör şebekesi mi var? Eşkıya en fazla sınırlı bir çevreye, oda kendi kişisel yaşamı için zarar verir. Ama devlet olarak örgütlenmiş iktidar güçleri, emperyal amaçları, kapital çıkarları için bir halkı soykırımdan geçirip topraklarını işgal edebilir, sınırsız sömürüye tabi tutabilir. Elbette devletsiniz alçak. Ancak maalesef o kadar cahilsin ki ne dediğini bilmiyorsun. Bu dünyada güvenilmeyecek temel kurumun devlet olduğunu bilmeyecek kadar cehalet içindesin. Ebu Cehilsin. Tabii bu sözlerine kanan düşkün Sinan da senin kadar cahil. Senden daha zavallı Ebu Cehildir" demiş, toplantılarda da bu minvalde değerlendirmeler yapmıştı.

Aynı süreçlerde Herekol'un bir noktasında da bir kadın timi teslim olmuştu. Operasyondu, timin olduğu yer kuşatmaya alınmıştı. Tim komutanı Avînar Qîrveyê kaç yıldır problemli biriydi. Korkaklığı, oportünist kişiliğiyle tanınıyordu. Önceki yıl bu duruşundan dolayı görevden alınmıştı. Ancak bu yılkı kış kampında yoğunlaştığına, kendisini değiştirdiğine karar verilerek yeniden görev verilmişti. Yanına ise üç yeni savaşçı verilerek bir tim şeklinde mevzilendirilmişlerdi. Böylesi ağır bir savaşta sorumluluk alacak militan özelliklerden yoksun olmasına rağmen görevlendirilmiş olması yanlıştı. Öte yandan timine üç yeni savaşçının düzenlenmiş olması da yanlıştı. Denetleyebilecek, yanlış kararlarına izin vermeyecek örgütü tanıyan tecrübeli birinin yanına verilmesi önemliydi. Fakat böyle yapılmamıştı. Avinar da baharın başındaki ilk pratiğinde, operasyonun ikinci gününde hiç çatışma gereği duymadan etraflarını saran düşman askerlerine teslim olmuştu. Askerlerle anında iş birliği yaparak yanındaki genç savaşçıların da teslim olması için iki üç saatlik ikna faaliyeti yürütmüş, sonunda henüz bilinci tam gelişmemiş üç genç kadını da ikna edip tim olarak teslim olmuşlardı.

İhanet genel olarak insana ama en çok da kadına yakışmazdı. Kadından beklenmezdi. Kadın ihaneti gerillaya yabancıydı. İstisnai olarak tek tük geliştiği olmuştu ancak bir tim biçiminde hiç olmamıştı. Bu yüz karası, utanç verici bir durumdu. Özgürlük savaşçısı kadın gerillaların, halk-kadın düşmanları faşistlerin elini tutması, onların yanına gitmesi ancak Avînar gibi korkakların, bencillerin, düşkünlerin tenezzül edebileceği bir durum olabilirdi. Ama böyle olması yani Avînar olması bile herkese, en çok da kadın gerillaya ağır gelmişti. Uzun süre utanç içinde kalmışlar, bir türlü bu laneti, büyük hakareti kabullenememişlerdi. Kadın gerilla her koşulda bağlılığıyla, cesaretiyle, düşmana kin-öfkesiyle tanınır, bilinirdi. Her koşulda direnişçilik, savaşçılık kadın gerilla-militan olmakla özdeşleşmişti. Zindanlarda Sakine Cansızlar, dağlarda uçurum kızı Beritanlar, tanrıça Zilanlar, Güneş'e hasret Viyanlarla kimlik kazanmış, ruh edinmişlerdi. İşgalciye, halk-kadın düşmanlarına asla tenezzül etmezlerdi.

Zaten ihanet insana erkek egemenliğiyle birlikte bulaşmamış mıydı? Anadan kopan erkek ruhunu, vicdanını kaybetmiş, murdar olmuştu. Kendisini yaratan, büyüten anaya ihanet eden başka kimlere, nelere ihanet etmezdi ki? Ana'yı ret, anadan kopma doğadan da kopmaydı. Bu da eşittir insandan, insanlıktan kopmaktı. Ruhunu, vicdanını, aklını kaybetmekti. İnsan için baş aşağı gidişin başlangıç noktasıydı. Ehriman'a teslim olmak, Ehrimanlaşmaydı. Artık oğul, kardeş, eş değil sadece erkek olmaktı. Erkek ise zehirlenmiş oğul, zehirlenmiş kardeş, zehirlenmiş eşten oluşmuş bir mutant idi. Oğul, kardeş, eş olamayan nasıl arkadaş, dost, sevgili, halk, toplum olacaktı? Oğul, kardeş, eş olamayan nasıl insan olacaktı? Yaratıcısını, onun emeğini, toplumsal değerlerini inkâr ederek kendini inşa edenden ne beklenebilirdi? Erkekleştikçe insan ve erkek karakterinde şekillendikçe kadın, ihanet etmeyeceği değer de kalmamıştı. Böylece bir ihanet toplumu, halkı geliştirilmişti.

O halde ihaneti ortadan kaldırmanın yolu Ana'ya, ana topluma dönüş yapmaktan geçerdi. Anaya, onun değerlerine sadık bir evlat olmayı başaran gerçekte ihanetçi gelenekten kurtulup ahlak-vicdanla buluşuyor, yeniden insanlaşıyordu. Önder Apo öncülüğünün yol açtığı PKK bu dönüşümün ifadesiydi. PKK Ana'ya, ana toplum değerlerine dönüştü. İhanetçi gelenekten silkinip insanlaşma hareketiydi. Bu yüzden PKK anada somutlaşan tüm değerlerin yeniden canlandırılışının, yaşama dönüştürülmesinin mücadelesiydi.

Önder APO yedi yaşından itibaren yürüttüğü varoluşsal mücadeleyle kişiliğinde yeni insanı, yeni yaşamı, bu yaşamın halkını yaratmıştı. Bu öncülüğü özümseyen binlerce kahramanın, muhteşem kadın ve ereklerin yoğunlaşmasıydı PKK dünyası. Ancak buna rağmen köhnemiş düzenden aldığı alışkanlıklarda ısrar eden, geriliklerini dayatan, köleliğinde ısrar edenler de

çoktu. Bunlar zemin bulunca ihanete koşuyor, yeni yaşamı lanetleriyle kirletmeye çalışıyorlardı ya da en ağır tahribatlara yol açıyorlardı. İşgalci faşist güçler de bu ihanetçilerden, işbirlikçilerden aldıkları güçle Kürdistan'daki ömürlerini uzatmaya çalışıyor, kalıcılaşmanın olanaklarına dönüştürüyorlardı. Büyük insan, özgürlük önderi, tarihin insanlığa en büyük armağanlarından biri olan Önderlik bu ihanetçi geleneğin sonucu olarak İmralı işkence sistemine hapsedilmişti. Gerçekten de ihanet, hainlik insanlığın en büyük lanetiydi. Belki de doğa, kutsal güçler insanı bu lanetle cezalandırdılar. Böylece hep birbirlerini yesinler, fesat, aç gözlü, bencil olsunlar ve asla mutlu olamasınlar istediler. Beş bin yılın büyük tragedyası başka nasıl izah edilebilir? Elbette büyük ihanetle. Anaya, ana toplumuna, doğaya ihanetle başlayan tragedya! Aç gözlülüğün, hırsızlığın, hilenin dolayısıyla savaşın tarihinin başka nasıl bir tanımı olabilirdi?

İhanetlerin yaşandığı zamanlarda Hizan insan olmaktan nefret eder, kendisini uğraştırıcı bir sağaltımdan geçirdikten sonra yeniden yaşama döner, çalışmalarına başlardı. O anlarda insan olmak adına yaşadığı büyük anlam yitimi, bilinç erozyonu kendisini yeniden toparlayıp normalleştirinceye kadar ona asırlık enerji kaybettirir, halden düşürürdü. İnsanlardan kaçardı o anlarda. Her şeyi, herkesi sorgulardı, öfkeyle, iğretiyle dolardı. Yalnız kalmak, doğayı dinlemek, şehitlerle baş başa kalmak isterdi. Bu dünyadaki her şey, reel insanla ilgili her şey ona batardı. Küçük kurnazlıklarını, sahteliklerini gördüğü herkese tepkiyle yaklaşırdı. Bu dönemlerde insan ilişkileri gerilir, çevresinde kimse kalmasın ister, arkadaşlarını yanından uzaklaştırmak için kaba yaklaşırdı. İnsana dair her şey ona batardı. Bitki olmak, taş olmak istemiyle dolar, bunun etkisiyle insanlardan kaçıp yalnızlığı tercih ederdi.

Yine böyle bir dönem geçirmiş, fazlasıyla zorlanmıştı. Öte yandan savaşın acımasızlığı, yoğunluğu hızlı toparlanmasını, görevlerine sahiplenmesini gerektirmekteydi. Güçlenmenin, yaşama güç getirmenin kaynağı ise yine insandaydı. Bunlar Önderliği, şehit düşen yoldaşları, birlikte savaştığı arkadaşları, uğruna ölümlere gittiği halkı, kadınlar ve ezilen insanlıktı. Hizan da yoldaşlıkta somutlaşan insanın güzel, insanca özelliklerinden tutarak ve bunlardan güç alarak yeniden yaşama, kavgaya dört elle sarılmıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EYLEM ZAMANI

Ağustos ayı gerilla için baştan sona eylem zamanıydı. Sömürgeciliğe karşı silahlı mücadelenin başlangıcıydı. Köleliğe, faşizme, zulüm düzenine, ihanetçi geleneğe sıkılan kurşun, atılan tokadın ifadesiydi. Direnişin, kavganın, başkaldırının aktifleşmesiydi. Cesaretin, iradenin, örgütlenmenin yoğunlaşması, somutlaşmasıydı. İntikamın zamanı, özgürlük değerleriyle, şehitlerle, özgürlük davasıyla yeniden yeniden sözleşmeydi. Heyecanın, moralin, kendine güvenin, eylem ruhunun zirveye çıkmasıydı. Ağustos gerilla zamanıydı. Gerilla eylemin adı, eylemciliğin ifadesiydi.

Besta gerillası da her Ağustos'ta başarılı, ses getiren, halkın yüreğine su serpen eylemler yapmayı gelenek haline getirmişti. Ağustos'ta adeta Egîdleşirdi kadınlı, erkekli tüm gerillalar. Uçurum kızı, eylem güzeli Beritan olurdu ruhlar, bilinçler. İlla da kavga derdi diller. Eyleme kilitlenirdi zihinler. Özgürlük arzusu, tutkusuyla sarhoş olurdu bedenler. Cesaretle bilenirdi yürekler. Çelikleşirdi iradeler…

Çelê Nimêja, Gundikê Melê, Guzakurkê, Sêgîrkê, Kaymakam, Navyana Şêx, Osyan karakol ve güvenlik tepeleriyle kuşatılmıştı Besta. Onlarca tank taburu, buralara konuşlanmış obüs, havan, tank, A4'lerle vurulurdu durmadan. Her yaz sonbahar yağmurları başlayıncaya kadar sönmeyen yangınlar, duman bulutları sarardı her yanını. Birkaç İHA'nın, radarların gözetimindeydi her daim. İşgalci güçler için kuşatılmış, çok yönlü olarak tahkim edilmiş bir bölgeydi. Diğer bölgelerle bağlantıları kesilmiş, ara yerlere sayısız kalekol, lazer, radar, tanklı tepeler, gizli birlikler yerleştirilmişti.

Ancak tüm bunlara rağmen kalabalık gerilla gruplarının aktif eylem alanı, üs bölgesiydi Besta. Mevcut tüm karakol ve tepelere durmadan saldırı halindeydi gerilla. Navyana Şêx, Çelê Nimêja, Guzakurkê, Kaymakam karakol ve tepelerine, Çelê Nimêja dağının kapılarına (boğazlarına) konuşlanmış birliklere kalabalık gerilla gruplarıyla sızma, baskın eylemleri yapılır, her defasında onlarca işgalci imha edilir, silahlar kaldırılırdı. Aynı şekilde Gundik Melê, Şantiye, Rîsor, Osyan, Şırnaq-Sêrt yollarına pusular atılır, sabotaj eylemleri geliştirilir, imha edilen askeri araçlardan, birliklerden silahlar kaldırılırdı. Araziye gelen birliklere yönelik suikast, sabotaj, sızma eylemleri ise yoğunca gelişirdi. Tüm bu hedeflere yönelik suikast eylemleri ise araları doldurmak,

Besta bölgesine yeni gelen gerillaları alıştırmak için günlük iş anlayışıyla yapılırdı.

İşgalcilerin hiçbir tedbiri, tahkim aracı Besta gerillasının inisiyatifini kıramamıştı. Her düşman tedbiri yeni bir zorluk yaratırdı. Ancak gerilla her zorluğa yeni bir çözüm bulur, daha ince, daha yaratıcı tarzlar geliştirir, inisiyatifini korurdu. Bu inisiyatife, yaratıcılığa dayalı her yeni eylemden sonra işgalciler de yeni bir tedbir geliştirir, tahkimi biraz daha güçlendirirdi. Bunun adı savaştı. Dünyanın görmezden, duymazdan geldiği tarihin en ağır savaşıydı. Bu savaşta karşıtlar arasındaki çelişki -çatışma, birbirini zorlama- yaratıcılığa tahrik etme diyalektiğinde akıp giderdi zaman. İşgalciler sömürgecilikten, gerillalar ise özgürlük hedeflerinden vazgeçmediği sürece devam edecek bir diyalektik gidişattı bu. Ancak gerilla asırlardır kesintisiz devam eden bir halkın direniş kültürüydü. Halklar özgürlük umutlarından-davalarından asla vazgeçmeyecekse hele de sayısı elli milyonu bulan tarihin en kadim halkı bunca yıllık mücadele geleneğinden sonra asla teslim olmayacak bir noktadaysa işgalcilerin sömürge savaşının sonuç almayacağı, eninde sonunda pes edeceği açıktı. Gerilla bu bilinç ve inançla kavgadaydı.

Kürdistan'daki ağır kirli savaş karşısında Hizan ve yoldaşları faşist devletten ziyade dünyanın tutumuna şaşardı. Nasıl oluyordu da bunca yoğun, acımasız bir savaş dünyanın gündemine girmiyordu, tepkilerine neden olmuyordu? Faşist bir devlet, güç zehirlenmesi yaşamış hasta bir iktidar Kürt halkına, Kürdistan özgürlük gerillasına karşı soykırımcı bir saldırı içindeydi. Bu amaçla ölüm makinası gibi çalışıyordu, aralıksız katliamlar yapıyordu, her gün onlarca jet, helikopter, binlerce askerle operasyonlar gerçekleştiriyor, bir gerilla görüntüsü için üç dört F16 kaldırıp kazanlar atıyordu. Ormanlar yakıyor, şehirler, köyler yıkıyor, yüzbinleri zindanlara dolduruyor, panzerlerle çocukları, yaşlıları eziyordu. Buna rağmen dünya 'dur ne yapıyorsun' demiyor, eleştirmiyordu. Hatta görmezden, duymazdan, bilmezden geliyordu. Bu büyük bir çelişkiydi Kürt halkı ve Kürt gerillası için.

Faşist TC.nin dünyanın gözü önünde Efrin'i jetlerle bombalayıp işgal ederek katliamlardan geçirdiği günlerde henüz yeni sayılan genç kadın gerillalardan Amara'nın Hizan'la diyaloğu Hizan'ı çok etkilemiş, düşündürtmüştü:

"Heval dünya biz Kürtleri neden sevmiyor?" diye sormuş, Hizan şaşkınlık içinde "Heval Amara dünya halkları bizi seviyor, sevmeyen devletlerdir" cevabını vermişti. Amara bu defa da "Peki ama devletler neden biz Kürtleri sevmiyor. Onlara ne yapmışız ki?" diye sormuş, Hizan sıkıntı içinde, "sorun sevmemeleri değil. Kimseye halk olarak bir zararımız da dokunmuş değil. Sorun devletlerin çıkarları. Birbirleriyle çıkara dayalı ilişkilenmeleri" cevabını vermişti. Bu cevap Amara'nın çelişkilerini daha da derinleştirmiş, bu defa da "iyi ama devletlerin çıkarlarından dolayı neden biz Kürtler katlediliyoruz,

topraklarımız işgal ediliyor. Şimdi Efrin işgal edilip Efrinliler katledilince buna izin veren Rusya- ABD, destekleyen dünya ne kazanmış oluyor ki? Devletler kazançlarını kendileriyle ilgisi olmayan, bu toprakların on bin yıllık yerleşik halkını katletmeden başka yollarla elde edemezler mi?" sorusunu sormuş, Hizan'ı köşeye sıkıştırmıştı. Hizan kafası daha da karışmasın, çelişkileri derinleşip Amara'yı boğmasın diye, "Bak genç yoldaş, devletleri, devlet politikalarını akılla, vicdanla, ahlakla yaklaşarak çözümleyemez, anlayamazsın. Anlayabilmek için akıl, vicdan, ahlak sınırlarının dışına çıkman lazım. Çıkar dünyası böyle bir şeydir. Anladın mı?" deyivermişti. O zaman da Amara dünyaya hayıflanarak, "Eğer böyleyse, dünya biz Kürtleri hak etmiyor demektir. Bence tüm halk aynı anda intihar edip bu dünyaya tavır koyalım. Geçenlerde bir filmde izledim. Dünyanın adaletsizlerine dayanamayan yaşlı bir bilge denizin derinliklerine yürüyüp yitip gidiyor, dünyadaki laneti protesto ediyordu. Biz de öyle yapalım" önerisinde bulunmuştu, kendinden emin, dünyadan tiksinerek…

Eskiden beri Hizan gerçekler adına dünya cehennemine katlanmaktansa, hayal de olsa cennet bir geleceği yaratmak için arayışta olmanın en insani tutum olduğuna inanırdı. Hz. İbrahim'in ateşine su taşıyan karınca hikayesi küçüklüğünden beri ruhunu böyle şekillendirmişti. Bu dünyada var olmanın onurlu, anlamlı tek biçiminin yeni yaşam-yeni dünya mücadelesi olduğunun bilinciyle hareket etmişti. Zulme, haksızlığa karşı koymaktı insan olmanın tanımı. Başka tür var olmaları cehalet, bencillik, fanilik görür, küçümserdi. Mücadele edip halklar adına, kadınlar ve insanlık adına somut kazanımları gördükçe de yeni dünya mücadelesinin hayalci değil fazlasıyla gerçekçi olduğuna ikna olmuş, varlığını daha fazla mücadeleyle anlamlı kılmıştı. Ancak yine de çokça Amara gibi sorgulamalara girmekten kendisini alamamıştı. Bu acımasız savaşa dünyanın duyarsızlığı, T.C faşizmine dünyadan tepki gelmemesi Hizan'ı hayretler içinde bırakır, hayıflanmasına yol açardı. Böylece faşist dünya düzenine daha fazla öfkeyle dolar, tek yol olan mücadeleye, gerilla savaşına daha fazla sarılırdı. Mevcut dünyadaki en anlamlı işin faşistleri yok etmekten geçtiğine inançla savaşırdı. Bu yüzden tüm gerilla zamanlarında ama en çok da Ağustos zamanında diğer gerillalar gibi Hizan'ı da daha eylemci bir ruh sarar, heyecanlanır, kavga kesilirdi. Bu ruhu onlara Önderleri, büyük komutanları Mahsum Korkmaz, Gülnaz Karataş devretmişti. Che'nin tüm ülkelerde özgürlük, demokrasi yani sosyalizm tutumu ve bu uğurdaki kesintisiz gerilla mücadelesi ilham kaynakları olmuştu. Onlar dünya güvende yaşasın diye DAİŞ faşizmine karşı on bin şehit veren Kürt halkının evlatlarıydılar. Dünya değerlerini bilmez, çıkarları gereği yaşadıkları büyük zulmü görmezden de gelse onlar özgürlük temelindeki ortak yaşama inanıyor,

bunun için durmadan zalimlere karşı savaşıyorlardı. Ve gerillacılık bu savaşın kesintisiz haliydi.

Besta bu yılki Ağustos'ta Navyana Şêx karakolunun güvenliğini tutan Girê Misto tepesine eylem hazırlığındaydı. Heyecanlı, hummalı bir çalışmadır almış başını gidiyordu. Geçen Ağustos ise uzun süre kamuoyunda yankılanan Deriyê Beroj eylemini yapmışlardı.

Geçen yılki Ağustos eyleminin yapılacağı 13 Ağustos günü eylemin yapılacağı alanı kuşatan kapsamlı bir operasyon başlatılmıştı. Operasyon eylemlerin önünü alma amaçlı düşman tedbiriydi. Zira işgalcilerde her Ağustos ayında gerillanın etkili eylemlerini yıllardır görüyor, duyuyor, yaşıyorlardı. Öte yandan 15 Ağustos atılımının yıl dönümünde gerilla alanlarına böyle kapsamlı bir operasyonla yönelip darbe vurmanın halkın moralini düşüreceği, psikolojik savaşa hizmet edeceğini hesap ediyordu.

Eylem hazırlığındaki gerilla planlama, düzenleme toplantıları için Şehriban alanının dışındaydı. Besta Bluzera'da toplanmışlardı. Şehriban'da sadece Zinar Bagok ve Tekoşer Sîlopi kalmışlardı. İşgalci güçler 12 Ağustos gecesi aniden onlarca Skorsky ile binlerce asker indirmiş, yoğun teknik desteğiyle Şehriban'ı bir boydan bir boya kuşatmaya almışlardı.

Çelê Nimêja dağı boyunca sıralanan Sêvo, Beroj, Kirdoş, Misqal, Eyşê Dînkê kapıları (boğazlar) tutulmuştu. Şehriban'la Besta'yı kesmek için Girê Heliz, Kemaloka, Derence'ye binlerce askerle set kurmuştu. Hesapları Şehriban'daki gerillaya ağır darbeler vurmak, mümkünse imha etmek, bir adım daha öne gelerek Besta'yı daraltmaktı. Günümüzdeki özel savaş ekibinin temel taktiği alan kuşatma, tutma ve daraltmaydı. Bu ekip 1990-1996 arası kirli savaşın yürütücüsü olarak gerilla karşısında yenilmiş, 1996'daki Susurluk kazasıyla da siyasi bağlantıları, kontrgerilla yapısı (JİTEM)yla deşifre olmuştu. Şimdi Erdoğan-Bahçeli faşist iktidarıyla bir kez daha iş başına gelmişlerdi. Yeni teknikle eski taktiklerini buluşturup rövanş yapıyorlardı kendilerince. Bunun için acımasız bir imha savaşı yürütüyor, her türlü kontra yöntemi mubah sayıyorlardı. Zaten savaşın rantını en çok yiyen bakanları her türlü kirliliği kendi şahsi emelleri için kolayca savunuyordu; kontrgerilla geleneğinden gelen bir JİTEM elemanıydı. Kürt halkı, kontrgerilla elemanını iç işleri bakanı yapacak kadar faşist olan bir iktidarla karşı karşıyaydı.

Şehriban operasyonu da bu faşist mantıkla planlanmıştı. Eylem hazırlığındaki gerilla için de fırsat doğmuştu aslında. Birçok eylem imkânı ayaklarına gelmişti. Arazileri hazırlanmış gerilla tüm silahlarıyla iş başındaydı. Buna göre kendilerini planlayıp operasyona gelen güçlere ağır darbeler vurarak, pişman edeceklerdi. Ancak ertesi gün gerilla harekete geçerken düşman da beklenmedik şekilde geri çekilmişti. Şaşırmıştı gerilla. Bunca asker bir günlüğüne, iş olsun diye gelmiş olamazdı. Vurmaya gidip yetişemeyen

gruplar, “bu ne hızdı be” diyerek şaşkınlıklarını ifade ediyorlardı. Bazı gerillalar “belki eylem yapacağımızı anladılar, önümüzü almak için geldiler” şeklinde fikirler ileri sürüp, bunca hazırlık yaptıkları eylemlerinin sabote olmasından korkmuşlardı.

Bu arada basından Şehriban alanında asker kayıpları olduğu haberi verilmişti. Demek ki içerde kalan Zinar ve Tekoşer geri çekilmelerine neden olacak kadar etkili vurmuştu. Bir gün sonra Zinar ve Tekoşer onlara ulaşınca durumun tam da böyle olduğunda netleşmişlerdi. Gerçekten de binlerce asker, onca teknikle başlatılan operasyonu, iki gerillanın eylemleri durdurmuş, bir gün içinde çekilmek zorunda bırakmıştı. Zinar Bagok ve Tekoşer Silopi inisiyatif kullanmış, onca işgalci ayaklarına gelmişken fırsatı değerlendirmeye karar vermişlerdi. Bir birliğe sızma yapmış, B7 ve kaleşnikoflarla çok etkîlî vurmuş öldürdükleri işgalciler üzerinden silah kaldırmışlardı. Birkaç saat sonra başka bir birliğin içine sızarak el bombaları ve ferdi silahlarıyla hemen hemen birliğin tümünü imha etmişlerdi. Bu etkili eylemler düşmanı şoke etmiş içerde çok sayıda gerillanın olduğuna ve ellerinde etkili silahlar bulunduğuna karar vermişlerdi. Oysa binlerce askere ve hava kara tekniğine karşılık tüm operasyon bölgesinde gerilla olarak sadece Zinar Bagok ve Tekoşer Silopi varlardı. Üstelik yanlarında bir B7 ile iki kaleşnikoftan başkaca silah yoktu. Ama silahlarını etkili kılan büyük gerilla yürekleri, bilinçleri vardı. Sayılarını bir ordu kadar güçlü kılan cesaretleri, yaratıcı zekâları vardı. Onlar özgürlük gerillasıydı ve binlerce kişilik işgalci ordu sadece eylem kararlılıklarını kamçılayabilirdi. O gün Zinar ‘haydi heval Tekoşer bu işgalcileri burada gömelim ki yarınki büyük eylemimiz sabote olmasın. Hem düşmanı burada durdurup geri çekilmeye mecbur bırakırsak yarınki eylem için bekleyen arkadaşlara, her anlamda başarılı büyük bir eylem için gerekli heyecanı fazlasıyla aşılar’ demişti. Böyle demişti ve tüm gerilla hislerini, yeteneklerini devreye koyarak düşmanı takibe koyulmuştu. Öyle bir yerden vurmalıydılar ki düşman şok olsun, yalpalasın, dağılsındı. Bu yüzden operasyon gücünün içlerine dalmalı, daha arkada ve kendini güvende hisseden gruplara eylem yapılmalıydı.

Bir sincap kadar kıvrak olan Zinar dürbünle keşfe koyulduğu düşmanın arkalarda olmaktan dolayı kendini güvende hisseden birliğinin yerini tespit eder etmez de ‘haydi heval Tekoşer’ deyip sürünmeye, kaz yürüyüşü yapmaya başlamış, böylece görüntü vermeden hedef yerine ulaşmayı başarmıştı. Menzile vardığında da B7’nin tetiğine basıp roketi düşman birliğinin içine fırlatmıştı. Tekoşer ise aynı düşman birliğini mermi yağmuruna tutmuştu. Üst üste atılan roketler ve yağdırılan mermilerden sonra hızla içlerine dalmış el bombaları ve kaleşnikof taramalarıyla ateş üstünlüğünü ele geçirmişlerdi. Düşman şoktaydı. Etraftan bu birliğe destek amaçlı teknik te kullanamıyorlardı

zira askerle gerilla iç içeydi ve alandaki askerler fazlaydı dolayısıyla kendi tekniklerine hedef olurlardı. Birden fazla gerillanın saldırısına uğradığını sanan birlik rastgele etrafını, birbirini tarıyordu. Durumu fırsat bilen Zinar ve Tekoşer daha fazla oyalanmadan öldürdükleri düşman üzerinden silah da kaldırıp bir çırpıda alandan uzaklaşmışlardı. Şimdi Skorsky'ler gelip yaralı ve ölülerini taşıyor, psikolojisi bozulmuş asker oraya buraya koşturuyordu. Zinar ve Tekoşer sağlam olduğuna inandıkları yerlerinde sakinlik içinde olanları izliyor yeni bir eylem fırsatı için keşif halinde düşman birliklerinin en zayıf olduğu yeri ve anı netleştirmeye çalışıyordu.

Sabahki şoku yoğun teknik destekle arazinin aralıksız taranması, İHAların sürekli dolaştırılması sonucunda biraz da olsa atlatan düşman akşama doğru kısmen rahatmışken nereden vuracaklarını netleştiren Zinar ve Tekoşer hedeflerine iyice yakınlaşıp bu defa da el bombaları ve kaleşnikoflarla düşman birliğinin içine daldılar. O kadar hızlı dalmışlardı ki askerlerin silahlarına davranmasına fırsat vermemiş onları darmadağın etmişlerdi. Burada da eylemi uzatmadan üzerinden aldıklarıyla hızla sağlam bir yere ulaşmayı başarıp olanları takibe koyuldular. Şimdi düşman daha büyük şoktaydı, bağırmalar, iniltiler, rastgele etrafa havaya ateş etmeler, küfürler birbirine karışmıştı. Zinar ve Tekoşer emindiler bu defa operasyonu bitirmek, askerlerini geri çekmek zorundaydılar. Böyle yapmak zorundaydılar zira panik çok büyüktü. Bir saat içinde önce yaralı ve ölülerin skorsky'lerle alındığını sonra çok sayıda skorsky'le tüm birliklerin kaldırıldığını gördüler. Birbirlerine sarılıp başarılarını kutladılar. Gururla arkadaşlarının yanına döneceklerini düşündükçe keyifleri arttı.

Tekoşer "heval Zinar 14 Ağustos'ta operasyona gelmek neymiş gördüler. Şimdi de yarınki büyük eylemle 15 Ağustos ruhunun, kararlılığının ne olduğunu bir kez daha görecekler. Bugün gerçekten de Egidçe bir iş çıkardın. Seninle olduğum için ben de kendimi çok şanlı görüyorum" deyince Zinar "herşeyi birlikte yaptık heval. Biz bir ekibiz ve sen de çok iyiydin. Bugün halkımız için iyi bir başarıya imza attık ama asıl gün yarındır unutma" dedi. Bir kez daha birbirlerine sarıldılar. Düşman üzerinden kaldırdıkları cephaneyle sızmalı şekilde yavaş yavaş alandan uzaklaşıp arkadaşlarının olduğu alana doğru yöneldiklerinde güneş te yerini geceye bırakmış, mutluluk içinde batmıştı. Nihayet arkadaşlarına ulaşıp tekmillerini verdiklerinde asıl o zaman görevlerini tamamlamış olmanın rahatlığında sonraki gün için dinlenebilmişlerdi.

Zinar ve Tekoşerin bu büyük başarıları eylem hazırlığındaki Besta gerillasına hem büyük moral vermiş hem de düşmanın geri çekilmesini fırsata çevirmiş, sürpriz yapmaya karar vermişlerdi. Bunun için 16 Ağustos sabahında karar kılınmıştı. 16 Ağustos sabahı Deriyê Beroj tepesine sızma yapılacaktı. Zinar ve

Tekoşer'in tek başlarına onca düşmanı geri püskürtmüş olmaları da eylem hazırlığındaki gerillaya inisiyatif kazandırmış, kendilerine güvenlerini artırmış, hedef büyütmelerine olanak sağlamıştı.

Deriyê Beroj, Çelê Nimêja dağındaki stratejik yerlerdendi. Tüm Şehrîban-Rîsor hattına hakimdi. Besta'dan Şırnak'a geçiş hatlarından biriydi. Eskiden köylüler, kervancılar, kaçakçılar Şırnak'a gitmek için bu boğazı kullanmışlardı. Şimdi boğazın zirvesinde kurulan güvenlik tepesiyle Şehrîban-Rîsor hattı denetime alınmış oluyordu, Şırnak'a gerillanın girip eylem yapması önlenmeye çalışılıyordu. Tepe bu amaçla yapılmıştı. Tepenin kurulduğu boğazın diğer tarafı önce düzlüğe dönüşüyor sonra yeniden dikleşip tepelik hal alıyordu. Burada da Şırnak tugayının güvenlik tepesi kurulmuştu. Her iki tepe birbirine yakın mesafedeydi ve birbirlerini koruyorlardı. Bu konumuyla Beroj tepesi hem tugay hem de Şırnak için stratejik önemdeydi. Çelê Nimêja dağının silsilesi boyunca kurulan tepeler, gizli ya da hareketli birlikler sürekli olarak gerilla gözetimindeydi. Besta gerillası işgalcileri takip ediyor, zayıf noktalarını tespit ediyor, eylem yapıyordu. Bir süredir de Deriyê Beroj tepesi takibe alınmıştı. Bir bölük asker tarafından tutuluyordu. Arazinin hâkim yerindeydiler fakat arkalarındaki, her iki taraflarındaki diğer tepelere güvenerek rahat hareket ediyorlardı. Yanlarındaki askerlerin atlatılarak kendilerine eylem yapılamayacağını düşünüyor olmalıydılar. En çok da Çelê Nimêja tepesine güveniyor, oraya bu kadar yakınken gerillanın kendilerine ulaşamayacağına inanıyorlardı. Beklemeyen, rahat hareket eden birliklere sızmak gerilla için avantaj demekti. Sürpriz yapmak eylemin başarısını garantilerdi.

Uzak, yakın keşiflerle detaylar netleştirildikten sonra planlama yapılmıştı. Deriyê Beroja konuşlanmış iki birliğe eş zamanlı olarak sızma yapılacaktı. Müdahale eden askerlere eylem yapmak için de pusu grupları çıkarılacaktı. Ayrıca düşman araziye çekilecek buradaki gruplarla da sürpriz eylemler yapılacaktı. Planlama herkesin kafasına oturmuştu. Raxtlar hazırdı. Silahlar kontrol edilmiş, bakımdan geçirilmişti. Her silaha ikişer şarjör bantlanarak takılmıştı. Yeleklere onar tane el bombası yerleştirilmiş, B7 gülle ve haşveleri hazırlanmıştı. Artık moral zamanıydı. 15 Ağustos günü öğleden sonra saat 14:00- 17:00 arası tüm hazırlıklar bitirilmiş moral yapmak için bir araya gelinmişti.

Ancak son anda bazı eylemciler zehirlenmişti. Önceki gün apar topar çekilen askerlerin kaçarken ağırlıklarından kurtulmak için bıraktıkları konserveleri yemişlerdi. Konservelerin bazılarının ya zamanı geçmiş olmalıydı ya da bilerek böyle bırakılmışlardı. Zehirlenenler durmadan kusuyorlardı, ayakta duramıyor, yürüyemiyorlardı. Bu şekilde eyleme gidemezlerdi. Gerçi zehirlenenler ısrarla eyleme gidebileceklerini, iyi olduklarını, yürürlerse

geçeceğini söylüyorlardı ancak gerçek öyle değildi. Bu yüzden mecburen saldırılacak hedefler gözden geçirilip azaltıldı. Sadece bir birliğe sızma yapılacaktı. Arazi planlaması ise daha önce belirlendiği şekilde uygulanacaktı.

Son biçimiyle üçü yakın savunma, beşi saldırı olmak üzere sekiz gerilla Deriyê Beroja sızma yapacaktı. Grup komutanları Mizgîn, Delil ve Adil'dı. Adil Çewlîk, Şerger Kelhor, Sîdar Serhat yakın savunma ve takviyede olacak, Mizgîn Mako, Delil Soran, Şevîn Gever, Bengî Mêrdîn, Rizgar Hezex saldırıda yer alacaklardı.

Dîjle Serhat, Şîyar Sofi Qamişlo, Hişyar Sîlopî pusu grubuydu. Grup komutanları Dîjle'ydi.

Vîyan Efrîn, Canfeda Mêrdîn, Sadık Kobanê, Tekoşer Sîlopî genel savunmaydı. Vîyan bu grubun komutanıydı.

Hêjar Amed havancıydı. Onun görevi her zamanki gibi Çelê Nimêjayı baskı altında tutmaktı. Gerçekten de kaç yıldır Hêjar havancı olarak Çelê Nimêja'daki askerin kâbusu olmuştu. Küçük cihazda adı geçtiği anda Çelê Nimêja çıldırmışçasına obüslere, A4 taramalarına başlıyordu. Haksız da değillerdi telaşlarında. Hêjar her seferinde isabetli ve etkili şekilde vurmuştu onları. Bu defa da öyle yapacak saldırıdaki yoldaşlarının sağ salim dönmelerini sağlayacaktı. Zira hedef Çelê Nimêja'ya çok yakın olduğundan saldırı grubunu geri çekilmede en fazla onlar zorlayacaktı. Hêjar'ın işi bu yüzden önemliydi. Yoldaşları ona fazlasıyla güveniyordu.

Moralde Mizgîn, Bengî stran söylemişler, Hozan billuruyla güzel ezgiler çalmış, hep beraber halay çekmişlerdi. Bengi stran söylerken Besta'yı size emanet ediyorum diyerek, arkadaşlarını hüzünlendirmişti. Uzun yıllarını Cilo-Çarçella dağlarında geçiren ve Zagroslara tutkusuyla bilinen Mizgîn 'Dilêmin Zagrose' stranını söyleyerek arkadaşlarında geri dönmeyeceği hissiyatı uyandırmıştı. Peltek olduğu için bazı harfleri çıkaramayan Şevîn Gever, "heval Mijgin emê biçin deliyê Beloj bixînin velin" diyerek herkesi güldürmüştü. Çok gülen Delil'e dönüp yine peltekçe "heval Deli tu çima dikenî" deyince, Delil'de "tu rast dibejî heval Şevîn. Navemin Deli'ye. Jixwe ezji delime" diyerek dinleyenleri daha da güldürmüştü.

Moral bitince vedalaşmalar başlamış, başarılar dilenerek her grup hedefine doğru yola çıkmıştı. İlk önce genel savunmadan sorumlu Vîyan Efrîn'in grubu harekete geçmişti. Bu grupta bir de drone kullanan gerilla vardı. Drone hem eylem yapacak hem de kamerasıyla en geniş açıdan görüntü çekecekti. Eylemlerde görüntü çekmek, basına vermek çok önemliydi. Zira faşist devlet özel savaşçı zihniyetinden dolayı gerilla eylemlerini kamuoyundan saklıyor, kayıplarını inkâr ediyordu. Bu yüzden görüntüsü olmayan çok başarılı gerilla eylemleri bile özel savaşın psikolojik propagandasına takılıp gerekli etkiyi

yapmayabiliyordu. Gerilla görüntüsü alınamayan eylemlerini yarı yarıya başarısız kabul ediyor, mutlaka kamera kullanmaya çalışıyordu.

Dîjle Serhat'ın sorumluluğundaki pusu grubu da yola çıktıktan sonra, saat 18:00'da saldırı ve yakın savunma grupları birlikte harekete geçtiler. Hava aydınlıktı. 20:30'a kadar kararmıyordu. Bu yüzden kademeli gideceklerdi. Böylece hem yorulmamış olacaklardı hem de zamanında yerlerini almış olmanın imkanlarını artırmış olacaklardı. Yarım saat yürüyüp Rîsor girişinde bir elma ağacının altında ara verip su içtiler. Son toplantılarını yaptılar. Toplantıyı Mizgîn aldı. Sayıları kalabalık olduğu için bundan sonraki mesafeyi nasıl gideceklerini, kimlerin birlikte hareket edeceğini, hangi mevzilerin esas alınacağını, önce kimin vuracağını, nasıl saldıracaklarını tartıştılar. Silah kaldırmadan dönmeme kararı aldılar. Toplantıya başlamadan önce Adıl'ın komuta ettiği yakın savunma grubunun mevzileneceği yerin hesapta olmayan başka askerlerce tutulduğunu görmüşlerdi. Bu askerler hedefe ulaşmak için geçmek zorunda oldukları araziye de hakimdi ve sızmayı zorlaştıran bir durumdu. Hatta ciddi anlamda riske ediyordu. Çünkü arazi orada çıplaktı, görüntü verme olasılığı fazlaydı. Toplantıda bu durum da değerlendirildi. Adıl konuşmasında son haliyle durumun riskli olduğunu, sızma sırasında görüntü verebileceklerini bu durumu koordineye iletmeleri gerektiğini ifade etti. Diğerleri riskli de olsa gidilebileceğini, askerin rahat göründüğünü, bunun gevşemelerine yol açabileceğini belirttiler. Böylece kararlaştılar.

Adıl da dahil gerilla genel olarak her durumda bir yol bulunabileceğine inanırdı. Reel durumları tartışsalar da kolay kolay pes etmez, vaz geçmezlerdi. Mizgîn'in aklına büyük komutanları Şehit Adil Bilikî'nin "düşman her yeri duvarlarla örse de merdiven dayayıp duvarlardan atlayıp gideriz" sözü gelmiş, arkadaşlarıyla paylaşmıştı. Ve "buraya kadar geldik, bir yol bulup hedefe sızacağız" diyerek grupça kararlaşmışlardı. Son konu olarak yaralanma durumlarında birbirleriyle uğraşmamayı tartışıp kararlaştırdılar. Buna göre yaralanan direk geri çekilecek, saldırıdaki diğer arkadaşlarını kendisiyle meşgul etmeyecekti. Yaralı geri çekilirken kendisiyle silah da götürecek, yarası ağırsa silah kaldırmakla uğraşmayacak, kendisini hızla arazinin güvenlikli bir yerine atıp arkadaşlarına ulaşacaktı.

Bu tartışmalardan sonra grup artık tamamdı. Yeni düzenlemeyle Adıl, Şerger, Sîdar birlikte takviye ve yakın savunma olarak, Delil, Şevîn, Rizgar sağ taraftan, Mizgîn ve Bengî sol taraftan saldıracaklardı. İki taraftan saldırıyla mevziler düşürülüp imha edilecek, silahlar kaldırılıp yine aynı grup düzeniyle geri çekileceklerdi.

Toplantı yapılan yerden 20:30'da yola çıktılar. Vîyan Efrîn'in komuta ettiği savunma grubunun altından geçip Bengî'nin öncülüğünde ilerlediler. Bengî

yakın keşfe gitmiş olduğundan detaylara hakimdi, rahat ilerliyordu. Eylemden sonra nerden, nasıl geri çekileceklerini de herkese gösteriyor, tarif ediyordu.

Karanlıktı artık. Bir, bir buçuk saat ilerleyip tekrar ara verdiler. Şevîn ve Mizgîn'de sekizer tane şeker vardı. Herkese ikişer tane dağıttılar. Zor anlar için kaldırmalarını söylediler. Ancak Delil ve Bengî daha oracıkta şekerlerini yediler. Biz yiyeceklerimizi düşmandan alacağız, bu şekerlere ihtiyacımız olmayacak diye de takıldılar.

Grup heyecanlıydı, moralliydi. Bazı grup üyeleri kaygılar da yaşıyordu. Kendisini şahadete hazırlayanlar da vardı. Ancak hiçbiri başarı konusunda tereddüt yaşamıyordu. Başaracaklardı. Bedeli ne olursa olsun 15 Ağustos'a layık bir eylem yapacaklardı. Hedefe yakınlaştıkça hem heyecan-moral artıyor hem daha da somutlaşıyor, rahatlıyor, sakinleşiyorlardı. Birbirine zıtmış gibi görünen bu iç içe duygular gerillaya özgüydü, gerillacılıkla ilgiliydi. Dinlemekle, okumakla anlaşılabilecek şeyler değildi.

Gerilla hedefe, eylem mekanına yakınlaştıkça ekip olarak birbirlerine yaklaşımları da değişiyor, derin anlamlar kazanıyordu. O anları birlikte yaşıyor olmanın yarattığı yoldaşlık ruhu, maneviyat, duygu başka hiçbir ilişkide yaratılamazdı. Bu duygularla kalkıp yürüdüler. Saat 21:30'da yeniden durdular. Burada ormanlık, taşlık alan bitiyor, çıplak arazi başlıyordu. Hedefe 40 dakikalık yol kalmıştı. Eylem sabah saat 6'da başlayacaktı. Devam etmek için erkendi. Saat 24:00'a kadar bu yerde kalacaklardı. Tam istirahat etmeye başlamışlardı ki İHA geldi. Yürürken yakalanmamış, buraya kadar gelebilmiş olmaları çok iyi olmuştu. Saat 24:00'da kalkıp hareket edeceklerdi. O zamana kadar İHA da gider diye tahmin ediyorlardı. Vakit gece yarısıyken kalktılar. İHA son turunu atıp gitmişti. Hedefe doğru son hamleydi. 40 dakikalık dik, çakıllı, sarp yolu ses çıkarmadan yani silahlarını düşürmeden, taş yuvarlamadan, nöbetçi askerlerin termallerine görünmemek için şemsiyeleri açık halde, çoğu yerde birbirinin ellerinden tutup çekerek, kopmamak için birbirini bekleyerek üç saatte bitirdiler. Saat sabaha karşı 03:00'da asker mevzilerinin yirmi metre altındaydılar. Yorulmuşlardı. Delil nöbet tuttu, diğerleri uyudular.

Sabah 5:00'da uyandılar. Mizgîn yakın savunma grubunun mevzileneceği yeri gösterdi. Yerlerine gidip görüntü vermeden gizlenmelerini söyledi. Raxt, silahlar son kez kontrol edildi. Çoraplar çekilip ayakkabı bağları sıkıca bağlandı. Kafa kameraları Mizgîn, Bengî, Şevîn'in kullanacağı şekilde ayarlandı. Hava aydınlanmış, etraftaki askerler görünmeye başlamıştı. Bisivîngçi Rizgar biraz şaşkınlıkla "heval Mizgîn askerler burada, iç içeyiz" deyince, Mizgîn, "boş ver yoldaş. Buraya kadar gelebilmişsek bu askerler ölü demektir. Ölülerin sayısının çokluğu bir şey değiştirmez" karşılığını verdi.

Artık eylem zamanıydı. On beş dakika vardı. Rizgar, "haydi heval başlayalım" deyince, Mizgîn "On beş dakika sonra" dedi. Beş dakika sonra

Rizgar yine “haydi heval başlayalım” deyince, Mizgîn, “On dakika sonra” diyerek yatıştırdı. Beş dakika sonra tekrar Rizgar, “heval başlayalım artık” deyince, Mizgîn bu defa, “beş dakikayı da sana feda ediyoruz. Haydi başlayalım” diyerek eylemi başlattı. Rizgar bu kadar işgalci bulmuşken kaçırmak istememiş, saniyeleri saat gibi geçirmişti. Eylem başladığında saat 6’ya beş dakika vardı. Güneş yükselmeye başlamış, gün aydınlanmıştı.

Mizgîn nöbetçi askerin olduğu ilk mevziye Bengî’yle birlikte yaklaştı. Sabahtan beri beş dakikada bir kafasını çıkarıp etrafı kontrol eden asker kaç dakikadır görünmez olmuştu. Mizgîn askerin orada olup olmadığını netleştirmek için kafasını mevziye uzattığında nöbetçi askerin kafasıyla tokuştu. Asker şok geçirmiş halde eldivenini Mizgîn’in yüzüne fırlatmışken Mizgîn yüzüne tuttuğu namluyu ateşledi.

Bengî, Delil el bombaları atmaya başlamış, Şerger B7’yi üst üste ateşlemişti. Beş tane B7 güllesi üst üste mevzilerde patlamıştı. Şerger güllelerini bir çırpıda bitirip tabancasıyla saldırı grubunun yanına gelmiş, “heval aceleyle gülleleri bitirdim ki yanınıza geleyim. Aha geldim” deyince, Bengi, “güllelerini sadece faşistlere değil bize de attın heval. Askerlerin değil senin güllelerinin parçasıyla yaralandım. Az kalsın Mizgîn hevali de beni de şehit ediyordun” cevabını verdi. Ancak Şerger işini başarıyla yaptığına inanmanın haklılığıyla, “ne yapayım, sonuna kadar savunmada mı kalsaydım heval” diyerek amacını ortaya koydu. Bengî Şerger’in attığı güllelerin parçalarıyla hafif yaralanmıştı. Şevîn, Delil, Rizgar diğer mevzilere yönelmişler, iki taraftan mevziler hızla imha edilmeye başlanmıştı. On beş dakikada tepe düşmüş, kalan askerler kaçmışlardı. Karşılık yoktu. Daha yukarıdaki tugay tepesi eylem alanını ateş altına almıştı. Delil beş işgalcinin öldüğü mevzinin üzerine gittiği sırada karşıdan gelen bir mermiyle ayağından vuruldu. Şevin eylem grubunun en renklisi olarak, tîlîlî çekiyor, slogan atıyor, vur gerilla vur diye bağırıyordu. On beş dakikada altı mevzi imha edilmiş, altı işgalci öldürülmüş, bir BKC ve zinciri, bir Bora ve dürbünü, bir B7, iki melez, bir telefon, iki çanta, iki çelik yelek, iki raxt kaldırılmıştı.

Gerilla grubu sekiz kişi olarak yani hiç kayıp vermeden çekilmişti. Geri çekilmenin belli bir mesafesinde asker çantalarından çıkardıkları lahmacun, köfte, kolalarla sabah kalvaltısı yapılmış, esas yerlerine gitmeleri için gerekli besin alınmıştı. Şevin eylem öncesi yazdığı bir mektubu asker mevzilerine bırakmıştı. Askerlere bu haksız savaşta yer almalarının, sömürgeciliğe hizmet etmelerinin, işgalci olmalarının yanlış olduğunu, savaş rantçısı bir iktidara hizmet ettiklerini, bundan vazgeçmelerini anlatmıştı.

Botan gerillasının ilk kez bir eylemde kullandığı drone ise aldığı görüntülerle eylem başarısını ikiye katlamıştı. Zira tepedeki askerlerin telaşını, canhıraş kaçışlarını, birbirlerine hiç yardım etmeden, silahlarını almadan nasıl

mevzilerini terk ettiklerini, gerillanın inisiyatifini, hızını, atış üstünlüğünü özel savaşçıların gizleyemeyeceği şekilde dünyaya göstermişti.

Eylemde saha komutanı Hâkî başta olmak üzere tüm Besta gerillasının büyük emeği olmuştu. Ancak genel koordinede saha komutanlığından Koçerin, yakın koordinede bölge komutanlığından Agirî'nin olması, saldırı, savunma, pusu grup komutanlarının kadın olması yine çok sayıda kadın gerillanın yer alması bu başarılı eylemi özgün eylem haline getirmişti. Kamuoyuna yansıyan görüntülerde de kadının oynadığı rolün belirginliği günlerce konuşulmuştu. Kısa bir süre sonra kadın gerillalar yine bu hedefe başarılı suikast eylemleri yapmış ağustos ayını taçlandırmışlardı.

Şimdi de bu yılki Ağustos vesilesiyle hazırlıktaydılar. Hedef bu defa Navyana Şêx karakolunun güvenlik tepesi Girê Misto'ydu. Navyan karakolu Besta ve Şehriban alanlarını sürekli obüs, havan, tanklarla vuruyordu. Hain Herekol'un verdiği bilgiler üzerine 8 Haziran'da yapılan hava-kara baskınlarında da en çok Navyan karakolu rol oynamıştı. Baskının yapıldığı Pîro yamacı, Ramuran alanı Navyan karakol bölgesine giriyordu. Navyan azılı çetelerinde olduğu bir köydü. Öte yandan çok sevilen, Arjîn Amed'le birlikte şehit düşen, Şırnak öz yönetim direnişinin kahramanı Şehit Mordem'in köyüydü. Yurtseverleri, şehitleri de olan bir köydü. Ancak ağırlıklı olarak haindiler, işbirlikçiydiler. Ora çeteleri operasyonlara aktif katılıyorlardı. Geçen yılki eylemlerden birinde Navyan köylülerinden çoban kılıklı biri Masîro Pencevin'i şehit etmişti. Masîro eylemin koordinesiydi. Eylem geri çekilmesinde çobandır diyerek tedbir almadığı bir köylü onu arkadan vurmuştu. Masîro tüm Botan gerillasının yüreğine taht kurmuş Derwêş'ti. Eylem insanıydı. Emekle yoğrulmuştu. Botan'ı çok sevmişti. Kendini Botan halkının özgürlüğüne adamış Soran Kürtlerdendi. Gerçek bir Kürt yurtseveri, PKK militanıydı. Çoban kılıklı Navyanlı bir çete tarafından şehit edilmesi büyük öfkeye neden olmuştu. Bu yılki Girê Misto eylemiyle Şehit Masîro'ya cevap olunacaktı.

Gırê Misto stratejik bir yerdeydi. Pîro dağı ile Girê Niskê arasındaki hizadaydı. Çelê Nimêja ve Rîsor'a bakıyordu. Şehrîban'a hakimdi. Besta- Çırav arasını kesiyordu. Hemen altında Navyan tank taburu ve çeteleriyle meşhur Navyan köyü vardı. Tepenin yeri stratejikti, etrafına hakimdi. Ormanlıklı, kayalıklı değil açık bir araziydi. Dimdik, açık bir arazinin yüksek boğazındaki en sarp yerindeydi. Kolay sızılacak bir yer değildi. Arkasında daha ileride Tiryan taburu vardı. Boğazın diğer tarafında Hut köyü vardı. Bu yönüyle Girê Misto Şırnak ile Sêrt'in bir anlamda kesiştiği yer oluyordu. Eskiden beri boğazı kaçakçılar, koçerler kullanmış, kervanlar geçmişti. Ancak yıllardır ulaşıma kapatılmıştı, hiç kimse geçmiyor, geçemiyordu. Koçerler daha arkadan, Pîro ile Herekol dağları arasındaki Kanîya Mara'dan Hut'a, oradan Eruh'a, Sêrt'e

geçiyorlardı. Yolları uzamış, zorlukları artmış oluyordu. Ancak daha kestirme olan Navyan yolu, Girê Misto boğazı güvenlik gerekçesiyle ulaşıma kapatıldığından bu zorluklara mecbur kalmışlardı. Zaten Botan'da, genel olarak Kürdistan'da karakolların, tepelerin yani işgalcilerin güvenliği adına halka yaşatılan zorlukların haddi hesabı yoktu. Bir apartheid rejimiydi kendini dayatan ve Kürdistan'ın büyük bölümü Kürtlere yasaklanmıştı. Yasaklı bölgelere yanlışlıkla girişin bedeli obüslerle, havanlarla, mayınlarla paramparça olmaktı. Yerli olmayan, gücünü yerli halktan almayan dolayısıyla meşru olmayan yabancı yönetimler ancak askeri zora dayalı kalabiliyorlar ve kendi güvenlikleri için coğrafyanın yüzde yetmişinden fazlasını yerlilere yasaklayarak yani etrafta canlı bırakmayarak kendilerini güvende hissedebiliyorlardı.

Navyan çeteleri Kürdistan'daki işgalci yönetimin kendini kalıcılaştırmasına yardımcı oluyordu. İşgalcilerle aşırı iç içeydiler. Bir keresinde keşiften dönen Hizan, Ruken Hoseri ve Agirî Gabar yolda fakir, eşeğiyle ot taşıyan, sıska bir Navyanlı köylüyle karşılaşmış biraz sohbet etmişlerdi. Adam aniden ortaya çıkmış, Hizan ve grubu kendini gizleme fırsatı bulamamış, adamın dikkatini dağıtmak, biraz da niyetini anlamak için selamün aleyküm demiş sohbet etmişlerdi. Adama, "Çırav'dan geliyoruz, Besta'ya en kestirme nerden gidebiliriz, buralarda hiç gerilla gördün mü" gibi dikkat dağıtıcı bilgiler verip sorular sormuşlardı. Zavallı görünümlü adam sorulara çok dikkatli cevaplar vermiş, kendini yurtsever diye tanıtmış, köyüne, evine davet etmişti. Oralara çok da uzak olmayan Gurdila köyünden Agirî adama kimlerden olduğunu, halkın durumunu vb.de sorarak durumu iyice normalleştirmeye çalışmıştı. Tüm bu sohbetlere rağmen adam ayrılırken bıyık altından gülen bir sinsilikle, "bizim karakolumuza, askerimize zarar vermeyin" demiş, Hizan ve grubunun keşiften döndüğünü anladığını ima etmişti. Ruken, "bu adamı vuralım" demiş, Agirî ve Hizan "boş ver gitsin" demişlerdi. Gerillaya göre, korucu ve genel olarak işbirlikçiler olmazsa işgalcilerin Kürdistan'daki ömürleri bir günü geçmezdi. Hizan da buna sonsuz iknaydı.

İşbirlikçiler işgalcilere göbek bağıyla bağlanmışlardı. Kaderlerini ortaklaştırmışlardı. İşgalciler giderse tüm ayrıcalıklarını, kirli yollarla elde ettikleri maddi servetlerini, sosyal zorba yetkilerini kaybedeceklerini düşünüyorlardı. Halkın demokrasisinden, adaletinden korkuyorlardı. Bu nedenle işgalcileri yaşatmak için her şeyi yapıyorlardı. Zagroslar'da olduğu zamanlarda Geliyê Dostkî'yi kuşatmaya alan gerilla yoldaşlarını görmek için Cilo'nun Mêrgezerê alanına gitmişti Hizan. Kuşatma bölgesindeki Oramar ve Şıtazın karakollarına sevkiyat yapılamıyor, erzak gitmiyordu. Erzaksız kalan askerler korucuların kendilerine sivil arabalarıyla, sırtlarıyla erzak götürmelerini istemişlerdi. Bu şekilde karakollara erzak taşıyan korucular

gerilla tarafından yakalanmıştı. Hizan'ın Deriyê Goma gerilla birliğiyle aldığı toplantıda genç bir gerilla olan ve sonraki yıllarda Botan'ın Garısa alanında şehit düşen Rozerin Sorî söz hakkı alıp, "heval biz işgalcileri erzaksız, cephanesiz kalsınlar, zorlanıp ülkemizi işgale son versinler diye kuşatmaya almışız. Bu kadar emek veriyoruz, zorlanıyoruz. İşbirlikçiler sırtlarında erzak taşıyıp işgalcileri besliyorlar. Bence köylülere de ambargo koyalım. İşbirlikçiler var oldukça işgalciler pes etmez" demiş, öneride bulunmuştu. Hizan böyle bir ambargonun doğru olmayacağını ancak işbirlikçilerin işgalcileri yaşattığı değerlendirmelerinin doğru olduğunu söylemişti.

Botan'ın taburlar konuşlandırılmış, karakol kurulmuş köylerindeki çeteler de aynı rolü oynuyorlardı. Operasyonlarda bu çeteler askerlerden de azgın oluyorlardı. Düşman hedeflerine gerilla yönelimini, eylemlerini en çok engelleyen de çetelerdi. Birçok karakol adeta köy (çetelere ait) evleriyle iç içeydi. Bu karakollara eylem yapmak için evleri de ateş altında tutmak, korucuları da vurmayı gerektirmekteydi ki bu gerillanın tasvip etmediği, doğru bulmadığı bir şeydi. Bu yüzden gerilla korucu olduğu halde köylüler, siviller zarar görmesin diye birçok karakola yönelik eylem planlamalarını hayata geçiremiyordu. Navyan da böyle bir yerdi. Tank tabur karakolu adeta evlerle iç içeydi. Evlerle korunmaya alınmıştı. İşgalci askerler sivilleri kalkan olarak kullanmayı genel bir politika haline getirmişti. Tepelerin yeri riskliyse daha önde bir iki korucu mevzisi, nöbet kulübesi kurup korucuları öncelikli hedef haline getirirlerdi. Böylece hem Kürdü Kürde vurdurarak rahatlıyor hem de korucu, işbirlikçi kesimlerin gerillaya hep tepkili, düşman kalmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Gerilla işgalcilerin bu politikalarına gelmemek için azami dikkat gösteriyordu. Korucularla karşı karşıya gelmemeye, zarar vermemeye çalışarak eylemlerini planlıyordu. Ancak operasyona gelen, eylemler esnasında aktif karşı koyanlara aman dilemiyor, kontra gibi çalışan azılı çeteleri ise af etmiyordu.

Şimdi eylem yapılacak Girê Misto tepesinde de korucular vardı. Ön mevzilerde onlar kalıyordu. Eylemin tarzı sızmaydı. Küçük bir grupla, hızlı-atik bir tempoyla vurulacak, mevziler imha edilip silahlar kaldırılacaktı. Eylemi Adıl Çewlîk koordine edecekti. Yanında genç Egîd vardı. Yakın savunmada Rojîn Merîvan, Şîyar Sofî Qamişlo, Serkeft Kerkük vardı. Saldırıda Aso Merîvan, Canfeda Mêrdîn, Serxwebun Wan, Xebat Riha yer alacaktı. Genel savunmadan Canda Kiçî sorumluydu. Genel koordine bölge komutanlığıydı.

11 Ağustos akşama doğru yola çıkıp saat gece 24:00'da mevzilerin yanına ulaşan saldırı grubu, 24:30'da eyleme başlamış, yirmi dakika içinde tepeyi düşürmüş, bir BKC silahı alıp dönmüşlerdi.

Saldırı grubundan Canfeda üzerine gittiği yaralı işgalcilerden biri tarafından ayağından vurulmuş, mermi etini delmiş, çok zarar vermemişti. Grup komutanı Aso ise savunmanın mermisiyle ayağının baş parmağından hafif yaralanmıştı. Bu iki hafif yara dışında sorunları yoktu. Hızlı hareket etmişler, kısa sürede kendilerini sağlama almışlar, güvenlikli alanlara ulaşmışlardı.

Eylem çok başarılıydı. İşgalciler şok olmuşlardı. Beklemedikleri bir anda gafil yakalanmışlardı. Tepe kısa sürede tarumar olmuştu. Ancak etraftaki tepeler, karakollar hızlı müdahale etmişti. Böylece geri çekilme dört İHA altında, Çelê Nimêja, Deriyê Beroj, Şırnak Tugayı, Navyan karakollarından atılan obüs, havan, tank atışları, A4 taramaları altında gerçekleştiğinden yine arazi sarp ve açık olduğundan epey zorluyordu. Kobralar erken gelmiş, yoğun müdahaleye başlamıştı. Ancak tüm bunlara rağmen saldırı grubu kayıp vermeden, kaldırdıkları silahlarla sağlam şekilde geri çekilmeyi başarmışlardı. Fakat yakın savunmadaki Rojîn Merîvan, Şîyar Qamişlo, Serkeft Kerkük ağır hareket etmiş, zamanında güvenlikli alana geçememişlerdi. Yoğunluk başladığında hala sarp-açık arazide olduklarından orada kendilerini saklamak zorunda kalmışlardı. Saklandıkları yer eylem yerinin hemen alt taraflarına düşen mahkûm bir yerdi. İHA'lar oraya kilitlenmişti. Kobralar yüklerini boşalttıkça yenileriyle yer değiştiriyor, aralıksız obüsler, havanlar patlıyordu. Grup ay ışığının da etkisiyle termallere görüntü vermiş, jetler suikast yapmış, hava saldırısında Rojin Merîvan ve Şîyar Qamişlo şehit olmuştu. Oradan kurtulan Serkeft hareket halindeyken İHA'ya görüntü vermiş, bir türlü izini kaybettirememişti. Geri çekilme hattında Adıl ve Egîd'in yanına gitmiş, Adıl ona "devam et. İHA seni takip ediyor. Bir ormanın içine girip izini kaybettir" deyince ilerlemeye devam etmişti. Ancak izini kaybettiremediği gibi Adıl ve Egîd'i de deşifre etmişti. Serkeft oradan henüz uzaklaşmıştı ki jetler Adıl ve Egîd'i suikast etmişti. Serkeft ise gittiği Besta Bluzera noktasına ulaştığında havadan suikast edilmiş, şehit düşmüştü. Görüntüsünü kaybettiremeyen Serkeft hem kendisinin hem de iki arkadaşının şahadetine neden olmuştu. Birkaç İHA'nın kilitlendiği alanda erken davranıp önceden gerekli mesafeyi almamak, İHA'lar kilitlendikten sonra hareket etmek kendisiyle birlikte böyle ağır bir sonuç getirmişti. Oysa eylemin saldırı grubunda yer alan gerillalar hiç zorlanmadan, hızlı ve kıvrak olmayı esas alarak sağlam şekilde geri çekilmişlerdi. Düşman büyük darbe yemişti. Eylemde hem işgalciler hem de işbirlikçileri imha olmuş, ağır kayıplar vermişlerdi.

Fakat geri çekilmede yakın savunma grubuyla eylemi koordine eden Adıl ile genç Egid'in bu şekilde şehit düşmeleri Besta gerillasına ağır gelmiş, zorlanmışlardı. Şehit verilmesinin asıl nedeni yakın savunma grubunun düzenlemesindeki isabetsizlikti. Bu konuda Besta bölge komutanlığı ciddi bir hata yapmış, saldırı grubuna dair titizliğini savunmada gösterememiş, nasıl

olsa savunmadır deyip rahat yaklaşmıştı. Oysa Rojîn, Serkeft, Şîyar Girê Misto gibi sarp bir arazide yakın savunmaya birlikte düzenlenebilecek gerillalar değildi. Birbirlerini tamamlamada zorlanırlardı. Rojin'in fiziği böyle bir arazi için, hele de BKC silahını taşımak için yeterli değildi. Serkeft Kerkük savaşında elinden yaralanmış zorlanmaktaydı. Şiyar biraz ağırdı, son zamanlarda kulaklarında sorun vardı. Her üçünün de araziye hâkim olmaması, arazinin detaylarını bilmemesi en büyük dezavantajlarıydı. Daha isabetli bir düzenleme şarttı. Saldırı grubunun düzenlemesine gösterilen duyarlılık-hassasiyet, yakın savunmada gösterilmemişti. Bu da boşluğa yol açmıştı. Boşluk ise düşman tarafından doldurulmuştu. Çok başarılı bir eylem geri çekilmenin iyi örgütlendirilip planlanmamış olmasından dolayı kayıplar verilmesine, eylem başarısının kayıpların ağırlığı altında kalmasına yol açmıştı. Komuta her şeyi hesap etmeli, bir çalışmayı bütünlük içinde ele alıp planlamalıydı. Parçalı, sadece bir şeyi önemseyen yaklaşımlar her zaman boşluklara yol açar, başarıyı riske ederdi. Bir eylemde sadece saldırı değil bütün gruplar doğru düzenlenir, doğru mevzilendirilir ve yine eyleme gidiş kadar geri çekilme de önemle ele alınıp kavratılırsa başarı sağlanırdı. Yarım, parçalı yaklaşımlar başarıyı hatta çok büyük fırsatları heba ederdi ki bu defada böyle olmuştu.

Rojîn Merîvan üç yıldır Botan'daydı. Hareketli takımlarda yer almış, birçok alanda emek vermişti. Aslen Hewraman Kürtlerindendi. Kerkük'te DAİŞ'le savaşmış ardından Botan'ı dayatıp gelmişti. Kurmanci'yi çok iyi konuştuğundan kendisi söylemedikçe Hewraman olduğu anlaşılmazdı. Kürtlük bilinci çok güçlüydü. Kürt tarihi, Kürdistan coğrafyası hakkında bilinçliydi. İşgale, işgalcilere büyük kinle doluydu. Bir Hewraman kızının Kuzey Kürdistan'da olması onun için çok önemliydi. En büyük hedefi ve dayatması tanrıça Zilan'ın yolundan gidip faşistlerde, işgalcilerde patlamaktı. Sayısız kez bunu Hizan'a dayatmış, raporlar yazmıştı. Hizan'la kaldıkları Kato'nun soğuk kış kampında birçok konuyu uzun uzun tartışmışlardı. Kış boyunca fedai eylem yapan gerillaların mektuplarını okumuş, bu alanda derinleşmişti. Hewramanlı bir kadının Zilanca bir eyleme durmasının hele de bunu Kürtlerin en büyük düşmanı faşist TC'ye karşı yapmasının Rojhılat halkını çok etkileyeceğini belirtip durmuştu. Büyük düşünürdü Rojin. Tarihi sorumluluklar yüklerdi kendine, sıradanlığı sevmezdi. Öz güvenli, dimdik duruşlu, bilinçli bir kadındı. Eylemin saldırı grubuna girmek için çok dayatmış, zorla yakın savunmaya ikna edilmişti. Ancak fazla tanımadığı bir arazide, zayıf fiziğiyle zorlanacağı açıktı. Duygusal yaklaşmıştı. İkna edilip genel savunmada tutulması daha isabetli olabilirdi. Şîyar'ın, Serkeft'in de ona yardımcı olmak, onunla yürümek için ağırlaştığını tahmin etmek zor değildi.

Şîyar Sofi Qamişlo Kürtlerindendi. 2012'de Rojava Kürdistan'ının devrime kalktığı zamanlarda gerillaya katılmıştı. Askeri teknikte ileri düzeyde eğitimli,

yetkin biriydi. Tüm silahlardan anlıyordu. İyi bir suikastçiydi. 2017 yılında Delal Amed'le birlikte Botan'a gelmişti. Yol boyunca duyarlı bir sorumlulukla Delal Amed'in güvenliğiyle ilgilenmiş, kelebek heyecanıyla Kuzey'e ulaşmıştı. Kuzey Kürdistan'a tutku düzeyinde bağlıydı. Botan'a ulaştığında yeniden doğmuş gibi sevinçliydi. Kendi dayatmasıyla, biraz da örgüte rağmen gelmiş, doğru cevap olmanın arayışında olmuştu. Hareketli takımda kalmış, birçok eylemde yer almıştı. Delal Amed'in şahadetinden çok etkilenmişti. Bunun da etkisiyle 2018 yılına en aktif şekilde katılmaya çalışmıştı.

Serkeft Kerkük Kürtlerindendi. Aydın özelliklere sahipti, bilinçliydi. Kürtlük bilinci derindi. Kürtlerin demokratik birliği en büyük hayaliydi. Bu duygu ve inançla PKK'ye katılmış, Botan'a gelmişti. DAİŞ tehdidi karşısında gerillaya katılmış, Kerkük'te elinden yaralanmıştı. Hizan'la bir sohbetlerinde "tüm tehditler karşısında Kürt halkını koruyabilecek yegâne gücün gerilla olduğunu DAİŞ sürecinde gördüm, buna ikna oldum. Bundan dolayı gerilla olmaya karar verdim. Yoksa YNK ya da PDK saflarında peşmerge de olabilirdim. Ancak, elime silah alacaksam kimliğim PKK, tarzım gerillacılık olmalı diye düşündüm. Dünya görüşüm, felsefem, Kürtlük ruhum bunu gerektiriyordu" diyerek kendisini ifade etmişti. Aydın özellikleri, felsefi yaşam arayışı, demokratik yurtseverliği onu PKK içinde, gerilla saflarında öncülük düzeyinde geliştirecek düzeydeydi. Çevresi de onda bu nitelikleri görmüş bunun yarattığı güven ve saygıyla yaklaşmışlardı. Botan'da çok hızlı gelişiyor, her anlamda güçleniyordu. Şimdi böyle şehit düşmüş olması herkesi etkilemişti.

Adıl Çewlîk Şehrîban alanının sorumlusu, takımın komutanıydı. Görevini Zinar Bagok'tan devralmıştı. Zinar 8 Haziran operasyonlarında Hizanların baskın yediği yere Pîro tarafından müdahale etmek isterken çatışmaya girmiş, çatışmada biri yüzbaşı iki işgalciyi de öldürmüş hava saldırılarıyla şehit düşmüştü. Zinar şehit düşünce Adil Şehriban takım komutanı olarak görevlendirilmişti. Üç yıldır Besta alanındaydı. Birçok çatışmada yer almıştı. Hem aydın hem pratikçiydi. Fedakarlığı, yoldaşlığa bağlılığıyla tanınıyordu. Hep eylemlere katılmıştı ancak ilk kez bir eylemi koordine etmişti. Sosyalist bilinçliydi. Onun için önemli olan devrim yolunda çalışmak, mücadele etmekti. Görev-mekân önemli değildi. Nerede ihtiyaç varsa oraya gönderilebilirdi. Görev insanıydı. Bu yılın baharında Garzan'da ihtiyaç var diye yola çıkacakken Şehriban'da Zinar Bagok'un şahadetiyle doğan boşluğu doldurmak için tereddütsüz oraya geçmişti.

Egîd Şax, Besta'nın en yeni, en genç gerillalarındandı. 2016 yılında Mêrdîn üzeri gerillaya katıldığında 16 yaşındaydı. Mardin'de fedai eylem yapan şehit Dîrok'tan etkilenmiş, eylemin etkisiyle dağların yolunu tutmuştu. Kısa süreli yeni şervan eğitiminden sonra Mardin'in efsaneler yaratan komutanı Şehit Botan Colemerg'le hareket etmişti. Yeni insan şekillenmesini onun yanında

gerçekleştirmişti. Gençler öğreticilerinden çok şey alırlar ve onun gibi olmak isterler. Egid de Botan Colemerg'ten çok şey almış, biraz da ona benzemişti. Botan Colemerg'in şahadetinden sonra Besta alanına gelmiş, burada eğitimini tamamlayıp hareketli takımda yer almış, çok hızlı gelişmişti. En çok Zagros silahını severdi. Küçücük boyuna rağmen Zagros silahını kimseye vermez, sürekli taşırdı. Şehit Masîro Pencevîni, Şehit Botan Qaşurî, Şehit Bedri Şırnak aynı takımlarda kaldığı, çok sevdiği yoldaşlarıydı. Egid de genç olmasına rağmen radikalliği, cesareti, örgütselliği, becerisi, koparıcılığıyla herkes tarafından sevilirdi. Yaşından büyük düşünür, yaşından büyük konuşurdu. Böylece etrafını hem şaşırtır hem de kendini dinletirdi. Samimi, temiz, oturaklı yapısı, cin gibi uyanık oluşu, civa gibi yerinde durmaz-yorulmaz karakteriyle Besta'nın gülü, sevgilisiydi. Çok seviliyor olmak onu şımartır ancak olgunluğunu kaybettirmezdi. Nerde nasıl davranacağını bilirdi. Disiplinli olmasına rağmen bazen uykuya yenik düşer, nöbetlerinde gevşerdi. Sabah "nöbetinde uyudun mu?" diye soran yoldaşlarına, "uyudum heval, uykum geliyordu ne yapayım" demekte mahsur görmez, çocukça güler, sonra ciddileşir "bir daha uyumam" derdi. O da komutanları gibi eylemciydi, işgalcilerin üzerine zevkle gider, hep daha fazla eylem diye dayatırdı.

Rojîn Merîvan, Şîyar Sofi Qamişlo, Serkeft Kerkük, Adıl Çewlîk, Egîd Van şahsında dört parça Kürdistan Besta'da buluşmuş, işgalcilere, faşistlere karşı birlikte, omuz omuza savaşmıştı. Onlar demokratik Kürt birliğinin, demokratik ulusun inşacıları olarak PKK'de birleşmiş, ortak ruh, ortak akıl, ortak eyleme dönüşmüştü. Kürdistan'ı parçalayan işgalciler, aşiret-aile menfaatlerini her şeyin üstünde tutan işbirlikçiler çoktan kaybetmiş, aşılmıştı. Demokratik ulusa dayalı yeni Kürtlük ebedi gerçekliğe dönüşmüş, Rojîn, Serkeft, Şîyar, Egîd ve Adıl olmuştu.

Aslında Besta kendisini iyi örgütlediğinde kayıpsız, çok başarılı eylemleri rahatlıkla yapan bir alandı. Saldırı ruhu güçlüydü. Hemen her eylemde silah kaldırılırdı. Bu gelenek haline gelmişti. Silah kaldırmak cesaretin, eylemci ruhun, atikliğin ifadesiydi. İşgalcilere kinin-öfkenin göstergesiydi. Bir eylemde düşmanın ne kadar yakınına gidildiğinin ispatıydı. Besta'da Rênas Kotol, Amed Şaho, Salar Acem, Evîndar Gever, Felat Şırnak, Zeryan Amed, Cîger Şax, Zinar Bagok başta olmak üzere birçok gerilla böyle tanınıyorlardı. Felat, Zinar, Cîger en çok öne çıkanlardı. Bunlar kendi başlarına eylem çıkaran, sürekli eylem peşinde koşan, dürbünlerini neredeyse hiç indirmeyenlerdi. En olmadık yerlerde eylem imkânı bulur, tereddüt etmeden vurur, mutlaka silah kaldırırlardı. Her üçü de birlikte kalmış, birbirini çok sevmiş sonra ayrı ayrı takımlarda görevler yapmış ya da birbirlerinin görevlerini devralmışlardı. Bunca Egid, her an düşmanı takip eden, bir boşluk tespit edip mutlaka eyleme dönüştüren bu genç komutanlar, yiğit delikanlılar, güçlü militanlar Salar'ın,

Rênas'ın, Amed'in ardılları, öğrencileriydiler. Besta bu yıl baharda da Cîger ve Zinar'ın öncülük yaptığı başarılı bir eylemle start almıştı. Eylemleri epey gündemde de kalmıştı.

Baharın başında Cîger ve Zindan Guzakurkê güvenlik tepesini iki gün takibe almış, askerlerin her sabah tepeye gittiğini, her akşam da karakola döndüğünü tespit etmişti. Bu tepe 2016'daki Guzakurkê karakol eyleminden sonra devreye girmişti. Bir yıldır tutuluyordu. Cîger rutin olarak sabah 8'de gelip, akşam karakola dönen bu işgalci birliğe iyi bir eylem yapılacağına karar vermişti. Geceden gidilip orada mevzilenilecek sabah gelişlerinde iki ateş arasına alınıp imha edilecekti. Silahları da kaldırılıp hızla geri çekilme yapılacaktı. Arazi zozanlık yani çıplaktı ancak gerillanın da uzmanlık alanı sızmaydı. Bir yolu bulunup sızma yapılacaktı. Bahara kayıpsız, başarılı bir eylemle giriş yapmak önemliydi. Bu bilinçle yaptığı keşfi bölge yönetimiyle paylaşan Cîger onay almış, hazırlıklarını hızla bitirmişti. Zaten söz konusu eylemse Cîger'in onay almaması pek rastlanmayan bir şeydi. Cîger eylemciydi. Bir şeye ikna olmuşsa mutlaka başarırdı. Besta'nın 2018 startının Ciger öncülüğünde Guzakurkê alanında verilmesi isabetliydi.

Burası düşmanın kendisine en fazla güvendiği yerlerden biriydi. Yeri zahmetliydi. Arazi açık, zozanlık yine sarp olduğundan gerillanın kolay kolay göze almayacağı düşünülmüş olmalıydı. Tek bir ağaç, kaya, taş olmadığı halde yine karakola çok yakın olmasına rağmen tepeye çok sayıda kamera yerleştirilmiş, her açıdan denetime alınmıştı. Düşmanın buraya gerilla saldırısı beklemediği kesindi. O halde çok başarılı bir eylem yapılabilir, 2016'daki Guzakurkê eyleminin devamı olarak mücadele tarihine geçirilebilirdi.

Arazinin dezavantajlı yapısı dikkate alınarak az sayıdaki küçük bir grupla eylem yapılması kararlaştırıldı. Buna göre eylem alanına geceden sızma yapılacak, iki kol şeklinde tepede gizlenilecek, sabah birlik geldiğinde iki ateş arasına alınıp tümden imha edilecek, silah kaldırılıp hızla dönülecekti. Saldırı grubuna Cîger komuta edecekti. Birinci kolda Cîger, Şîyar Qelqeli, Piling, ikinci kolda ise Şerger ve Zindan yer alacaktı. Yakın koordine Zinar Bagok'tu. Aynı zamanda ağır silah grubuna komuta edecekti. Şîyar Sofî Qamişlo'ya bu eylemde suikastçi olarak görev verilmişti.

Bu planlamayla 14 Nisan gecesi hedefe sızmış yerlerini almışlardı. Ancak 15 Nisan sabahı askerin geliş anını fark edememiş, eylem yapamamışlardı. Karar verip öbür günkü gelişlerini beklediler. Sabah birliğin geliş saati biraz geçince yine gelmediler sanıp ayrılmaya karar vermişlerdi ki Zinar Bagok küçük telsizle imdada yetişip "ayrılmayın askerler geliyor" demiş, bunun üzerine pozisyon almışlardı. İşgalci askerler tam Cîger'le Şerger'in gruplarının arasına girdiğinde, Cîger'in grubu önden vurmaya başlamış, afallayıp korkuyla geri dönen işgalcileri bu defa da Şerger'in grubu vurmuştu. İki ateş arasında şokta

kalan işgalciler mevzilenememişti. Karakol yakın olmasına rağmen gerillayla iç içe geçen askerlerine yardım edememiş, alanı ağır silahlarla vuramamıştı. Birkaç asker pozisyon almayı başarınca eylem çatışmaya dönüşmüş ancak yirmi dakika sonunda sekiz işgalci öldürülmüş, bir havan, bir melez kaldırılıp hızla geri çekilme yapılmıştı. Cîger omzunun altından bir MG3 mermisi yese de ciddi bir engele dönüşmemiş, sonraki süreçte de hızla iyileşmişti.

Bir saat sonra korucu desteği ve yoğun teknikle operasyon başlatıldığında Cîger ve grubu beş kişi olarak birlikteydi. Henüz güvenlikli alana ulaşabilmiş değillerdi. Düşman kobralarla önlerini kesmeye, indirmelerle kuşatmaya çalışsa da sonuç alamamıştı. Üç gün süren operasyon sonuçsuz geri çekilmişti. Üç İHA'lı, yoğun teknikli kapsamlı operasyon boyunca beş kişi operasyon bölgesinde bir yerde gizlenmiş halde beklemişlerdi. Cephanelerini eylemde tükettikleri ve yorgun oldukları için yeni bir eylem çıkarmakla uğraşmamış, kayıp vermemeyi esas almışlardı.

Böylece Zinar Bagok'un koordine ettiği, Cîger Van'ın saldırıya komutanlık yaptığı eylem kayıpsız, başarılı şekilde sonuç almış, Besta gerillasının 2018 pratiğini başlatmış oluyordu. Eylem tarzı, eylem ruhu, eylem kararlılığı başarı için bir yol çizmiş, çıtayı belirlemişti. Gerilla ivmeli şekilde hep daha iyisine, daha kapsamlısına yönelecekti. Bu başlangıç ile gidişat ilişkisindeki diyalektikti. Gerillada başlangıç sonucu da genelde belirlerdi…

….

EN İYİ DERMANDIR YOLDAŞLIK

Hizan Besta'da bir yandan işlerini yapmış, yoldaşlarıyla ilgilenmiş, bir yandan da hızla iyileşmişti. Zaten baskından kalan fiziki etkiler çok ciddi değildi. Ruhsal-duygusal zorlanmalarını da yoldaşlarıyla ilgilenerek, paylaşarak aşmıştı. Savaş tüm yoğunluğuyla devam ediyordu. Güney'den Besta, Herekol, Kato, Kêla Memê bölgeleri için takviyeler yapılmış, savaşa katılmak üzere yeni gelen gerillalar herkese olduğu gibi Hizan'a da büyük moral-güç vermişlerdi. Hizan'ın ekip arkadaşları da değişmiş, yeni gelen çalışma arkadaşlarıyla kendilerini yeniden örgütlemişlerdi. Bunun için toplantılar yapılmış, yeni dönem perspektiflerine göre yeni planlamalar çıkarılmıştı. Hizan da bu planlamaya göre yeni iş bölümleri temelinde katılacaktı. Kaç yıldır çalışma arkadaşlarının bir kısmı durmadan değişiyor, yerlerine yenileri geliyordu. Bu durum Hizan için bazı zorluklar yaratsa da sorun olacak düzeyde değildi. Gelenler de, gidenler de, şehit düşenler de yıllardır tanıdığı, çeşitli alanlarda birlikte kaldığı yoldaşlarıydı. Çalışma arkadaşlarının hepsinden de çok şey öğrenmişti. Ağır bir savaşın sorumluluğunu paylaşmak güçlü bir yoldaşlık, ilkelere dayalı samimi bir arkadaşlık, örgüt beklentilerine denk ciddiyet gerektirmekteydi. Her PKK'li gibi Hizan için de kişilerden ziyade bunlar esastı. Bu ağır savaşın bitmesi şarttı. Kürt halkı bunca acımasız zulüm düzeninden ancak başarılı bir mücadeleyle kurtarılabilirdi. Mücadelenin başarısı ise Kürdistan koşullarında her şeyden önce gerilla savaşına bağlıydı. Bu acımasız kirli savaşın sonlandırılması gerilla savaşının başarısından geçmekteydi. Bu yüzden Hizan ve arkadaşları için bir günlük boşluk dahi kabul edilemez tarihsel suçlardı. Zaten gerilla da hiçbir koşulda geriye çekilmez, zorluklarını dillendirmezdi. Gerilla kendisi için yaşama nokta koyup halkı için yaşayandı. Halkının içinde bulunduğu zorlukları düşünmek, gidermenin savaşımını vermekti esas olan.

Üç yıldır Hizan'ın birçok anlarında ona yardımcı olan, moral veren Merîvanlı Zîlan Pepule dahil kadınlı, erkekli tüm yoldaşları Hizan için büyük değerler, gerçek hazinelerdi. Her bir yoldaşının sevgisi, beklentisi onu her anlamda fazlasıyla besliyordu. O da her bir gerilla yoldaşını ayrı ayrı seviyor, onlardan öğreniyor, öğretiyordu. Hizan'a göre başka hiçbir ilişki yoldaşlık ilişkisi kadar üretken, geliştirici, güçlendirici, besleyici değildi, olamazdı. Kavga doluydu, güven doluydu, eleştiri-öz eleştiri doluydu. Sevgi, heyecan doluydu. Acıyı, zorlukları, hayalleri, ortak davayı paylaşmak ayrı bedenlerde tek ruh, tek bilinç olmaktı. Konuşmadan, bir araya gelmeden birbirini hissedebilmek, anlayabilmekti. Yoldaşlık güzeldi. Yol arkadaşlığı kutsaldı. Hele de gerillacılığa dayalı yoldaşlık, tarihin en ağır savaş arkadaşlığı gizemi çözülmemiş derin duyguların anlam okyanusuydu. Hizan'ı en zorlu anlarda bu duygular ayakta tutuyor, besliyor, yaşatıyordu. Yoldaşlarının çok büyük bölümü ölümsüzleşmiş, ruhlarını, bilinçlerini aydınlatan yıldızlar olarak yol

gösteriyordu. Zindanlarda direnen, dağlarda savaşan, toplum içinde mücadele eden tüm yoldaşlarının ve yıldızlaşıp ileride bir yerde bekleyen yoldaşlarının hepsinin ortak ifadesi, bileşkesi Önderlikleriydi. Hizan da yoldaşlardan örülü anlam okyanusunda doğru bir yol arkadaşı olmanın arzusu, inancı ve çabasıyla yaşıyordu. Bu yüzden her anlamda güçlendirici bir enerjiyle beslendiğine iknaydı. Adı sevgi -güven- bağlılık olan bu enerji her yönüyle yaşamsaldı, somuttu. Önderlerinin "Hakikat Aşktır. Aşk Özgür Yaşamdır" perspektifi Hizan'a göre gerçekleşmiş haliyle yoldaşlığın kendisiydi. Yoldaşlık hem özgür yaşam hem aşk hem de hakikatti. Bunun toplamı gerillacılık ve dayandığı zihniyet, ahlaktı. Bu da elbette partiydi.

Hizan artık tamamen iyiydi. En uzak görevlere gidebilecek güçteydi. Yüzünü Kato Jîrka'ya çevirdiğinde Ağustos'un ortalarıydı. Yola çıkmadan önce Cudî'de eylem geri çekilmesinde Şînda Silopî, Zenda Çelê, Brusk Amed'in şehit düştüklerini öğrendi. Kocaman yürekli minik kadın Zenda, melek ruhlu Şinda, delikanlı Brusk yıldızlar kervanına katılıp ölümsüzleşmişlerdi. Gundik Melê karakoluna suikast eylemi yapmışlar, geri çekilirken hava saldırısında şehit düşmüşlerdi. Riskli bir yere, kısa süreyle ikinci kez eylem yapmışlardı ki bu hatalıydı. Aynı hedefe aynı tarzla bir ay içinde iki kez eylem yapmak büyük riskti. Daha başka bir hedefe yönelmemiş olmalarına hayıflandı Hizan. "Demek ki askeri mantıkta, doğru eylem anlayışında yeterince eğitici olamamışız genç yoldaşlar için. Hata bizim. Genç yoldaşların kilitlendiği şey hep eylem, daha fazla eylemdir. Zira onların bu zulüm düzenine tahammülleri yoktur. Ama bu savaşma tutkusunu doğru askeri mantığa dönüştürecek olan biz eski yoldaşları, komutanlarıyız. Demek ki bu konuda sorumluluklarımıza denk öncülük yapamamışız ve şahadetlerinden biz sorumluyuz" diyerek kendini eleştirmiş, yürek diliyle çok sevdiği Şînda, Brusk ve Zenda'ya öz eleştiri vermişti.

Brusk'la kışın aynı kampta kalmışlardı. Amedli Brusk mert, dobra dobra yaşayan, delikanlı bir gençti. 'Kampımızın Ahmed Arif'i' diyerek hitap etmişlerdi. Zira şairdi Brusk. Şiir yazardı boyuna. Şiirlerinde düşmanın zalimliğini, halkının mazlumluğunu işlerdi. Ülkesine sevgisini, özgürlüğe özlemini yazardı. Önderliğine, şehit yoldaşlarına, davasına bağlılığını dökerdi mısralarına. Şiirlerinde bir Ahmed Arif tınısı, havası vardı. Lakin mısraları daha çok ülke, gerilla, direniş kokardı. Yurtseverlik, Kürtlük sarardı okuyanları. Kara kaşları, kara gözleri, esmer teni, siyah saçlarıyla yine duygusallığı, mertliği, delikanlı karakteriyle gerçek bir Amedli'ydi Brusk. Çok sevmişti Hizan onu. Ve öyle hissediyordu ki Brusk da onu sevmiş, bağrına basmıştı. Hizan'ın Zagroslar da birlikte kaldığı sonraki yıllarda DAIŞ'e karşı savaşta Rojava'da şehit düşen Brusk Amed'in yeğeniydi. İsmini de ondan almıştı. Amcasını hiç görmemişti.

Hizan ona amcasını anlattıkça genç Brusk gururla dolar, daha fazla mücadeleye sarılırdı.

Cudî bahardan beri önemli eylemler yapmakla birlikte ağır kayıplar da veriyordu. Bir süre önce de Varzeba ve Derwêş'in hava saldırısıyla suikast edilerek şehit düştükleri bilgisini almıştı. Büyük ihtimalle görüşmeye gittiği kişiler ya takipteydi ya da haindi. Varzeba bir yerde boşluk bırakmış olmalıydı. Oysa halkla ilişkilerde nelere dikkat edilmesi gerektiği çokça üzerinde durulan konulardi. Derwêş'in şahadeti ise beklenmedikti.

Derwêş iki yıldır Cudî'deydi. 2014 katılımlıydı ancak sanki PKK'de doğmuş, büyümüş gibiydi. Sêgirkê ve Manisa'da geçmişti ömrü. TC'ye zorunlu askerlik de yapmış sonra gerillaya karar kılmıştı. Hizan'ı önceki yıl Cudî'ye geçirmiş, yolda pusuya düştüklerinde Hizan ve arkadaşlarını hayran bırakacak şekilde atik, kıvrak davranmıştı. En kritik anlarda çıkış yapmanın bir yolunu bulur, inisiyatifi kaybetmezdi. Sêgirkê, genel olarak Qileban arazisini iyi tanır, karış karış bilirdi. Yerinde durmaz, kabına sığmaz, hızlı yaşar, hiç yorulmazdı. Goyî aksanıyla o kadar hızlı konuşurdu ki pürdikkat kesilmesine rağmen ne söylediğini Hizan anlamazdı. Hizan'ın anlamaz anlamaz baktığını görünce işitme engellilere anlatırcasına tane tane, heceleyerek konuştuklarını tekrarlardı. Hizan'a göre Derwêş Sêgirkê'nin tek kusuru iyi bir avcı olmasıydı. Avcılığı sivil yaşamında öğrenmiş Bilika arazisinde günleri alan av seanslarına çıkmıştı. Zaten Sêgirkêliler Cudî'de dağ keçisi bırakmaz, kışın zirvelerden aşağılara inen zavallı keçileri acımasızca avlarlardı. Gerilla dağ keçisi, keklik vb. canlıların avlanmasını yasakladığından gerillaya yakın alanlara gelip avlayamıyorlardı. Ancak kışın gerillanın inisiyatif alanının dışına çıkan zavallı canlılar Sêgirkêlilerin hedefi haline gelirdi. Derwêş de çocukluğundan itibaren ava gitmişti. Av onda bir tutkuydu. Hatta önüne geçemediği bir zaaftı. Cudi'de kaldığı süre içinde omuzunda keçi etiyle Hizan'ın noktasında belirivermişti kaç defa. Her defasında daha Hizan eleştirilerine başlamadan hızla "Heval bu öldürdüğüm yaşlı bir tekeydi. Dişi değil. Zaten tekelerin fazla olması dişilerin zararınadır. Arkadaşların da beslenmeye ihtiyacı var. O yüzden…" der, kendisini çok sevdiğinden emin olduğu Hizan'ın eleştirilerine, kızmalarına gocunmazdı. Gerçekten de Hizan için Derwêş, Yaşar Kemal'in ünlü kitabı İnce Memed'deki Topal Ali gibiydi. Sadık bir yol arkadaşı, iyi bir iz sürücü, ekmeğini taştan çıkaran yiğit bir Kürt yurtseveriydi. Bir defasında Hizan Derwêş'e "Sen yanımdaysan cehennemden bile sağ salim çıkabileceğimize inanırım" demişti. Övgüler utandırırdı Derwêş'i. Tek kişilik ordu gibiydi. Faşist devleti, hain korucuları, kontraları, askerleri tanır, psikolojilerini iyi bilir, kafalarından geçeni hızlı okur, ona göre adımını atardı. Araziyi avucunun içi gibi bilirdi. Üç kişinin çantasını, silahını alır yine de hepsinden önde yürürdü. Yüreğine, ruhuna korku girmeye cesaret etmezdi. Zor anlardan çıkış yapmak onun işiydi.

Cudi'de kaldığı süre boyunca Derwêş her gün yeni bir eylem planlamasıyla Hizan'ın yanına gelir, "yanıma şu kadar arkadaş verin, şunu şöyle yapıp gelelim" der, onay aldıklarına hızla koşardı. Hedeflerinin yüzde yüze yakını hainler, işbirlikçilerdi. Ona göre Kürdistan'daki işgalin asıl sorumlusu işbirlikçilerdi. Hainliğin asıl nedeni de aç gözlülüktü. Hepsinden nefret ediyordu. Sêgirkêliler içindeki hainlerin hepsini bitirmek en çok istediği şeydi. Onları aşiretlerine, ülkesine sürülmüş bir leke sayıyordu. Hainlik parasıyla lüks yaşamlar kurmalarına tahammül edemiyordu. Derwêş âtıl kalmaya, vasatlığa, çözümsüzlüğe tahammülsüzdü. Silahı her zaman gıcır gıcır, raxtı düzgün, dürbünü boynundaydı. Basit kurnazlıklara, kişisel kaygılara, disiplin zaaflarına karşı acımasızdı.

Tüm bu özelliklerinden dolayı kolay kolay şehit düşmez diye düşünürdü Hizan. Kısa bir süre önce Doğana Tepesine kapsamlı bir eylem yapılmış, eylemde yirmiden fazla işgalci öldürülmüştü. Geri çekilmeye müdahale eden askerler Navanêr'e konuşlanmış, burada gelişen gerilla eylemleriyle ağır darbeler alıp sonuçsuz geri çekilmişti. Dolayısıyla araziyi gizli birliklerle takibe almaları yüksek ihtimaldi. Varzeba, Derwêş, Şînda, Zenda ve Brusk bu alanda üç ayrı yerde kısa aralıklarla şehit düşmüşlerdi. Bu, eylemlere gösterdikleri ilgiyi disipline vermede yetersiz kaldıklarını gösteriyordu.

Mart, Nisan, Mayıs gerilla inisiyatifinde, çok başarılı eylemlerle geçmiş, eylemlerde şahadetler yaşanmamıştı. Peki ama gerilla için mevsim koşullarının avantajlı hale geldiği, inisiyatifin daha da arttığı Haziran ayı neden böyle ters dönmüş, ağır sonuçlanmıştı? Besta baskınında ihanetin etkisi vardı. Peki ya diğer alanlar? Disiplin zaaflarına yol açan rahatlamalar mı vardı? Katolar Koçerlerin gittiği mevsim olması nedeniyle mi dezavantajlar doğurmuştu? Fakat gerilla disipliniyle bu dezavantajları aşamaz mıydı? Besta'da ihanet, Cudi'de fark edilemeyen gizli birlik, Kato ve Feraşîn'de Koçerlerin içine giren işbirlikçiler mi istihbarata yol açmıştı?

Muhtemel gibi görünenler bunlardı. Ancak hepsi de gerilla disipliniyle aşılabilir şeylerdi. Bu şekilde istihbarat alıp teknikle vurmak düşman için bir marifet değildi. Ancak kirli özel savaşın yoğunlaştırılması için nedendi. Halkın moralini bozuyor, örgütü kaygılandırıyor, gerillanın yıl planlamalarını boşa çıkarıyordu. Böylece faşist devletin hanesine hiç de hak etmediği başarılar olarak geçiyordu. Ve bitme noktasında can çekişen işgalci iktidar ömrünü uzatmış, kan pompalamış oluyordu.

Tesadüfler mi Haziran ayını böyle ağırlaştırmıştı? Botan gerillası Mart, Nisan, Mayıs'tan çok daha avantajlı olan Haziran'a girerken neden disiplin zaafları yaratacak rahatlamalara girmişti? Düşmanın planlı bir sonuç alıcılığı olmadığı açıktı. Öyle olsaydı Mart'ta, Nisan'da, Mayıs'ta yani daha avantajlı

olduğu zamanlarda sonuç alırdı. Oysa o aylarda üst üste yapılan bütün gerilla eylemleri kayıpsız ve çok başarılıydı. Eylemlere yapılan operasyonel müdahaleler, yine genel operasyonların tamamına yakını sonuçsuz, büyük darbeler alarak geri çekilmişti. Sürekli dolaştırılan İHA'lar hiç görüntü alamamıştı. Demek ki bir yandan disiplin zaafları artmış öte yandan ihanet, işbirlikçilik dolayısıyla yerden istihbarat Haziran'da yoğunlaşmıştı. Gerilla aslında bunları ön görebilecek birikimdeydi. Ama neden illa da kayıplardan sonra ciddiyetine giriliyordu?

Hizan bu yoğunlaşmalar, düşünceler içinde Kato gerillasını görmeye gidiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

YAS TUTUYOR KATOLAR

Botan gerillası için Katolar her dönem stratejik önemde olmuştur. Kato Jîrka, Kato Xelîla, Kato Hêşetê, Kato Şaminis, Kato Elkê, Kato Marînos, Kato Sulê olarak dizilmiş sıradağların tamamıdır Katolar. Kuzey ucu Van Şax'tan başlar, Sêrt Bervarî'ye uğrar, Şehr i Nuh'un Qileban'ına el sallayıp Elkê'yi ikiye böler, Colemerg'ten geçip Haftanin'e demir atar Katolar. Böylece uzun kıvrımının içi geniş bir S (alt kıvrımını iyice kısaltmak gerekir) halini alır. Etrafını sardığı yüksek yaylaları, uçsuz bucaksız meraları bir kale gibi korur. İçinde sayısız göl, dere, tepe, çeşme, vadi, şelale, ova bulundurur. Kor Qandîl, Girê Ezmana, Çelê Cengê, Ser Hesin, Sîxor Paşa, Mila Zinê, Çiyayê Çêlekê, Çelê Buka içerdeki belli başlı teperler olurken Qutnus, Kato, Masîro öne çıkan dereleri olmaktadır. Meydan Casusa, Warê Kurdo, Meydan Kolya, War Genima, Hewşeberê, Masîro, Nizmo, Laleş, Meydan Sotî, Ezîzan, Marînos, Feraşîn öbek öbek yaylaların kurulduğu ucu bucağı görünmez zozanlarıdır Katoların. Bir başka dünyadır Katoların içi. Bu dünyayı görmek, yaşamak için boyuna çıkmak, göğe tırmanırcasına yukarıya yürümekten başka yol yoktur. Herkesin, dilediği her yerden girebileceği bir dünya değildir Katolar. Kapılardan kapı beğenmekle sınırlıdır gidenlerin tercih inisiyatifi. Derîyê Heliz, Derîyê Beqê, Derîyê Qaçê, Derîyê Berana, Derîyê Kewê, Derîyê Şekaluk, Derîyê Zerbîl, Derîyé Apocîyan, Derîyê Setkarê bir baştan bir başa davetkarca dizilidir. Derîyê Helîz, Derîyê Beqê, Derîyê Qaçê koçerler için en işlek, en kullanışlı kapılardır. Mayıs sonu Haziran başı yüzlerce çadırla dolar Derîyê Beqê, Derîyê Qaçê yamaçları. Bir büyük şehir kurulmuş gibidir. Karlar eridikçe daha yukarı, daha yukarı kanatlanır koçerler, böylece hep bahar olur yaşamlar…

Karların birkaç aylığına kalktığı bunca yüksek zozanların vadilerine gizlenmiş köyleri de vardır Katoların. Dış eteklerinde her mevsim yaşamaya uygun, sık

ormanları, ceviz-armut ağaçları, asma köprülü dereleri, şelaleleri, ev bahçeciliğine uygun tarlaları olan sayısız köyler yer alırken, yüksek yaylalara dönüşen damında yani iç tarafında derin vadilere, oyuklara saklanmış belli başlı köyleri de vardır. Şaşırır insan, hayret etmekten alıkoyamaz kendini bunca yükseklere kurulmuş bu köyleri görünce. O zaman anlar bura insanlarının inatçı, asi, içe kapanık, gururlu yapısını. Tehtereşê'nin Kor Qandîl'e bakan yamacına kurulmuş Qutnis, Sîxor Paşa'ya bakan yamacına kurulmuş Keleş, Sîxorpaşa'ya kurulmuş minicik köy tuhaf duygularla doldurur insanı. Karın yedi ay boyunca esir aldığı, rüzgârın sadece fırtınaya ad olduğu, sislerin ancak haziran sonunda aralandığı, ağaçsız, çırılçıplak bu yüksek dağ köylerinin insanları nasıl yaşardı? Buralarda yaşamak nasıl bir ruh, nasıl bir düşünme yöntemi, konuşma biçimi şekillendirirdi? Çok güçlü bir nedeni olmalı sadece kısa baharı, uzun kışı mevsim bellemiş bu dağları köye dönüştürüp asırlarca yaşamanın. İskenderin bile aşamadığı Katoların ardına gizlenmenin sosyal, siyasal nedenleri olmalı. Ya kavga etmeli, kan davalı olunmalı daha güçlü bir aşiretle, ya da yabancı işgallere-köleliğe gelmeyen yurtsever bir ruha sahip olunmalı. Tehtereş alanında kaldığı, Sîxorpaşa'dan geçtiği zamanlarda bu virane köylere bakıp bakıp düşünürdü Hizan. Buralarda yaşamayı başarmış insanların inadını, kişilik yapılarını, hayat algılarını anlamaya çalışırdı. 'Dağ İnsanı' kavramının sosyo-psikolojik anlamını çözmek isterdi.

Hizan'ın kendisi de yüksek dağların derin vadilerinde kurulmuş köy toplumundan geliyordu. Uzun kışları, metreleri aşan karı, baharda çıldıran dereleri, asma köprüleri, yüksek yaylaları, soğuğu bilirdi. Buralardaki yaşam tutkusunu, toplumsallığı, sıcaklığı, mertliği, tok gözlülüğü dünyanın hiçbir yerine değiştirmezdi. Fakat her çeşit meyvelerin yetiştiği, zengin tarımın yapıldığı, yakacak odun sorununun olmadığı, balığın bol, hayvancılığın bereketli olduğu, ormanların çok sık ve geniş olduğu, dört mevsimin yaşandığı yerlerdi doğduğu köy coğrafyası. Yüksek dağların damlarındaki zozanlar onlar için köy değil yaylaydı, belli zamanların bahar mekanıydı. O yaylaların hiçbirinde kışın yaşamaya müsait köyler kurulabileceği düşünülmezdi. Yani dağ Kürtlerindendi Hizan ama dağın damında değil eteğinde doğmuş yaşamıştı. Bu yüzden dağın damında asırlarca yaşamayı başarmış bu insanları eski zaman insanı gibi gizemle tanımlar, anlamaya çalışırdı. Buralarda nasıl yaşanıldığını bilen, duyan eteklerdeki yerleşik köy insanlarını gördüğünde boyuna sorular sorardı. Sadece hayvancılık yaparlarmış, tezek yakarlarmış, hayvansal ürünlerle beslenirlermiş, biraz da buğday ekerlermiş, küçük de olsa sebze tarlaları olurmuş gibi cevaplar aldıkça hayatı cennet kılmanın da cehenneme çevirmenin de sadece ve sadece insanla ilgili olduğunda netleşir, başka cennet ve cehennem tanımları yaratmanın egemenlerin aldatma sanatı olduğunda kesinleşirdi.

Katolar eteklerinde Mezopotamya'nın otantikleri olan Kürtleri ve Ermenileri, kadim toplumu olan Asuri Süryanileri barındırmış, kapı yamaçlarını, damını da yine bu topluluklarla paylaşmıştı. Osyan, Zorava, Hiryan, Diryan Ermenileri Derîyê Heliz, Derîyê Beqê zozanlarını, Mêhrê Süryanileri Derîyê Qaçê zozanlarını, Xelîla Kürt aşireti Kato Xelîlan zozanlarını, Hêşet Kürtleri Kato Hêşet zozanlarını, Jîrkî Kürtleri Kato Jîrka zozanlarını, Geznax Süryanileri Meydan Kolya zozanlarını yurt edinmiş, birlikte yaşamışlardı. Böylece Katolar yurdu oldukları aşiretlere göre bölümlenmiş, her bölüme o aşiretin ismiyle hitap edilmişti. Katolar araya kapılar, tepeler, zozanlar girdiği için birbirini takip eden kale-sur hizalı uzun sıradağlardı. Jîrkî aşiretinden ismini alan Kato Jîrka en uzun dolayısıyla içine aldığı zozanlar açısından da en geniş bölümdü.

Jîrkî aşiretine ait köyler Elkê ve Qileban ilçeleri arasında serpiştirilmişti. Yurtsever aileleri, sayısız gerilla ve şehitleri de vardı. Ancak PKK'nin öncülük yaptığı son kırk yıllık özgürlük savaşında işgalcilerin en temel dayanağı, işbirlikçileri konumundaydılar. Gerillaya karşı geliştirilen tüm operasyonlarda işgalcilerin yanında en aktif şekilde yer almış, hainlikte sınır tanımamışlardı. Dönemsel olarak tutumlarının değiştiği de olurdu ancak işgalcilere göbekten bağlı yapıları onları hücrelerine kadar kontralaştırmış, kirli savaşın en kirli işlerine bulaştırmıştı.

2017 Nisan'ında Katolara yapılan işgal operasyonunda faşist devleti cesaretlendiren, av köpeği misali askerlerin önüne düşüp yer gösteren Jîrkî çeteleriydi. Jîrkî aşiret lideri geçinen cahil kişi 2015 Temmuz'uyla başlayan faşist saldırıları, imha savaşını tüm gücüyle desteklemişti. Kontrgerilla ekibinin çete başı olan "İç İşleri Bakanı" Jîrkî aşiret lideri Tahir Adıyaman'ın en has dostu olmakla övünürdü. Çete aşireti işgalcilerin yardımıyla yörenin hâkimi olmaya çalışıyorlardı. Gerillanın stratejik meskeni Katoları işgalcilere tahkim ettirmek için iki yıldır imha savaşına dayalı kuşatma operasyonlarında en haince biçimde yer alıyorlardı.

Onlarca kez işgalcilerden uzak durmaları, yurtseverliklerine dönmeleri, hainliği terk etmeleri için direk ya da dolaylı yollardan haber gönderilmiş fakat sonuç alınamamıştı. Özellikle de 2017-2018 Kato imha-işgal operasyonlarında oynadıkları rol dolayısıyla Botan gerillası öfke-nefretle dolmuştu Jîrkî çetelerine karşı. PKK ahlakı, savaş anlayışı izin vermediği için bu çete köylerine karşı farklı bir yönelime girmiyordu gerilla. Ancak hainliklerine dayalı yaptıkları karşısında her şeyleriyle yok edilmeyi fazlasıyla hak ediyorlardı.

Gerilla Kato Jîrka'yı eskiden beri stratejik bir önemle değerlendiriyordu. Hem üstlenmeye hem de eylemler yapmaya müsait bir yapıdaydı. Kato Jîrka gerillası Elkê ve çevre köylerine hakimdi. Sonradan Şırnak'a bağlanmış Colemerg kültürlü Elkê adeta dört dağ içinde derin bir vadiye kurulmuş sıra

sıra köylerin, Kato Elkê ve Laleş zozanlarının eğik düzlem halini almış yamacında ilçeye dönüşmüş yerleşim alanının adıydı. Adını Elkê aşiretinden almıştı. Asuri Süryanilere, Ermenilere ait köyler de çoktu. Asuriler de buraya Beytüşşebap demeyi tercih etmişlerdi. Beytüşşebap gençlerin yeri (mekânı) anlamına geliyordu. Birbirinden kopuk, geçit vermez yamaçlara, sırtlara kurulmuş köyleri de çoktu. Çok kültürlü ve dayanışmacı yapısıyla Elkê, bir yandan da her köyün kendi kendine yeterli olmayı esas aldığı içe kapanık dünyaların yurduydu. Aşiretsel yapı hala güçlüydü. Elkê, Mamxorî, Gewda, Jîrkî, Pîrosî, Bilbesî belli başlılarıydı. Elkê, Qileban'dan sonra uç noktasındaydı Şırnak'ın. Colemerg ucuydu. Elkêliler Şırnak'tan ziyade Colemerg-Van'la ilişkideydi, oralarda yaşıyorlardı. Bürokrasi gereği Şırnak'a bağlı olması eğreti duruyor, sosyal-kültürel karşılık bulamıyordu. Şırnak şehir yolu Elkê'de bitiyordu. Yani Elkê son duraktı, kendisinden sonraki şehirlerle karayol bağlantısı yoktu. Eski köy yolları kullanılarak Feraşîn'den, Pîrosa'dan Colemerg ve Van'a ulaşım sağlanıyordu.

Elkê'nin Kürtlük değerlerine bağlılığı, yurtsever yapısı, geçit vermez dağlarıyla gerillayla iç içe olması işgalcileri hep korkutmuştu. Gewda, Mamxorî, Pîrosîler, Bilbesîler başta olmak üzere Elkêlilerin gerillayı sahiplenme düzeyleri, her aileden gerilla ve şehitlerin olması, dinamik mücadeleci karakterleri faşist devletin kâbusu gibiydi. Bu yüzden Elkê'deki kuşatma birçok yerden çok daha ağırdı. Elkê tugayı, güvenlik tepelerindeki asker sayısı, ilçe jandarmadaki jandarma sayısı, emniyet, kaymakam vb. ndeki polis sayısı, kontralar, çeteler sayı olarak kendilerinden çok daha az olan halka büyük baskılar uyguluyorlardı. Serhesin'in hemen altında kurulan Mezra köyündeki tabur ve güvenlik tepeleri, hain Jîrkî aşiret liderinin köyü Çemanê'ye kurulan tabur ve güvenlik tepeleri, Kitêr köyüne kurulan tabur ve güvenlik tepesiyle Elkê kuşatması daha da ağırlaştırılmış, halk nefessiz bırakılmıştı. Son iki yıllık Kato Jîrka işgaliyle karakol ve tepelerin sayısı iki üç kat artırılmıştı. Gerillası olan ailelerden çalışabilir durumdaki erkekler gerilla milisidir yargısıyla Şırnak, Mêrdîn, Wan zindanlarına doluşturulmuştu. Kato gerillasıyken ihanete gitmiş Canfeda, Sîdar, Ciwana unsurlarının yalan yanlış ifadeleriyle Elkê halkı adeta nefessiz bırakılmış, cehenneme mahkûm kılınmıştı. Halkı iyice sindirmek için gerilla çocuklarının cenazelerini kaldırdıkları şehitlikleri yıkılmış, üzerine karakol inşa edilmiş, topraklarında kalabilmelerinin tek şartı olarak hainlik, teslimiyet bırakılmıştı.

Gerilla yıllardır Elkê ve Elkêlileri bu sınırsız işgalden kurtarmanın kavgasını veriyordu. Bunun için sayısız kez bu işgal merkezlerine baskın, kuşatma, sızma tarzlı eylemler yapmış, her defasında çok sayıda işgalciyi imha etmişti. Kuşatma, baskın tarzlı büyük eylemlerin çoğunda halk her şeyiyle gerillanın yanında yer almış, omuz omuza savaşmıştı. Bazı eylemlerde gerillanın ağır

kayıpları da yaşanmıştı. Bu tür anlarda halk ayaklanmış şehit cenazelerini zorla işgalcilerin içinden çıkarmış, serhıldan havasında şehitlikte defnetmişlerdi. Hizan 2015'te böyle bir sürece yakından tanıklık etmiş, halkın işgalcilere öfkesinden, Kürtlük ruhundan, savaşma cesaretinden çok etkilenmiş, beslenmiş, bilinçlenmişti. Öz yönetimlerini ilan eden halk işgalciler karşısında pompalı tüfeklerle kendini savunmayı gerçekçi bulmamış, ısrarla gerillayı çağırmıştı. 28 Eylül 2015'te Elkê'nin gerillalarca kuşatıldığı, tüm işgal merkezlerine eş zamanlı olarak saldırdığı büyük hamlede halk coşmuş, özgürleşeceğine inanmış, gerillayla omuz omuza savaşmıştı. Kendilerine kleş veren gerillaya 'ben bisiving istiyorum' diyen altmış-yetmiş yaşındaki genç ruhlar, evini mevzi haline getirip çatışan kadın gerillalara çay-bisküvi getirip "heval hem vurun hem beslenin" diyerek tilili çeken yaşlı analar, sokakta gördüğü işgalcileri "geliyor, geliyor, gerilla geliyor" diye bağırarak korkutan, sonra da işgalcilerin haline kahkahalarla gülen minnacık çocuklarıyla gerçek bir Kürt şehriydi Elkê ve özgürlükle yanıp tutuşuyorlardı Elkêliler. Şehir merkezindeki çatışmalarda şehit düşen iki erkek gerillanın cenazelerini ve yine ağır yaralanan iki kadın gerillayı şehirden çıkarmak için halkın nasıl serhıldana kalktığını ve sonunda cenazeleri nasıl şehitliğe götürüp kaldırdığını, yaralılarını güvenlikli alanlara nasıl ulaştırdığını kendi gözleriyle görmüştü Hizan…

Bu sarsılmaz yurtseverlik iradesini, gerillayla halkın birliğini, gerillanın alandaki hakimiyetini, eylem inisiyatifini kırmak için 2017 Nisan'ında hain Jîrkî çetelerinin desteğiyle Katolara imha operasyonları düzenlenmiş, Kato Jîrka askeri işgalle tahkim edilmişti. Bu şekilde gerillanın vadiye, şehre, işgalci hedeflere ulaşmasının önü alınmaya çalışılacak, cesaretini gerilladan, onun inisiyatifinden alan halk yalnızlaştırılıp baskılarla sindirilecek, çetelere alan açılıp kontrgerilla hakimiyeti geliştirilecekti. Bu amaçlarla devletin Jîrkî çeteleriyle ihale ettiği Kato imha ve işgal operasyonunun sonuç alması için her yol mubah kılınmıştı. Sadece ağır teknik, binlerce asker ve korucu değil kimyasal silahların da kullanıldığı operasyon sonunda Katoların Jîrka bölümünün önemli bir kısmına karakollar, güvenlik tepeleri kurulmuş, askeri yollar, kuleler, kalekollar yapılmış, alan bir bütün tahkim edilmişti.

Ancak gerilla alanı terk etmemiş, alandaki varlığını eskisi gibi sürdürmüştü. Evet çok zorlanmış, büyük bedeller vermişti ancak direnmiş, savaşmış, kendini yeni koşullara göre yeniden örgütlemiş ve kalmaya devam etmişti. Zira Kürdistan'ın her karışı gibi Katolar da Kürdistan gerillasının yurdu, toprağı, eviydi. Kürdistan gerillası Kürt halkının varlığının ifadesiydi. Gidecek başka bir yeri olamazdı. Yabancı olan, işgalci olan faşist devletti. Kendine, değerlerine yabancılaşan faşistlerin işbirlikçisi hainlerdi. Gerillanın varlığı onları göndermek içindi. İşgalcilerin baskılarından dolayı gerillanın gideceği başka bir yer olamazdı. Gerilla zorluklardan kaçmaz, bilakis zorluklar içinde doğar,

gelişir, güçlenirdi. Onlar zorlu koşulların insanıydılar zira gerillaydılar. Dağlar ne kadar geçit vermez, sarp, yaşamaya elverişsizse gerilla için o kadar güvenlikli, korunaklı demekti. Halk üzerindeki zulüm düzeni, işgalci politikalar ne kadar kapsamlıysa gerilla için o kadar savaşma gerekçesi oluşuyor demekti. İşgalciler ne kadar çok karakol, tepe, yol yapsa gerilla için o kadar hedef artıyor, eylem imkânı oluşuyor demekti. Bu gerillanın var olma, gelişme, güçlenme diyalektiğiydi. Zulüm, işgal, baskı yoksa gerillanın da var olması için bir neden yoktu. Özgürlüğe dayalı rahatlık varsa, onurlu yaşam imkânı varsa gerilla da olamazdı zaten.

İşgalcilerin ve dayandıkları işbirlikçilerinin anlamadığı bu diyalektikti. Onlar sanıyordu ki işgali ağırlaştırır, zulmü yoğunlaştırırlarsa gerilla da halk da biterdi. Bu tersten algı, bu akılsız bakış işgalcilere ve hainlere hep daha fazla zulüm yaptırıyor, gerillanın-halkın direnişle daha da bilenmesine yol açıyordu.

Elkê halkının sevgilisi Kato gerillası için de durum böyleydi. Hizan Botan'ın bütün bölgeleriyle ilgilenmiş, kalmış, savaşa katılmıştı. Ancak Katolar en fazla pratiğe katıldığı, Elkê halkı en iyi tanıdığı, yoğunca ilgilendiği halktı. Elkê'nin hemen hemen tüm köylerini, ilçe merkezini görmüş, incelemiş, tanımıştı. Ailelerle birebir tanışmış, onlardan çok şey öğrenmiş, yurtseverliklerinden büyük moral-güç almıştı. Öte yandan Katolara Haziran'da çıkıp Ekim'de inen kalabalık koçer yurtseverleri de tanımış, yaşamlarını yakından inceleme imkânı bulmuştu. Duderî, Sorî, Kiçî, Elikî, Teyî aşiretlerinin ve bağlı kabilelerin, babıkların neredeyse gerilla gibi hareketli olmaları, renkli yaşamları, Kürtlük değerleri Hizan'ı etkilerdi. Düşmanın kirli politikalarıyla çokça ajanlaşanlar olmakla birlikte geneli yurtseverdi, gerillaları, şehitleri vardı….

Katolar gerilla için de zor bir coğrafyaydı. Boyuna art ard dizilen tepelerden oluşan doğal surları en çok da yürümeyi zorlaştırırdı. Zirvesine çıkıp kesintisiz yürünemeyeceği gibi, yamaçlarına inip sabit bir patikadan da ilerleyemez insan. Tepeden tepeye atlanamayacağı için inmek, çıkmak ve bunu sürekli yapmak varılacak yere gidişin zorunlu koşuludur. Keskin, sivri kayalar, uçurumlar, araya girdiği için etrafı dolanmak zorunda kalınan derin yarıklardan dolayı ilerlemek hayli yavaştır. Etrafı seyre dalmak, dalgınlık anında kaza demektir. Pür dikkat kesilmek Katolarda yürümenin birinci kuralıdır. Gece karanlığında yürüyebilmek kafa gözü, yürek gözü, keskin kulaklar, derin sezgiler ve de cesaret gerektirmektedir. Zozanlardan kapılara dikine, bazen de iki kapı arasında boyuna yol açan koridorları vardır. Yol almak için bu koridorlar en uygunudur. Tabii gerillanın yıllarca yürüyerek açtığı patikalar yine Koçerlerin açtığı kesik kesik, dolambaçlı patikalar en çok yürünen yollarıdır.

Bazıları iki yüz metreyi bulan derinlikteki geniş mağaralarıyla ünlüdür Katolar. Bazı mağaralar bir köy halkına yetecek evlerin kurulacağı genişlikte, yüksekliktedir. Mağaraların içinden derelerin geçmesî, havuzların olması sürpriz değildir. Yarıklarda biriken asırlık karları her daim su ihtiyacını giderir. Mağaraların içinde suların uzun zamanlar içinde bir heykeltıraş inceliğiyle işlediği muhteşem heykelleri vardır. Heykeller doğadaki her şeyi çağrıştırabilir çeşitlilikte ve güzelliktedir. Gerillaların kış kampları olarak kullandığı bu mağaralarda voleybol sahaları, koşu alanları oluşturmak, buz gibi havada ılık havuzlarda yüzünü yıkamak, banyo yapmak hiç de imkânsız değildir. Ancak genelde suları da havası da kendisi de buzdan bir dünyadır ve ağırlıklı olarak buzların üzerinde yaşamak zorunludur. Yarıklara, mağaralara inmek onlarca basamaktan oluşan halat merdivenler gerektirmektedir ve bunca yüksek boşlukta ipten merdivenlerde sallanarak inip çıkmak aksiyon filmlerine taş çıkartacak adrenalin salgılatmaktadır. Ama tüm bu zorluklara değerdir Kato mağaraları. Zira yüzlerce kazan üzerine fırlatılsa içerde çayını içmeye, yemeğini yemeye devem eder, ara verme ihtiyacı bile duymazsın. İçeri giren düşmanınla çatışır, üzerlerinden silah kaldırıp başka bölümlere geçerek kendini kurtarabilirsin. İçeriye atılan kimyasallardan korunmak için suları, havuzları, ıslak battaniyelerle tecrit ettiğin dar kapılı odaları kullanabilirsin. Tüm bunlar yaşanmış ve her seferinde korunaklı Katolar gerillanın sevgisini, güvenini daha derinden kazanmıştır.

Katolar dışarıdan aynıymış, bir kaya-taş dağıymış gibi görünse de kendi içinde zengin, ayrı ayrı dünyalardan oluşur. Bu tıpkı dışarıdan tek tip görünen orman ya da okyanus gibidir. Nasıl ki ormana, okyanusa daldıkça, derinliklerine açıldıkça çeşitlilik, renklilik, farklılık beliriyorsa Katolar da öyledir. Dışarıdan tek tip kayalar gibi görünmesine karşılık içerde her adımında başka renkler, başka biçimler hatta başka iklimlerle karşılaşır insan. Kato Jîrkaların Elkê'ye doğru Geznax-Germav köylerinin hizasına düşen ucunda Xirabbajêr adıyla anılan bölümde kaldığı kısa sürede Hizan adeta büyülenmişti. Dışarıdan tek tip kaya gibi görünen, büyük bölümü yığıntı halini alan Xirabbajêr içerde kelimenin tam manasıyla bir şehirdi. Koridorları, birbirine açılan odaları, gizli geçitleri, mağaraları, etrafındaki kayalarla silindir halini almış derin düzlükleri, çeşitli biçimler almış büyülü taşlarıyla kendi başına bir şehirdi. Burayı görünce Hizan, "belki de kerpiçlere dayalı köylerden önce taştan şehirleri vardı insanlığın" demişti kendi kendine. Öyle ya belki de taş dönemi insanlığı büyük uygarlıklar geliştirmiş ama sonra buzulların erimesiyle yok olmuştu. Ve suların çekilmesiyle birlikte aşağılara inip kille, kerpiçle tanışmıştı. Buzul dönemlerde yaşam ancak mağaralarda mümkün olduğuna göre belki de bu mağaralar asırlarca yurt olmuştu insanlığa. Xirabbajêr ve genel olarak Katoları görüp, inceleyip de bu soruları kendilerine

sormayan var mıydı acaba? Hizan büyülenmişçesine hayranlıkla incelemiş, çok sevmişti Katoları. Cîlolarda, Katolarda, Herekolde iyice netleştirmişti ki dağ insanlarının yapısı, karakteri de dağlara benzerdi. Dışarıdan bakışta sert, asi, kaba ama bir o kadar da gizemliydi. İçte ise bu insanlar hassas, duyarlı, duygulu, sevgi yüklüydü. Tüm içe dönük, kapalı görünümlerine rağmen derin duygulara, büyük hayallere sahiptiler. Ve anlaşıldığını hissederlerse yüreklerini akıtmaları, hayallerini paylaşmaları hiç te zor değildi. Bir çocuk heyecanı ve sadeliğiyle dillendirirlerdi hayallerini, özlemlerini. Yani zor gibi görünen, yüreklerine-ruhlarına giden yollar yokmuş gibi yansıyan ama gerçekte sade, içten insanlardı dağlılar. Anlaşılmayı bekleyen, dinlenilsinler isteyen, önemsendiklerinde ölümüne bağlanan, bir sözün peşinden ölümcül sınavlara gözü kapalı giren, bir ömür boyu yürüyen mert insanlardı. Ama kırılmaya görsün gururları, incinsin ruhları, ötelensin yürekleri hiçbir şey geri getirmez, ikna etmezdi onları. Yeniden başlangıçsızdı onlar.

Sert görünümlü yapısına rağmen gerillanın sabun taşı dediği oyulmaya, şekil vermeye, delmeye müsait taşları vardır Katoların. İlk defa gerilla keşfetmiş, muhteşem biçimler vermişti bu taşlara. Sonra gerilladan öğrenen koçerler, yöre insanları büyük ilgi göstermeye başlamışlardı. Hizan da yeşil, siyah, kırmızı, kahverengi, gri, bordo renklerden oluşan Kato taşlarından bir kolye taşırdı yıllardır. Her bir taşı sonraki yıllarda şehit düşen, bu yüzden anlamını daha da artıran yoldaşları oymuş, çeşitli biçimler vererek hediye etmişlerdi. Taşların büyüsüne, pozitifleştirici niteliğine inanırdı. Bunca sessiz, sakin, sabırla var oluyorlarsa, bunca dingin olmayı başarabiliyorlarsa keşfedilemeyen sırları, büyük potansiyel enerjileri vardır diye düşünüyordu. Hizan'a kalsa dünyadaki bütün evler taştan olurdu, masalar, eşyalar taştan yapılırdı, takılar sadece taştan yaratılırdı. Öyleki ona kalsa doğal mağaralardan başka ev yapılmazdı. Belki bu yüzden en çok da taş dönemi insanlarına ilgi duyardı. Mağaralardaki ateş başı sohbetlerini severdi. Mağara insanlarının hayal gücüne, dinginliğine, sadeliğine gıpta ederdi.

Renk, renk şahinler, kartallar süzülür Katolarda. Belki de en çok onlara aittir Katolar. Zira en fazla onlara yakışır uçurumlar. Sivri yüksek bir kayanın zirvesinde durduklarında ürkütücü bir hayranlık uyandırırlar bakanlarda. Bakışlarında Katoların asıl sahipleri olarak seni yabancı gördüklerini, adımlarını dikkatli atman ve Katoların değerini bilmen gerektiğini anlatır gibidirler. Öyle ya bunca yüksek kaya dağları elbette en çok da Kartallara, Şahinlere ait olabilirdi. Bunu bildiklerini hissettirirler minnetsiz uçuşları, özgür dalışları, vakur bakışlarıyla. Hele koçerlerin zozanlara çıktıkları, kuzuların onlar için temel av oldukları zamanlarda şahin, kartal kesilir her yan. Dağlarına gelenlerden haklarını alırcasına doğaldır paylarına düşen kuzuları kapıp yükseklere kaldırmaları…

Bir karga sürüsü Qij Qij bağırtılarla konarsa yükseklerdeki bir yere, Kartal ve Şahinlerden kalan leşlerdir çeken. Böyle bir ziyafettir sevinçten çıldırtan. Yaşamak için derin yarıkları sever kargalar. Onları takip etmek yığınca yarığa, derin mağaralara götürür. Bir anlamda da kargaların yurdudur derin mağaralarıyla Katolar. Öyle kalabalık sürüler halindedirler ki hep birlikte kalktıklarında kapkara kesilir yukarılar. Ve öyle hızlı dalarlar ki, birden geçtiklerinde bir jet, bir roket geçti sanılır da irkilip baktırır artlarından. Bazen göz mesafesinin son noktasında siyah bir karartı görür, askerdir-kontradır diye dürbüne koşar ama sonra taşa konan kargalar olduğu netleştirilir, oyuna getirdikleri için kızılır kargalara boyuna.

Kekliklerin kab kab sesleri eşlik ediyorsa hayallerine, kuşların cik cik'leriyse sana rojbaş çekenler ülkendesin, dağlarında özgürce yaşamak için düşmanlarınla savaşıyorsun demektir. Böyle ise eğer Katolar kekliklerin, envai çeşit kuşların senfoniye tutuşarak uçuştukları ülkedir…

Bereketlidir Katolar. Ekmeğin, şekerin varsa yeterlidir yaşaman için. Gerisini alman gereksizdir. Zira Kanî Xwêyê (tuz çeşmesi)'den tuzunu tedarik edebilirsin. Hayvansal yağ, peynir, yoğurt, et toplumsallığın bereketleridir. Kato sırtları ve uçsuz bucaksız zozanlarındaki heliz mantarlarını taze yiyebilir ya da kurutulmuş halde bir dahaki yıla kadar kullanabilirsin. Gulik, Soryaz, loş, guhbizin, sîrik, mendê, sîyabu, heliz, kereng, siping vb. pancarları kurutarak, salamura ya da turşu yaparak besin ihtiyacını yıl boyunca minnetsiz giderebilirsin. İstersen ava çıkar, Masîro, Qutnis derelerinden balık da tutabilir, besinlerini zenginleştirebilirsin. Böylece dışarıdan fazla bir şeye ihtiyaç duymadan kendi kendine yeterek Katolarda yaşar gerilla. Katolar hem korur hem besler hem de savaştırır gerillayı gerçek bir ana sıcaklığıyla.

Hizan her defasında heyecanla giderdi Katolara. Başka yerlerde acil işler çıkmadıkça ayrılmak istemezdi oralardan. Verimli geçerdi Katolarda günler. Başarılı eylemler, yoğun ziyaretler, her gün gerillaya akın eden gençler gündemini doldururdu. Genel olarak Botan halkına ama özelde Elkê(B.Şebap) halkına hayrandı. Onların gösterişsiz içten yurtseverliklerinden çok şey öğrenmişti. Bilinçli, sabırlı, inançlıydı Elkê yurtseverliği. Özelde yaşlıları ama genel olarak cinsiyet farkı olmaksızın her yaştan insanıyla devrime dair her işi örgütleyebilir, en zorlu ve de riskli görevleri yaptırabilirdin. Korkmazdı ora halkı işgalciden, hainden. Büyük bölümünün korucu olması bir engel değildi yurtseverlik görevlerine. Orada gerillayla ilişkiler belirlerdi sosyal yaşamı. Hemen her köy örgütlüydü kendi içinde. Her işi hep birlikte örgütlü dayanışma ve kolektif gizlilik içinde yaparlardı, böylece sorumluluk hepsine ait olurdu ve kimse kimseyi ispiyonlamazdı işgalcilere. Korucubaşlarıyla da, AKP başkanlığıyla da, herhangi bir devlet memuru ya da görevliyle de bazı tedbirler almak şartıyla görüşebilir, tartışabilirdin. Tuhaf bir şekilde devletin

gözünü boyar ya da idare eder de gizli yurtseverlikle hayatlarını sürdürürdü insanlar. Bu örgütlülüklerinden ve de disiplinlerinden dolayı onları sadece gerilladan işgalcilere kaçan ihanetçiler deşifre eder, tutuklatır yada tutuklanmamak için yapay sınırların Güney tarafına geçirtirdi. Ta 1924'ten beri isyandaydılar. Azadi örgütünün aktif hücrelerinin Şeyh Sait serhıldanında ilk eyleme durduğu yerdi ve o gün bu gündür kuzeyde ve Güneyde gelişen tüm serhıldanların stratejik dayanaklarından biriydi. Hem coğrafya olarak hem de toplum olarak Kürdistan'da mücadeleye kalkan tüm örgütler için Elkê önemli bir dayanak noktasıydı ama hiçbir örgüt PKK kadar kök salmamıştı buralarda. Her ailenin mutlaka şehidi, gerillası, zindanlarda tutuklusu vardı ve buralardaki her çocuğun hayallerini gerilla ablaları, abileri süslerdi. Yaşlılar onurlu bir yaşam, özgür bir ülke umudunda inadına hayata sarılırdı. Diliyle, kültürüyle, gelenekleri ve bir bütün yaşam tarzlarıyla Botandı, Kürdistandı Elkê…

Oysa şimdi bunca sevdiği Elkê dağlarına buruk gidiyordu Hizan. İstemeye, istemeye, sıkıla sıkıla gidiyordu. Geçen yıldan beri bir ağır yaraydı yüreğinde Kato'da yaşananlar. Jîrki çetelerinin av köpekleri olarak kullanıldığı geçen seneki imha-işgal operasyonlarında on iki kadın gerilla şehit düşmüştü. Katoları avuçlarının içi gibi tanıyan yaşlı Jîrkî çeteleriyle hain Canfeda henüz karlar yerdeyken binlerce askerin Katolara dolmasına sebep olmuş, 19 Nisan'da işgalciler tarafından Katolar kuşatmaya alınmıştı. Kato gerillası genelde Mayıs ortalarına kadar kış kamplarından çıkmamaya alışmıştı. Düşmanın Nisan'da Katolara çıkabileceğini hesap etmemişti. Operasyonları ön görüp mart sonu, nisan ortası kamplarından çıkanlar da olmuştu.

Hizan'ın kendisi de o kışı Katolarda geçirmiş mart sonunda kamptan çıkmışlardı. Fakat Kato güçleri ağırlıklı olarak nisan sonunu beklemiş, dışarıda çok fazla kar olduğundan çıkmayı riskli bulmuşlardı. Yaşanan ihanetten haberleri olmadığından tedbir de geliştirememişlerdi. Gerçekten de ortada ihanet yoksa, yer gösterecek işbirlikçiler öne geçmemişse işgalcilerin nisan'da Katolara çıkması imkansıza yakındır. Ancak Süleyman Soylu-Jîrkî aşiret ihalesi olarak kararlaştırılan Kato işgali planlamasında henüz gerilla kamplardan çıkmadan yönelmek, sonuç almak için zorunlu görülmüştü. Gerillalar kamplarından çıkmadan toplu halde baskın yerlerse imha olurlar hesabı yapmışlardı. Bunun için her şeyi göze almışlardı. İşgalcilere bu aklı veren Jîrkîler yüzlerce korucuyla operasyona aktif şekilde katılmış, çok para kazandıracak bir ihale biçiminde pazarlık etmişlerdi. Sonradan netleştirildiği kadarıyla operasyona katılan altı yüz korucunun yüzde yetmişi Jîrkîlerden oluşmaktaydı.

İkisi kadın gerillalara, ikisi de erkek gerillalara ait dört kamp 20-22 Nisan tarihleri arasında baskın yemişlerdi. Yerde metrelerce kar vardı. Hain Canfeda'nın yer göstermesiyle Jîrkî korucularının çoğunluğunu oluşturduğu birlikler gerilla kamplarının kapılarına dayandıklarında Nisan 22 öğlene doğruydu. Canfeda her dört kampı da biliyordu, bazılarının yapımlarında yer almıştı. Gerilla da disiplin zaafları yaşamış, kural ihlali yapmış, Nisan başında kamplar arası gidiş gelişler olmuş buda karda patikalar açılmasına, iz çıkmasına neden olmuştu. Bu izler takip edilerek de bazı kampların bulunması zor olmazdı. Hele bir de yerleri gösterecek bir hain varsa gerisi kolaydı. Dört kampın yerini, bölge cephaneliklerinin, erzak depolarının, daha önce kullanılan kampların yerlerini gösterecek bir hain varsa zor olan başarılmış, geriye teknik destekli, özel savaş propagandalı kirli savaş yöntemleri kalmış demekti.

Baskın yiyen dört kamptan biri zirvedeydi. Burada on dört kadın gerilla kalıyordu. Bu kamp doğal mağara değil kayalar oyularak yapılan bir yerüstü mağarasıydı. Kadın gerillalar öğlen muhaberesini dinlemek için telsizin başında toplanmışken saat 12:07 de kapı tarafından gelen gürültüyle kendileri için başlayan ağır bir sürece girmiş oluyorlardı. Gerçi ilk seste mutfak tarafında olan arkadaşlarının varillere çarptığını sanmış gülmüşlerdi ancak üst üste gelen seslerden bunun bir baskın olduğunu anlamaları saniyeler içinde netleşmişti. Zaten o anda kapıya yakın mangada olan ve seslerle birlikte hemen içeriye koşan Nudem Rojhilat ve Ezda Çatak düşmanın kapıyı vurduğunu söylemiş, böylece baskın olduğu tümden netleşmişti. Herkesi bir şaşkınlık bazılarını ise şok sarsa da ne yapılabilir üzerinden hareketlenmeye başlamışlardı.

Kapıda bombalar patlarken onlar örgütsel malzemelerin bir kısmını imha etmiş, yakın yerlerdeki silah ve raxtları almışlardı. En soğukkanlı olanlardan biri olarak Nudem Elbistan iki bilgisayarı da getirip çöpleri attıkları delikten içeriye itmişti. Bölge YJA STAR komutanı olan ve asıl o anda komutanlık yetenekleri, sorumluluğu açığa çıkacak olan Tolhıldan Goyi oldukça serinkanlı bir tutumla arkadaşlarını önce mangadan çıkarıp daha korunaklı olan mutfak bölümüne almış ardından havalandırma deliğinin olduğu yere tırmanarak dışarıya çıkılıp çıkılamayacağını netleştirmeye çalışmıştı. Botandan gerillaya katılan ve gerillacılığının üçüncü yılında olan ancak yoğun savaşta fazlasıyla pişmiş, tecrübe kazanmış Delila da hemen Tolhıldan'ın yardımına koşmuş, bir çıkış bulmaya çalışmıştı. Bu tür anlarda kişilerin inisiyatif geliştirmesi, sorumlu davranması komutanları tamamlar, morallendirirdi. Hatta o anlarda kim inisiyatifliyse, bir çıkış yolu bulmada yaratıcı, yoldaşlarına karşı sorumlulukla yaklaşıyorsa gerçek komutan da o oluyordu. Bu anlarda yetkiler, yıllar değil sadece inisiyatif geçerliydi. Normal zamanlarda pek belirginleşmeyen Delila

ise zor durumlarda hep öne çıkmayı başarmış, fazlasıyla kolaylaştırıcı olmuştu. Şimdi de daha ilk andan itibaren sürecin komutanının o olacağı büyük oranda netleşmişti.

Düşman kapıdan el bombaları atmaya, taramaya devam ediyordu. Tolhıldan bir çıkış bulmuştu ancak çıkışın diğer tarafında düşman vardı. Yani çıkılamazdı. O halde içeride kalmaktan başka yol yoktu. Ne yapılabilir, 14 kişi nereye girilebilir diye bakınırken daha önce hiç fark etmedikleri yerde, çıkış deliğinin hemen yanında karanlık bir noktaya ilişmişti gözleri. Delila'ya orayı kontrol etmesini söylemesiyle Delila'nın bir yılan kıvraklığıyla sürünerek delikten içeri girmesi bir olmuştu. Bir iki dakika içinde Delila Tolhıldan'ın yanına gelerek küçük bir yer olduğunu ancak çok sıkışırlarsa sığabileceklerini belirtmişti. Bunun üzerine Tolhildan aşağıya seslenmiş ve 'tek tek arkadaşları yukarı kaldırın biz de burdan ellerini tutup çekeceğiz' demiş ama 'önce heval Nudem'i kaldırın' demeyi de ihmal etmemişti. Nudem kadın hareketi yönetimindeydi, eskiydi fakat gerillada yeniydi. Üstelik orada misafir ve emanet sayılırdı. Bu yüzden önce onu sağlama almak önemliydi. Aşağıdan arkadaşları Nudem'i kaldırmış yukarıdakiler de ellerinden tutup çekerek girilecek oyuğun yanına getirmişti. Nudem sürünerek oyuğa girdiğinde aşağından ikinci arkadaşları da yukarı çekiliyordu. Bu şekilde birbirlerine yardım ederek oldukça zor bir yerden yukarı çıkmayı başarmış ve küçücük deliğe on dört kadın sığmayı başarmışlardı.

Yanlarında biri Karnas olmak üzere sekiz ferdi silah ve yedi silaha ait raxtlar vardı. Ancak kapıya yakın yerde olan el bombalarını yanlarına almayı başaramamışlardı. Bazıları parkelerini almış büyük bölümü ancak üstündekilerle çıkabilmişti. Yine de bu onlar için bir zaferdi zira düşman girmeden gizlenmeyi, toplu halde bir arada olacak şekilde hazır olmayı başarmışlardı. Şimdi neler olacak diye bekleyeceklerdi. Düşman ne kadar gürültülüyse onlar o kadar sessizlerdi. Düşman ne kadar panikteyse ve paniğin etkisiyle etrafı tarıyor, bombalar atıyor, bağırıp çağırıyorsa onlar o kadar sakin, hareketsiz, dingindi. Ne tuhaftı ki binlerce kişi ve bunca teknikle saldıranların heyecanı, mahşeri gürültüsü karışısanda baskın yiyenler ve gafil avlananlar olarak onlardaki dinginlik yönlerini şaşırmış iki zıt duygu, iki karşıt davranış olarak normal akıştaydı. Ve belirsizlik içinde umut arayan gerillaydı.

On dört gerilla normal koşullarda beş kişinin sığabileceği buzlu, ıslak yerde tetikte bekliyor, aşağıdaki seslerden neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yerleri bulunsa çatışabildikleri kadar çatışacaklar ardından kendilerini imha edeceklerdi. Ancak gerilla kendini imha etme işini genelde el bombalarını kendilerinde patlatarak yapardı oysa şimdi hiç bomları yoktu. Genelde gerilla ama özelde kadın gerilllalar için yaralı ya da sağ ele geçmek belki de tek korkuydu. Şimdi bombasızlık bu duyguyu onlarda derinleştirmişti. Hêvî Sêrt bu

kaygıyı korku düzeyinde arkadaşlarına da yansıtıyor ‘bana bir silah verin bir şey olursa önce sizleri tarayacağım sonra da kendimi öldüreceğim’ diyordu. Arkadaşları Hêvî’nin bu önerisini tuhaf bulmuş kendisini yatıştırmaya çalışmış ve ona silah vermeme kararı almışlardı. Gruptaki birçok kişiye göre de buna gerek kalmayacaktı zira bir yolunu bulup kendilerini kurtaracaklardı. Sesleri daha iyi dinlemek için Delîla ve Ezda oyuğun dışına çıkıp pür dikkat aşağıya kilitlendiler. Aşağıda patlama sesleri yoğunlaşmıştı. Duman kokularından naylonların, eşyaların yandığı anlaşılıyordu. Askerler, korucular birbirlerine telaşla komutlar veriyor, sesleniyor, cevaplıyorlardı. Derken birinin ‘hey içerdekiler teslim olun, kurtuluşunuz yok’ dediğini duydular. Ses hemen aşağılarından geliyordu. Demek ki içireden çıkamadıklarını, apar topar ve baskınla birlikte saklandıklarını netleştirmişlerdi. Zaten öğlen yemekleri ocaktaydı ve her şey bu düşüncelerini kanıtlarcasına yerli yerindeydi. Biraz sonra onların olduğu boşluğa doğru taramaya başladılar. Ancak onların olduğu oyuk boşluğun iç tarafındaydı ve mermilerin isabet alanında değildi. En büyük avantajları da buydu. Hem yerleri görünmüyordu hem de boşluğa fırlatılan mermiler onları tutmuyordu. Ama belliydi ki taşlardaki ayak izlerinden oradan çıktıklarını anlamışlardı. Oyuktakiler ve oyuğun kapısındakiler düşmana kilitlenmişken Delîla renkli küçük, narin bir kelebeğin boş akvaryum halini almış buz içinde mutlulukla uçmaya devam ettiğini gördü. Önce şaşırdı buzla çevrelenmiş kapalı bir yerde nasıl oluyor da böyle yaşayabiliyor hem de çırpınmadan neşeyle uçabiliyordu. Nedense kelebekle o an içinde bulundukları durumun aynı olduğunu fark etti ve eğer kelebek bu narin haliyle buzun içinde yaşayabiliyorsa biz de bu cehennem içinde yaşayabilir ve kurtulabiliriz diye düşündü. İçindeki umut büyüdü kendine güveni arttı. Ezdaya zor duyulur bir sesle ‘bak kelebek buzun içinde yaşıyor. Bu bize bir mesaj olabilir yani hala bir umut olduğunu gösteriyor’ dedi. Ezda içten tebessüm ederek ve inançla ‘elbette umut var. Mutlaka kurtulacağız. Buna inan’ dediğinde düşman hem teslim olun çağrılarını artırmış hem de tarama, yakma faaliyetlerini şiddetlendirmişti. Gerillalara bir asır kadar uzun gelen ilk gün akşama kadar böyle devam etmiş, geceyle birlikte yoğunluk sürse de sesler biraz azalmıştı. Oyukta ise buzun içinde, ayakları kolları birbirinin üzerinde, yukarıdan üzerlerine aralıksız düşen damlalarla iyice ıslanmış halde gerillalar yaşam kavgasındaydı. Gün boyu düşman ateşine karşı şimdi ise donmaya karşı direniyorlardı. Uyuşan ayaklarını ancak elleriyle netleştirip kaldırabiliyorlar, biri kalkıp durabildiği yerde bir iki hareket yaparken diğeri ayaklarını oynatmaya ya da hissetmeye uğraşıyordu. Öte yandan buzun içinde olmalarına rağmen susuzluklarını giderecek suyu bulamıyor kaya aralarından daha yumuşak olan kardan avuçlayıp ağızlarında eritip su ihtayaçlarını gidermeye çalışıyorlardı. Zifiri karanlıkta birbirlerini

göremeselerde iç içe, yan yan, üst üste olduklarından dolayı herkes bir diğerinin ne yaptığını anlıyor, ne düşündüğünü ise adeta sohbet ediyormuşçasına biliyorlardı. Hêvî'nin durmadan kar yediğini anlamaları da zor olmadı. Böyle yaparsan mideni ve iç organlarını dondurup zaten soğuk olan bu yerde kısa sürede şehit düşersin diyerek uyardılar. Buna rağmen ha bire kaya aralığına kar almak için uzanan ellerini fark edip birkaç defa engellemeye çalıştılar. Ancak Hêvî'nin inatçı ve dinlemez huyunu bilmekten dolayı önleyemeyeceklerini de biliyorlardı. Yan yana oturanlar birbirinin kulağına baskının nedeni ve kapsamıyla ilgili ihtimaller üzerine görüşlerini belirtiyor, birbirlerinin fikrini almak için sorular soruyordu. Böylece hiç uyumadan ilk geceyi atlatmış, sabaha yine bomba sesleriyle, duman kokularıyla başlamışlardı. Askerler yine arada bir 'hey içerdekiler teslim olun' çağrıları yapıyor, havalandırma boşluğunu yaylım ateşine tutuyorlardı. O gün öğlene doğru yukarıdan da havalandırma boşluğuna ateş etmişler, bomba atmışlardı. Ancak yukardın atılan mermiler de, bomba da onları etkilemeden boşluk boyunca aşağılara gidip derinlere karışmıştı. Bir ara yukarıdan konserve ve çikolota bırakıldığını gördüler. Kadın gerillalar bunu kendilerine hakaret saydılar ve de kimsenin olup olmadığını netleştirmek için attıklarını hemen anladılar. Asker gerillayı kendisi gibi açlığa dayanıksız sanmıştı belki de. Bu yüzden konserve ve çikolatayı tutmaya çalışıp yerlerini deşifre ederler beklentisine girmişti. Ama gerilla kadınlar hiç oralı olmadılar. Onlar keşke burası birazcık daha büyük olsaydı demekten başka hallerinden memnundular. Tabi birde el bombaları olsaydı hiç sorunları kalmamış olacaktı.

Öğlenden sonra önce komutanın 'getir oğlum onu da getir yakalım. Ondan enerji alıyorlar' dediğini duydular fakat bundan neyin kastedildiğini anlamadılar. Anlamadılar çünkü baharın sonuna geldikleri için kampta çok fazla erzakları kalmamıştı. Bir teneke turşuları vardı acaba onu mu kastetmişlerdi. Bir ara da askerden birinin onların çıktıkları yerden çıkmaya ve yerlerini kontrol etmeye çalıştığını gördüler. Oyuğun ağzındaki Tolhildan ve Xwînda hemen oyuğa girdiler. Asker biraz daha çıksaydı belki de onları fark edecekti. Fakat komutanın askere hitaben 'oğlum in oradan oralar tehlikeli, boşver bakmayı. Kim varsa da burdan zaten çıkamayıp ölür. O yüzden aşağı in' dediğini duydular. Böylece asker inmiş ve fark edilme tehlikesi geçmişti. Komutan doğru söylüyordu orası tehlikeliydi zira on dört kadın gerilla vardı ve askerin fark etmesiyle vurulması bir olacaktı. Ama o ikinci günün en heyecan verici olayı yukarıda kar üstünde yürüyen askerlerden birinin ayağının oyuktan aşağı sarkması olmuştu. Kaldıkları oyuk üste doğru yani tavan olarak iki insan boyundaydı ama yine de üstlerinde asker potinli bir ayağın sarkmış olması beklenmedik bir şeydi. Demekki tavanda küçük boşluklar vardı. Asker ayağını

güç bela diğer askerlerin yardımıyla çekmeyi başarmıştı. Kadın gerillalar olur da ayağını çekemezse ve taşı kırmaya çalışırlarsa diye epey telaşlanmıştı. Ellerinden gelse ve fark edilmeyeceklerini bilseler aşağıdan askerin ayağını itip rahat çıkarmasını sağlayacaklardı. Yukarıdan da birbirine takılma sesleri içinde asker gülüşmeleri geliyordu. Bu mahşeri durumda bile beklenmedik olayların yaşanması yaşama mizah katıyor, hem heyecan hem rahatlık hemde komiklik geliştiriyordu. İnsanı öyle bir durumda bir an için de olsa düşmanıyla aynı duyguda buluşturanın mizah olması ne ilginçti.

İkinci günde azalan asker hareketliliğiyle yerini yeni bir geceye bırakmıştı. Gündüzleri de oyuk olabildiğince soğuktu ama geceleri en az iki kat daha soğuyor, adeta donduruyordu. Sırasıyla ayağa kalkıp biraz hareket ediyor vücutlarındaki kanın ısınmasını ve dolaşmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Ama hiç kalkıp hareket etmeyen arkadaşları da vardı. Nudem Elbistan ikinci gün bitmesine rağmen hiç yerinden kalkmamış, ayaklarını hareket ettirmemişti. Yüksek anemiden dolayı kış boyunca kampta da üşümüş, sobada ısıttığı taşları ayaklarının altında bekleterek soğukları yenmeye çalışmış olan Nudem şimdi iki büklüm pozisyonda adeta donmuştu. Arkadaşlarının kalk biraz hareket et böyle donarsın uyarısı üzerine kalkmış ancak ayakta duramadan yeniden o ıslak, buzlu yere oturup sırtını buzlu duvara dayamıştı. Nudem ve Hêvî en çok zorlananlardı. Nudem aneminin yol açtığı üşümeden, Hêvî ise durmadan yediği kardan dolayı.

Üçüncü, dördüncü, beşinci gün de böyle sıkıcı, zorlu, asırlar kadar uzun ve belirsizlikler içinde geçti.

Buzdan bir oyukta insan kaç gün dayanabilir sahi? Kamp patlatılıp yakılıyor böylece cehennemi bir sıcaklığa yoğunlaştırılıyorken aynı yerde onlar bir buzlukta donmayla başbaşa kalıyordu. Açlık önemli değildi, susuzluk üşümenin de etkisiyle yoğunlaşıyordu. Ama üst üste oturmanın yarattığı zorlanma, buzdan taşlara yaslanmanın, oturmanın yarattığı işkence bitmek bilmiyordu. Böyle devam edemez bir çare bulmalıyız tartışmalarının artık pratik ve zorunlu bir karara dönüştüğü o gün akşama doğru ilk kez sesler tümden kesilmişti. Gerçekten gitmiş olabilirler miydi? İnip hemen kontrol edebilirlerdi ancak beklemeye karar verdiler. Beklemeliydiler de zira kaç gecedir bazen hiç ses çıkarmayıp gitmişler süsü verip gerillaların saklandıkları yerden çıkmaları için numara yapmışlardı. Bu anlarda bir iki askerin sessizce içeri girip kontrol ettiklerini, bir şey görmeyince hep birlikte gürültüye devam ettiklerini tespit etmişlerdi. O yüzden şimdi yine bekleyeceklerdi. En azından sabaha kadar bekleyeceklerdi. Gerçekten de sabaha kadar hiç ses gelmedi.

Altıncı günün sabahı tehlike atlatıldıktan sonraki rahatlık duygusu içindeydiler. O gün 28 Nisandı. Yine de ihtiyatlı olmaya ve öğlene kadar beklemeye karar verdiler. Öğlen Ezda ve Xwînda havalandırma deliğinden

sessizce çıkıp dışarıyı kontrol ettikten sonra düşmanın gittiğini netleştirdiler. Gün onları cömertçe karşılamış, altı günlük iradelerine doğa güçleri saygıyla karşılık vermiş ve bir kez daha PKK'liler şahsında iradenin zaferi kazanılmıştı. Sakin bir sevinç vardı hepsinde. Vücutları onları taşıyamaz, kasları işlemediğinden ayakları, kolları açılamaz olmuştu. Ayrıca çok aşırı düzeyde takatten düşmüşlerdi ama yine de kendilerini gidilmesi gereken yere gidecek güçte hissediyorlardı. Güç denilen yaşama sevinci, amaçlara bağlılık, düşmana kin değilmiydi ki? O halde hepsi de fazlasıyla güçlüydüler. Yine de yukarıdan Ezda'nın çekmesi, aşağıdan Delîla'nın kaldırıp itmesiyle havalandırma deliğinden dışarı çıkmayı başarmışlardı. Öyle ya bir de dayanışmaydı, kolektif ruhtu güç denilen şey. Sıra Vejîn'i kaldırmaya geldiğinde Delîla hayretler içinde "heval Vejîn ayakkabının teki nerede?" diye sormuş böylece Vejîn günlerdir bir ayağında ayakkabı olmadan oyukta kaldığını söyleyebilmişti. Aşağı inip ayakkabısı getirilemezdi zira hem aşağı inip çıkmak meseleydi hem de aşağıdaki her şey yakılmıştı. Bu halde Vejîn de dışarı çıkarılmış son olarak da Delîla çıkmıştı.

Halen durumu en ağır olan Nudem Elbistan ve Hêvî Sêrtti. Dışarıda güçlükle ayakta duruyorlardı. Kampı arkadan dolanarak kapı tarafına geçip karsız olan, askerlerin de altı gün boyunca kaldıkları yere oturdular. Kapının önünde içerden çıkarıp yaktıkları eşyalarla birlikte yakmadıkları da duruyordu. Askerden geriye çok fazla yiyecek-içecek çöpleri ve konserveler kalmıştı. İşgalcilerin dünyayı her anlamda kirletmekten başka tanımları yok gibiydi. Açılmamış konserveleri açıp yemeye çalıştılar. Ancak altı gündür su dahi içemedikleri için yine soğuktan büzüştükleri için çenelerini oynatamıyor, ağızlarını açıp kapatamıyorlardı. Öte yandan konuşamadıklarını da fark ettiler. Sanki hepisin gırtlağı birbirine yapışmış, nefes ve yemek boruları kapanmış gibiydi. Buna rağmen yürüyeceklerse biraz da olsa yemeleri gerektiğini biliyorlardı. Böylece belki de o altı güne bedel acıyla kendilerini zorlaya zorlaya konservelerden yemeye çalıştılar. Çiğneme sırasında çok yoruluyor, hiçbir tad alamıyorlardı. Nudem iki lokmadan sonra vaz geçmiş, Hêvî ise yiyememişti. Etrafta neler olduğuna bakarlarken taşın üstünde bir asker pantolonu içinde bir telefon olduğunu gördüler. Ezda telefonun bataryasını ve sim kartını çıkarıp kırdı. Bunun da bir özel savaş oyunu olduğunu biliyorlardı. Orada yenebilecek erzakları bir kefiyenin içine koyup kalkmak için hazırlandılar. Daha aşağıda olan diğer kampa gitmeye karar verdiler. O kamp daha gizli bir yerdeydi, orada da yedi kadın arkadaşları kalıyordu. Orası deşifre olmamış olabilirdi. Onları görüp ona göre nereye nasıl gideceklerinin, kaç grup şeklinde hareket edeceklerinin planlamasını yapacaklardı. Tolhıldan Goyî Nudem ve Hêvî hiç yürüyemedikleri yine herkesin durumu kötü olduğu için üç kişiyi önden gönderip diğer kamptan önlerine arkadaş göndermelerini

sağlamak için Xwînda Elkê, Zinarîn Amed ve Zîlan Amed'e 'siz önden gidip bize yardım getirin' deyince Xwînda öncülüğündeki üç kişilik birim yola koyuldu. Biraz sonra da kalan grup onları takip ederek ilerlemeye başladı.

Hava yağışlıydı. Kar yağıyordu. Etraf sis içindeydi. Belli ki düşman bu yüzden çekilmişti. Bunun geçici bir operasyon olduğunu ve dün itibariyle operasyonun bittiğini düşünüyorladı. Aşağı doğru olduğu için biraz daha rahat ilerleseler de Nudem ve Hêvî hiç yürüyemiyordu. Soğuklar onlarda ölümcül etki yaratmıştı. Hêvî'nin bünyesi zayıftı. Öte yandan güvenliği olduğu Nudem'in sağlık durumundan etkilenmiş, morali çökmüştü. Diğer gerillalar da çok yıpranmışlardı ancak düşman geri gelmeden hızla çıkıp uzaklaşmaları gerekiyordu. Hêvî'yi karda çekerek götürüyorlardı. Hemen hemen kendinde değildi. Dili nefes almasını engelleyecek kadar şişmişti. Arkadaşlarına göre oyukta çok fazla buz, kar yemesi iç organlarını yakmıştı. Nudem ise Delîla'nın yardımıyla onun elini tutarak yavaş yavaş yürüyordu. Delîla asker çöplerinin içinden açılmamış paketlerdeki toz şekerlerden epey yanına almış yol boyunca karla ıslatıp Nudeme yedirmeye çalışmıştı. Nudem bunu da çok zorlanarak ve çok az alarak ağzını ıslatıyordu. Delîla iki elinden tuttuğu halde yürütmede zorlanıyordu. Büyük bir irade gösterse de her adımda baştan aşağı titreyerek düşüyor, kalkmak için epey çabalıyor en fazla iki adım gidiyor tekrar titreyerek düşüyordu. Delîla'nın yardımıyla bir yere kadar gittikten sonra ellerini Delîla'dan çekerek dizleri üzerinde yürümeye başladı. Delîla 'kurban olayım heval Nudem öyle ellerin dizlerin üzerinde yürüme. Ellerin yanar, dizlerin yanar bir de bu şekilde yürümeni kaldıramıyorum lütfen yardım etmeme izin ver' diyerek onu ayağa kalkmaya zorlamıştı. Nudem bu şekilde daha rahat yürüdüğünde ısrar etmiş, bir süre de böyle devam etmişti. Aslında Nudem Delîla'yı zorlamak istemiyordu çünkü biliyordu Delîla da en az onun kadar zorlanmış, yıpranmış, halsizleşmişti. Buna rağmen bir yerden sonra Delîla Nudemi kaldırmayı başarmış, böylece yürümeye devam etmişlerdi. O arada İHA gelmiş bir iki tur atıp gitmişti. Gidecekleri kampa yakınlaşmışlardı. Bir yandan nihayet bir süreç bitiyor diyorlardı diğer yandan arkadaşlarına kavuşacak olmanın heyecanıyla birbirlerine moral veriyorlardı. Tam hızlanıp kendilerini kalan mesafeden coşkuyla bırakmaya hazırlandıkları sırada bir tarama sesi aldılar. Durup etrafa bakındılar. Anlamaya çalıştılar. Büyük ihtimalle Xwînda'nın grubu çatışmaya girmişti çünkü silah sesleri önlerinden, Xwînda onların tahmini mesafesinden gelmişti. Nujîyan ve Ezda daha öne gidip kontrol ettiler. Herhangi bir ize, kana rastlamadıklarını söyleyerek gerin döndüler. Bu arada Delîla ve Nudem Rojhılat bir taşın kenarında Hêvîyi kendine getirmeye çalışıyordu. Hêvî kendine gelmiyor sadece kısık iniltiler çıkarıyordu. Delîla Nudem Elbistan'a yanındaki konserveden biraz yedirmeye çalıştı. Nudem bir iki lokma yedikten sonra devamını getiremeyeceğini belirtti.

Grup bu son durumdan sonra aşağı inemezdi, geri dönüp yukarılarda bir yer bulmak zorundaydılar. Ancak Hêvî ve Nudem bu haldeyken yukarı çıkabilmeleri çok zor hatta imkansıza yakındı.

Hêvî'yi donmaktan kurtarmak için ayaklarına, vücuduna vurmaları gerekiyordu. Aslında bunu daha en başta yapmalıydılar fakat düşünememişlerdi. Şimdi ise ya geç kaldıkları için ya da hızlı vurma güçleri olmadığı için vuruşları bir işe yaramıyordu. Hêvî bir yağmurluğun üstünde öyle boylu boyunca uzanmış kendine geleceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Hêvî Nudem Elbistan'ın güvenliğiydi, onunla birlikte Botan'a gelmiş, hep birlikte hareket etmişlerdi ve şimdi ikisi birden ölümle pençeleşiyordu. O ana kadar Hêvî'ye göre biraz daha kendinde olan Nudem arkadaşlarının bütün uğraşlarına rağmen Hêvînin kendine gelemediğini görünce onun olduğu yere sününerek gitti. Yanında durup bir süre öylece baktıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp Hevinin başının altına koydu. Ne düşünüyordu Nudem? Bütün bu altı gün boyunca neler düşünmüştü? Şimdi saatlerdir bu şekilde acılar içinde kıvranırken ne düşünüyordu? Neden çok sevdiği genç Hêvînin başının altına ayakkabılarını koymuştu? Hêvînin durumunu kendisininkinden daha kötü gördüğü, yardımcı olmak istediği görülüyordu ama gerçek sadece bu kadar mıydı? Başında oturduğu Hêvînin saçlarını düzeltti, yüzünü inceledi, sanki yeniden tanımak ister gibiydi. Sanki kendine gelsin diye dua eder gibiydi. Sanki vedalaşır gibiydi. Kimbilir belki de teselli ediyor, birlikte olmaya devam edeceklerini söylüyordu. Bu duygu yüklü atmosfer Nudemin bir ananın kızına duyduğu şefkatle Hêvînin üzerine eğilip 'aşağı inelim, Hêvî'nin köyü bu aşağıdadır' demesiyle şaşkınlığa dönüştü. Nudem kendisinde değildi, başka bir eşikteydi. Yanındakiler 'heval Nudem bu aşağılarda köy yok hem olsa bile burası heval Hêvînin memleketine çok uzak. Burası Kato unuttun mu?' dedikçe Nudem 'aşağıya inelim heval Hêvînin köyü aşağıda' demeye devam etti. Delîla bir türlü Nudemi oranın Katolar olduğuna ikna edememişti.

Bu arada Tolhıldanla Nujîyan önden gidip bir yer bulmaya çalışacaklarını söylemiş, Vejîni de alarak gitmişlerdi. Vejîn hala ayakkabısızdı ve onun da ayaklarından dolayı durumu kötüydü. Nasıl ve nereye gideceklerini tartıştıktan sonra Nudem'i almak için geriye dönen Delîla Nudem'in Hêvînin yanıbaşında gözleri açık şekilde öylece taş kesildiğini gördü. Delîlanın korkuyla Nudeme sarılıp çığlık atması etraftaki diğer arkadaşlarının da oraya toplanmasına neden oldu. Herkes şoktaydı. Nudem taş kesilmişti. Hayretler içindeki arkadaşları Nudemi sarsıyor, gözlerini kapatmaya çalışıyor fakat sonuç alamıyorlardı. Nudem oturduğu yerde kapanmamaya yeminli gözlerini Hêvîye dikerek son nefesini vermişti.

Geçici bir durum olduğunu, dinlenebilecekleri bir yere giderlerse kendine gelebileceği umuduyla kalktılar. Delîla Nudem'i sırtlayıp götürmeye

davrandıysa da iki adım sonra yüzü koyun düştü. Nudem çok ağırlaşmıştı. Normalde de uzun boyu ve kemikli yapısıyla ağırdı Nudem ama bu son yaşadıklarından sonra çok zayıflamıştı. Oysa şimdi cansız haliyle bedeni kendini koyvermiş ve ağırlaşmıştı. Delîla ne olursa olsun götürecekti yoldaşını ama gücünü aşan bir inatla, iradeyle, sevgiyle. Sonunda Evrim, Ezda, Rêvan, Nudem Rojhılat Nudemi bir yağmurluğun üstüne koyup yardımlaşarak götürdüler. Delîlayla Ciwana da Hêvîyi taşıyarak götüreceklerdi. Hêvînin de durumu farksızdı. Elinden tuttuklarında başı düşüyordu, ayaklarından tutup çektiklerinde kolları, başı düşüyordu. Henüz şehit düşmemişti ama bedeni ruhundan ayrılmış kendini bırakmış bütünlüğünü kaybetmişti. Ciwana Delîlaya yardım etmede gerekli duyarlılığı göstermemiş, gidip yardım getireceğini söylemiş ancak yardım da getirmemişti. Böylece çok zorlanarak ve ağır hareket ederek Delîla Hêvîyle birlikte hava kararmak üzereyken arkadaşlarına ulaştı.

Kaldıkları taşın altından Tolhıldan ve Rêvan çıkıp Delîlaya yardım edip Hêvîyi taş altına çektiler. Sağlıkçı Rêvan Nudeme sünni tenesüf yapmış, gruptaki diğer gerillalar Nudem'in ayaklarını, ellerini, bedenini ovmuşlardı ancak kendine getirememişlerdi. Aynısını Hêvîye de yaptılar. Hêvîyi de kendine getirmeyi başaramadılar. İkisini bir battaniyeye sardılar. Taş altında buldukları piknik tüpünü yakıp içeride ısı oluşturmaya çalıştılar. Tüm grup Nudem ve Hêvîyi ortalarına alıp sabaha kadar ısıtmaya uğraştılar. Şehit olduklarını biliyorlardı ancak ısınırlarsa, içlerindeki buzlar erirse belki kendilerine gelebilirler diye umut ediyorlardı. Sabaha kalktıklarında hiçbir şeyin değişmediğini gördüler.

Aşağılar düşman, yukarısı tipi boran, taşın altı ise ölümle yaşamın iç içe geçmiş direnişindeydi. Kalanlar bir yol arıyordu. Önden giden ve bir daha haber alamadıkları Xwînda, Zinarîn, Zîlan'dan sonra şehit verdikleri ama hala inanamayıp uyanmalarını bekledikleri Nudemle Hêvîyle birlikte dokuz kişi kalmışlardı. İnançlarını koruyor, bir çözüm üzerine düşünüyorlardı.

Dördüncü gün yiyecek bir şeyler bulmak için bir iki yere baktılar fakat karlar erimediği ve yazın kullandıkları bütün noktalar kar altında kaldığı için gidenler bir şey bulamadan döndüler. Yiyecek bir şeyler getirmek için yedinci gün Delila'nın yoğun ısrarı sonucu Ezda ve Delila kamplarına gittiler. Tuzaklamalara karşı da dikkatli davranarak kampa girdiler. Her şey yakılmış, patlatılmıştı. Yine de kendilerine süprizler vardı. Altı gün içeride kalmalarına rağmen telaş ve korkudan tüm detaylara bakamamıştı düşman. Mutfağın arkasındaki oyukta son gün yaptıkları ekmekten yarım torba sağlam duruyordu. Yine pratik için kaldırdıkları küçük bir bidon peynire bir şey olmadığını görüp yanlarına aldılar. Ayrıca dökülen pekmezin bir kısmı bidonda, yağın bir kısmı tenekede kalmıştı onları da aldılar. Askerlere ait üç

konserve yine birkaç şeker buldular. Aldıkları bu yüklerle döndüklerinde arkadaşlarının kaygı ve telaş içinde onları beklediklerini gördüler. Arkadaşları onları sevinçle karşılayıp su verdiler, yakılan mağaranın isleri içinde kararan yüzlerini yıkadılar, kayalara takılıp iyice dağılan saçlarını taradılar. Kampın içinde gördüklerini anlattıktan sonra ceplerinden sürpriz olarak getirdikleri birkaç tane patiki en çok ayakları yananlara verdiler. Onlar da yanmadan kurtulanlardı ve bu soğukta işe yarayacaklardı. Ciwana dışındaki herkesin ayakları yanmıştı. Ciwananın ayakları yanmamıştı çünkü altı gün kaldıkları buzlu oyukta kuru toprak üzerine oturan ve yerinin özelliğini arkadaşlarından saklayan tek kişi Ciwana idi. Özelde de Tolhildan ve Vejîn'in ayaklarının etleri ilerleyen günler içinde dökülmüş kemikleri açığa çıkmıştı. Hepsinin ayakları da giderek kötü oluyordu. Delîla ile Ezda'nın kampa gidip erzak getirme başarılarından sonra biraz beslenebilmişler, yine tüm sıkıntılara rağmen son günlerede biraz dinlenebilmişlerdi. Şimdi temel sıkıntıları Xwînda, Zinarîn, Zîlan'a ne olduğunu bilememek ve kadın arkadaşlarının diğer kampına düşmanın girip girmediğini anlayamamak olmuştu. Bunu anlamak için Delîla ve Nudem diğer kampa gittiler.

Kampa yakın yamaçta aşağıları kontrol etmeye çalıştıklarında aşağılarda düşmanın kamplar kurduğunu yani operasyonun devam ettiğini gördüler. Ancak kadın arkadaşlarının diğer kampına giden herhangi bir izle karşılaşmadılar. O gün artık geç olduğu için yine alanda düşman olduğunun bilgisini vermek için geri döndüler. Böylece operasyonun devam ettiğini, Besta tarafına gidemeyeceklerini, düşman yoğunluğunun o tarafta olduğunu anlamış oldular. İki gün daha bekleyip kadın arkadaşlarının diğer kampının durumunu netleştirmeye karar verdiler. Ondan sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi.

İki gün sonra kar yağışında Delîla ve Ezda diğer kampa gidip durumu kontrol etmeyi başardılar. Düşman kampa girmiş, içerideki eşyaları çıkarıp kampın kapısında yakmıştı. Manzara her ikisinin de moralini bozmuş öylece düşüncelere dalmalarına neden olmuştu. Daldıkları düşünceden düşman sesiyle uyandılar. Düşman yakınlarındaydı. Hızla uzaklaştılar. Bu arada kadın arkadaşlarından birine ait olduğu kesin olan küçük numaralı bir mekap ayakkabı izinin kamp kapısına kadar gidip bir v çizerek geri dönmüş olduğunu anladılar. Belliki Xwînda kampa kadar gitmiş düşmanla karşılaşınca geri dönmüştü. Peki ama neredeydiler?

Geri dönüp arkadaşlarına düşmanın diğer kampa girdiğinin bilgisini verdiklerinde herkesin morali düşmüş adeta hayal kırıklığı yaşanmıştı. Orada yedi arkadaşları vardı. Onların kendilerini kurtarıp kurtaramadığını bilmiyorlardı ve bu durum onları kahrediyordu. Üstelik önden gönderdikleri üç arkadaşları da o hizada kaybolmuş bir daha dönmemişlerdi. Öbür gün taş

altında buldukları eski bir güneş enerjisiyle yanlarındaki tek radyonun pilini şarj edip akşam haberlerini dinlediler. Haberlerde Katolardan kaçıp ihanete giden Canfeda ve Reşit adlı kişelerin verdiği bilgi üzerine büyük bir operasyonun başlatıldığı, bu iki kişinin kontralaşıp operasyona öncülük yaptığı söyleniyordu. Böylece durumu anlamış, kafalarındaki sorulara cevap bulmuşlardı. Canfede bütün kampların yerelerini biliyordu. Dört yıldır bölgenin alt yapı ve cephane işleriyle ilgileniyordu ve öyle görünüyordu ki herşeyi ele vermişti. Daha fazla bu zirvede, o taşın altında kalamazlardı. Nudem ve Hêvî'yi battaniyeye sarıp vedalaştılar ve taşın altında daha sağlam bir şekilde kaldırdılar. On bir gündür birlikteydiler, her gün belki Nudem ya da Hêvî uyanır umuduyla kalmışlardı. Şimdi ise ülkelerinin özgürlük kavgasında büyük zorluklar içinde ölümsüzleşen yoldaşlarını Katoların zirvesinde kara gömüyorladı. Yanlarında umutlarını, acılarını, özlemlerini ve anılarını taşıyacak, bunları kendilerine ekleyerek yaşayacaklardı.

Tipi, kar göz açtırmıyordu. Ancak on sekiz gün geçmesine rağmen düşman geri çekilmiyordu. Demek ki bu kalıcı bir planlamaydı. İşgale dayalı bir operasyondu. Daha fazla o zirvede kalmaları hepsinin, bünyelerinin durumuna göre sırasıyla ölmesi demekti. Her yer bembeyazdı. En ufak bir hareket karın dümdüz kıldığı bu sırtlarda fark edilirdi. Onlarca termal, kamera, binlerce göz bu sırtları tarıyordu. Ancak ne yapıp edip aşağılara, Elkê vadisine inmeliydiler. Tek yol Xirabbajêr hattıydı. Daha aşağılarda, karın bittiği yerlerde bir yol, bir çare bulunabilirdi. Böylece karanlık basar basmaz, bazen de karın yağdığı, fırtınaların görüşü kapattığı anlarda aşağılara doğru ilerleyip Xirabbajêri geçip Geznax ormanlarına vardılar. Buralarda kar yoktu. Fırtına yoktu. Havalar sıcaktı. Ancak hepsinin ayakları, elleri, yüzleri yanmış, bunca gün hemen hemen aç-susuz olmaları onları bir hayalete çevirmişti. Yardıma, en azından erzaka, sargı bezlerine, yanık merhemlerine ihtiyaçları vardı.

Ezda Şax, Nudem Mako, Evrim Amed bölgenin eski-tecrübeli gerillalarıydı. Vadiyi, vadi insanlarını tanıyorlardı. Bir yolunu bulmaları zor olsa da imkânsız değildi. Biraz yardım alıp birkaç gün burada kaldıktan sonra durumun riskli olduğunu düşünerek kendilerini daha aşağıya, bir sonraki köyün ormanına bıraktılar. Burada kaldıkları ikinci günün akşamında Ciwana ansızın kaybolup ihanete gidince yeniden zorlu bir sürece girdiler.

Bitkin halleriyle çok fazla uzaklaşma şansları yoktu. Biraz yer değiştirip ağaç altlarında gizlendiler. Gizlenmeleriyle askerlerin gelmesi bir olmuş, arazide yoğun taramalarla aramalar başlamıştı. Ciwana'nın verdiği bilgilere göre bu yorgun, yaralı, bitkin gerillalar çatışamazdı, rahatlıkla elle de yakalanabilirlerdi. Yine de asker etrafını tarayarak arıyordu. Zira gerillanın özellikle de kadın gerillaların zorluklara dayanma gücünü, sıkıştıklarında

bombalarının birini işgalcilerde, diğerini kendilerinde nasıl patlattıklarını biliyorlardı. Ancak Ciwana onlarda bomba olmadığını da söylemiş olmalıydı. Peki ne içindi bu kadar tantana? Saatlerce aramışlar, tüm çalıları, ağaçları kontrol etmişler yakın köy evlerini aramış, insanları işkencelerden geçirmiş, kadınları soyarak tecavüzle tehdit etmiş, erkekleri tutuklayıp götürmüş ancak arazide neredeyse bir adım mesafede yakınlaştıkları gerillaları bulamamış, başka yerlere gittiklerine kanaat getirerek geri çekilmişlerdi.

Askerler geri çekildikten hemen sonra Ezda, Evrim, Nudem alanı tanıma avantajlarına dayanarak bir yer bulmuşlardı. Sekiz kadın gerilla bulunan bu yerde Elkêli yurtseverlerin de yardımıyla uzun süre tedavi olmuş, beslenmiş, yürüyebilecek enerjiyi toplayınca da başka alanlardaki arkadaşlarına ulaşmışlardı. Bu sekiz gerilladan Tolhildan Goyî, Nujîyan Batman, Rêvan Efrîn, Vejîn Amed uzun süreli tedaviye gitmiş; Ezda Van, Evrim Amed, Nudem Rojhılat, Delîla Şırnak ise Kato bölgesine dönmüşlerdi.

Genç ama muhteşem iradeli kadın gerillalar Ezda, Nudem, Evrim, Delîla Katolara yeniden ulaştıklarında Haziran başıydı. Saha komutanlığından Masîro Gewda ve Hizan iki takımlık güçle Kato Jîrka operasyonuna müdahale etme amacıyla Tehtereşê alanındaydı. Mayıs ayının başından beri eylem halindeydiler. Bir yandan işgalcilerin üzerine sızma, suikast, sabotaj tarzlı eylemler yapılmış öte yandan kamplarda mahsur halde kalan gerillaların bir kısmına ulaşılıp düşman içinden çıkarılmış, kayıp olanların bulunması içinse çok yönlü faaliyetler başlatılmıştı.

Kato Jîrka operasyonundaki işgalcilere ilk darbeyi saha hareketli takımlarından oluşturulmuş beş kişilik bir birim yapmıştı. Üç kişi saldırı, iki kişi yakın savunma olacak şekilde kendilerini örgütleyen birimin komutanı Masîro Pencevîniydi. Yanında Serhat Colemerg ve Serxwebun Qamişlo vardı. Yakın savunmada Göksu Sêrt ve Kendal Êlih yer alıyordu. Göksu BKC silahını, Kendal B7 silahını kullanıyordu, diğerleri M16 ve kaleşnikof. Eylem Karçanê tepesindeki işgalciler üzerineydi. Burada JÖH ve PÖH'çülerden oluşan kalabalık bir birlik vardı. Tabi diğer tepelerde olduğu gibi burada da ön ve riskli mevzileri korucular tutuyordu.

Tepe Karçanê köyünün yukarısındaki dağın en hâkim zirvesindeydi. Yan tarafında Gezdax köyü vardı. Katoyu işgal eden düşmanın mevzilenmesine göre Karçanê tepesi diğer tepelere göre daha arkada bir tepeydi. Arkadalardaki tüm birlikler gibi bu tepedeki birlik te önlerindeki asker mevzilerinin çokluğundan dolayı kendilerini güvende hissediyorlardı. Onlara göre önden saldırı olurdu, dolayısıyla önler aşılarak arkadaki tepelere ulaşılamazdı. Oysa gerilla her zaman düşmanın en rahat olduğu, dolayısıyla en gafil olduğu yere eylem yapardı; öte yandan öndeki asker yoğunluğuyla arkadaki arasındaki farkı bilerek planlamalarını geliştirirdi.

Hayatı savaşta geçmiş, Kürdistan'ın ayak basmadık dağını bırakmamış, yaratıcı taktikler, sürpriz eylemlerle tanınmış saha komutanı Masîro Gewda'nın planladığı Karçanê tepe eylemi de her anlamda başarılı olmaya göre planlanmış, tüm detaylar hesaplanmış, hata ve başarısızlık payı bırakılmamıştı. Her şey başarıya göre planlanmıştı. İşgalci güçlere daha en baştan şok yaşatılmalıydı ki herşeyin öyle propaganda ettikleri gibi kolay olmadığını görsünlerdi. Eylem diğer yapılacaklar için bir mesaj olarak da planlanmıştı. Öte yandan eylem yapılacak tepe sadece Mezra, Geznax, Germav köyleriyle komşu Karçanê köylülerini değil tam karşısında olduğu Elkê ilçesini de canlı yayında olmuşçasına etkileyecek, düşmanın halkı demoralize etme faaliyetlerine darbe vuracak, halka 'direnmeye devam edin biz burdayız' mesajı verecekti.

Keşifler yapılmış, detaylar netleştirilmiş, nereden gidileceği, kimin hangi mevziyi vuracağı, yakın savunmanın nerede duracağı ve nereden nasıl geri çekileceği netleştirilmişti. Gizli, hızlı ve atik olunacak en başarılı sonuçla dönülecekti. Eylem grubunun tek kadın üyesi Göksu Sêrt bütün koçer atikliğiyle işlerin içindeydi. Pêncevînli Masîro savaşta oldukça tecrübeliydi. Colemergli Serhat alanı çok iyi tanıyordu. Eylem günü her şey bekledikleri gibi gitmiş en ufak bir aksilik çıkmamış, Karçanê köyünün olduğu taraftan tepeye yaklaşılmış yakın mesafeye geldikten sonra Göksu BKC'siyle pozisyonunu almış, Kendal Êlih B7 siyle hemen onun yanında mevzilenmiş, Masîro Pêncevin, Serhat Colemerg ve Serxwebun Qamişlo şimşek gibi asker mevzilerine dalmış böylece eylem başlamıştı.

Saldırı grubu el bombaları ve ferdi silahlarla mevzileri tek tek imha ederken Göksu ve Kendal diğer mevzileri büyük bir ateş üstünlüğüyle etkisiz hale getirmişti. Kendal hiçbir güllesini boşa atmamıştı. Her güllesi bir mevziyi bulmuş ve yok etmişti. Zaten B7 söz konusu olduğunda her eylem grubunun vazgeçilmezi genç yaştaki Kendal'di.

Kendal, Êlih'ın Beşîrî ilçesine bağlı bir köydendi. Çobanlık yaparak büyümüştü. Köyleri hiçbir dönem gerillayla bağlantı kurmamış ancak korucu da olmamış kendi halinde bir akraba çevresinden oluşmuştu. Kendal buna rağmen genç yaşında akrabalarından birkaç kişiyi de alarak gerillaya katılmıştı. Fiziği güçlüydü. Orta otomatik branşında yetkindi. Arazide inisiyatifli, savaşta cesaretli, fedakarlıkta birinciydi. Bütün hayali bir grup gerillayla köylerinin de içinde olduğu Beşîrî ovasını gerillaya açmak, oralarda gerillacılık yapıp gençlerin hepsini mücadeye katmaktı. Silahına hakimiyeti, arazi bilgisi, savaştaki cesareti nedeniyle kısa sürede Botan'da herkesçe tanınan, sevilen biri haline gelmişti. Şimdi Karçanê eyleminde de Kendal neredeyse saldırı grubundan daha fazla mevzi imha etmişti. Altı güllesinin her biri bir mevziyi

bulmuş, yerle bir etmişti. Gülleleri bitince de kaleşnikofuyla saldırıdaki arkadaşlarını savunmaya devam etmişti.

Göksu Sêrt bir yıldır Botan'daydı. Hareketli kadın takımının tim komutanıydı. O da orta otomatik silahlarda uzmandı. Eyleme BKC silahıyla katılmış biri iki yüzlük diğirleri yüzlük beş zinciri mermilerle doldurup yedek mermilerle birlikte çantasına koymuştu. Silahını uzmanca kullanıyordu. Ateş üstünlüğü temelinde seri kullanmanın yanında kaçan bir işgalciyi gördüğünde de suikast biçiminde silahını kullanmaktaydı. Karçanê eyleminde silahını öyle etkili kullanmıştı ki saldırı grubu çok rahat bir şekilde ilerlemiş eylemden sonra da 'heval Göksu eylemin saldırı grubu biz değildik sendin. Malxirap bize bir şey bırakmadın ki? Valla sen BKC'ci olarak eylemlere böyle katılırsan çocuklar bile saldırıya gidip bu işgalcileri bozguna uğratabilir' demişlerdi. Gerçekten de Göksu saldırı grubununun işini çok kolaylaştırmış neredeyse onlara iş bırakmamıştı.

Elbette Masîro Pencevînî komutasındaki saldırı grubunun hızlı ve etkili vuruşları kısa süre içinde tepenin düşmesini sağlamıştı. JÖH ve PÖH'çüler neredeyse direnmemiş, daha ilk andan paniklemeye ve kaçışmaya başlamışlardı. Bir PÖH'çü Marîso Pêncevînîn ayaklarına sarılmış 'abi beni vurma kurbanın olayım' demiş Masîro bozuk Türkçesiyle 'burade ne eşın var. Qaç gıt' demiş gerçekten de silahsız şekilde kaçmaya çalışan özel harekatçı polise karışmamıştı.

Tepenin direnen tek mevzisi korucu mevzisiydi. Israrlı ve inatçı bir şekilde kendini savunuyor BKC silahını etkili kullanıyor bir yandan da kaçan ya da panikleyen JÖH ve PÖH'çülere 'ulan şerefsizler niye kaçıyorsunuz. Ulan namussuzlar kaçmayın, çatışın' deyip durmuştu. Korucu mevzisi hâkim bir yerdeydi ve saldırı grubu onun altında kaldığı için vuruşlarında etkili olamıyorlardı. Saldırı grubunun menzilinde olduğu için Göksu da vuramıyordu. Bundan dolayı halk ve devrim düşmanı korucu imha edilemiyordu. Masîro Pencevînî inat etmişti bu halk düşmanını cezalandırmadan tepeden ayrılmayacaktı. Ulaşmak, yok etmek için mevzinin sağından, solundan vuruyor ancak altta kaldığından isabet ettiremiyordu. Serhat Colemerg hızla Masîro'ya yakınlaşıp 'heval diğer mevzilerin hepsi imha oldu. Onunla uğraşıp zaman kaybetmeyelim. Birazdan kobralar gelir biz kaldırabildiğimiz silahları alıp gidelim' demiş ancak Masîro 'heval Serhat görmüyormusun bütün işgalciler öldüler, yaralandılar ya da kaçtılar ama bu hain korucu bizi vurmaya devam ediyor. Üstelik işgalcilere korkmayın, vurun diye bağırıp duruyor. Bunu öldürmemiz bütün işgalcileri imha etmemizden daha farz bir görevdir. Bu şerefsizler olmazsa işgalciler burada hiç tutunamaz' diyerek korucu mevzisini vurmaya devam etmişti.

Eylem zamanının uzamasından endişeye kapılan Serxwebun Qamişlo da yanlarına gelmiş 'heval artık gidelim. Bu hainle uğraşırsak buradan çıkamayız. Ben bu bora silahını aldım. Siz de bir şeyler alın çıkalım' demiş böylece Masîro Pêncevînî yoldaşlarının ısrarı üzerine mecburen geri çekilme pozisyonuna geçmişti.

Beş arkadaş kaldırdıkları silahlarla geride 12 işgalci cenazesi ve onlarca yaralı bırakarak epey uzaklaştıktan sonra atak tipi helikopterlerin sesi duyulmaya başlanmıştı. Ancak eylem bitmiş, başarıyla sonuçlanmıştı. Onlar sağlamdaydı ve ne atak, ne İHA-SİHA ne de F16 bir şey yapamazdı. Araziye indirilen askerler ise eli boş dönmeye mahkumdu.

Hızlı ve cesaretli olanlar şimşek çarpması gibi vurmuş ve ortadan kaybolmuşlardı. Bu işin kanunu buydu. Yaratıcı olan, amacı daha büyük daha kutsal olan inanç ve cesaretiyle kazanmıştı. Böylece gerilla ve Türk ordusu düellosunda mağlup taraf bir kez daha belli olmuştu. Süleyman Soysuz'un özel savaş ekibiyle selfi çektirdiği ve hiçbir gerillanın kalmadığını iddia ettiği Katolarda on beş dakika içinde bir birlikleri imha edilip güvenlik tepeleri düşürülmüştü. Öyle ki bu tepe en korunaklı olduğu düşünülen yerdeydi. Elkê halkı ve çevre köyler eylemi heyecanla ve naklen izlemiş, şahitlik etmiş büyük moral almışlardı. Gerillalar on iki işgalci öldürdüklerini üç silah kaldırdıklarını açıklamışlardı ancak halk onlara haber göndermiş ve on yedi işgalcinin cenazesinin morga kaldırıldığını söylemişlerdi. Demek ki yaralı olanlardan beşi daha sonra ölmüşlerdi.

O günlerde bir sürpriz de Kêla Memê güçlerinden gelmişti. Kato operasyonunu koordine eden Tümgeneral Aydoğan Aydın ve beraberindeki on iki kişi 31 Mayıs günü akşam saat 19:40'da helikopterinin düşmesi sonucu ölmüşlerdi. Haber o gün derîyê Qaçê alanında bulunan Kêla Memê bölge gücünü sevince boğmuştu. Bölge komutanı Brusk Timokî heyecanla orada bulunan saha komutanı Masîro Gewda ve Hizan'ın yanına gitmiş "iki arkadaş on gündür Sêgîrkê boğazında helikopter pususundaydı. Sêgîrkêden kalkan ya da Şırnaktan Kato Jîrka'ya geçmek için gelen helikopterlerden birini suikast edeceklerdi. Helikopter onların pusu attığı yerde düşmüş. Daha bizimle bağlağtıya geçmediler ama onların eylemi olduğu kesindir. Birkaç günde buraya ulaşırlar. Oltalarına büyük balık düşmüş demekki. Vay be! Sonunda Kato işgalinin intikamını Kêla Memê bölgesi olarak aldık. Mazlum onlar gelsin onları özel olarak kutlayacağız" dedi gururla.

Masîro ve Hizan durumu basından duydukları kadarıyla değerlendirdikten sonra Masîro, "biraz daha bekleyip anlayalım. Durumu netleştirmeden de merkez karargâha tekmil vermeyelim. Bu helikopterde hepsi üst düzey on üç subay varmış. Bu kadar üst düzeyde subay niçin aynı helikoptere binmiş ki? Bir tüm general, iki albay, iki yarbay, bir binbaşı, üç yüzbaşı birlikte operasyon

bölgesine neden gitsin?! Bizimkiler yapmışsa çok büyük bir eylemdir. Umarım da öyledir" demişti. Masîro sağlamcı bir komutandı. Savaş kurallarına bağlıydı. Çok büyük bir olay da olsa netleştirmeden tekmil vermemeyi ilke haline getirmişti. Onun gerilla hayatında büyük eylemler, büyük başarılar oldukça fazlaydı. Daha önceki yıl Kobanî zaferinin komutanlığını yapmış, DAİŞ'i yenilgiye uğrattıktan sonra herkes başarıyla coşarken o asıl kahraman olmasına rağmen kendini hiç açığa vurmadan sessiz sedasız Botan'a yol almış, Şırnak şehir direnişine destek olmak için Botan-Besta gerillasını harekete geçirmişti. Yersiz heyecanlara kapılmak, başkalarının emeği üzerinden başarı devşirmek, popülizm peşinde koşmak ona göre işler değildi. 1987'den beri gerillaydı. Hayatının sadece on iki yılını evinde ailesiyle birlikte geçirmişti. Çok genç yaşta gerillaya katılmış ve hayatı boyunca gerillacılık yapmıştı. PKK öncülüklü gerillacılığın her aşamasına tanık olmuştu. Savaşçılıktan manga komutanlığına geçişi yıllar önce henüz çok gençken gelişmiş, emeğiyle takım, bölük, tabur, bölge, eyalat, saha komutanlıkları görevlerine terfi etmişti. Buna rağmen gerekmedikçe ne savaş tecrübesiyle ne de askeri misyonlarıyla kendini belli ettirmemeyi terbiye edinmiş, her konuda herkesten fikir alan, danışan, öğrenmeyi esas alan alçak gönüllülüğü karekter edinmişti.

Hizan'ın "Mazlum ve grubunun bu helikopteri düşürdüğü kesin. Biz tekmil vermesek de merkez karargâh bize sorar. Bu yüzden tekmil versek iyi olabilir" yaklaşımına "doğru söylüyorsun heval. Büyük bir olay olduğu için herkes gibi merkez karargahımız da hatta bütün örgütümüz de merakla tekmilimizi bekliyordur ama daha sonra boşa çıkmamak için Mazlumların bize ulaşıp kesin sonucu aktarmalarını beklememiz önemlidir" demişti. Masîro'nun kafasındaki çelişki bu kadar üst düzey subayın bir helikoptere bindirilmiş olmasının mantıklı olmamasıydı. Türk devletinin helikopter sorunu yoktu ve bir hava filosu oluşturmaları hiç de zor olmazdı. O halde neden böyle bir aktarım planlamışlardı? Mazlum ve grubunun kendilerine ulaşmasına kadar geçen üç günlük süreçte Masîro bu konuya kafasını yorup durmuştu. Bu arada merkez karargâh saha komutanlığından olayla ilgileri olup olmadığını yani olayın eylem olup olmadığını sormuş, komutanlık bir birimlerinin olayın yaşandığı bölgede helikopter pususunda olduğunu ancak henüz kendilerine ulaşmadıklarını, ulaştıklarında kesin bilgi verebileceklerini belirtmişti.

Mazlum ve grubu ulaştığında da belirsizlik devam etmişti. Zira Mazlum üç yüz metreden BKC ve suikast silahıyla helikopteri vurduklarını ancak helikopterin patlayarak düştüğünü yani başka bir nedenin de olması gerektiğini belirtmişti. Böylece merkez karargâha kesin bir tekmil verilmemiş sadece 'bizim eylem timlerimiz de söz konusu alanda varlardı' demekle yetinmişlerdi. Olayın devletin kendi içinden boyutları olduğuna dair gerillanın tahminleri olsa da sonuçta Kato operasyonunun koordinesinin imha edilmiş

olması büyük bir olaydı ve coşkulu bir moralle karşılanmıştı. Hizan da herkes gibi morallenmenin yanı sıra Masîro Gewda'nın sonradan boşa çıkmama ve örgütün prestijine zarar vermeme adına kesin tekmil alma tutumundaki devrimci sorumluluğunu yine askeri mantığındaki derinliği hayranlıkla tecrübe etmiş, önemli sonuçlar çıkarmıştı. Savaş gerçekten çok farklı bir alandı ve her konuda güçlü sezgiler, derin bilinç, bilimsel kuşkular gerektirirdi.

İşte bu büyük olayın ya da eylemin biraz ertesinde gelmişlerdi Ezda, Evrim, Nudem ve Delîla. Büyük zorluklardan geçerek yaşamayı başarmış bu dört genç gerillayı karşılarken Hizan sonsuz gururlanmış, bir o kadar acı çekmiş, duygulanmıştı. Evrim dakikalarca Hizan'a sarılı kalmış, tir tir titremiş, hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Ezda, Delîla, Nudem, Evrim Hizan'ın operasyondan önce tanıdığı arkadaşları değildi artık. O genç ve henüz yeni gerilların yerini olgunlaşmış, tecrübelenmiş gerillalar almıştı. Böyle olması normaldi zira mahşeri zamanlardan, insanlığın daha önce yaşamadığı koşullardan geçmişlerdi. Bu genç gerillalar nasıl kamp baskını yediklerini, altı gün nasıl düşmanla iç içe kampta kaldıklarını, nasıl çıktıklarını, Nudem ve Hêvi'nin nasıl şehit düştüklerini, Elkê vadisine nasıl indiklerini, halkın yardımlarını ve nasıl arkadaşlara ulaştıklarını tüm detaylarıyla anlatmışlardı. Nudem Elbistanla Hizan'ın uzun yıllara dayalı arkadaşlığını bildiklerinden en çok da Nudem'in şahadetini anlatırken zorlanmış, sağlam getiremedikleri için mahçubiyetlerini dile getirmişlerdi. Hizan Evrim'e sarılırken kendisini Nudem'e sarılmış gibi hissetmişti. O titremeler Nudem'in üşüyen bedeninin titremeleriydi sanki, o hıçkırıklar Nudem'in acılarının paylaşımıydı sanki.

İnsan iradesinin sınırının olmadığı bu kadınlar şahsında bir kez daha ispatlanmıştı. Evrim, Delîla, Ezda 18-20 yaş arası birkaç yıllık gerillalardı. Her üçü de Botan'da gerillaya katılmış, örgüt merkezlerini görmemiş, akademik eğitimlerden geçmemişlerdi. Evrim kısacık boyu, çelimsiz zayıf bedeniyle normal yerlerde bile zorlanabilir yapıdaydı. Ancak bu mahşeri koşullardan, cehennemden bin kat ağır zorluklardan geçmeyi başarmışlardı. Hayat onları tarihin en ağır sınavından geçirerek ödüllendirmişti. Üstelik tedavi istemeden, dinlenme talep etmeden bir ay sonra illa da eylem diyerek görev başındaydılar. Her üçü de Hizan'a Katolara, operasyon bölgesine sızabileceklerini, içerde kalan arkadaşlarının durumlarını netleştirebileceklerini, bunun için kendilerine inisiyatif verilmesini dayatıp durmuşlardı. Hizan bu işleri başka arkadaşlarıyla yaptıklarını, kendilerinin daha rahat işlerle ilgilenmelerini söyledikçe de kızıyor, kabullenemiyorlardı. İşgalcilere kinle-öfkeyle doluydular. Hainleri nefretle hatırlıyorlardı. Bedenlerini Kato zirvelerinde kara gömdükleri Nudem ve Hêvi'yi acıyla, özlemle, aşkla anıyorlardı. Bu onların güç kaynaklarıydı. Bütün zamanlardan

daha fazla başarıya kilitlenmişlerdi. Daha güçlüydüler. Savaşma gerekçeleri yüz kat, bin kat artmıştı. Her biri yoğunlaşmış kin ve öfkeyle her hedefe ulaşabilecek netlikteydi. Delîla Besta gücüydü. Kış sürecini geçirsin diye Katolara gönderilmişti. Şimdi de alanına gidip çalışmalara katılmak için yanıp tutuşuyordu.

Bu grup Hizan'ın bulunduğu yere ulaşıncaya kadar on bir erkek gerillanın kaldığı kamptakiler de çıkmayı başarmıştı. Bu kamptaki erkek gerillaları kurtarmak için dışarıdan bir gerilla düşman içinden sızarak kampa girmiş, öncülük yaparak tek tek hepsini gizli geçitlerden çıkarmıştı. Gelenlerle tartışılmış, ilgilenilmiş çalışmalara dahil edilmişlerdi. Bu grubun bulunduğu kampın etrafı sarılmış, kapılara jetlerden kazanlar, roketler atılmış ancak içeriye girilmemişti. İçerdeki gerillalar çıkmayı denemiş ancak dışarıyı ve düşmanın mevzilenme biçimini görüp netleştiremedikleri için harekete geçme inisiyatifi geliştirememişlerdi. İçeride mahsur kalan on bir kişilik grubun komutanları Ronî Mamxurî ile Şoreş Beytüşebap'tı. Her ikisi de tecrübeliydi ancak kamp etrafındaki düşman mevzilenmesini ve yoğunluğunu netleştiremedikleri için içerden çıkamıyorlardı. Bu yüzden dışarıdan yardım istemişlerdi. Böylece Masîro Gewda Ferhat'ı bu işle görevlendirmişti. Yıllarını Katolarda geçiren, deneyimli, cesaretli Ferhat Mamxorî tek başına operasyon alanına girip, düşman içinden sızarak kampa ulaşmayı başarmıştı.

Ferhat Mamxorî 2017 sonbahar Besta operasyonlarında hava saldırısıyla şehit düşecekti. Uzun yılları Botan'da geçmiş, büyük emekler vermiş, sayısız eylemde yer almıştı. Değerleri korumasıyla, emeğiyle, sorumluluk duygusuyla tanınmış, sevilmiş, gurur kaynağı olmuştu. Ağır silahlarda uzmandı. İyi bir komutan, güçlü bir militan, her şeyiyle güvenilir gerçek bir yoldaştı. Zor anların insanıydı. Nerde boşluk varsa oraya hızır gibi yetişir, tamamlardı. Herkes onu bölgesinden, takımından, birliğinden, ekibinden görür, ciddiye alır, sahiplenirdi. Gidemeyeceği görev, yapamayacağı iş yoktu. Kendi hatasından dolayı değil yoldaşlarının hatalarından dolayı şehit düşebileceğini öngörür, söylerdi. Zira o her konuda disiplinli, tedbirli, mantıklıydı. Savaş öyle bir alandır ki, bazen kendini kurtarabilecekken de yoldaşlarınla aynı kaderi paylaşmayı tercih edersin. Yanlışı görürsün, ne yapılması gerektiğini bilirsin ama çevreni, arkadaşlarını bir türlü ikna edememişsen harekete geçemezsin. Yani sonunda olacakları bilirsin ama arkadaşlarını ikna edemeyip götüremiyorsan senin tek başına gitmenin hiçbir anlamı olmadığını bilirsin. Arkadaşların olacakları bilmeden, tahmin etmeden hayatın normal akışı içindeyken sen olacakları adın gibi bilerek beklersin. Hizan bunu en son 8 Haziran Besta baskınında yaşamıştı, iyi biliyordu nasıl bir şey olduğunu. Ferhat Mamxorî'nin şahadet biçimi de böyleydi. Hayatı her an onun inisiyatifinde kalsa hiçbir güç onu şehit düşüremezdi.

Ferhat Mamxorî'nin kuşatma içindeki kamptan çıkardığı gerillalarda ulaşınca içerde on kadın, beş erkek gerilla kalmış oluyordu. Her iki kampın üzerinde de asker çadırları kurulmuş, alan sıkı denetime alınmıştı. Raperîn Amed'in sorumlu olduğu kadın kampında onunla birlikte yedi kadın gerilla vardı. Ancak Tolhıldan Goyî'nin kampından Xwînda, Zinarîn, Zîlan da Raperîn'in kampına giderlerken çatışmaya girmişlerdi. Düşman basını üç kadın gerillayı öldürdüğüne dair bir haberi henüz yayınlatmamıştı. O halde yaşıyor da olabilirlerdi. Ya düşmandan önce Raperîn'in kampına ulaşmışlardı, onlarla birlikteydiler ya da başka bir yerde saklanıyorlardı. Bu şekilde durumları netleştirilemeyen kadın gerillalar on kişi oluyordu.

Şoreş Salmas'ın sorumluluğundaki kampta ise Şoreş'le birlikte beş erkek gerilla kalmışlardı. Burası aslında bir kış kampı değildi. Baharda girdikleri bir yerdi. Bu kamp Kato'nun en büyük kamplarından biriydi. Düşman dahil herkesçe bilinirdi. Sayısız kez uçaklarla vurulmuştu. Hizan'ın Katolarda olduğu 2015 yazında da iki günde bir savaş uçakları buraya kazanlar, roketler atardı. Dışarıda yapılan hiçbir saldırı içeriyi etkilemezdi. İçerde günlerce çatışmaya müsait koridorlar, geçitler vardı. Dört tarafa açılan kapılarıyla meşhurdu. İçinden derecik geçerdi. Bunları bilmenin etkisiyle düşman dört kapıyı da tutmuş, üzerinde karakol kurmuş, kırıcılarla her gün delip içeriye yüksek dozda patlayıcılar atıyordu. Kapılar havadan roketler, kazanlarla vurulmuş, kepçeler taşlarla, molozlarla kapatmıştı. Hizan ve arkadaşları bu kamptaki gelişmeleri, düşman faaliyetlerini keşfediyor, içerdeki beş arkadaşlarını nasıl çıkarabileceklerine dair planlamalar yapıyorlardı. Raperîn Amed'in kampına ise tüm girişimlerine rağmen bir türlü ulaşamıyorlardı. Kamp alanına birkaç çember atılmıştı. Arazi orada açıktı, gerilla bir yere kadar gidebiliyor ondan sonra ilerleyemiyor, geri dönmek zorunda kalıyordu. Bu kampın durumu bir türlü netleştirilemiyordu.

Mevcut haliyle operasyon boşa çıkarılmıştı. Dört kamp baskınına rağmen o ana kadar Nudem ve Hêvî dışında şehit verilmemişti. Bunlar da baskın sırasında ya da çatışmalarda değil karda donarak yaşanmış şahadetlerdi. İki kamp zor da olsa baskınlardan kurtulmayı başarmıştı. Kalan iki kampın ise akıbetleri henüz belli değildi. Kurtulma imkanları da vardı.

Karçanê tepesine yapılan eylemden sonra eylem faaliyetlerine geçici olarak ara verilmişti. Ara verilmişti zira eylem düşman hareketliliğine, İHA yoğunluğuna neden oluyor bu da içeride mahsur kalan gerillalara dair arama çalışmalarını zorlaştırıyordu. Kamplarda mahsur kalanlar olmasaydı her gün eylem yapılabilir, Katolara çıkan işgalciler hüsrana uğratılabilirdi. İçerde mahsur kalan arkadaşları gerillanın bir anlamda da elini kolunu bağlıyordu. Zira öncelik içerdekileri kurtarmayı gerektiriyordu. Bir yoldaşlarını kurtarma yüz işgalciyi öldürmekten daha önemliydi gerilla için. İkisini birden yapmak

alanda İHA yoğunluğuna, operasyonel hareketliliğe yol açtığından kamplara sızmak daha da riskli hale geliyor hatta olanaksızlaşıyordu. Bu yüzden birinin öncelikli kılınması zorunluydu ki bu da elbette baskın yemiş yoldaşlarına ulaşmak olabilirdi ancak.

O ana kadar tek bir gerilla şehit edemedikleri halde, hain Canfeda'nın gösterdiği kampları basmış yine yerleri gösterilen boş kamplara girilmiş, bazı cephaneler ele geçirilmiş olduğu için özel savaş kirli propagandalarla Kato operasyonunu şişire şişire kamuoyuna yansıtıyor, ikinci Kıbrıs işgali gibi işliyordu. Kato işgali ihalesini alan iki çetebaşı yoğun teknik desteğiyle binlerce asker eşliğinde Katolarda özel savaşın propagandası amacıyla göstermelik basın açıklamaları yapıyor, selfi çektiriyorlardı.

Bir hainin ve Jirki işbirlikçilerinin sayesinde onlarca kobra-atak helikopteri, onlarca tank, yer kobrası, kepçe, kırıcı, obüs, A4 destekli binlerce askeri, JÖH, PÖH ve kontralarıyla T.C ordusu, güya ülkesinin sınırı içinde olan bir dağa çıkmış olmayı, nükleer güce sahip rakip bir ülkenin topraklarına girmiş gibi değerlendiriyor, propaganda ediyordu. Ve koskoca Türkiye'de bir akıllı çıkıp 'peki ama burası bizim kendi dağımız değil mi ki?' diye sormuyordu. Gerçeklerden bihaber Türkiye kamuoyu bu büyük aldatmaca karşısında şövenize ediliyor, özel-psikolojik savaş saldırılarıyla halk moralden düşürülmeye, kuşkular içinde sindirilmeye çalışılıyordu. Oysa Kato dağlarında JÖH'ün, PÖH'ün, askerin durumu perişandı. Onlarca İHA aralıksız dolaştırılmasına, her yere termal, dürbün, kamera yerleştirilmesine rağmen geceleri yerlerinden kımıldayamadıkları gibi gündüzleri de ancak Jîrkîli çeteler öncülük ederse arama taramaları geliştirebiliyorlardı. En çok da hain Canfeda'nın yardımıyla arazide hareket ediyorlardı. Bir kez daha netleşmişti ki ihanetçiler, işbirlikçiler olmazsa işgalciler bir hiçti. Daha kısa süre önce sadece beş gerillanın onbeş dakika içinde on iki JÖH'çü ve PÖH'çüyü öldürüp silah kaldırarak geri dönmeleri bunu yeniden göstermişti. Hem de Meydan Kolya'daki birlikleri geçerek, daha içerdeki Karçanê tepesine sızarak yapılmıştı eylem. Eylem komutanı Masîro Pencevînî PÖH'çülerin ağlamalarını, bağırmalarını, 'abi bizi öldürmeyin' sözlerini anlatırken hayretler içindeydi. "Bunları buralara niye getirmişler anlayamadım. PÖH'çüler hiç karşılık veremeden korkup kaçıyorlardı. Doğrusu acıdım onlara. Karşı koyanlar hain korucuların mevzileriydi. Bir korucu kaçan PÖH'çülere bağırıyor, 'şerefsizler kaçmayın, çatışın' diye cesaretlendirmeye çalışıyordu. Anlıyordum ki heval Hizan, bu işbirlikçi hainler olmazsa işgalciler hiçbir şey yapamaz. Bence işgalcilerle uğraşmayı bırakalım, işbirlikçilerin köylerine, evlerine saldıralım heval" demişti. Güney Kürdistan'ın Pencevîni bölgesinden olan, Kürtlük bilinci, yurtseverlik duyguları çok güçlü Masîro Soran yakıcı bir gerçeği bir de eylem

anında tespit etmiş, üzülmüş, hayıflanmıştı. Ve ne acıdır ki aynı yılın 16 Ağustos'unda Navyana Şêx karakoluna yapılan eylemin geri çekilmesinde çoban kılıklı bir korucu tarafından arkadan vurularak şehit edilecekti Masîro. Doğru söylemişti. Belki de işgalcilerden önce işbirlikçilerle uğraşılmalıydı. Kürdistan'da hain-işbirlikçi bırakılmamalıydı. O zaman hiçbir işgalci güç, hiçbir yabancı yönetim, faşist iktidar ülkemizde yaşama imkânı bulamazdı. Bu kesindi.

İçerdeki iki kampa ulaşamamak, arkadaşlarının durumlarını netleştirememek Hizan ve arkadaşları için dayanılmaz bir acıydı. Saha'dan Kato operasyonuna gelen kadınlı erkekli gerillalar, Kato'da baskın yiyen kamplardan kurtulan gerillalar içerdeki arkadaşlarına ulaşmak için yirmi dört saat hareketteydi. Sadece onlar da değil Güney'den adeta uçarcasına yardıma gelen Tolhildan Mîks'in komutasındaki gerillalar da alana ulaşır ulaşmaz harekete geçmişlerdi. Tolhildan ve grubu sekiz günlük yürüyüşle Güney'den Kato'ya ulaştıklarında Hizan dahil Katolardaki gerillalar büyük moral almışlardı. Tolhildan daha yemek yiyip çay içmeden, yorgunluğuna aldırış etmeden, "Heval Hizan, daha önce yıllarca Katolarda, Elkê vadisinde kaldım. Buralar benden sorulur. Hiç beklemeden içeri geçeyim. Yanıma üç arkadaş verin. Atik, alanı tanıyan arkadaşlar olsunlar. Xirabbajêr'den Katoların iç tarafına sızarız. Raperin arkadaşın kampına ne yapar eder ulaşırız. Fırsat buldukça da eylem yaparız. Yani içerde, düşmanla iç içe olur hem detayları anlar hem kamplara ulaşır hem de eylem yaparız. Ben bunun için geldim. Hazırım, hemen işe başlayabilirim" demişti. Hizan bu profesyonel mantık, militan ruh, cesur yürek, zorluklarla alay eden irade karşısında hayranlıkla dolmuş, gururlanmıştı. Ve Tolhildan iki gün içinde grubunu alarak gitmişti.

Tolhildan 2014 yılında Kobanî savaşına katılmak için örgütten habersiz Katolardan firar etmiş, Kobanî'ye geçmişti. Kobanî savaşı bittikten sonra örgüt merkezine gitmiş, Katolardan izinsiz ayrılıp iç firar yaptığı için öz eleştirisini vermiş, eğitim görmüş, tabur komutanı misyonuyla 2017 Haziran'ında yeniden Katolara gelmişti. Avareş başta olmak üzere Elkê alanında şehit düşen yoldaşlarına bağlılığın gereği, yine çok sevdiği Katoların işgal edilmiş olmasına duyduğu öfke sonucu uçarcasına gelmişti. Uzun boyu, öne doğru taradığı düz saçları, kahverengi gözleri, düzgün fiziği, cesaretli, çılgın karakteriyle ama en önemlisi de tüm bunları güvenilir, sevilir kılan parti kültürü, yoldaşlık ahlakıyla sürükleyici, çekici bir militandı. Yılın sonuna kadar durmadan koşturmuş, keşifler yapmış, eylem planlamaları geliştirmişti. İçeriye yaptığı sızmalarda bir türlü Raperîn Amed'in kampına ulaşamamıştı. Ekim ayında gerçekleştirdikleri kapsamlı bir eylemin saldırı grup sorumlusuyken aynı gruptan Sîdem Efrîn ile birlikte ardlarında yeri doldurulamaz büyük boşluklar bırakarak şehit düşecekti Tolhildan.

Hizan ve arkadaşları tüm girişimlerine rağmen her iki kampa da ulaşamamışlardı. Elli üç gündür işgal sürüyordu. Şimdiye kadar kurtulamamışlarsa her iki kamptaki arkadaşlarının da şehit olmuş olma ihtimalleri yüksekti. O gün Hizan, Vîyan, Ali Çiçek, Masîro Pencevîni bir kez daha keşfe gittiler. Grup öncüsü Masîro'ydu. Karanlıkta keşif yapacakları yere ulaşmış, yerleşmişlerdi. Havanın aydınlanmasıyla dürbünleri ellerine alıp Katoları, kampların yerlerini, Meydan Kolya'yı taradılar. Deriyê Berana, Deriyê Zerbîl, Deriyê Şekaluk kalabalık güçlerle tutulmuş, her birinde onlarca asker çadırı açılmıştı. Deriyê Zerbil de dev bir Erdoğan posteri asılmıştı. Ne kadar tuhaftı ne kadar basit, bayağıydı işgalciler.

Raperîn Amed ve grubunun kaldığı kampın etrafında asker yoğunluğu çok fazlaydı. Şoreş Salmas ve grubunun kaldığı Beytüşşebap kampının üstü dümdüz bir pist haline getirilmiş, onlarca zırhlı aracın olduğu bir garaja dönüştürülmüştü. Kepçeler, kırıcılar, kamyonlar durmadan çalışıyordu. Kapılar tümden kapatılmıştı. Gün boyu patlamalar hiç durmamıştı. Hizan, Masîro, Ali, Vîyan bir yandan nerelerden sızılabileceğini tartışmışlar, bir yandan da düşmanın nerelerde boşluk bıraktığını, zayıf kaldığını anlamaya çalışmışlardı. Warê Kurdo, Meydan Kolya'ya giden yolların, sırtların hepsi tutulmuştu. Hem zozanlar hem Katolar binlerce asker, korucuyla doldurulmuştu. Hizan Beytüşebap kampına yapılanlardan içerdeki beş arkadaşlarının şehit düştükleri kanaatine ulaşmıştı. Arkadaşlarına bu kanaatini söylemek istememiş ancak neredeyse emin olmuştu. Karanlık bastığında keşif yerinden ayrılıp Ali Çiçek'in takımının olduğu yere indiler. O gece orada kalıp, sabah takımla tartışmalar yaptılar, planlamalarını gözden geçirdiler. Akşam karanlığında oradan ayrılıp yola koyuldular.

Hizan yol boyunca Beytüşebap kampındaki Şoreş ve grubunu düşündü. Acaba nasıl şehit düşmüşlerdi? Ne kadar çatışmış, elli üç gün boyunca neler yaşamışlardı? Onlara ne olduğunu öğrenebilecekler miydi? Bu düşünceler içinde yorgun ve moralsiz bir şekilde sabaha doğru saha güçlerinin kaldığı yere ulaştılar. Arkadaşları onları sevinçle karşıladılar, müjdeleri vardı. Gelişmeleri öğrenen Hizan hayretler içindeydi, sevinçliydi, içi içine sığmıyordu. Bir mucizeydi ama Şoreş Salmas ve grubu Beytüşebap kampından kurtulup alana gelmişlerdi. Hizan heyecanla grubu görmeye gitmiş, hasretle Şoreş Salmas, Agir Şırnak, Devrim Şırnak'a sarılmış, kucaklamış, öpmüştü. Hizanların keşifte olduğu günün gecesinde vurup çıkmışlardı. Masîro tarafına gidip oradaki arkadaşlarını bulmuş, böylece Hizanların olduğu yere ulaşmışlardı.

Zayıflamışlardı, yüzlerinde, ellerinde yaralar, çizikler vardı. Renkleri ölü beyazıydı. Halsizliklerini morallerinin ardına gizleseler de gözle görülür düzeydeydi. Gruplarından Çekdar Amed içerde şehit düşmüş, Rêzan'ın durumu iyi olmadığı için Masîro alanındaki arkadaşlarının yanında

bırakmışlardı. Biraz dinlendikten sonra elli üç gün boyunca ne yaptıklarını, nasıl çıktıklarını anlatmaya başlamışlardı.

20 Nisan öğlene doğru kampın etrafı sarılmış, kapılar jetlerle vurulmuş. Ardından kobralar akşama kadar durmadan vurmuş, taramış. Her dört kapı da tutulduğundan içerden çıkamamışlar. İkinci gün yine teknikle durmadan vurmuşlar. Üçüncü gün Kato'ya bakan kapıdan içeri girmiş, el bombaları, bomba atarlar ve ferdi silahlarla önlerini tarayarak içeriyi kontrol etmeye çalışmışlar. Şoreş ve grubu içerde mevzilenip ses çıkarmadan beklemişler tam aralarına girdiklerinde taramışlar. Çatışma sonunda biri korucu iki kişi ölmüş, diğerleri gerisin geriye kaçmışlar. Ölen işgalcilerin üzerinden silah da kaldırılmış. Bundan sonra işgalciler içeri girmeyi hiç denememişler. Kapıların hepsine kepçelerle kaya, moloz yığmış tümden kapatılmışlar. Yukarıdan delicilerle delikler açıp buralardan içeriye dinamit, el bombası, kazan bombaları hatta kayalar atmışlar durmadan. Böylece her gün gün aşırı patlamalar yapılmış. Bu deliklerden içeriye alıcı gibi şeyler atıyorlarmış ve bu alıcılar yoluyla öksürük sesleri, yaşama dair belirtiler alınca daha da yoğun patlamalar yapıyorlarmış. Böylece yirmi gün geçmiş.

Yirminci günden sonra deliklerden içeriye kimyasal atmaya başlamışlar. Onlarca çeşit kimyasal ve zehirli gaz denemişler. Bazıları ten yakıyor. Bazıları gözleri, burnu şiddetli bir şekilde yakıyor, yaşartıyor; nefessiz bırakıyor, kalbi zorluyor, bayıltıyor…

Her kimyasal attıklarında kendilerini içerdeki büyük havuzların içine atıp öyle korunuyorlarmış. "Ölüyor ancak suda yeniden diriliyorduk her seferinde. Su bizi yeniden doğuruyordu. Böylece her gün birkaç kez boğularak, nefessiz kalarak, yanarak ölüyor, suya atladığımızda yeniden yeniden doğuyorduk. Meğer gerçekten de su hayatmış" diyerek açıklamışlardı durumu.

Kaldıkları bölmeleri ıslak battaniyelerle kapatmışlar, su dolu kapları bu bölmelerde hazır bulundurmuşlar. Bir ara düşman sessizleşmiş, belli ki alıcılardan ses alamamışlar, içerdekilerin öldüğüne kanaat getirmişler ya da taktik yapmışlar. Durumu anlamak için Şoreş ve Çekdar kapı deliklerinden dışarıyı keşfetmek için kapılardan birine yanaşmışlar. Burası suya uzakmış. Deliklerden görmüşler ki düşman yığınağı olduğu gibi devam ediyormuş. Dönmeye karar vermişler. Şoreş önden ilerliyormuş, Çekdar'la aralarında yirmi metre kadar varmış. Büyük ihtimalle alıcılar ayak seslerini iletmiş olmalıydı ki hem önlerine hem arkalarına hem de ortalarına kimyasal tüpler atılmış. Birden bedenleri, gözleri yanmaya, başları, damarları şişmeye, kalp atışları çıldırırcasına hızlanmaya başlamış. Şoreş ölüm noktasındayken suya yetişmiş ancak Çekdar daha uzakta olmanın ve bir de fenerini düşürüp karanlıkta kalmanın etkisiyle bir türlü yolunu bulup yetişememiş, on metre

kala yığılıp kalmış. Bedenlerine battaniye sarıp yanına yetişen arkadaşları Çekdar'ın bu dünyadan ayrıldığını netleştirmişler.

Baskının yirminci gününden itibaren aralıksız her gün birkaç seans olacak şekilde tam otuz üç gün boyunca içeriye kimyasal gazlar atılmış. Öte yandan açılan deliklerden durmadan patlayıcılar, taşlar atılmış. Ses alıcılarla ölmedikleri netleştikçe dozajlarını artırarak saldırılarını devam ettirmişler. İşgalciler öldürmekte, gerillalar yaşamakta hatta kurtulmakta ısrar etmiş. İşgalciler öldürmede kural tanımamış, gerillalar yaşamak için suya, ıslak battaniyelere, en önemlisi de PKK'li ruhlarına sarılmış.

Böylece kıran kırana savaşarak, direnerek elli üç gün geçmiş. Son birkaç gün yukarıdan daha büyük delikler açılmış. Belli ki farklı planları varmış. Bu durum üzerine Şoreş grubunu toplamış, "Bu gece çıkmazsak artık hiç çıkamayacağız demektir. Birkaç gündür kırıcılarla büyük delikler açıyorlar, bugün akşama doğru durdular. Planları her ne ise hazırlıklarını tamamladılar. Yarın hayata geçirecekler. Belki de bayıltıcı gazlar attıktan sonra gaz maskeli gruplar halatlara aşağı inip baygın durumumuzla bizi imha etmeye, ele geçirmeye çalışacaklar. O yüzden bekleyemeyiz. Cephanelerimizi, en çok da el bombası alıp Warê Kurdo'ya bakan kapıdan çıkalım. Ben inceledim. Taş, kaya doldurmuşlar fakat bazı boşluklar var, gevşekler. Dikkatli davranırsak bir kişinin sürünerek çıkacağı büyüklükte bir delik açabiliriz. Oradan çıkarız. Öleceksek de dışarıda çatışarak, işgalcilere bombalarımızı atarak, tarayarak şehit düşeriz. Belki de kurtulanlarımız olur. Gece karanlığında bunu yapabiliriz. Termallerden korunmak için tulumlarımızı ıslatıp üzerimize geçireceğiz. Çünkü hemen karşıda yani çıkacağımız kapıya bir termal ve A4 sabitlemişler. Askerlerin içinden sızacağız, çıkarken sese dikkat edip taş yuvarlamazsak gerisi kolay olur. Asla çıktığımızı tahmin etmezler, içlerinden rahatlıkla geçeriz. Koridora gireceğiz, virajı aşarsak hızla koşacağız. Planım bu. Bir şey söylüyor musunuz?" demiş, Devrim, Agir, Rêzan'da ona katılmışlar. Yanlarına en çok da el bombası almışlar, ne de olsa işgalcilerle iç içe geçeceklermiş ve bu onlar için iyi bir intikam fırsatıymış. Nereye atsalar birkaç kişi öldüreceklerini biliyorlarmış. Varsın ondan sonra şehit olsunlardı. Çatışarak şehit düşmekten daha anlamlı ne olabilir düşüncesindelermiş. Oradan çıkıp, el bombalarıyla işgalcilerin içine dalıp, çatışarak şehit düşseler, hele sızıp kurtulmayı başarsalar düşmana en büyük darbeyi vurmuş, işgal operasyonunu her anlamda da boşa çıkarmış olacaklarına iknalarmış.

Karanlık iyice basınca Şoreş önden kapıya yaklaşıp bir sincap hafifliğiyle taşları çekmiş, nihayet sürünerek çıkılacak bir delik açmayı başarmış. Islak tulumlar baştan ayağa kadar geçirilmiş. Cephane dışında hiçbir şey almamışlar. Yine de yükleri ağır, tulum hareket için zorlayıcıymış. Buna rağmen dördü de kapıdan çıkmayı başarmış. Asker mevzilerinin altından,

arasından sızarak koridora indiklerinde kurtulacaklarına da inanmışlar. Kapıya kilitlenmiş termali aştıklarına göre bundan sonrasını çok daha rahat geçeriz diye düşünmüşler. Koridordan sessizce ilerleyip mucizevi şekilde virajı aştıklarında mevzilerin denetiminden de çıkmışlar. İnanamıyorlarmış. Hepsi kendini çatışmaya hazırlamıştı. Oysa şimdi hiçbir şeyle karşılaşmadan uzaklaşabilmişler. Sadece termaller değil İHA'lar da görüntü almamış. O halde hiçbir şeyi takmayıp koşar halde uzaklaşmalıyız demişler. Artık özgürlermiş. Elli üç gündür aslında elli üç yıldır belki de elli üç asırdır hadesteymiş de bir çırpıda asla olmaz dedikleri şey gerçekleşmiş gibi bir duyguyla dolmuşlar. Gerçi bir an için de olsa umutsuz düşmemişler ancak bu kadar kolay olacağını da düşünmemişler.

O anda Çekdar fenerini düşürmeyip suya yetişseydi şimdi o da bizimle koşuyor olacaktı demişler ve Çekdarsız çıkmanın eksikliğini tüm benliklerinde hissetmişler. Ama sonra Çekdarın da onlarla koştuğunu, temiz havayı içine çektiğini, güldüğünü, coştuğunu yani onlarla olduğunu duyar gibi olmuşlar. Hatta espriler yaptığını, "haydi heval, haydi daha hızlı koşun. Hewşeberêye az kaldı. Aha Masîro şuracıkta. Yoldaşlar orada bizi bekliyorlar. Haydi bekletmeyelim arkadaşları" dediğini, onlara koşabilmeleri için güç verdiğini iliklerine kadar hissetmişler. Çekdar'ın verdiği güçle Masîro'ya ulaştıklarında gün ağarmış, hava aydınlanmış. Böylece militan irade işgalcilerin kimyasal silahlarını, kazan bombalarını, tüm teknik saldırılarını, kirli yönelimlerini boşa çıkarmıştı. Bu Apocu ruhtu. Bu gerillacılıktı. Bu baştan ayağa Kürdistan özgürlük savaşçılığıydı.

Hizan Şoreş, Agir ve Devrim'i dinledikçe yüreği kabarmış, düşman, faşist devlet gözünde minnacık bir böceğe dönüşmüştü. Bu irade, bu ruh, bu mantık var oldukça gerillanın asla gerilemeyeceği, yenilmeye mahkûm olanın işgalciler olduğu açıktı. Her üçüne de yaşadıklarını yazmalarını söylemişti. Agir kalem ve defterlerinin olmadığını söyleyince, Hizan sorun olmayacağını, kendilerine hemen bulunacağını belirtmişti. Ertesi gün kameraman gönderip konuşmalarını görüntülü kaydettirmişti. Sohbette Hizan "keşke kimyasal kutularını getirebilseydiniz" demiş, Şoreş, "kurtulduktan sonra ben de getirmediğimiz için hataya düştüğümüzü düşündüm. Fakat heval tüm dünya faşist T.C'nin savaşta sınır tanımadığını, kimyasal dahil her tür yasaklı silahı kullandığını biliyor" diyerek cevaplamıştı.

Doğruydu Şoreş. Tüm dünya faşizmin uygulamalarını biliyordu. Kutuları çıkarsaydılar da görüntülerini çekseydiler de dünya için bir şey değişmezdi. Ne de olsa T.C'nin silahlarını karşılarında kullandığı halk dünya devletlerinin sahiplenmediği Kürtlerdi. Kürtler ki tarihin en eski halkı, toplumsallığın kök hücreleri, uygarlığın inşacısı olmasına rağmen iki yüz yıldır hiçe sayılmış, gözden çıkarılmıştı. Dünyanın en kalabalık halklarından biriyken dili, kimliği,

ülkesi yasaklı kılınmış, statüsüzlüğe mahkûm edilmişti. Devletsiz, statüsüz en kalabalık halkıydı dünyanın. Onlara soykırımlar, katliamlar, asimilasyonlar, zindanlar, sürgünler uygun görülmüş, bunlar için her tür silahla vurulmaları mubah sayılmıştı. Bir gerilla olarak Şoreş'in elli üç gün boyunca yaşadıkları, kimyasal kullanımının ispatı kutular mı dünyayı etkileyecekti?

Şoreş ki bir gerillaydı. Meşru, haklı, ahlaklı bir mücadele yürüttükleri halde terörist görülen, egemen dünya çıkarları gereği terör listelerine alınan bir örgütün militanıydı. Onun kimyasalla vurulmasından daha normal ne vardı? Kapitalist dünya Kürtlerin özgürlüğü, hakları için zulüm düzeniyle çatışan hangi Kürdü haklı görmüştü ki? Öyle olsa yaşlı Şêx Said, Seyid Rıza, Qazi Muhammed asılır mıydı? Öyle olsa Diyarbakır zindan vahşeti olur muydu? Dünya egemenleri Kürtleri, Kürt halkının hakları için meşru mücadele verenleri haklı görseydi, Dersîm, Zîlan, Sason, Agirî, Halepçe, Roboskî, Cizre katliamları yaşanır mıydı? İmralı işkence sistemi, her biri bir asra bedel yirmi yıllık esaret- tecrit olur muydu? Öyle olsa Efrîn işgali olur muydu? Tüm bunlar göz göre göre, onaylana onaylana, desteklene desteklene olduktan sonra Şoreş'in elli üç gün boyunca kimyasal silahlarla vurulmuş olması dünyanın hangi devletini, hangi sivil toplum inisiyatifini rahatsız ederdi? Hele bir gerillayken Şoreş, maruz kaldıklarını savaş hukuku adına bile kim, hangi devlet sorun yapardı?

İyi ki getirmemişti kutuları. Getirselerdi belki de kapıdan sürünürken, asker mevzilerinin yanından sızarken düşüp ses çıkaracak ve deşifre edecekti onları. Kurtulma şanslarını ortadan kaldıracaktı. İyi ki getirmemişlerdi de binde bir ihtimal olan kurtulma şanslarını riske etmemişlerdi. Şoreş'in, Agir'ın, Devrim'in, Rêzan'ın yaşamalarıydı önemli olan; ne yaşadıklarının dünya tarafından duyulması, bilinmesi değil. Zaten sağır kulaklar nasıl duyar, kör bilinçler nasıl anlardı ki?

Şoreş Salmas'lı bir Kürt'tü. 2004 yılından beri Kürdistan dağlarında gerillaydı. Zagroslarda geçmişti ilk yılları. Zap, Çarçella dağlarında pişmişti. 2012'den beri Botan'daydı. Çatak halkına, Elkê halkına hizmetle geçmişti yılları. Katoları çok sevmiş, yıllarını vermişti. Hızlı gelişmişti gerillada, kendini eğitmişti, sorumluluklar almıştı. Şimdi de Kato yürütmesinde yer alacaktı. Beytüşebap kampında geçirdikleri süreç fiziğini zorlasa da ısrarla savaşa katılmak istemiş, hiç dinlenmeden işlerin içine girmişti. Gerillacı Şoreş aynı zamanda heykeltıraştı. Çamura, taşa verdiği biçimler, kazandırdığı ifadeler arkadaşlarını hayretler içinde bırakırdı. Hayata da bir heykeltıraş inceliğiyle, derinliğiyle yaklaşırdı Şoreş. Kış kampında çoğu kadınlar olmak üzere hemen her yoldaşına taşlardan biçim vererek bir hediye yapmıştı. Hizan en çok gül içine yerleştirdiği kahraman öncüleri Sara'nın resminin olduğu taştan kolyeyi

beğenmişti. Yaptıklarının bir kısmını bıraksa da bunu yanında getirmeyi başarmış olmasından da ayrıca etkilenmişti.

Şimdi ise sorumlu bir komutan olarak Şoreş Salmas'ın planlaması durumu netleştirilemeyen Raperîn Amed'in kampındaki kadın arkadaşlarına ulaşmak, işgalcilere etkili eylemler yapmak, bölgeyi her yönüyle yeniden örgütlemek olacaktı.

Devrim Şırnaklı bir gençti. Gerillada yeni sayılırdı. Ancak hızlı gelişmişti. Beytüşebap kampından çıkar çıkmaz illa da eylem diye dayatmıştı. Araziyi tanımanın kendisine verdiği güvenle içeriye sızmayı, arkadaşlarını kurtarmayı, faşist işgalcileri vurmayı temel gündemi haline getirmişti.

Agir Şırnak da genç bir gerillaydı. Fiziği onu taşıyamayacak kadar zorlanmıştı. Yoldaşları tedaviye gitmesinin, eğitim görmesinin kalmasından daha iyi olacağına karar vermiş, Güney'e göndermişlerdi.

Böylece düşman içinden çıkanlar, Güneyden takviye olarak gelenler ve sahadan aktarılanlarla Kato Jirka bölgesi yeniden örgütlendirilmiş, komutanlığı belirlenmiş, mevzilenmesi ve planlamaları netleştirilmiş dolayısıyla yeni bir dönem başlamıştı. Önceki temel üs alanı işgal altında kalmışsa alandan çıkmadan ama kendini işgal edilmiş yerlere de mahkûm etmeden yeni üs alanları oluşturulup gerillacılığa devam edilecekti. Sonuçta gerilla Kürdistan'ın özgürlük gerillasıydı bir tepenin, bir dağın değil. Yeni duruma göre tarz değiştirilecek, yöntemler zenginleştirilecek ama alanda kalarak mücadeleye en etkili şekilde devam edilecekti.

Katolar gerilla için avantajları fazla dağlardı. Bir dönemdir Katoların Jîrka kısmında yoğunlaşılmıştı madem şimdi buralar işgalle tahkim ediliyordu o halde Katoların diğer kısımları üs alanları haline getirilebilir Jîrka kısmı da eylem alanı temelinde değerlendirilebilirdi. Böyle değişiklikler yapmak gerilla için zor değildi zira gerilla demek her şeyden önce hareketlilik, sürekli yer değiştirme, manevra kabiliyeti demekti. Bu yeni duruma hızla geçiş yapabilmek içinde bir yandan alt yapı, lojistik, halkla ilişkiler gibi çalışmalar yürütüyorlar öte yandan durmadan eylemlere yoğunlaşıyorlardı. Her iş için ayrı bir birim belirlenmişti ve sayıları yeterliydi.

2017 baharına işgal operasyonu ve buna zemin veren ihanetlerle giren Kato Jirka gerillası yaz sezonu itibariyle zorlukları aşıp kendini yeniden örgütlediği yepyeni bir döneme başlamıştı. Evet çok zorlu bir dönem yaşanmıştı ancak Raperin Amed'in kampı dışında her şey netleştirilmişti. Kato işgal operasyonunda o ana kadar netleşen şehitleri Nudem Elbistan, Hevi Sêrt ve Çekdar Amed idi. İkisi karda donarak, biri de kimyasalla boğularak şehit düşmüşlerdi. NATO destekli devlet binlerce askerinin dünya kadar teknikle yürüttüğü Kato işgal harekatının gerçek blançosu böyleyken Türk devletinin ne kazandığı sorusunun karşılığı eksi yüzlerin bile altında olmalıydı. Ancak o

Kato dağına diktiği Erdoğan posterine dayanarak dünyayı ele geçirmişçesine zafer naraları atıyor, toplumu manüple etmeyi başarıyordu. Gerilla nasıl oluyor da toplumun gerçekleri göremediğini, aklını çalıştıramadığını kendi içinde değerlendirme konusu yapıyordu. Özel savaş, psikolojik savaş çok etkiliydi ancak türk devletinin kendi sınırları içindeki bir dağı yabancı ve de çok büyük bir ülkenin topraklarının ele geçirilmesi gibi zafer naralarıyla propaganda etmesine nasıl oluyorda gülmüyorlardı ya da yermiyorlardı anlamakta güçlük çekiyorlardı. Gerilla bu tür durumlarda istisnasız Aziz Nesin'i yad eder, Türk toplumu için yaptığı tespitlere atıfta bulunurdu. Böyle yaparlardı zira başka türlü sözkonusu tuhaflığı anlamlandıramıyorlardı.

Mayıs ayının başından itibaren Kato işgal operasyonuna müdahale etme ve bölgeyi yeniden örgütleme işini saha adına yürütmek için alanda bulunan Masîro Gewda ve Hizan bölgenin oluşturulan yeni komutanlığına işleri devrederek Haziran sonunda Besta bölgesine geçmek için hazırlanmıştı. Ancak sahanın iki hareketli takımı Kato işgaline karşı eylemler yapmak üzere alanda kalacaklardı. Masîro Gewda ya da Hizan'dan biri Besta'daki işleri bitince yeniden Katolara gelip sezon sonuna kadar bu alandaki işlere katılacaklardı. Onlardan biri ya da ikisi dönünceye kadar yapılacak işlerin planlaması netleştirilmiş, sorumluluk bölge komutanlığına ve alanda kalacak saha takımlarının yönetimine bırakılmıştı.

Saha takımlarının yönetimi Neval Şîvîşkî, Gabar Sinê'ydi. Her ikisi bölge komutanlığından Şoreş Salmas'la birlikte işgal güçlerine karşı eylemler örgütleyip yapacaklardı.

Masîro ve Hizan heyecanla Besta'ya gidiyorlardı zira saha komutanlığına Delal Amed, Doğan Dûderî, Baran Mawa düzenlenmişlerdi. Delal Amed Güneyden gelirken Tehtereşê alanında iki üç gün Hizanlarla birlikte kalmış Besta'ya geçmişti. Doğan Dûderî ve Baran Mawa ise Cudî üzerinden Besta'ya geçmişlerdi. Her üçü de çok yetkin ve misyon sahibi kadrolardı. Birlikte bir ekip olarak Botan sahasına gelmiş olmaları örgütün ciddi bir hamlesi, takviyesi, müdahalesiydi.

Botan örgüt için, gerilla mücadelesi için stratejik önemdeydi. Önder Apo'nun tespitiyle Kürdistan'ın kalbiydi. Buranın koşullar ne olursa olsun güçlü tutulması bütün Kürdistan için gerekli, zorunluydu. Botan zayıflarsa bütün gerilla zayıflardı. Örgütün Botan için temel eleştirisi klasik tarzdaki ısrar nedeniyleydi. Yeni duruma geçmede zorlanıyor eski alışkanlıklarda ısrar ediyordu. Savaşın geldiği düzey gerillanın hareket tarzını, örgütlemesini, yaşam şeklini değiştirmesini gerektiriyordu zira düşman artık istihbarat ve tekniğe dayalı olarak savaşıyordu. Bunu boşa çıkarmanın yolu gerilların sayı olarak küçültülmesini, hareket tarzında gizliliği esas almasını, yaşamın her alanında kamuflajı incelikle uygulamasını gerekli kılıyordu. Oysa Botan

gerillası kalabalık sayılarla hareket etmeye, eylem yapmaya, üstlenmeye alışmış, alanlarına ve kendilerine aşırı güven üzerinden düşmanı küçümsemeyle şekillenmiş, halkla çok fazla iç içe geçmişti. Tüm bunlar da yeni durum için ciddi dezavantajlar oluşturuyor, düşmana ucuz zafer imkanları sunuyor, istihbarat ve tekniğe dayalı olarak gerillanın toplu kayıplar vermesine neden oluyordu. İşte Delal Amed, Doğan Dûderî, Baran Mawa üzerinden geliştirilen takviyeyle örgüt bunu Botan'da kırmak modern gerilla tarzını geliştirmek istiyordu.

Haki Mêrdîn, Masîro Gewda, Hizan'dan oluşan mevcut Botan komutanlığı hem eleştirilerek düzeltilecek hem de ağır savaşla geçen ve de zorlanmalarına yol açan süreçler çözümlenecek ve yeni takviyelerle tamamlanacaklardı. Bunu ön görmenin ve bilincinde olmanın heyecanında Masîro ve Hizan Katolardan Bestaya geçtiklerinde Temmuz başıydı. Katodan çıktıkları gün cephane getirmek üzere Gelî, Kemal ve Andok'tan oluşan üç kişilik bir birimi de Van eyaletine göndermişlerdi. Cephane eylemlerde kullanılmak üzere Katolara getirilecekti.

Savaşta belirsizlikler, hesapta olmayan faktörler umulmadık şekilde gelişmelere yön verebilir, planlamaları değiştirebilirdi. Tüm ince hesaplamalara rağmen ufacık bir detay genelin kaderini değiştirecek büyük olaylara yol açabilirdi. Tıpkı cephane almak üzere Van'a giden grubun tesadüfen operasyona takılması ve sonrasında gelişen durumlarda olduğu gibi…

Van eyaletinin çîyayê reşkê tarafında operasyon olduğunu duyduklarında Masîroyla Hizan, Delal Amed ve Doğan Dûderînin gelmesinden dolayı yapılan saha toplantısından yeni çıkmışlardı. Toplantı planlaması temelinde Dr. Savaş Van eyaletine geçecekti. Masîro Gewda Kato Jîrka işgal harekatına karşı yürütülen çalışmalarla ilgilenmek üzere oraya geçecek, Hizan ise Besta alanında kalacaktı. Böylece önce Masîro Gewda Tehtereşê alanına geçmiş birkaç gün sonra da oradan Van eyaletine geçmek üzere Savaş Amed Tehtereşêye gitmişti. Van tarafındaki operasyon hala devam ettiğinden Savaş Amed'in operasyon bitmeden Van'a geçmemesi kararlaştırılmış, gidiş planlamasının uygulanması daha sonraya bırakılmıştı. Savaş Amed o süreçte Kor Qendîlin, Kato Xelîlanın ve Tehtereşênin kavşak noktasında bulunan Masîro üçgeninde kalıyordu. Burası Qutnis deresinin geçtiği, Kor Qendîlin eteklerindeki Bindarînê köyünün de bulunduğu alandı. Ağaçlıklı, dikkat çekmeyen, görüntü vermeyen bir vadiydi. Ama herhangi bir deşifrasyon durumunda dezavantajları fazlaydı. Manevraya kapalıydı. Yukarılar zozan yani çıplak araziydi vadi ise olabildiğince dardı. Vadiye F16 ların vurması ya da kobra-atak tipi taarruz helikopterlerinin girmesi durumunda ciddi riskler oluşurdu ve kayıplar yaşanırdı. Öte yandan gizliliğe dikkat edildiği sürece

görüntü vermemek saklanmak için taktik olarak dikkat çekmeyen, iyi bir yerdi. Bu özelliğine güvenerek Savaş ve onunla gidecek grup vadideki bir noktada kalıyorlardı. Bu nokta aynı zamanda Kato Jîrka bölge muhaberecisinin de kaldığı, muhabere yaptığı yerdi.

Masîro Gewda bazı eylemleri planlamak için derîyê begê tarafındaydı. Şoreş Salmas, Neval Şîvîşkê, Gabar Sinê katolara eylem hazırlığındaydı. Keşifler yapılmış, detaylar hesaplanmış, saldırı grubu belirlenmiş yola çıkılmıştı. Kapsamlı eylemler yapılacaktı. Van eyaletine bağlı Çîyayê Reşkê alanındaki operasyonun onlarla alakası olamazdı. İşlerini aksatacak herhangi bir durum da söz konusu değildi. Gerçi bir ara Masîro Gewda Van eyaletine cephane getirmek için giden Gelî ve grubuna ne olduğunu sormuş ancak herhangi bir sorun olmadığı Van'daki operasyondan dolayı gecikmiş olabilecekleri belirtilmişti. Durum son derece normaldi zira operasyonun onları geciktirmiş olması anlaşılırdı.

Van'da yaşananlardan habersiz kendi rutin işlerine ve eylem planlamalarına yüklenen Kato Jîrka gücü, gitmek üzere bekleyen Savaş Amed ve grubu, eylemlere katılmak üzere alanda olan saha takımları 27 Temmuz öğlen muhaberesine denk gelen saatte F16 ların vadiyi vurmasıyla şaşkınlık içinde kalmıştı. Şaşkındılar zira onlardan doğru bir sorun yoktu. Ne kaçan vardı, ne de yerlerini deşifre edecek sorunlu kişiler. O halde ne olmuştu da Savaş Amed ve grubunun kaldığı nokta vurulmuştu? Onca kapalı, görüntü vermeyen bir yeri biri ihbar etmeden savaş uçakları nasıl vurabiliyordu? Nokta suikast edilmiş ve vuruşlarda Savaş Amed, Şoreş Amed şehit düşmüş, Rotînda Efrîn yaralanmıştı. Aynı vadide farklı yerlerde olan diğer gerillalar görüntü veren bir noktanın hava saldırısına uğradığını düşünmüştü. İlk hava saldırısının olduğu yere müdahaleye giden bir grup gerilla Savaş ve Şoreş'in cenazelerini kaldırmış, yaralı Rotînda'yı sedyeyle taşımaya başlamışlardı. Bir yere kadar gelmişlerdi ki yeniden hava saldırıları başlamıştı. Jetler sedyeyi taşıyan gerilla grubunu suikast etmişti. Burada Rotînda Efrîn, Neval Şîvîşkê, Toprak Gever, Serhat Colemerg, Serdar Colemerg, Şoreş Xinis, Ali Çiçek Hezex şehit düşmüşlerdi. Yaralı Rotînda'yı kurtarmaya giden altı gerilla da onunla birlikte şehit düşmüştü. Buradaki hava saldırısından yaralı kurtulan Ali Çiçek gittiği Qutnis yolunda kobralarla vurulmuş, buna rağmen sonraki gün arkadaşları yetişinceye kadar ölüme direnmişti. Ancak sonraki gün sedyeyle çıkarıldığı Derîyê Beqê'de ölümsüzler kervanına katılmıştı.

Kato gerillası Van'daki operasyonda teslim olan ve düşmanı yerlerine getiren cephaneci Gelî'nin ihanetine uğramıştı. Gelî bir süre önce yanlarından gitmişti dolayısıyla hepsinin yerini biliyordu. Cephaneye gönderdikleri ve yoldaş dedikleri birinin ihanet edebileceğini düşünmemiş, dolayısıyla tedbir almayı gerekli görüp yerlerini değiştirmemişlerdi. Oysa Gelî operasyon

alanında askerin çemberinda kalmış, çatışıp onuruyla ölümsüzleşeceğine pis canı için ihaneti tercih etmiş, teslim olur olmaz da saha komutanlığının yanında kaldığını, cephane almak için Van tarafına geçtiğini, saha komutanlığından Masîro Gewda ile Hizan'ın birer takım güçle Tehtereşê alanında olduğunu, noktaları bildiğini düşmana söylemişti. Düşman gizli birlikler eşliğinde Gelî hainini Tehtereşêye getirmiş, noktaları tespit ettikten sonra da hava yoğunluklu operasyonu başlatmıştı. Böylece Kato gerillasına asıl darbe yine bir ihanetten gelmişti. Önce bölge komutanlık noktası vurulmuş burada yılların kadrosu Savaş Amed, bölge muhaberecisi Şoreş Amed şehit düşmüştü. Öte yandan Besta'daki nokta baskınında yaralanan ve tedavi amaçlı Güneye geçmek üzere orada olan Rotînda Efrîn bir kez daha yaralanmış, bu durumlar çevredeki Kato gücünü harekete geçirmişti. Saha takımında yer alan Toprak Gever doktor olduğu için hava saldırısının olduğu yere gitmişti. Görevinin gereğiydi; Neval Şivîşkê Toprak'ın takım komutanı olduğu için onunla gitmiş, yaralıları çıkarma işini üzerine almıştı. Serdar, Serhat, Ali, Şoreş Xinis ise iri yapılı ve ağır yaralı olan Rotînda Efrîn'in taşınabilmesi için yardıma gitmişlerdi. Üstelik Neval, Ali, Serdar, Serhat, Şoreş Xınıs daha yeni Katolardan, eylemden dönmüşlerdi. Savaş Amed'in olduğu noktanın vurulduğunu görünce şok olmuşlar, İHA'lar gider gitmez oraya koşmuşlardı. Oysa düşman bilerek İHA'ları erken çekmişti. Gelî haini gizli birliklerle birlikte arazideydi. İHA'lar çekilince hava operasyonunun bittiğini düşünen gerillalar da harekete geçmişti. Gizli birlikler gerillayı takip edip bilgi verince İHA yeniden gelmiş, bir kısmı şemsiyesiz de olan gerillaların yerini tespit etmiş, jetler suikast etmişti.

Sonuç çok ağırdı. Binlerce askerle ve dört kamp baskınıyla aylardır Katolarda alınamayan sonuç ihanetten dolayı iki günde Tehtereşêde alınmıştı. Kato gerillasının en hâkim, en nitelikli, en eylemci militanları Tehtereşêde şehit düşmüştü.

Serhat Colemerg yıllardır Katolardaydı. Takım komutanıydı. Katoları avucunun içi gibi biliyordu. Cesurdu, eylem insanıydı. Herkesçe çok seviliyordu. Ali Çiçek 2015 yılından beri Katolardaydı. Katoların değerli komutanı Şehit Serdem'in yanında kalmştı, Güney'den onunla birlikte gelmiş, geçen üç pratik içinde epey tecrübe biriktirmişti. Komutanı Serdem şehit düştükten sonra birliklerde yer almaya başlamıştı. Korkusuzdu, her şeyiyle bağlı, adanmış biriydi. Doğallığı, genç yaşına giydirdiği olgunluğu, mütevaziliği, çalışkanlığı nedeniyle kadın-erkek tüm yoldaşlarının yüreğinde taht kurmuştu. Katolara hakimdi, pratikçiydi, eylemciydi. O yılın başından beri Kato eylem takımının komutanlığını yapıyordu. Hizan'la aynı grupta Güney'den yola çıkıp Botan'a gelmişlerdi. Hizan da gelişimini yakından takip ediyor, Ali'yi çok seviyordu. Uzun kirpikleri, kumral teni, bebeksi yüzü, çocuksu saçlarıyla dünya

güzeliydi. Ali de Hizan'a rahat yaklaşır, naz eder, sahiplenmesinden hoşlandığını hissettirirdi. İhtiyaç duyduğu şeyleri rahat paylaşırdı. Son keşifte Hizan'a "Botan'a birlikte geldiğimiz gruptan birkaç kişi kaldık. Herkes şehit düştü. Sen kendine dikkat et heval Hizan. Sana da bir şey olsa zorlanırım" demiş, Hizan da ona "asıl sen dikkat et çiçeği burnunda komutan. Her gün eylemlere gidiyorsun. Olur da bir gün dönmezsen seni af etmem bilesin" yanıtını vermişti. Kim bilir belki de bunun etkisiyle kurtulmak için çok çabalamıştı. İlk vuruştan yaralı kurtulmuş, kendisi gibi yaralı olan Şoreş Xinis'ı da bir yere kadar çekerek götürmüş ancak burada da kobralar gelip vurmuş, Şoreş şehit düşmüş kendisi bir kez daha yaralanıp yine kurtulmuştu. Dere boyunca Qutnis'a doğru giderken Kobralar bir daha gelip vurmuş üçüncü kez yaralanmıştı. Bulunduğu yere sekiz roket atılmıştı. Yine direnmiş, bir yere kadar gidip sonraki gün arkadaşları gidip buluncaya kadar dayanmıştı. Ancak bu arada bol bol su içmişti. Arkadaşları sedyeyle götürdüklerinde moralini koruyarak kaç gündür olanları bir bir anlatmıştı. Derîyê Beqê'ye yaklaştıklarında "suyun içinde saklandığımdan durmadan su içtim. Ve sanırım iyi yapmadım, yoksa beni kurtarırdınız" demiş, bir süre sonra şehit düşmüştü. Şoreş ve grubunu Beytüşebap kampında kimyasaldan koruyan, yaşamalarını sağlayan su, kan kaybından dolayı Ali Çiçek'in şehit düşmesine neden olmuştu. Yoksa bir hava saldırısıyla, iki kobra saldırısını boşa çıkaracak kadar iradeli, yaşama bağlı, inatçıydı Ali. Kürdistan gençliğinin kızıl yıldızı, Diyarbakır vahşetinin direniş abidesi Ali Çiçekten almıştı adını. Diyarbakır zindanından yükselen PKK'li ruh yıllar sonra Hezexli Ali'de vücuda gelmiş, yüreğe, bilince, iradeye dönüşmüştü. Fiziki olarak da Ali Çiçek'e fazlasıyla benzediğinden arkadaşları Çiçek adını da ekleyerek onu yeni dönemin, gerillanın Ali Çiçek'i olarak bağırlarına basmışlardı.

Şoreş Xinis birkaç yıllık bir gerillaydı. Önceki yıl Erzurum eyaletinden Güney'e geçmek için gelmiş ancak Botan'ı çok sevmiş, Katolarda kalmıştı. Fazlasıyla istekli, moralliydi. Gelişmeye açıktı. Güçlü bir komutan adayıydı.

Serdar Colemerg saha hareketli takımının tim komutanıydı. Koparıcı, savaşçı kişiliğinden dolayı operasyona müdahale amacıyla oradaydı. Kısa boyu, zayıf fiziğine yerleştirdiği kocaman bir yürekle yaşar, en ağır işlere koşturmayı zevkle yapardı. Atom karınca misaliydi. Yerinde durmaz, hep çalışırdı. Bir görevden dönünce illa da başka bir göreve gitmeyi dayatırdı. Gerillacılık için doğmuş gibiydi. Sarı saçları, sarı teniyle sevecen bir çocuk gibiydi. Öte yandan herkese kendini dinleten ciddi bir komutandı. Güney'den eğitimli gelmiş, Botan'a hızlı adapte olmuştu.

Toprak Gever doktordu. Botan'a geldiğinden beri gerillacılığa aktif katılmıştı. Önce hareketli kadın takımında kalmış daha sonra yaralıları tedavi amacıyla doktorluk yapmıştı. Bir yıldır başka bir görev için Van eyaletine

gitmişti. Görevi bittiği için çağrılmış, Tehtereşê'ye Hizan'ın yanına yeni gelmişti. Hizan'la gerillaya katıldığından beri tanışırlardı. Güney'de de Botan' da da hemen hemen ortak alanlarda, birlikte kalmışlardı. Hizan Botan'a geleceği zaman kendini yere atmış, ağlamış, illa da gelmeyi dayatmış fakat eğitim gördükten sonra gelmesinin uygun olduğuna karar verilip bırakılmıştı. Yazın eğitim görmüş, sonbaharda Botan'a gelip Hizan'a yetişmişti. Yeşil gözleri, sarı saçları, sarı teni, zarif bedeniyle melek çekiciliğindeydi Toprak. Genç olmasına rağmen çok bilgili, eğitimliydi. Cerrahide, dahiliyede, ultrasyonda, optopedide gerilla ihtiyaçlarını giderecek kadar bilgiliydi. Bilgilerini kaldığı kamplarda arkadaşlarıyla paylaşır, ilk yardım başta olmak üzere birçok konuda gerillayı bilinçlendirir, eğitirdi. Ancak en çok eylemlere katılmayı, eylemlerde B7 silahı kullanmayı severdi. O boyuna eylemlere katılmayı dayatır Hizan ise ısrarla doktorluk yapması gerektiğini söylerdi. Şimdi ise doktorluk yaparken şehit düşmüştü.

Neval Sivîşkê 2004 katılımlıydı. Çelê'nin gerilla ve şehitleriyle ünlü Şivîşkê köyündendi. Botan'daki birinci yılıydı. Saha hareketli kadın takımının komutanıydı. Hizan'la birlikte hareket ediyordu. Uzun yıllarını Zagroslarda ve Rojhilat Kürdistan'ında geçirmişti. Botan'a hızlı adapte olmuştu. Araziye kısa sürede hakimiyet sağlamıştı. Karanlıkta geçtiği yeri bile unutmaz, uzaktan kuş bakışı tarif almayı herhangi bir noktaya gitmek için yeterli sayardı. Kışa doğru ulaştığından Botan'a gelir gelmez kış kampına girmiş, ilk kışını Katolarda geçirmiş, 18 Nisan'da yani operasyondan bir gün önce kış kampından çıkmışlardı. Eğer çıkmamış olsaydı o da şimdi Raperîn Amed'in ulaşılamayan kampında olmuş olacaktı. Saha ve Besta gücünden altı arkadaşıyla birlikte Hizan'a ulaşmak üzere 18 Nisan'da Katolardan ayrılmıştı. Kato operasyonuna müdahale etmek üzere haziran başında takımıyla birlikte Tehtereşê alanına geçmişti. Hiç yeni gelmiş gibi durmamış, yıllardır Botan'da gerillacılık yapıyormuş gibi kendinden emin bir duruşla görevlerini yürütmüştü. Gerilla tecrübesi çok fazlaydı. Bu onda öz güveni derinleştirmişti. En zor işleri normal-sıradan işlermiş gibi rahat yapıyordu. Yaptığı işleri dillendirmeyi sevmiyordu. Cana yakın, sempatik, doğal yapıdaydı. Her zaman sakin, soğukkanlı, olgundu. Kadın sevgisi, kadınlık bilinci güçlüydü. Onlarca şehidi olan bir aileden gelmesine rağmen kendisini bu konularla ilgili özgünleştirmelere tahammül etmez, hiç dillendirmezdi. Hizan Neval'le birlikte büyük oranda kendini tamamlanmış hissediyordu. Haziran'dan beri Kato keşfinde, eylemlerdeydi. Kışı birlikte geçirdikleri Raperîn Amed'in kampına ulaşamamak onda derin yaraydı. Onlarca kez fedai olarak kampa sızmayı, oradaki düşmanda patlamayı önermiş, dayatmıştı. Geniş alnı, iri gözleri, beyaz yüzü, düzgün ağzıyla göz alıcıydı. Başı dik, alnı açık vakur bir duruşa sahipti. Olgunluk, mütevazilik, sadelik, sakinlik, soğuk kanlılık oturuşuna, ses tonuna, giyimine,

konuşmalarına, bakışına derinlemesine oturmuş, yer etmişti. Kimse ondan herhangi bir nedenle rahatsız olmazdı.

Rotînda Efrîn 2016 yılında Botan'a gelmişti. Yurtsever bir aileden geliyordu. Şam'da ekonomi okumuştu. Rojava devriminden etkilenerek gerillaya katılmıştı. Termal, gece-gündüz dürbünlerinde uzman iyi bir suikastçiydi. Öte yandan zırhlı araçları kullanmayı biliyordu. Şoförlükte, sağlıkta yetenekliydi. Tüm bu yeteneklerini Kuzey halkının özgürlüğünde değerlendirmek için Botan'a gelmişti. Kürt halkının en büyük düşmanının faşist T.C olduğunu bilmenin etkisiyle Kuzey Kürdistan'da gerillacılığı önemsemişti. Besta hareketli kadın takımındayken moralli, güçlü katılımıyla yoldaşlarının sevgisini kazanmıştı. 2017 yılı Rotinda için iyi başlamamıştı. Herekol kış kampından inerken epey zorlanmıştı. Takımına girdikten kısa süre sonra 12 Mayıs'ta Besta'nın Herekol yamacının Şehit Resul noktasında baskın yemişlerdi. Baskında takım komutanları Çavrê Soran, tim komutanları Yıldız Sîlopî ve Berîvan Elkê şehit düşmüşlerdi. Rotînda ağır yaralı olarak olay yerinden kendini çıkarmayı başarmıştı. Yaralı haline rağmen silahını, şemsiyesini, termalini, dürbününü kendisiyle çıkarmayı ihmal etmemişti. Arkadaşları günlerce aramış, bulamamış, artık şehit düştüğüne kanaat getirdiğinde ortaya çıkıvermişti. Tek başına günlerce sürüne, sürüne, kurtlanan yaralarını tedavi ede ede arkadaşlarını aramış, günler sonra tesadüfen bulmuştu. Savaştaki soğuk kanlılığı, iradesi, azmi herkesi etkilemişti. Mayıs-Haziran boyunca tedavi olmuş ancak tam iyileşememişti. Güney'e geçip tedavi olması şarttı. Bu amaçla Tehtereşê alanında misafirdi. Şimdi ikinci kez baskın yemiş yine yaralanmış, yaralı halde kendini sağlam bir yere alıp arkadaşlarını beklemişti. Neval ve grubu olay yerine yetiştiklerinde Rotînda'yı bir kaya altında yaralarını tedavi ederken bulmuşlardı. Böyle üst üste yaralanması, her seferinde kendini kurtarması arkadaşlarını etkilemişti. Ne olursa olsun oradan çıkarmaya karar vermişlerdi. Ama Rotînda ağırdı. Sadece yaraları değil kendisi de ağırdı. Bir iki kişinin taşıyabileceği yapıda değildi. En güçlü arkadaşları bile ancak dinlene dinlene taşıyabilirlerdi. İri yapılı, şişman bir Efrîn kadınıydı. Botan'a ilk geldiğinde herkes şaşırmıştı. Sınırları nasıl aşmış, onca yolu nasıl gelmişti? Botan'ın ağır savaş koşullarında nasıl yapacaktı? Bu vb. birçok kaygı oluşturmuştu kendisini gören yoldaşlarında. Ancak Rotînda tam tersini pratiğiyle ispatlamıştı. Şişmandı ama aynı zamanda çok esnek, çok atletikti. Jetler, koblaralar altında takla atarak, yuvarlanarak hem de silahını, termalini, şemsiyesini bırakmadan hızla uzaklaşabiliyordu. Her iki baskından da kendisini bu şekilde kurtarmıştı. Mantıklıydı. Soğukkanlı olması en zor anlarda bile çıkış yapmasına neden olabiliyordu. Botan'ı çok sevmiş ancak 2017 yılı boyunca üst üste gelen talihsizliklerden dolayı çok zorlanmıştı. Yaşadıklarından yoldaşları da etkilenmiş bir de bu yüzden Rotînda'nın yeniden yaralandığını duyan

herkes olay yerine koşmuştu. İri yapılı olmasına rağmen yüzü bir çocuk güzelliğinde, narinliğindeydi. Bakışları insanı delip geçen cinstendi. Öyle temiz, öyle masum bakardı ki iki tanrısal gözün insanın içini okuduğu duygusuna kapılırdı karşısındakiler. Arapça okumuş olmasına rağmen Latinceye ve Kurmanciye hakimdi. Kışın aynı kampta kaldıkları birçok arkadaşının raporlarını Kürtçe olarak yazmıştı. Yaşasaydı Botan'a, Botan gerillasına çok şey katacak, esaslı renklerden biri olacaktı.

Şoreş Amed, 2015'te Botan'da gerillaya katılmıştı. Katıldığında henüz çok gençti. Besta'da yeni savaşçı eğitimini görmüş, mezun olduğu gün saha hareketli takımında yer alarak Hizan'la birlikte Gabar'a geçmişti. Yol boyunca adeta uçmuş, içi içine sığmamıştı. Çırav'a vardıklarında üç gün süren kapsamlı bir operasyonun içinde kalmış olmalarına rağmen Şoreş tecrübeli eski bir gerilla gibi iradeli durmayı başarmıştı. Gabar'da epey tecrübe kazanmış, yetkinleşmiş, altı ay sonra yeniden Hizan'la birlikte Besta'ya dönmüştü. 2016-2017 kışını Katolarda geçirmiş, 2017 pratiğine Kato muhaberesinden sorumlu olarak katılmıştı. Hava saldırısı yedikleri yerde muhabere yapıyordu. O gün sadece muhabere yapmamışlardı, ekmek te yapmışlardı. Büyük ihtimalle duman çıkarmışlardı ya da ateşin görüntüsü çıkmıştı. Araziye yerleşen gizli birlikler, Gelî ihanetçisinin de yardımıyla önce onların noktasını tespit etmiş, ilk hava saldırısı bu noktaya gerçekleşmişti. Şoreş zayıf, uzun boyluydu. Siyah denilecek kadar esmerdi. Saçları, kirpikleri, gözleri kömür gibiydi. Siyah teni içinden dişleri sedef gibi parlardı. Amed'in gururlu, delikanlı karakteri ona da işlemişti. Küçüklüğünden beri çalışmıştı. Çok fakir bir ailede büyümüştü. Hayatın zorluklarını bilirdi, bu yüzden koşullar ne olursa olsun dayanırdı. Boyun eğmez, haksızlıklara tahammül etmezdi. Adaletsizlik, haksızlık varsa karşısındaki kim olursa olsun tavır koyar, karşı çıkardı. Zaten bu yapısından dolayı gerillaydı. Kimsenin sözünün altında kalmazdı, hazır cevaptı. Komutanlarıyla radikal tartışmalara girer, sorgular, hoşuna gidiyor mu diye de göz altından izlerdi. Hizan genç Şoreş'e büyüme koşullarından dolayı üzülür, korumaya çalışır adeta üzerine titrerdi. Sevilmenin, değer görmenin, dikkate alınmanın, dinlenmenin, misyonla ele alınmanın Şoreş'in öz güvenini pekiştireceğine, büyüteceğine inanır, bu hassasiyetle yaklaşırdı. Birlikte kaldıkları süre boyunca kritik anlarda önce Şoreş'i sağlama almaya çalışır, bu genç yaşta şehit düşmesine dayanamayacağını düşünürdü. Sivil yaşamında hep acı çekmiş, zorlanmıştı, gerillada çocukluğunu da yaşasın istemişti. Şimdi böyle şehit düşmüş olması ayrı bir dert olmuştu.

Savaş Amed yirmi beş yıllık gerillaydı. KCK YK üyesiydi. Öz yönetim direnişlerindeki halkın durumunu yakından takip etmek için Botan'daydı. ARGK dönemindeki gerillacılığının önemli bir süreci Colemerg dağlarında, Besta'da, Feraşîn'de, Çatak'ta geçmişti. Yöreyi, yöre halkını iyi tanıyordu.

Botan halkının Kürtlük değerlerine bağlılığını, özgürlük tutkusunu, faşist devlet politikaları karşısındaki acılarını biliyor, hangi soruna nasıl yaklaşacağını, ne tür çözümler geliştireceğini kavramakta zorlanmıyordu. Aşiretlerle, ailelerle, Koçerler başta olmak üzere genel halkla hızlı diyalog kuruyordu, dillerinden anlıyordu. Uzun yıllar önce tıp öğrencisiyken gerillaya katılmış hem savaşmış hem doktorluk yapmış, gerillalar arasında Doktor Savaş olarak tanınmıştı. Aydın, bilgili, bilinçli olmanın etkisiyle olgun, sakin, mütevazi bir yapıdaydı. Aşırılıkları yoktu. Sözleri, davranışları, eylemleri estetik bir uyumda, bütünlüklü bir dengedeydi. Her an eğitici, kavratıcı, alıcı ve öğreticiydi. Her şeyde yeterliliği esas alır, fazlasına tenezzül etmezdi. Yani ölçülüydü, oturaklıydı, bilgeceydi. Halkla, genç-yaşlı, kadın-erkek tüm gerillalarla dosttu, arkadaştı. Demokratik zihniyeti, kadın özgürlükçü ahlakı, ekolojik anlayışıyla büyük güven kaynağıydı. Hiçbir kadın gerillanın belki de hiçbir kadının asla rahatsız olmayacağı, birlikte başarıyla çalışacağına inanacağı ahlaki yapıda, sadelikteydi. Yumuşak dili, çekici hitabı, sakin sade bakışları en gergin insanları bile rahatlatır, huzura kavuştururdu. Huzur insanıydı Savaş Amed. Belki de insanlığı, dünyayı iyi okumanın, ermenin dinginliğiydi ondaki. Öyle ya nerden geldiğimizi bilenler nereye gideceğimizi de bilmenin olgunluğunda düşünür, her şeyi anda başlatıp anda tıkatmazlardı. İktidarla, yetkiyle, ayrıcalıklarla işi olmazdı Doktor Savaş'ın. Kendisi olmayı, bilinçli yaşamayı, sürekli öğrenmeyi, insanı anlamayı hayatının ekseni haline getirmişti. Kadınların da derin dostluklar kurabileceği, düşünsel paylaşımlara dayalı samimi arkadaşlıklar geliştirilebileceği insan güzeliydi Savaş.

Botan'da zorlanmıştı doktor Savaş. Zorlanması yoldaşlarından, Botan'dan dolayı değil, işsizlikten dolayıydı. Gerillayla ilgilenmiş, her koşulda gerillayı tamamlamış, tecrübelerini paylaşmış, mütevazice katılmıştı. Bu konularda sorunu yoktu hatta fazlasıyla katıldığı için yoldaşlarını mahcup etmişti. Ancak onun esas sorumluluk alanı toplumdu, halktı. 2016 yazıyla birlikte faşist devlet Botan halkını adeta göçertmiş, kuşatmaya almıştı. Bu da Savaş ve ekibinin halka ulaşmasını neredeyse durma noktasına getirmişti. Halkın üzerindeki zulüm, doğal halk önderleri Mehmet Tunç, Sêvê Demir, Mehmet Yavuzel, Fatma Uyar, Pakizer Nayir, Asya Yüksel ve daha onlarcasının şahadeti, Taybet ananın Sîlopî sokaklarında günlerce kaldırılamayan cenazesi, Cizre bodrumlarındaki vahşet, Lokman Birlik'in cenazesinin Şırnak sokaklarında panzerlerle sürüklenmesi, şehirlerin yıkılması, Botan halkının evsiz, işsiz, yiyeceksiz ortalıkta kalması onun büyük yaralarıydı. Kendisini tüm bunlara cevap olmak, çözüm yaratmaktan sorumlu görüyordu. Yeterince yardımcı olamamak, faşizmin halk üzerindeki zulmünü geriletememek onu günden güne eritiyordu. Durmadan ne yapılabileceğini düşünüyordu. Bunun için imkân yaratma peşinde koşturuyordu. İşte 2017'nin Temmuz'unda imkân

yaratma, çözüm geliştirme umuduyla Van Eyaletine geçmek için Tehtereşê alanındaydı. Masîro'ya kadar gitmiş, çîyareşkê'de operasyon olduğu için Tehtereşê'ye geri dönmüştü. Birkaç gün burada kalacak, yollar açıldığında Van'a geçecekti.

Van'a geçemedi Doktor Savaş Amed…

Pis canını halkının üstünde tutan bencil bir korkağın ihanetine takıldı yolu. İHA'nın dolaşmasından noktanın vurulacağını anlamış, arkadaşlarına toparlanıp dağılmalarını söylemiş, kendisi de çantasını sırtlayıp, silahı elinde çıkmaya hazırlanırken kazan fırlatılmış, basıncıyla şehit düşmüştü. İHA'lar gittikten sonra oraya müdahaleye giden yoldaşları Savaş Amed'i çantası sırtında, silahı omuzunda, sol eliyle zafer işareti yapmış halde bir taşa yaslanırken bulmuşlardı. Yılların militanı, binlerce şehidin yoldaşı bilge Savaş, kazan vuruşları karşısında bile sol elini kaldırıp zafer işareti yapmayı unutmayacak kadar derin, inançlıydı. Kürdistan halkının özgürlüğüne, haklı davasına ve mutlaka kazanacağına sonsuz inanmaktaydı. İşgalcilere, faşist devlete "siz bizi kazanlarla da vursanız zafer bizimdir. Kazanacak olan halkımızdır. Biz bir gider bin geliriz. Tekniğiniz ancak ve ancak yenilginizi hızlandırabilir" mesajı vermiş oluyordu. Ve elbette sevgilisi olduğu halkına, yoldaşlarına, "bizim için üzülmeyin, yas tutmayın. Mücadeleyi yükseltin. Çünkü mutlaka kazanacağız" çağrısı yapıyordu…

Yoldaşları çantasını sırtından çıkarıp, silahını omuzundan indirip kutsanmış bedenini Kürdistan toprağına verdiklerinde sol eli hala zafere durmuş haldeydi. Böylece ülkesinin toprağına zafere durmuş olarak giriyordu. Topraktan zafer fışkırsın, zafer kendisiyle özgürlük yeşertsin, mutluluk yağdırsın diye sevgi dolu kalbini toprağına gömdü. O şimdi zafer tohumudur ülkesinin rahminde…

Kendisinin alandan ayrılmasından sonra bu kadar ağır bir sürecin yaşanmış olması Hizan'a vurgun etkisi yapmıştı. Deriyê Qaçê'ye koşup olaydan kurtulan arkadaşlarını görüp detayları öğrendiğinde daha da zorlanmıştı. Neval'in takımından Sîdem Efrîn, Ronahî Amed, Amara Amed, Rojîn Merîvan, Sorxwîn Serhat, Sîlav Amed kalmışlardı. Onlar da çok zorlanmışlardı. Riskli anlardan geçmişlerdi. Yeni düzenleme de Sîdem Efrîn Neval Şîvîşkê'nin yerine birliğe komuta edecekti. Sîdem Efrîn'in Botan'daki ikinci yılıydı. Rotînda Efrîn'le okul arkadaşıydılar. Sidem de Şam'da Hukuk okuyorken Rojava devriminden etkilenerek gerillaya katılmıştı. Uzun süre devrimci gençlik çalışmalarında kalmıştı. Bilinçli, aydın biriydi. Botan'da bir kelebek gibi yaşıyordu. Geldiğinden beri saha hareketli takımındaydı. Eylemciydi. Cesaretliydi. Yeter ki eylem olsun Sîdem hep hazırdı. En çok B7 silahını sever, onu kullanmak isterdi. Fiziğiyle, davranışlarıyla, her an gülen yüzüyle, heyecanı ve cesaretiyle

Botan'da bir kelebek gibi çekiciydi. Komutanı olduğu timi en disiplinli şekilde yürütüyor, ideolojik olarak da hep eğitici olmaya çalışıyordu.

Sidem ve grubunun anlattığına göre daha fazla kaybın yaşanmamış olması saha komutanı Masîro Gewda'yla ilgiliydi. Sahanın çalışkan komutanı hava saldırıları sırasında tek başına aşağılara inip arkadaşlarını çıkarmıştı. Özellikle de Sidem ve grubundakiler riskli anlardan geçmişlerdi. Hizan bunları da öğrendikçe yüreği ağzına gelmiş, ağır eleştiriler yapmıştı. Eleştirmişti zira disiplinde zayıflamışlar, kuralları ihlal etmişlerdi. Tim tim mevzileniliyorken takım olarak bir araya gelmişlerdi, gündüz hareket etmişlerdi, noktalarına düzensiz giriş-çıkışlar olmuştu. On günden fazla aynı yerlerde kalmışlardı.

Geli yirmi gündür görevde olmasına rağmen, düşmana verdiği yirmi gün önceki bilgilere dayanarak düşman sonuç alabilmişse, söz konusu kural ihlallerinden, disiplin zaaflarından dolayıydı. Yoksa yirmi gün önce alandan ayrılan birinin verdiği bilgilerle düşman sonuç alamazdı. Çünkü gerilla disiplini gereği yirmi gün noktaların değişmesi, alanın değişmesi demekti. Oysa şimdi öyle olmamıştı. Neval ve takımı eski noktalarda kalmış, hem de iki tim bir araya gelip aynı noktalarda kalmıştı. Gündüz hareketi deşifre olmaları için kendi başına yeterliydi. Gelî haini tüm bunların etkisiyle düşmanın sonuç almasını sağlamıştı. Öte yandan bir yaralı için altı kişinin harekete geçmesi de isabetli, mantıklı değildi. İHA gitse bile hava saldırısı yapılan yere indirmeler yapılarak kara operasyonu yapıldığını Botan gerillası biliyordu. Arazide düşman olduğunu tahmin etmeleri zor değildi. Doğru olan yaralıyı yakındaki gizli bir yere alıp, durumlar netleşinceye kadar beklemekti. Bunun için de iki, en fazla üç kişi yeterliydi. Bunca yiğit militanlar biraz daha disiplinli olsaydı bu sonuçların hiçbiri yaşanmayabilirdi. Hizan'la hareket eden, onun disipline ettiği gerillalardı. Varsa bir sorun öncelikle Hizan'dan kaynaklıydı. Kendisinin uyguladığı, birlikteyken uygulattığı kurallar yokluğunda neden ihlal edilmişti? Demek ki Hizan yeterince kavratamamış, özümsetmemişti. Gerilla kurallarının ne kadar hayati olduğuna onları ikna edememişti. Hizan reel duruma hem eleştiriler yöneltmiş ama hem de bu sorgulamalar, özeleştiriler içinde Katolara veda etmişti.

Aradan neredeyse bir yıl geçmişti. Şimdi yeniden Katolara yol alırken 2017 yılı boyunca yaşananların ağırlığı altındaydı Hizan. Özellikle de bir türlü ulaşılamayan, akıbetleri netleştirilemeyen Raperîn Amed'in sorumluluğundaki yedi kadın gerilla onulmaz bir yaraydı. Raperîn Amed'in kampına giderken pusuya düşen Xwînda Elkê, Zîlan Amed, Zinarîn Amed şehit düşmüşlerdi. Bunu işgalciler de özel savaş basınlarına yansıtmışlardı. Peki ama Raperîn Amed, Roza Mêrdîn, Arîn Amed, Avaşîn Sêrt, Barîn Kobanî, Ruken Gewda, Sterk Efrîn'e ne olmuştu? Kato'ya bu gidişinde Hizan'ın netleştirmek istediği temel

konu buydu. Erken baharda sisten, tipiden faydalanarak Kato gerillası Raperîn'in kampına ulaşmış olmalıydı. Ve eğer kampa gitmişlerse mutlaka bazı izlere, işaretlere de rastlamışlardı. Akıbetlerini netleştirecek bazı ipuçları yakalamışlardı. Sonucun şahadet olduğunu biliyordu Hizan. Ama nasıl bir şahadetti, neler yaşamışlardı? Bunları öğrenmek, örgüte, ailelerine bilgi vermek büyük bir sorumluluktu.

Ronî Mamxorî'nin öncülüğünde Katolara doğru yol alıyorlardı. Yol da uzun gece de uzundu. Ancak sabah olmadan gidilecek yere varmaları için hızlı yürümeleri gerekiyordu. Yolu neredeyse yarılamışlardı ki karşıdan gelen bir grupla karşılaştılar. Yakınlaştıklarında birbirlerini tanıdılar. Katolardan gelen grup Egîd Ciwyan'ın grubuydu.

Hizan onunla Katolarda görüşmeyi planlamıştı ancak gecikmişti. Egîd Ciwyan bir ay önce Botan'a gelmişti. Botan'ın yeni eyalet komutanı Hizan'ın çalışma arkadaşıydı. Cudî üzeri Besta'ya gelmiş oradan da Kato güçlerini görmek için derîyê qaçêye geçmişti. Hizanla Besta'da görüşememişlerdi. Botandaki ilk görüşmeleri böylece yol üzerinde ve karanlıkta gerçekleşmişti. Birbirlerini yıllar sonra böyle görüyor olmak ikisine de değişik gelmiş, hal hatır sormuş, çalışmalarla ilgili birbirlerini kısaca bilgilendirmişlerdi. Egîd katolarda yürüttüğü çalışmalarla ilgili bilgi vermiş Hizan ise Besta'da yapılacaklar hakkında bilgilendirme yapmıştı. Hizan katodaki işlerini bitirip Besta'ya döndüğünde toplantılarını yapacaklar ve birlikte çalışmaya resmen başlayacaklardı. Birbirlerine başarılar dileyip kalktılar, her bir grup birbirine zıt yönlerden yollarına devam ettiler.

Hizan yolun belli bir yerine kadar Egîd Ciwyan'ı düşündü. Ezidileri DAİŞ soykırımından kurtarmak için Şengal dağlarına giden ilk gerilla komutanlarındandı. Bu dünyada olabilecek en onurlu, en devrimci işi yapmıştı. Kürt halkının kök hücresi Êzîdîleri güvene kavuşturduktan sonra da Botan'a gelmişti. İnsanın böyle büyük bir başarıya sahip olması, devrimcilik hayatına böyle onurlu bir görevi sığdırmış olması çok değerliydi. Bu başarısından dolayı Hizan uzun yıllardır tanıdığı yoldaşını daha çok sevmiş, birlikte Botan'da çalışacak olmanın kendisine de iyi geleceğini düşünmüştü. Zaten Hizan 2015 yılının baharında Botan yolundayken onunla telsiz aracılığıyla konuşmuş, "Şengali özgürleştirdikten sonra Botan'a gel, seni orada bekleyeceğiz" demiş, Egîd Ciwyan da "kesin geleceğim. Oralar asla vazgeçemeyeceğim asıl yerlerimdir" demişti. Şimdi dördüncü yılında gerçekten de sözünde durmuş hem de Şengal özgürleşmiş öyle gelmişti.

Hem aşiret çocuğu hem de PKK militanıydı Egîd. Dolayısıyla söylediğini yapmak, sözünde durmak onun yaşam felsefesiydi. Gece olduğu için ondaki değişiklikleri tam seçemese de ay ışığının etkisiyle saçlarının iyice döküldüğünü ve şişmanladığını fark etmişti. Ama heyecanı, sesindeki

samimiyet, her koşulda espiri yapmaktan vaz geçmeyen tarzı hiç değişmeden aynı kalmıştı. Hem askeri tecrübesi güçlüydü hem de düşünsel, entelektüel birikimi derindi. Dolayısıyla Botan'da ağır savaş koşullarında Egîd Ciwyanla çalışacak olmak faydalı olacaktı. Delal Amed'in yerine de Leyla Amed gelmişti.

Leyla Amed ARGK döneminde yine HPG döneminde uzun yıllarını Botan'da geçirmişti. Gabar, Besta, Çatak, Herekol, Elkê başta olmak üzere Botan'ın hemen her yerine hakimdi. Bunlar Botan sahasını yürütecek biri için önemli avantajlardı. Bir ekip şeklinde gelmiş hızla adapte olmuşlardı Leyla Amedle Egid Ciwyan.

Hizan Leyla'yla da değişik alanlarda birlikte çalışmıştı ve uzun yıllara dayalı iyi bir arkadaşlıkları vardı. Her ikisiyle de iyi bir çalışma arkadaşlığı umut ederek ve buna güvenmenin rahatlığına dolarak karanlıkta yol almaya devam etti Hizan. Derîyê qaçêye vardıklarında sabaha doğruydu. Kato bölgesinin komutanları Ercan Serhat, Yıldız Mêrdîn ve genç kadın gerillalar Ezda Van, Rojîn Van oradaydılar. Özlemle birbirlerini kucaklayıp hâl hatır sordular. Dinlenip sabah erken kalktılar. Kahvaltıdan sonra Hizan Yıldız ve Ercan'la toplantı yaptı. Toplantıda önce Hizan diğer bölgelere, sahanın durumlarına ilişkin genel bir bilgilendirme yaptı. Sonra Ercan söz alıp Kato bölgesinin çalışmalarına ilişkin bilgilendirme yaptı. Ercan,

- Heval kışımız genel olarak iyi geçti. Kış sonu değerlendirme toplantılarımızı yapıp raporumuzu göndermiştik. Kamplarda arkadaşlar yoğunlaşmışlardı. Sadece Şoreş Salmas arkadaşın sorumlu olduğu kampta Sidar Amed sorun çıkarmıştı. Yaşamı bozmuş, arkadaşların yoğunlaşmalarını dağıtmak istemişti. Kamp yapısı platformunu yapıp kendisinden rapor istemişlerdi. Bahara girişte, kamplardan çıktıktan on gün sonra bir not bırakıp kaçmıştı. Notta zarar vermeyeceğini vb. belirtmişti. O kamptaki diğer arkadaşların yoğunlaşmaları iyiydi. Zaten bireysel yoğunlaşma raporlarını da göndermiştik. Diğer kamplarda herhangi bir sorun yaşanmamıştı, tüm arkadaşlar güçlü bir kararlaşmayla bahara çıktılar. Baharın başında bazı eylemler yapıldı. Çatak tarafındaki bir eylemde arkadaşlar bir skorsky tipi helikopter düşürdüler. Katolarda da keşifler yapıldı, arazi kontrol edildi. Eylem hazırlıkları var. Bazı girişimler de oldu. Masîro'daki hava saldırıları ve operasyonlarda Şoreş Salmas, İrfan Torî arkadaşların da içinde olduğu altı arkadaşın şehit olması bölge olarak bizi zorladı. Şoreş ve İrfan komutanlığımızdaki arkadaşlardı. Bildiğiniz gibi Şoreş heval Katolarda bizlerden daha eskiydi, hakimdi. Hepimiz ondan güç alıyorduk. Güçlü planlamaları vardı. Fakat çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Genel olarak durumlarımız iyidir. Bunları belirtebilirim.

Yıldız söz almış,

- Ercan arkadaşa ek olarak birkaç husus belirtebilirim. Şu ana kadar ikisi kadın olmak üzere sekiz genç gerillaya katıldı. Eğittik, çalışmalara dahil ettik. Çok istekliler, hızlı gelişiyorlar. Gerillaya katılmak isteyen gençler çok. Bunun için öz savunma, halkla ilişkiler birimlerimizi örgütledik, çalışmalarına başladılar. Çok sayıda katılım olacağını düşünüyoruz. Halkın durumunun da iyi olduğunu, gerillayı sahiplenmede sorunları olmadığını halkla ilişkilerdeki arkadaşlar belirtiyorlar. Koçerler çok yönlü denetim altında olduklarını belirtiyorlarmış. Dikkat etmeye çalışıyoruz. Alt yapı, lojistik, cephane sorunlarımız yok. Sayı sorunumuz da yok. Arkadaşlar istekliler, başarılı bir pratik çıkaracağımıza inanıyoruz.

Hizan araya girip,

- Peki heval Raperîn arkadaşın kampına gittiniz mi? Akıbetleri hakkında bir işarete rastladınız mı?

- Doğru heval. Bir grup arkadaş gidip kampın yerini incelediler. Görüntülerini de çekip getirdiler. Size vermek için getirdik. Kampa kimyasal silahlar atmışlar. Kapısına da kayalar, taşlar doldurup kapatmışlar. İçerdekilerin dışarı çıkamaması için on metre kalınlığında kaya, taş, moloz yığılmış. Kapının girişindeki kayalara "zehir timi", "yeniçeriler" gibi yazılar yazıp, Türk bayrağı çizmişler. Arkadaşlara yapılanlar, kayalara yazılan "zehir timi", "yeniçeriler" gibi suçüstü yazıları korkunç. Kapıya doldurulan kayaları, taşları normal koşullarda kaldırmak on günümüzü alır ancak düşmana yakın. Hemen karşısında karakol, güvenlik tepesi var. Dolayısıyla öyle bir çalışmayı yürütebilmemiz mevcut koşullarda mümkün değil. Gidip inceleyen arkadaşlar da, görüntülere bakanlar da yani hepimiz çok etkilendik.

Hizan bir şey söyleyemiyordu. Acıyla dinliyordu. O kamptaki yoldaşlarının hepsi tek tek gözlerinin önüne geldi. Ruken Gewda'yla birlikte Botan'a gelmişlerdi. Roza Mêrdîn (Dengîzî)'le PAJK Merkezde, Güney'in çeşitli alanlarında, son olarak Botan'da uzun süre birlikte hareket etmişlerdi. Avaşîn Sêrtle 2015 Elkê hamlesi boyunca birlikte kalmışlardı. Raperîn Amed onlarca şehidi olan bir aileden geliyordu. Botan'da birinci yılıydı. Arîn Amed yeni bir yoldaştı. Cıvıl cıvıldı. Birlikte katılmışlardı amcasının kızı Zilan Amed'le. Zilan da yanlarına giderken Xwînda ve Zinarîn'le birlikte pusuya girip şehit düşmüştü. İki kuzen, iki yol arkadaşı, iki hayal ortağı aynı yerde, aynı zamanda şehit düşmüş oluyordu. Qerejdağlı Zîlan ve Arîn Katolarda büyük acılar içinde, mahşeri koşullardan geçerek ölümsüzleşmişti. Barîn Kobani ve Sterk Efrîn'in de birinci baharlarıydı Katolarda. Geçen yıl Güney'den geldiklerinde Hizan, Barîn'e Besta'da kalmasını söylemiş ancak o kendini dayatarak Kato'ya gitmişti. Hizan ondaki Kato aşkına hayret etmiş, başka bir nedeni olmalı diye düşünmüştü. Bu büyük tutku sadece bir dağa duyulan sevgiyle ilgili olamazdı. Bir sözün, bir ibadetin yerine getirilmesi gibiydi Kato'ya gidiş istemi.

Kilitlenmişti. Ya çok sevdiği biri orada şehit düşmüştü ve ruhuna koşuyordu. Ya da çok sevdiği, birlikte omuz omuza savaşmak istediği biri oradaydı. Nedeni her ne ise kendisini dayatarak gitmişti. Uçarcasına gitmişti. Ve ilk baharında yağmur yerine yağdırılan kimyasal altında kalmıştı.

Sterk Efrîn Kurmenç dağlarından gelmişti. Zeytun ülkesinde büyümüştü. Efrîn'in yurtsever, toprağına bağlı özüyle Botan'daydı. "Botan'da çok gelişeceğim" demişti Hizan'a. Elbette gelişecekti. Kimyasal yağmuruna tutulmasaydı çok gelişecekti Sterk. Adı gibi hep parlak, hep karanlıkta yol gösteren, hep yücelerde seyreden oldu, özlemlerini gidermeden, Katolar'ın baharını göremeden…

Yıldız bilgilendirme yapmaya devam ediyordu ancak Hizan Raperîn Amed'in kampındaydı. O gencecik kadınların, o umut dolu yoldaşların, o kavga yürekli gerillaların neler yaşadığını, son nefeslerini nasıl verdiklerini, son sözlerinin ne olduğunu düşünüyordu. Aslında Hizan bir yıldır bu düşüncelerden kurtulamamıştı. Botan'daki diğer bütün yaşanmışlıklar bir yana bu olay bir yanaydı onda. Hiçbir şey bu arkadaşlarından haber alamamak, durumlarını netleştirememek kadar etkilememişti Hizan'ı. Sadece bu da değildi sorun. Öyle özgün bir bileşimdi ki Raperîn Amed ve grubu, Önderliğe, örgüte, halka, ailelerine kabullenilmesi zor gelecekti, acılar yaratacaktı. Raperîn, Roza, Ruken, Arîn, Sterk, Barîn, Avaşîn hepsi de çok yurtsever çevrelerden geliyordu. Her birinin yakın çevresinde onlarca şehit vardı. Hepsi de çok gençtiler. Çoğu Botan'da, Kato'da birinci yılındaydı.

Yıldız konuşmasını bitirince Hizan dalgınlığından uyanmışçasına "heval ara verelim, öğlen olmuş" dedi. Öğle arasında Hizan görüntülere baktı. Her şey korkunçtu. Faşistlerin suçları ne kadar da çoktu. Bu suçlarla nasıl yaşıyorlardı. Hizan Kürt halkının asla böyle bir devletle barışmaması gerektiğine bir kez daha kanaat getirdi. Binlerce yıl da sürse bu faşist devletle savaşılması gerektiğine inancını pekiştirdi ve yürek diliyle kimyasalla şehit düşürülen ülkesinin yiğit kadınlarına söz verdi.

Öğle yemeğinden sonra toplantıya devam ettiler. Bu defa konu Şoreş Salmas, İrfan Torî, Devrim Şırnak, Erîş Xoy, Ferzad Banê, Baran Bilbêsî'nin şehit düştükleri hava saldırıları ve operasyon etrafında yoğunlaştı. Hizan,

- Ne anladınız operasyondan? Koçerler ya da köylüler mi ihbar etmiş? Yoksa arkadaşlar görüntü mü vermişler? Netleştirebildiniz mi?

Ercan,

- Tam netleştirmiş değiliz ancak ihbar olduğu kesindir. Öyle rastgele bir operasyon değil. Somut istihbaratla ilgilidir.

- Peki Sidar Amed'in bu operasyondan on gün önce Amed'de teslim olduğu ve Şırnak'a getirildiği bilgisinden haberiniz var mı?

- Operasyondan önce böyle bir bilgiye sahip değildik. Fakat sonra araştırınca bu bilgilere ulaştık. Benim de kanaatim Sidar'a dayanarak düşmanın operasyon yaptığıdır.

- Sidar ihanete gittikten sonra neden tedbir almadınız? Notta zarar vermeyeceğim demiş diye mi? Ama biliyorsunuz ki kaçmanın kendisi ihanettir ve ihanete giden her türlü kötülüğü yapma potansiyelindedir.

- Yok heval dikkatliydik. Hareket tarzımız da ikişerliydi. Şoreş arkadaş ile Devrim, İrfan ile Baran, Ferzat Banê ile Eriş Xoy arkadaşlar birlikte ayrı ayrı şehit düştüler.

- İkişerli hareket etmişsiniz doğrudur. Ancak gündüz hareket etmişsiniz. İki arkadaş köyden çıkarken, iki arkadaş arabadayken, iki arkadaş ta başka bir köye giderken şehit düşmüşler. Belli ki takibe alınmışlar. Sidar haininin gizli birliklerle alana sokulduğu kesin. Ancak hareket tarzınız da imhalıktır heval. Gerillanın arabada ne işi var? Neden köylere bu kadar girilip çıkılıyor, gündüz hareket ediliyor? Örgüt bunca söylüyor, biz bu kadar tartışıyoruz. En önemlisi de başımıza bunca şey geliyor, neden ders çıkarmıyoruz?

- Doğru söylüyorsunuz heval. Kamplarda kış boyunca bunları tartıştık, herkes iknaydı, pratiğe de bu ciddiyetle çıktık fakat köylüler, koçerler gelince, bahar atlatılınca rahatlama da oldu.

- Rahatlama demek kendini düşmanlarının insafına bırakmak demektir heval. Sanıyorsunuz koçerlerin hepsi, köylülerin hepsi dört dörtlük yurtseverdir. Özel savaşı, kirli politikalarını unutuyorsunuz. Besta'nın sonbaharda yaşadığını, Kato olarak yaza girişte yaşadınız. Bu şekilde halka da örgüte de kendinize de zarar veriyorsunuz. Gündüz hareketi, köye dayalı tarz, hele araba kullanımı hepsi de ağır suçlardır.

- Eleştirileriniz doğrudur heval. Biz de toplantılar alıp, durumu değerlendirdik. Öz eleştiri pozisyonunda olduğumuzu biliyoruz.

- Anlamanız lazım heval. Bu kadar değerli yoldaşın böyle ucuz biçimde imha olmasını örgütümüz kaldıramaz. Beytüşebap kampının öldüremediği Şoreş ve Devrim'i şimdi basit bir hata öldürdü. Yirmi yedi yılın öldüremediği İrfan Tori'yi bir köye giriş öldürdü. Yoldaşlarımızın bu tarzda şehit düşmeleri tarihsel suçlardır. İşgalciler bunca zor durumdayken basit hatalar yapmamalıyız, düşmanlarımıza moral vermemeliyiz.

- Anlıyoruz heval. Biz de bunların etkisindeyiz. Çok farklı hazırlanmıştık. Bu yıla çok iddialı başlamıştık. Böyle olması bizi de sahayı da örgütü de çok üzmüş, zorlamış oldu. Boşluklarını doldurmak için ne gerekiyorsa yapacağız.

- Şoreş Salmas hevalin sağlığının iyi olmadığını duymuştuk. Tedaviye gitsin diye not yazmıştık. Notumuz ulaştı mı size, Şoreş heval okuyabildi mi?

- Doğru heval. Notunuz ulaştı. Şoreş heval de okudu. Ancak tedaviye gitmek istemiyordu. Bir doktor ayarlamaya çalışıyordu. Burada tedavi olacaktı.

- Fakat sürekli kan kustuğunu söyledi arkadaşlar. Beytüşebap kampındaki süreç, kimyasal silahlar çok farklı etkiler bırakmış olabilir. Ciddi bir durumdu.

- Evet heval Hizan, kış kampında da bahar boyunca da durmadan kan kusuyordu. Kimyasal silahlar onu da Devrim arkadaşı da çok etkilemişti. İkisinin birlikte şehit düşmesi de bize ayrıca ağır geldi. Fakat notunuzu okudu. Sağlığını böyle önemsemiş olmanızdan etkilenmişti. Güney'e gitmeyeceğini ancak buralarda imkân oluşturup sağlığı üzerinde önemle duracağını belirtiyordu.

- Peki ona da Devrim'e de Beytüşebap kampında yaşadıkları elli üç günü yazmalarını söylemiştim. Yazdılar mı acaba? Bilginiz var mı?

- Şoreş heval kış boyunca yazmış. Bir defter doldurmuş. Daha sonra size ulaştırabiliriz.

- Tamam iyi olur.

Toplantının son bölümünde bölge planlamasını gözden geçirip netleştirdiler. Gün boyunca tartışmışlardı. Öbür gün Yıldız, Ezda, Rojin'le bireysel tartışmalar yapacaktı Hizan. Sonraki gün Kato takımıyla toplantı yapacaktı. Bu defaki Kato planlaması kısaydı. Erken dönecek, bütün birlikleri görmeyecekti. Epey yorulmuşlardı. Karanlık basar basmaz uyudular. Sabah saat 5:00'te kalktılar. Kahvaltı yapıp gün planlamasına geçtiler. Ezda'yı çağırıp bir köşeye geçtiler.

Hizan,

- Nasılsın heval Ezda?

- İyiyim heval Hizan. Sizi de çok özlemiştim. Gelmeniz iyi oldu.

- Kış yoğunlaşma raporunu okudum. Yoğunlaşmaların iyiydi. Fakat duygusallığı aşmamışsın belli. Biraz tartışalım. Normal olmayan çok ağır süreçler geçirdiniz. Etkilerinin kalması doğaldır ama çözümlemek, bilince çıkarmak önemlidir.

- Kendimi zorluyorum heval Hizan. Ama bir türlü Nudem'i, Hêvî'yi unutamıyorum. Nudem hevalin karın üzerinde iki elini, dizlerini ayak gibi kullanıp sürünmesini, saatlerce çektiği acıları, belki yeniden canlanırlar diye kaç gün boyunca koyun koyuna yatışımızı… Yani o süreci unutamıyorum.

Ezda gözyaşları içinde zorlanmalarını anlatıyordu. Aradan bir yıl geçmişti ancak hala her şey tazeydi, ilk andakinden daha fazla etkileyiciydi. İnsan olayların içinde olduğu zaman daha soğukkanlı, daha mantıklı oluyordu. Olaylar geçtikten, süreç atlatıldıktan sonra duygusallık basıyor, maneviyat çepeçevre sarıyor, acı sürekli demleniyordu. Genç Ezda'da da böyle olmuştu.

Hizan rahatlatmak için,

- Seni anlıyorum heval Ezda. Bazı zamanlar vardır o kadar olağan dışı, o kadar mahşeridir ki insan yıllarca o anların gerçek olup olmadığını bile netleştiremez. Belki de senin sorunun budur. Kendi kendine "evet,

yaşadıklarım gerçektir. Faşist bir devlet karşısında savaşan gerillalar olarak yaşadıklarımız gerçektir. Başkalarına gerçek dışı da gelse, biz yaşadık ve gerçekti" diyebilmelisin.

- Deniyorum. Ama anlattığımda arkadaşların gücünün kavramaya yetmediğini hissediyorum. Belki de ben anlatamıyorum. Bu yüzden paylaşamıyorum, içime atıyorum. Oda beni zorluyor. Arkadaşlar dinliyor, üzülüyor, şaşırıyor ama yaşadıklarımız bunlardan çok daha öte şeyler.

Hizan Ezda'nın gözünün içine baktı uzun uzun. Belki de anladığını hissettirmesi, konuşarak söyleyeceklerinden daha önemliydi. Ezda, bakışını kaçırmadan,

- Anladığını biliyorum heval Hizan. Zaten bu yüzden seni görme ihtiyacım vardı. Nudem hevali ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Kış kampında hep seninle anılarını anlatıp durdu. Baharı dört gözle bekliyordu. Senin de onu çok sevdiğini, çok acılar çektiğini hissedebiliyorum.

- Ama bu ağır bir savaş heval Ezda. Tarihte benzeri olmayan çok ağır bir savaş. Ve bu savaşta her an bedeller ödüyoruz, şehitler veriyoruz. Nudem heval de şehit düştü. Kronik anemisi vardı. Bünyesi zayıftı. Yaşadığınız koşullara dayanması zordu. Ben Nudem'i de Raperîn'i de Roza'yı da Arîn'i de Barîn'i de Çekdar' ı da yani hepsini seviyordum. Evet Nudem hevalle uzun yıllardır tanışıyorduk. Birbirimizi çok seviyorduk. Ama bütün yoldaşlarımı seviyorum. Hem kim demiş sevginin şahadete engel olduğunu…

- Doğru söylüyorsun heval Hizan. Ben şahadet biçiminin üzücü olduğunu anlatmak istedim.

- Evet biçimi itibariyle de ağır bir şahadet. Ancak sevgili Ezda karda donarak şehit olan arkadaşlarımızın sayısının hiç de az olmadığını bilmelisin. Ya Çekdar'ın Beytüşebap kampındaki şahadet biçimine ne diyeceksin? Peki ya işkencehanelerdeki ölümleri, Diyarbakır vahşetini nereye koyacaksın? Faşizm tek bir olay değildir sevgili Ezda. Sistematik bir soykırım sistemidir. Dersim'de alevlerden çıkıp Türk askerini görünce yeniden alevlere koşan küçücük çocuğu unuttun mu? Karnı deşilen hamile kadınları? Göğüsleri kesilen Ezîdî kızları? Kazanlarda kaynatılan Sasonlu Kürtleri? Geniş bak hevalamın. Sıkıştırma kendini bir olaya. Bu faşizmdir, onu tanımana vesile olsun her olay. Ve ona karşı savaşma gücünü arttırsın her şahadet.

Ezda canlanmıştı, öfkelenmişti, düşmana kilitlenmiş, eyleme, intikama kesilmişti o an.

- Doğru söylüyorsunuz heval Hizan. Aslında ben de kış boyunca intikam üzerine yoğunlaştım. Bana fırsat verin düşmanda patlayayım heval. Asıl tartışmak istediğim konu buydu.

- Tamam. Biliyorsun pratikteyiz. Hepimizin görevi başarılı eylemler yapmak. Sonbahara kadar böyle katılırsın. Ama yollar açılırsa, sonbaharda

Güney'e geçmenin iyi olacağını düşünüyoruz. Gidip örgütü yakından tanıman, eğitim görmen önemli. 2014'ten beri Katolardasın. Epey tecrübe biriktirdin. Örgüt eğitimi de alsan geleceğin profesyonel gerillası, güçlü kadın komutanı olursun. Olmaz mı?

- Buraları, sizleri bırakamam heval. Hem sözüm var, altı yılım dolmadan gidemem. Bu yıl da kalayım, sonra giderim.

- Tamam. Zaten illa gideceksin demiyorum. Yollar açılır, imkanlar oluşursa gidersin. Peki Evrim'le Nudem nasıllar? Onlar da senin gibi duygusallar mı? Bir şey söylüyorlar mıydı?

- İkisinin durumu da çok iyi. Nudem hevalin ayakları yanmıştı biliyorsunuz. Onu biraz zorluyor. Ancak bunun dışında iyidir. Evrim hevalin sorunu yok, çok aktif katılıyor.

- İkisine de çok selamlarımı söylersin. Benim yerime öpersin. Bu defa Katoları, tüm birimleri görme imkânım yok. Erken dönmek zorundayım. Peki sen kendin için başka bir şey söylüyor musun?

- Yok heval farklı bir şey belirtmiyorum. Sizde kendinize dikkat edin. Üst üste baskınlar yemeniz bizi üzüyor, korkutuyor.

- Eleştirilerine dikkat ederim. Gerçi baskınlar benimle ilgili nedenlere dayanmıyor ancak yine de eleştirilerini üzerime alınıyorum ve daha fazla dikkat edeceğimi bilmelisin. Haydi arkadaşların yanına gidelim.

Öğle yemeği saatiydi. Yemeklerini yiyip çaylarını içtiler. Öğleden sonra Yıldız'la uzun bir sohbet yaptılar. Bölge YJA-STAR çalışmalarını, kadın gerillaların durumlarını, sorunlarını detaylarıyla tartıştılar. Planlamaları gözden geçirdiler. Bir iki kadın gerillanın düzenlemelerini başka alanlara yaptılar. Sonra işlerini bitirip akşam yemeğine geçtiler. Karanlık çöktükten bir saat sonra bekledikleri takım geldi. Sila, Deniz, Jînda, Rojîn, Soreş, Botan sırayla Hizan'la merhabalaşıp kucaklaştılar. Hizan hepsini de çok özlemişti. Birkaç gündür İHA yoğunluğu çok fazlaydı. O yüzden sohbeti çok uzatmadılar. Gece toplu oturmak termal için iyi değildi. Herkes yatma yerine geçti. Hizan da uyumak için yerine geçti. Tulumunun içine girdi. Ezda'yla sohbeti aklına geldi. Nudem'i düşündü.

Hizan'la Nudem derin bir hissiyatla birbirlerine bağlıydılar. Bu nasıl başlamıştı, nedeni neydi Hizan hiç bilememişti. Bildiği tek şey Nudem'e sevgisinin yüreğini yaktığıydı. Çok kez Nudem'le aynı kişi olduğunu düşünür, hissederdi. Sanki asırlardır tanışıyorlardı. Birbirlerini hissetmek, anlamak, konuşmak için ortak mekanlarda olmaya ihtiyaç duymazlardı. Zaten ortak mekanları hemen hemen oluşmamıştı. Ama her biri dünyanın diğer ucunda da olsa birlikte olduklarını biliyorlardı. Bu örgütte, bu kavgada Nudem diye birinin var olduğunu bilmek Hizan'a yaşam enerjisi pompalar, muazzam güç verirdi.

İki insanın birbirine bu kadar değer vermesine yol açan neydi? Ortak özellikler mi? Böyle olduğunu sanmıyordu Hizan. Ortak dava, ortak kavga mı? Sayısız yoldaşla bu ortaklık vardı ama hepsiyle aynı ruhsal düzey yakalanamayabiliyordu. Benzer acılar, benzer zorluklar mıydı? Kürdistan'da benzerlikler çok fazlaydı ama kişileri yakınlaştırmaya yetmiyordu. Farklı, zıt kutuplar mıydı? Nudem'le böyle değillerdi…

O halde neydi bunca derin hissiyata yol açan?

Hizan bu konularda biraz gizemciydi. Görünür nedenlerin köreltici, yanıltıcı olduğuna inanırdı. Görünmeyenle yani madde olmayanla, uzamsal olmayanla ilgili nedenlere dayandırırdı. Hizan'a göre belki de başka zamanlarda, önceki yaşamlarda zorla kopartılan anneyle çocuğun ruhlarını taşıyorlardı da onlar birbirini çekiyordu. Kimbilir belki de birbirlerine tutkuyla bağlı ruh ikizleriydiler ve trajik olaylar neticesinde ayrılıp binlerce yıl sonra Nudem ve Hizan olarak karşılaşmışlardı. Ya da belki hiç kavuşamayan hakikat aşıklarıydılar da şimdi Nudem ve Hizan olarak tanışmışlardı…

Hizan bu sevgisinin görünenler olarak ikisiyle ilgili olmadığını derinden hissediyordu. Nudem'in hisleri de böyle miydi bilemiyordu, hiç sormamıştı. Hatta birbirlerini sevip sevmediklerini de hiç konuşmamışlardı. Yoldaşlarsa elbette birbirilerini seviyorlardı, bunu sohbete dönüştürmek anlamsız ve abesti. Birlikte kaldıkları zamanlar boyunca Hizan görevlerinin de gereği olarak Nudem'in çalışmalarını, sorumluluk alanlarını değerlendirip perspektif vermiş, Nudem özeleştiriler temelinde raporlar vermişti. Bunun dışına çıkan sohbetleri hemen hemen olmamıştı. Ama Nudem de, Hizan da birbirlerini sonsuz bir güvenle sevdiklerini hissediyor, biliyorlardı.

Hizan'a göre Nudem Botan'a gelebilecek biri değildi. Her şeyden önce kronik anemisi vardı, bünyesi zayıftı, kış koşullarını kaldıramazdı. Öte yandan bunca ağır savaşa yetecek askeri donanıma sahip değildi. 2016'nın Ekim'inde Besta'da karşısında görünce hayretler içinde kalmıştı. Nudem kendinden emin, moralli, heyecanlıydı. Van'da kalmış, Katoları görmüş, Besta'ya gelmişti. Besta sorumlusu Serhat'ın ihanet ettiği günlerdi. Serhat hainin verdiği bilgiler üzerine Besta durmadan obüslerle, ataklarla, havanlarla vuruluyordu. Bir günlük genel, bir günlük de özgün toplantılar için aynı noktalarda kalmışlardı. Başka da görüşme imkanları olmamıştı. Serhat haininden dolayı Besta'daki tüm kamplar deşifre olmuştu. Besta kadın gücü de dahil saha takımlarını, Nudem'in de içinde olduğu toplumsal alan sorumlularını hızla Besta'dan çıkarmak gerekiyordu. İşler hızlı yapılmış sağlıklı düşünme olanağı gelişmemişti. Hizan, yönetim bir arada kalmasın, her biri bir yerde kalsın mantığıyla hareket etmiş, Koçerîn'i Herekol'e, Nudem'i de Katolara göndermişti. Katoların sorumlu komutanı Tolhildan Goyi'ye de "Heval Nudemi

sana emanet ediyoruz. Kadın Hareketimizin yönetimidir. Baharda sağlam bir şekilde bize ulaştırman lazım" demişti.

Nudem'in başına gelenlerden sonra Hizan bir de bunun için kendine kızmıştı. Koçerîn'in yanında ya da Hizan'ın olduğu kampta kalsa belki de hiçbir şey olmayacaktı. Koçerîn'le bir arada kalsalar ve bir şey olsa kadın hareketinden iki arkadaşın birlikte kalmış olması haklı olarak eleştirilecekti. Kendisiyle aynı kampta kalsa ve burada bir şey olsa, "niye aynı yerdeydiler" denilecek, ağır gelecek diye düşünmüştü. Şimdi ise Hizan durmadan 'keşke birlikte kalsaydık. Keşke birlikteyken bu acıları yaşasaydık' deyip duruyordu.

Nudem Elbistanlıydı. İstanbul'da büyümüştü. Annesi Gazi olayları olarak da bilinen süreçte polis kurşunuyla şehit edilmişti. Devrimci geleneği olan bir çevreden geliyordu. Uzun yıllar Kuzey Kürdistan ve Türkiye'deki legal siyasal çalışmalarda kalmıştı. Kadın meclis sözcülüğü, toplumsal alan koordinasyonu gibi önemli görevleri başarıyla yürütmüştü. 2008 yılında bir daha dönmeme kararıyla dağa gelmiş, Zeynep Kınacı özgür kadın akademisinde eğitim görmüştü. Örgüt farklı ihtiyaçlar temelinde düzenlemek istedikçe o gerillada ısrar etmiş, kendi zoruyla dağda kalmıştı. İş olsun diye kalmamıştı Nudem. Madem dağda kalacak o halde gerilla eğitimini tamamlamalı diye düşünmüş, yeni savaşçı eğitimine gitmiş, Gare'de, Zap'ta askeri birliklerde, taburlarda takım komutanı düzeyinde yer almıştı. Yeniden siyasi merkezlere çekildiğinde istemeye, istemeye mecburen gitmişti. Cîlolora giderken Hizan'ı Zap'tan uğurlamış, Botan'a gelirken Hizan'a "bakarsın ben de gelirim" demiş, bir yıl sonra bir ekim zamanında Besta'da Hizan'ı sımsıkı kucaklamıştı.

Hizan insanların üzerine titreyen, korumacı yaklaşımların ters teptiğini, korunmaya çalışılan insanların herkesten önce şehit olduklarını defalarca görmüş, duymuş, yaşamıştı. Bu huyundan çoğu zaman nefret ediyor, "bir daha insanların hayatlarına müdahale etmeyeceğim, kim nerde kalmak istiyorsa öyle olsun" diyor ancak pratiğin zorunlu koşulları içinde yeniden bolca müdahalelerde bulunuyordu. Nudem'e "nerde kalmak istersin" diye sorsa, kesinlikle ya Koçerîn'le ya da kendisiyle kalmayı isteyeceğini biliyordu. Belki de doğru olan bu olurdu. Diğeri öncülük adına, örgütsellik adına gerektiğinden fazla insan yaşamına müdahaleydi. İnsanların hayatları için kendisini bunca belirleyici kılmak hiç de adil değildi. Örgütsellik, örgütsel mantık adına doğru olabilirdi ancak hayat adına adil değildi. Adil olan insanın kendisiyle ilgili kararı kendisinin almasıydı. Kendisi için iyi olanı, doğru olanı ancak insanın kendisi belirleyebilirdi. Evet örgüt ve yoldaşlar da insan için doğru olanı belirlerler hatta bireyden daha doğru karar da alırlardı. Ancak bu her şeye ve bütün durumlara indirgenemezdi. Nudem'i Nudem'den daha fazla düşündüğüne inanmak Hizan'ın yanılgısıydı. Nudem'de de kendisi için en doğru kararı Hizan'ın alacağı duygusunu yaratmak yanlıştı. Bundan da Hizan

sorumluydu. Belki de Koçerîn çalışma arkadaşı olarak Nudem'le ilgili daha doğru karar alabilirdi. Ya da Nudem'in kendisiyle ilgili kararı en doğrusu olabilirdi. Hizan bu sorgulamalar içinde Nudem konusunu kendisinden bile saklıyor, kendisiyle bile paylaşamıyordu. Ve bu ruhunu sıkıyor, canını acıtıyordu…

Saatlerce uyumadığı ve uykusunu alamadığı için sabah baş ağrıları içinde gergin bir şekilde uyandı Hizan. Biliyordu gergin kalktığında gün boyu zorlanırdı, işlerinde terslikler çıkardı, ahenk bozulurdu. Yine de kendisini toparlayarak kahvaltıya geçti. Yıldız, Sila, Rojbîn, Ezda, Deniz, Jînda, Rojîn, Şoreş, Helgurt, Baver kalvaltı yapıyorlardı. Hizan gruba 'rojbaş' dedi ancak dalgınlığından tam sıyrılamamıştı. Kahvaltıya otururken bir yandan da günün planlamasıyla ilgili olarak,

- Heval Helgurt bugün erzak çekmeye başlayacak mısınız?
- Yok heval. Katırları getirmeye giden arkadaşlar dönmediler. Katırlar gelmeden de erzak çekemeyiz. Bir de sayımız az. Bize arkadaş vermeniz lazım.
- Tamam kahvaltıdan sonra önce senin işini planlayalım. Sonra Sila arkadaşın takımıyla toplantı alırım. Senin işin önemli. Koçerler dönmeden, sonbahar yaklaşmadan erzakları çekmen lazım. Yoksa riskli olur.
- Kendimizi iyi planlarsak birkaç günde bitiririz heval.
- İyi planlayın o halde.

Bu arada kahvaltıyı bitirmişlerdi. Helgurt'la bir köşeye geçip planlama yaptılar. Helgurt planlama temelinde işine gitti. Hizan Sila Çatak'ın takımıyla toplantı yapacağı yere geçti. Sila Kato takımına komutanlık yapıyordu. Takımı biri kadın, diğeri erkek olmak üzere iki timden oluşuyordu. Şimdi toplantıya gelen tim kadın timiydi. Bu takım Katolarda konuşlanmış işgalci güçlere eylemler yapmaktan sorumluydu. Epey zaman geçmiş olmasına rağmen henüz etkili eylemler yapamamışlardı. Hizan hem dinleyecek hem bazı eleştiriler yapacak, perspektifler temelinde planlamalarını somutlaştıracaktı:

- Evet arkadaşlar. Durumlarınızı merak ediyorduk. Görüyoruz ki iyisiniz. Dün bölge yönetiminizle de toplantı yaptık. Kış süreciniz olumlu geçmiş. Tüm kamplar iyi yoğunlaşmış. Bahara kararlı çıkmışsınız. Zaten bireysel yoğunlaşma raporlarınız da ulaşmıştı. Okuduk. Biz Masîro'daki operasyon, Şoreş-İrfan arkadaşların şehit düşmesiyle ilgili eleştiriler yaptık. Sizin de bilginiz olsun. Eleştiriler sadece yönetim için değil hepinizedir. Araba kullanımı suçtur. Köylere rastgele giriş, koçerlerle iç içe olma suçtur. Gündüz hareketi yasaktır. Takım şeklinde durmak, uzun süre aynı noktalarda kalmak disiplin ihlalidir. Kadın arkadaşların bu konularda net olması, taviz vermemesi, eleştirip düzeltmesi önemlidir yoksa YJA-STAR'ın savaşın öncü gücü olmasının anlamı kalmaz. Savaşa öncülük yirmi dört saat gerillacılık ilkesiyle yaşamayı gerektirir.

Saldırı ruhunu en başarılı şekilde örgütlemeyi şart koşar. Sizden de beklentilerimiz bu yönlüdür.

Hizan sahanın, bölgelerin genel durumunu aktardı. Saha komutanı Delal Amed'in şehit düştüğü Besta operasyonunun detaylarını aktardı. Sahanın yeni dönem örgütleme ve planlamalarıyla ilgili bazı bilgiler verdi. YJA-STAR güçlerinden örgüt ve halkın beklentilerini açımladı. Kato'nun önemini, Kato gerillasından beklentileri, bu beklentilerin yerine getirilmesinde kadın gücünün sorumluluklarını hatırlatan uzun bir bilgilendirme ve değerlendirme yaptı. Sonra,

- Bir ara verip devam edelim. Aradan sonra sizler tekmillerinizi verir, değerlendirmelerinizi yaparsınız.

Ara on dakika sürdü. Bu zaman içinde çaylar içildi, ihtiyaçlar giderildi. Ardından yeniden toplantıya geçildi. İlk sözü takım komutanı Sila aldı.

- Heval bu toplantı bizim için önemli. Delal, Aze arkadaşların şahadetleri bize çok ağır gelmişti. Hala da atlatmış değiliz. Delal arkadaşın Botan'a gelmesi de böyle kısa sürede şehit düşmesi de bizlerde ciddi zorlanmalara, anlama sorunlarına yol açtı. Fakat buna rağmen kışın iyi yoğunlaştık. Bahara da intikam temelinde çıktık. Kato Xelîla tarafında önemli bazı eylemler de yaptık. Düşman o tarafta epey zorlandı. Özellikle skorsky helikopterinin düşürülmesi düşmanı korkuttuğu gibi halkı da morallendirdi. Sonra takım olarak Kato Jîrkaya geçtik. Bir karma takıma ilk kez komuta ediyorum. Alanı, araziyi yeni tanıyorum. Bunun da dezavantajlarını yaşadım. Ancak sorun olacak düzeyde değildir. Bizler takım olarak bu süreçte yoğun keşifler yaptık. Bir timi daha aşağılara gönderdik. Düşman hedefleri zozanlık yerlerde. Termal, mobese, dürbünler çok fazla. İHA'lar aralıksız dolaşıyor. Ancak esas sorun siviller. Bazı hain koçerler, çobanları düşman hedeflerinin etrafında kalıyor ve bunların çoban köpekleri çok fazla. Çobanlar özel olarak görevlendirilmiş. Tüm bunlar sızmayı, yakınlaşmayı zorlaştırıyor. Ancak yoğunlaşıyoruz. Her koşulda yol yöntem bulunacağını biliyoruz. Tüm arkadaşlar istekli, öfkeli, kin dolu. Raperîn Amed arkadaşın kampına yapılanlar yüz yıl savaşmak, tüm zorluklara direnmek için yeterlidir. Buna göre yaklaşıyoruz. Bütün arkadaşların yoğunlaşmaları aynı düzeyde değil tabi. Bazı arkadaşlar tarzlarıyla, üsluplarıyla takım uyumunu bozuyorlar fakat üzerinde duruyor, değerlendiriyoruz. Arkadaşlar da kendilerine yapılan eleştirilerden sonra yoğunlaşıyorlar. Genel olarak kadın arkadaşların katılımı, durumu iyidir. Erkek arkadaşlar da iyi katılıyor. Sürecin, beklentilerin farkındayım, buna göre de katılmak istiyorum.

Ardından Jînda söz hakkı aldı.

- Katolarda ikinci yılımdayım. Araziyi tanıdım. Tecrübem oluştu. Branşım ağır silahlar fakat bununla ilgili pratik yapabilmiş değilim. Bu beni biraz sıkıyor. Ancak farklı bir sorunum yok. Güçlü katılmak istiyorum. Takım komutanımız

daha inisiyatifli olmalı. Tim komutanları da takım komutanını tamamlamada yetersiz kalıyor. Tim komutanları birikimlerine, tecrübelerine denk pratikleşmede yetersiz kalabiliyor. Bunları belirtiyorum.

Rojin ve Ezda da benzer şeyler değerlendirdiler. Ardından Deniz,

- Benim de Katolarda ikinci yılım. Kış raporumu kapsamlı yazmıştım, orada da kendime ilişkin öneri yapmıştım. Önerimin kabul edilmesi benim için iyi olur. Sila arkadaşın takımında tim komutanıydım. Daha iyi katılabilirdim. Bu anlamda eleştiriler de doğrudur, yeterince cevap olamadım. Özeleştirimi veriyorum.

Deniz'den sonra Yıldız da bölge YJA-STAR komutanı olarak değerlendirme yaptı. Ardından Hizan toparlama konuşması yaptı. Son olarak da,

- Sila arkadaşın gücü takıma fazlasıyla yeterlidir. Yıllardır Botan'dadır, tecrübelidir. Araziyi genel olarak biliyordu, detaylara hakimiyette de hızlı olmalıdır. Her tim kendi başına eylem çıkarmalıdır. Bir tim Katoların bir ucunda diğeri diğer ucunda olur. İnisiyatifli olmalılar. Tahkimli hedeflerle uğraşmayın, Katolarda, Elkê'de hedeften çok ne var? Yaratıcı, girişken, inisiyatifli olun. Katolar kalabalık güçlerle, hamlesel eylemlere alıştı yıllarca. Ancak bu tarz şimdi gereksizdir. Timler, ikili birimler her gün bir yerden vurmalı. Suikast, sabotaj, pusu, sızma en temel taktiklerimiz olmalı. Bunlara uygun hedefler çoktur. Koçerlerin çokluğu eylemlerde dezavantajdır haklısınız ancak gündüz hareketini ortadan kaldırırsanız sizin varlığınızı bile unutur Koçerler. O zaman geceleri iyi değerlendirir, Koçerlerin düşman hedeflerine yakınlığını, iç içeliğini avantaja bile dönüştürürsünüz. Çoban köpeklerini susturmanın yolları da vardır. Kısaca kendinize güvenin, yaratıcı olun, sonuç alırsınız. Jînda arkadaşın branşı için de bazı eylemler örgütleyebilirsiniz. O da imkân dahilindedir. Deniz arkadaş da bizimle gelsin, zaten alan değiştirme önerisi vardı. Bu temelde hepinize başarılar diliyoruz.

Toplantı bitmişti. Akşam yemeği yediler. Hava kararmadan fotoğraf çektiler. Hizan, Rojbîn, Deniz noktadan ayrıldılar. Sila ve takımı da bir saat sonra ayrılıp asıl yerlerine geçeceklerdi.

Ay ışığı her tarafı aydınlatıyordu. İHA'lar durmadan dolaşıyordu. Rojbîn ve Helgurt katırlarla önden gidiyordu. Helgurt'un biriminden Şoreş Sêrt ve Reşit Van on gün önce şehit düşmüşlerdi. Onların yerine henüz düzenlemeler yapılmamıştı. Erzak çekiminin gecikmemesi için Hizan'la Rojbîn giderlerken bir sefer yapmayı uygun görmüşlerdi. Katırlarla yürümek epey riskliydi ancak riskli de olsa tüm işlerin hızla yapılması gerekliydi. Helgurt Merîvan pratikçiydi, her işe koşturan fedakarlıktaydı. Yoldaşlarının güvenliklerine de hassasiyetle yaklaşıyordu. Bu yüzden katırları adeta dört nala önden götürüyordu. Rojbîn yetişemeyip kalmıştı. Deniz, Hizan, Rojbîn arkadan yürüyorlardı. Helgurt'la aralarında en az bir saatlik mesafe vardı. İHA sesi yakınlaştıkça durup

uzaklaşmasını bekliyorlardı. Uzaklaştıkça da kalkıp yürümeye devam ediyorlardı.

Yol yürüyüşlerinde hem seslere, arazideki fark edilebilir değişikliklere karşı duyarlı olur ama hem de boyuna düşünürdü Hizan. Savaşın durumunu, işlerini, daha neler yapılabileceğini yol yürüyüşlerinde düşünür, somutlaştırırdı. Gerilla savaşı insanla yürüyen nitelikteydi. Her şey insanda başlayıp insanda bitiyordu. Bu insanlar esas olarak militandılar, gerillaydılar. Sonra komutan ve savaşçıydılar. İş bölümüne dayalı görevlendirmelerde yetkisel boyut, sorumluluk anlayışıyla yoğrulup dile, davranışa, karara, uygulamaya dönüşürdü. Yani militanca olmalı, yoldaşlığı güçlendirmeliydi. Yoldaşlığı güçlendirmeyen sorumluluk anlayışları eğreti duruyor, gerilla içinde tasvip edilip sindirilemiyordu. Savaşta tüm çalışmalar önemliydi. Yaşamak, halk savunma görevlerini uzun süreli yerine getirmek için tüm çalışmaların birlikte yapılması hayatiydi. Cephanesiz, erzaksız, üstlenmesiz bir gerilla savaşamazdı. Elbisesi, ayakkabısı, kitabı, kalemi de olmalıydı gerillanın. Tüm bu ihtiyaçların karşılanması ayrı ayrı örgütlenmeler, birimler gerektiriyordu.

Botan gerillasını son yıllarda alt yapı çalışmalarına ikna etmek pek de kolay değildi. Herkes eylem takımlarında, birimlerinde yer almak istiyordu. Böyle olunca alt yapı işleri hep aynı gerillaların üzerine kalıyordu. Komutanlar bu birimleri oluşturuncaya kadar epey ikna çalışmaları yürütmek zorunda kalıyorlardı. Fakat çok anlayışlı yaklaşan, tüm işleri önemseyen ve buna göre katılanlar da az değildi. Erzaklar uzun mesafelerden ve katırlarla çekildiği için hem zor hem İHA'ların bunca yoğunlaştığı bir dönemde riskliydi. Arazide kendi başına yürüyen bir gerillanın İHA'yı, gözcüleri, pusuları boşa çıkarması zor değildi ancak katırlarla hareket eden bir gerillanın tüm bunlarda duyarlılığı koruyabilmesi zordu. Bu yüzden de bir fedakârlık çalışmasıydı. Bu yönü kavratıldığında, riskli yönleri öne çıkartıldığında gerillaları ikna etmek daha kolaydı. Çünkü gerillada riskli-zor görevlere kendini önermek, düzenlendiğinde itiraz etmemek bir ahlaki gelenekti.

Helgurt'un sorumluluğundaki birim de böyle örgütlendirilmişti. Beş kişiydiler. Şoreş Sêrt ve Reşit Van en gençleriydi. Şoreş kısa boylu, esmer yapılı, emekçi, dürüst bir Sêrt genciydi. Önceki yıl Katolar Tehtereşê alanında Hizan'la hareket eden Fırat Şax'ın timinde yer almıştı. O sarp arazilerde ağır Zagros silahını omuzundan hiç indirmemiş, görevden göreve koşmuştu. Çok gençti Şoreş, yurtsever bir çevresi vardı. Reşit Van eyaletinden yeni gelmişti. Gelir gelmez de bu işlerde yer almış, canla başla katılmıştı. Şehit düşmelerinden iki gün önce saha komutanı Masîro'yla Hizan birlikte her ikisiyle de tartışma yürütmüşlerdi. Tartışmada yürüttükleri çalışmanın önemi, nelere dikkat edilmesi gerektiği uzun uzun değerlendirilmişti. Sonra fotoğraf çekilmişti. Hizan o esnada tuhaf duygulara kapılmış, "bu resim çekmeler beni

olumsuz etkiliyor" demişti. Soreş ve Reşit'le bir yere kadar birlikte yürümüş, ayrılacakları yerde, "bakın heval, bu katırlarla yürürken çok dikkat etmeniz lazım. Sakın bizi üzecek bir şeye izin vermeyin" demiş, Şoreş cevaben "merak etme heval Hizan. İHA'lara karşı duyarlıyız. Pusular içinde termalimizi kullanıyoruz. Bize verdiğiniz termal epey işimize yarıyor" demiş, göreve gitmişlerdi.

O görevden dönememişti Şoreş ve Reşit. Katırlarıyla erzak almaya gittikleri yerde gündüz hareket etmişlerdi. Koçerlere yakın yerlerden geçerlerken ihbar edilmişler, alana hızla İHA gelmiş, kendilerini alandan çıkarmak için imaj da değiştirmişler ancak hedef olmaktan kurtulamamışlardı. Belli ki yerden takip eden, somut istihbarat veren vardı. Şahadetlerini duyar duymaz Hizan'ın aklına fotoğraf çektikleri anda hissettikleri gelmişti.

Reşit alanda yeni olmasına rağmen güven-moral yaratmıştı arkadaşlarında. Şoreş ise emeğiyle, gençlik enerjisiyle, eylemciliğiyle her keste yer etmiş, çok sevilmişti. Erzak peşinde koştururken şehit düşmeleri herkesin içine oturmuştu. Böylece gerilla ağzına lokmayı alırken, çayına şeker koyarken, eline sigarayı alırken de şehitleri düşünmek zorundaydı. En ufak bir eşya büyük emeklerin, şahadetlerin ürünüydü, ona göre yaklaşılmalı, değeri bilinmeliydi.

Bir defasında telsiz aracılığıyla sohbetlerinde Aze Malazgirt Hizan'a, "hayat çooook zor" demişti. Hizan biraz gülmüş sonra, "söylediğin şey kamyonlara, tırlara tabela gibi" cevabını vermişti. Hayata gerçekçi yaklaşımıyla tanınan, Hizan'ın da kendisini çok sevdiği Aze, kendinden emin, "ama gerçek. Kamyonlar-tırlar olmazsa millet nasıl yaşar ki? Ne çektiklerini biliyorlar da o sözleri yazıyorlar" demişti.

Hayatın trajedi ürettiği anlarda Hizan, sevgili Aze'nin gerçeklerden, dünya cehenneminden deneyimleyerek söylediği bu sözü hatırladı. Hayat zordu hem de çok. Devlet-iktidar güçleri hayatı zorlaştırmak için her şeyi yapıyorlardı. İnsanın kendisi uygarlaşmanın yarattığı bir sürü alışkanlığı nedeniyle hayat karşısında zorlanıyordu. Isınma, korunma, beslenme sorunları gerilla gibi pratik, özel mülkiyetsiz bir gücü bile bunca zorluyorken, işçi maaşıyla yaşayanlar, işsizler ne yapıyorlardı? 'Ekmek kavgası' denilen felsefe insan ufkunun, yaşam standartlarının, insani yetilerinin en alt sınıra indirgenmesiydi. Hizan bu felsefeye şüpheyle bakar, normalleştirenlere kul, köle, işçi kadercileri olarak kızardı. Fakat zorunlu erzak ihtiyacı peşinden koşan özgürlük savaşçısı genç Şoreş ile Reşit yoldaşlarını düşündükçe ve yine gerilla savaşı boyunca bu şekilde şehit düşen yüzlerce arkadaşını hatırladıkça tepki duyduğu 'ekmek kavgası' felsefesinde gerçeklik te olduğunu görüyordu. 2017 sonbaharında Besta'daki noktasında bir kazan bombasıyla parçalanan İzmirli Aze Malazgirt, belli ki hayat karşısında Hizan'ın kabullenmekte zorlandığı

alana ışık tutmak istemişti. Erzaklar için şehit düşen genç-yiğit yoldaşlarının acısıyla çırpındıkça “keşke ayılar gibi kışın erzaksız yaşasaydık. Ve keşke yaz boyunca keçiler gibi otlarla, ağaç yapraklarıyla, köklerle beslenseydik. İnsan olmanın hiçbir kolaylaştırıcılığı yok. Her şeyi emekle yaratmak zorundayız” diyor, suçu insan olmaya bağlıyordu. Aslında Hizan’ı asıl acıtan, zorlayan konu, Şoreş ve Reşit’in Hizan’ın da kalacağı kış kampı için çalışırken şehit düşmüş olmalarıydı. Şimdi Helgurt tek başına onlarla birlikte bir sefer yapıp, yine tek başına o uzun-riskli yolu dönecekti ki bu da Hizan için zorlayıcıydı. Helgurt’a destek olsun moral versin diye, “bu seferi birlikte yapalım” demişti.

İki saat arayla Helgurt’a yetiştiler. Helgurt erzakları indirmişti, dönmek için Hizanları bekliyordu.

- Heval Hizan ben döneceğim. Fakat erzakların yanında kimse kalmazsa ayılar telef eder. Ne yapalım?

- Sen katırları alıp dön. Rojbîn arkadaşı bizim yere göndereceğiz. Benle Deniz arkadaş erzakların yanında bekleyeceğiz. Yarın gece arkadaşlar gelince biz gideriz.

- Sizin kalmanız uygun mu heval?

- Uygundur, uygundur merak etme. Sen de yarın akşam bir sefer daha yap, arkadaşlar da gelirler, sorun kalmaz.

- Tamam heval. Siz öyle diyorsanız… Ben gidiyorum. Katırların burada kalması nokta için risklidir. Serkeftin!

ALTINCI BÖLÜM:

BÜYÜK İŞGAL OPERASYONLARINA DİRENİYOR HEREKOL

Herekol bölgesi baharda altı şehit vermiş ancak sürekli eylem halinde olmuştu bu yıl. Çemê Karê'de sabotaj taktiğiyle bir kirpi imha edilmiş ve içinde on iki işgalci öldürülmüştü. Yine Garisa alanında yola döşedikleri bir mayınla bir panzer imha etmişler içindeki tüm işgalcileri öldürmüşlerdi. Berwarî'ye bağlı Osyan karakoluna suikast eylemleri yapmışlardı. Temmuz ayıyla birlikte de Herekol dağına kapsamlı işgal opersayonu başlatılmıştı.

Herekol navserinin en yüksek ve uzun tepesi olan Kulind sabit tutulmuştu. Böylece Deşta Sorî ve birçok alan denetime alınmıştı. Sadece bu da değil navserin daha içerideki tepesi Şehit Canxort da tutulmuştu. Böylece Şehit Azime'ye, Şaşika Ehmêdê Xanê'ye, Kanî Cin'e giden yollar kapatılmış oluyordu. Bu iki yerin tutulmasındaki asıl amaç Herekol navseriyle Garisa arasını kesmekti. Öte yandan Bermê Reş'in üzerine düşen Derîyê Kerwana ve Derîyê Xezalê yine buradaki Şehit Berxwedan tepesi de tutulmuştu. Bununla da Girê Qaçê, Çemê Karê, Şehitlik alanlarıyla bağlantılar kesilmiş oluyordu. Zoma Qaso, Kanî Cinnetê'nin yukarısına düşen Derîyê Keperê ve zirvesindeki Şehit Sorxwîn tepesi de sabit tutulmuştu. Bu şekilde de Berwarî, Hêşet, Osyan, Çemê Karê hattıyla Herekol arası alanların tümü (bütün kapılar) kapatılmış, gerilla Herekol'e hapsedilmiş olunuyordu. Navserde de Kulind, Şehit Canxort tepelerinin tutulmasıyla gerilla Derîyê Egîda, Derîyê Doğana hizasına sıkıştırılmış oluyordu. Girê Meydanê'de devriye atıyor, gizli birlikler dolaştırılıyordu ki bunun amacı da qorîdora Sorî'yi denetime almak, Dola Sar, Kanîya Mara taraflarına gidişi önlemekti.

Alan daraltma özel savaş çetesinin temel taktiklerindendi. Kuşatma, alan daraltma, istihbarat ve teknikle vurma imha konseptinin sac ayaklarıydı. Herekol dağında da bu konsept temmuz sonu itibariyle devredeydi. Gerçi önceki yıl da Haziran'da aynı tarzda başlatılan operasyonlar karlar düşünceye kadar devam etmişti. Fakat bu yıl daha kalıcı ve kapsamlı gelmişler, tuttukları tepeleri tahkim etmişlerdi.

Besta gerillası tanrı dağıymış gibi yükselen ve Besta'yı Kuzey tarafından bir kale gibi kapatan Herekol'un tepelerinde yanan dev ışıkları görünce, "bunlar bir gecede kocaman karakollar, tepeler mi kurdular" diyerek şaşırmışlardı. Elbette bir gecede ne karakol ne de tepe kurmuşlardı, kuramazlardı da. Ancak bu özel savaştı. Özel savaş psikolojik propagandaya dayanıyordu. Dili yalanlarla aldatmaydı. Yani ne karakol ne de tepe kurmuşlardı, bilakis askerler, korucular derme çatma taş mevzilerde, normal çadırlardaydılar. Fakat helikopterlerle bol bol jeneratör, projektör taşımışlardı. Her yere projektör yerleştirip Herekol tümden devletin denetimindedir havası yaratmak için ışıklı reklam yapıyorlardı. Berwarî, Hêşet, Osyan, Aqêr, Omyanus, Evrax, Bestê köyleriyle Koçerler görsün de moralleri bozulsun diyeydi bunca reklam. Ayrıca basın yoluyla Türkiye kamuoyuna "geçit vermez, kuş uçmaz Herekol dağını tahkim ettik. Askerimiz yeni bir Çanakkale destanı yazıyor" gibi nutuklarla şovenizm empoze ediliyor, AKP-MHP'lilik güçlendiriliyordu.

Aslında kuşatarak alan daraltma, İHA'larla hareketi engelleme, teknikle aralıksız vurup bezdirme, imha etme planı Herekol'de tutmamıştı, tutmuyordu. İki yıldır kapsamlı operasyonlarla Herekol işgal operasyonları yapılmasına rağmen Katolarda elde ettikleri sonucu burada elde edememişlerdi. Bu, önemli oranda arazi yapısıyla ilgiliydi ancak bunun kadar da gerilla tarzıyla ilgiliydi.

Kato Jirkalar bir çanak gibiydi. Meydan Kolya başta olmak üzere zozanlar Katolara hakimdi. Buralarda kurulan karakol ve tepeler bir çanağın yüzeyi gibi karşılarına düşen Katolara hâkim oluyor, tahkim ediyordu. Ancak Herekol arazisi böyle değildi. Navseri (damı) çok genişti. Hiçbir tepe diğerlerine hâkim olamıyordu. Herekol damı yüzlerce tepeden, koridordan, yarıktan, deştten oluşuyordu. Girintili çıkıntılı, zikzaklı, dolambaçlı yapıdaydı. Bu işgalcileri boşa çıkarıyordu. Binlerce askeriyle ancak etrafı açık, çıplak tepelerde kalabiliyor, hareket edemiyordu. Öte yandan gerillaya hareket imkânı verdiği, inisiyatif kazandırdığı için üst üste gelişen gerilla eylemleri işgalcilerin ödlerini patlatıyordu. Bu yönüyle Herekol zirveleri gerçekten gerilla için yaratılmıştı. Efsanevi komutan Egîd yoldaşın 15 Ağustos diriliş hamlesini başlatan Eruh baskınından sonra Herekol'e manevra yapması ondaki gerillacılık mantığının diriliğiyle ilgili olsa gerektir.

Herekol gerillası geçen yıl da, bu yıl da sürekli eylemler yapmıştı. Geçen yılı gölgeleyen ihanetler olmuştu. Bir yerde dört kadın, bir yerde üç erkek, başka bir yerde de iki erkek etraflarını saran işgalcilere teslim olmuşlardı. Avinar-Sinan unsurlarının gruplarıyla birlikte teslimiyeti, özel savaş malzemesi olmuştu. Ancak Herekol gerillası yıl boyunca durmadan eylemler yapmış, kışın da kendi alanlarında kalabalık güçlerle üstlenmeyi başarmıştı. Bu yıl ise

başından beri durmadan eylemler yapıyorlardı. Şehit Canxort, Şehit Berxwedan, Şehit Sorxwîn tepeleri hemen her gün eylem yapılan yerlerdi. Buralardaki asker ve korucular durmadan kayıp veriyorlardı. Son olarak Şehit Sorxwîn tepesinde konuşlandırılan askerlerin komutanı öldürülmüştü. İşgalciler tuttukları tepelerin dışına çıkamıyordu. Gerilla ise durmadan tahkim edilen tepelerin etrafında eylem halindeydi. Eylemler sonuç alıcıydı. Üstelik bu yılki operasyonlar boyunca yine eylemler esnasında Herekol gerillasının hiç kaybı olmamıştı.

Herekol gerillasına göre işgalciler daha fazla dayanamaz giderdi. Zira hergün kayıp vermek için gelmiş olamazlardı. Her gün "bu geceki eylemden sonra giderler ma kaç cenaze kaldıracaklar?" deyip duruyorlardı. İşgalcilerin gitmediklerini görünce de şaşırıyorlardı. Bazen "acaba bu askerlerin hepsi Gülenci mi, öldürülsünler diye mi getirmişler?" diyor hayretler içinde kalıyorlardı. Acaba çeteci-özel savaş örgütleri olan AKP-MHP "Herekol dağına yerleşmek için şu kadar askeri gözden çıkarıyoruz" demişlerdi de o limitin dolmasını mı bekliyorlardı? Çünkü kayıpları çoktu. Hiç hareket edemiyorlardı, gerillaya zarar vermeyi de başaramıyorlardı. Tüm bunlardan dolayı kalmaktaki ısrarları tuhaftı.

Evet, aralıksız bir Heron, iki bayraktar dolaşıyordu. Gerillanın olduğu düşünülen ve oldukça daraltılmış bölge durmadan obüslerle, havanlarla, A4lerle vuruluyordu. Ataklar, kobralar hemen hemen durmuyordu. Binlerce asker stratejik tepelerde araziyi tarıyordu, kontralara dayalı gizli birlikler dolaşıyordu ancak gerillanın önü alınamıyordu. Gerilla her gün eylemler yapıyor, üstlenme-alt yapı çalışmalarını yürütüyor, başka alanlara, bölgelere gidip geliyordu. Durmadan büyük cihaz denilen telsizden bağlantıda olabiliyorlardı. Üstelik hiç kayıp vermemeyi başarabiliyorlardı.

Herekol bölgesi operasyondan önce kış kamplarından çıkışta, baharın başında altı şehit vermişti. Amara Serhat, Hebun Sorî, Andok Amed, Kendal Sêrt, Zamani Hizan, Gelhat Gurdila (Şırnak) araziyi mayınlamaya çalışırken görüntü vermişlerdi. Gelişen hava saldırılarında altı gerilla şehit düşmüştü. Mayınlama için bu kadar kişinin bir araya gelmesi stratejik bir hataydı. Üstelik hem Garısa'ya geçecek güç hem araziyi mayınlayacak güç birlikte yola çıkmış, aşırı hareketlilik yaratılmıştı. Mayınlamaya çıkan güç açık araziyi kullandıkları için Girê Puşî'deki düşman tarafından fark edilmişlerdi. Bunun üzerine alana İHA gelmişti. İHA'ların görüntüyü tespit etmesi üzerine jetler vurmuş, iki ayrı yerde toplamda altı gerilla şehit düşmüşlerdi.

Gerilla gerçekten gerillacılık yaptığında en zor koşullarda hiç kayıp vermeden düşmana büyük darbeler vurabiliyordu. Son operasyonun ispatladığı buydu. Ancak kural ihlali yaptığında, yanlış planlama yaptığında

ortada bir şey yokken de kayıp verebiliyordu. Baharda yaşananlar da bunu ispatlıyordu.

Kulind Herekol'un en çıplak tepesiydi. Zozanlık bir araziydi. Herekol'e yapılan bütün operasyonlarda işgalciler önce orayı tutardı. Çünkü Herekol'a en hâkim tepeydi. Orası tutulduğunda deşta Sorî, Deriyê Kerwana, Şehit Berxwedan, Derîyê Xezala başta olmak üzere navserin önemli bir kısmı denetime giriyordu. Kulind tepesi eteklerinde Berwarîye doğru deşta Rewan denilen balkon şeklinde geniş bir düzlüğe dönüşürdü. Kulind, Deriyê Kerwana hizasından başlar Girê Gêzingê'ye kadar uzanırdı. Böylece Herekol navserini Berwarî tarafından Dihê (Eruh)'ye doğru sur gibi kapatırdı. Buranın mayınlanması önemliydi. Ancak bu kadar çıplak bir arazide yedi kişi hareket etmek intihar etmek gibiydi. Mayınlama, kamufle elbiseleri içinde iki en fazla üç kişinin yapabileceği bir işti. Temel hata bu olmuştu. İşler bittikten sonra da "araziyi tanıyalım, etrafı izleyelim, keşfedelim" gibi ek şeylerle meşgul olunmuş, bunların da yarattığı hareketlerle o çıplak tepede görüntüye neden olunmuştu. Soğuklara rağmen şemsiyelerini yanlarına almayan Kendal ve Zamani ilk hedefler olmuş, jetlerle suikast edilmişlerdi. Kendal şehit düşmüş, Zamani yaralanmıştı. Amara ve Hebun Zamani'ye yardıma gitmiş, taşıyamayınca Gelhat ve Andok'u çağırmışlardı. Böylece dört kişi yaralı olan Zamani'yle uğraşırken zaten hala alandan gitmeyen ve olay yerine kilitlenen İHA'ya takılmış, yeni bir jet dalışıyla hep birlikte şehit olmuşlardı.

Gerilla ne olursa olsun yaralı yoldaşlarını düşmanının içinde bırakmaz, erken müdahale edip yaralısını kurtarmaya çalışırdı. Bu yoldaş olmanın gereğiydi, birlikte savaşanların ruhsal şekillenmesiydi, yaşam anlayışıydı. Bir yaralı için on şehit verilen anlar da vardı. Önceki yıl da Garısa'da yaralı Destan için dört şehit vermişlerdi. Ancak henüz İHA alana kilitliyken, hava saldırıları devam ederken dört kişinin yaralı arkadaşları Zamani'yle uğraşması da isabetli olmamıştı. Bu durum büyük ihtimalle iki olan şehit sayısını altıya çıkarmaktan başka bir sonuçta yaratmamıştı.

Zamani, yoldaşlarının çok sevdiği biriydi. 2015'ten beri Herekol'deydi. Gençti. Henüz iki yıllık gerillaydı. Gerillaya Herekol dağında başlamış, her şeyi burada öğrenmişti. Abisi Zamani Herekol'de gerillayken Kobanî'nin imdadına koşmuş, 2014 yılında Kobani'de şehit düşmüştü. O da şehit abisinin çok sevdiği Herekol alanında onun ruhunu, silahını, adını devralarak gerillacılık yapıyordu. Hizan ilçesinin Elikê aşiretindendi. Elikê bir Koçer aşiretiydi. Geliyê Nemira'da doğmuş, büyümüştü. Hizan'ın Geliyê Nemira bölge insanları savaşçılıkları, yurtseverlikleriyle tanınırlardı. Zamani'nin ailesi de böyle bir aileydi. Kız kardeşi Tekoşin de Zamani'den kısa bir süre önce Efrin direnişi sırasında şehit düşmüştü. Teyzesi Jînda da önceki yıl Garısa'da şehit düşmüştü. Ailesinden onlarca şehit, onlarca gerilla vardı. Berwari- Hizan

arazisini avucunun içi gibi bilirdi, yöre halkını tanırdı. Halk ta onu tanır severdi. Doğal toplum insanıydı Zamani. Ana kültürüyle büyütülmüştü. Kadın yoldaşlarına bağlılığıyla tanınırdı. Erkek ortamında kadın gerillaya nasıl yaklaşılıyorsa bunları kadın arkadaşlarına söyler, kime nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda fikirlerini paylaşırdı. Temiz, doğal, fedakâr, bağlı yapısıyla tanınıyordu. Hatalara göz yummazdı, uzlaşmaz yapısıyla örgüt yaşamının militan koruyucusuydu. Yurtsever bir aileden geliyor olmasından dolayı kendini PKK'nin doğal çocuğu, sahibi görür, bu duyguyla yaklaşırdı. 2018'in Nisan'ında Kulind tepesinde bu şekilde şehit düşmesi ve kısa aralıklarla ailesine bunca cenazenin gitmesi acımasız bir savaşın, büyük bir tragedyanın sonucuydu.

Kendal Sêrt'in Herekol'deki ilk baharıydı. Birinci kışını bitirmiş baharla birlikte hızla pratikleşmişti. Önceki yıl Güney'den Botan'a büyük heyecanla gelmişti. Asıl bu pratikle hakimiyet sağlayarak, yetkinleşecekti.

Andok Herekol'de misafirdi. Yolların açılmasını bekliyordu. Fakat yıllardır ordaymış gibi sorumlu katılıyordu. Amara'nın da Botan'da ilk pratiğiydi. Herekol YJA-STAR komutanlığındaydı. Geçen yaz gelmiş, hızla adapte olmuş, güçlü katılmıştı. Tek derdi bu yılki savaşa güçlü katılmak, etkili eylemler yapmaktı. Zaten mayınlamayı da bu yüzden yapıyorlardı. Hebun 2014'ten beri Herekol'deydi. Koçer kızı Hebun bölgenin bel kemiğiydi. Her şey ondan sorulurdu. 2017'de bölgeden çıkmış, Hizan'ın yanına gelmiş, onunla hareket etmiş, ancak onsuz işler durma noktasına geldiği için yeniden Herekol bölgesine gönderilmişti. Amara yönetim adına araziyi hazırlama planlamasıyla ilgileniyorken, Hebun araziyi tanıma, eşyaların yerini bilme vb.nden dolayı gruba öncülük yapıyordu.

Herekol bölgesi kadın emeğinin, kadın öncülüğünün çok güçlü olduğu alanların başında geliyordu. Bu eskiden beri bir gelenekti. Büyük komutan Mihriban Saran, namı diğer Şehit Azime'nin komutanlık yaptığı bir bölgeydi. Navserdeki Şehit Azime alanı da 1994 yılında orada şehit düşen Mihriban Saran'dan ismini almaktaydı. 1985'te ilk gerilla kadın komutanlarından Çiçek Selcan (Ruken) Garısa Ebubekira'da şehit düşmüştü. Yine ilk kadın komutanlardan Hanım Yaverkaya (Havva Hilvan)'nın sorumluluk yaptığı alandı. Yani Herekol-Garısa bölgesi özgürlük tarihinin başından beri kadınların aktif, öncü olduğu, tarihte iz bıraktığı, gelenek oluşturduğu bir alandı. 2015'te başlayan son savaşta da bu gelenek kendisini devam ettirmişti.

Sarya Merivan 2015 yılında henüz savaş başlamadan Xerxol dolaylarında pusuda şehit düşmüştü. Rozerîn Sorî 2016'da Garısa' da şehit düşmüştü. 2006 katılımlıydı Rozerîn. Katolarda Koçerlik yaparken gerillaya katılmış, gerillada çok hızlı gelişmişti. Hizan Rozerinî katıldığı 2006 yılından beri tanırdı. Gare'de, Cilolarda birlikte kalmışlar, Cilo'da bir kış kampını birlikte paylaşmışlar,

Botan'a da birlikte gelmişlerdi. Rozerîn okuma yazmayı gerillada öğrenmişti. Kürtçe okuma yazması iyiydi. Cîlo'da aynı kampta kaldıkları kışta Rozerîn annesi üzerine bir kitap yazmıştı. Kalın bir defteri bu amaçla doldurmuş, basılsın diye örgüt arşivine göndermişti. Kendini eğitme, ideolojik olarak geliştirme fazlasıyla önemsediği bir konuydu. Öte yandan sanki gerilla olarak doğmuştu. Askeri disiplini o kadar içselleştirmiş ve öylesine doğallıkla uyguluyordu ki insan hayatı boyunca öyle olduğunu, öyle doğduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Raxtı, silahı, çantası, kefyesiyle öylesine bütünleşmişti, öylesine estetize olmuştu ki hep izlemek isterdi görenler. Uzun boyu, çekik yeşil gözleri, atletik yapısıyla bir başka güzeldi. Silah hakimiyeti, soğukkanlılığı, yurtseverlik özü, işgalcilere öfkesi onu başarılı bir savaşçı, güçlü bir komutan yapmıştı. Henüz genç yaşında takım komutanlığı yapmaya başlamış, Cîloların asi coğrafyasında ve çetin savaş koşullarında başarıyla karma bir birliği yürütebilmiş, onlarca etkili eyleme öncülük yapmıştı. Kadın özgürlük çizgisinde gelişmeye özel önem vermiş, iradeleşmiş, ilkeli yaşama göre şekillenmişti. Botan'a geldiklerinde yol boyunca Hizan'a araziyi tanıtmış, adeta çocukluğuna dönmüştü. Bir yıl saha kadın takımına komutanlık yapmış daha sonra çok sevdiği Herekole düzenlenmiş, oradaki birinci yılında hava saldırısında şehit düşmüştü.

Ayten Mêrdîn, Jînda Hizan, Roj Derîka Hemko 2017 Eylül ayında çok başarılı bir eylemden sonra hava saldırılarında şehit düşmüşlerdi. Ayten Mêrdîn savaşçılığı, cesareti, zor anlardaki iradesi, inisiyatifiyle tanınıyordu. Emekçiliği, yoldaşlarına verdiği değer, moraliyle herkesin yanında, timinde yer almak istediği biriydi. Eylemden eyleme koşardı. İşgalcilerle savaşmaktan hiç yorulmazdı. 2014'te katılmasına rağmen sanki onlarca yıldır gerillaymış gibi tecrübeliydi. Bu yapısıyla hayranlık toplar, erkek-kadın tüm yoldaşlarının güven kaynağı olurdu. Garisa'ya gidenler Ayten Mêrdîn'in savaşçılığından, duruşundan moral alır öyle gelirdi. Ayten ve timi 2016-2017 boyunca sürekli eylem yapmışlar, savaşa aktif katılmışlardı. Ayten, Jînda, Rozerîn, Roj, Sarya, Hebun, Amara'nın kanıyla sulanan Herekol-Garısa böylece gerilla için daha da anlamlı bir yer haline gelmiş, kadın yurtseverliğine ve savaşçı ruhuna daha fazla bürünmüştü.

Amara ve Hebun'un şahadetleri Herekol bölgesini, yoldaşlarını çok etkilemiş olsa da yıl boyunca eylemlerle cevap olunmaya çalışılmıştı. Birçok eylem anılarına yapıldığı gibi, eyleme gidenler de kendilerini Şehit Hebun timi, Şehit Amara timi olarak tanımlıyorlardı. Böylece Herekol gerillası eylem timlerine Amara-Hebun isimlerini vererek, onları yaşatmış, onların ruhlarıyla savaşmış oluyorlardı.

Yıl boyunca sadece kadın gerillaların yaptığı eylemler hiç de az değildi. Bölgenin aktif eylem gücü kadın gerillalardı. Bu aktiflik, üst üste verilen özgün

eylem tekmilleri bölgeyi daha da çekici kılmış, diğer bölgelerdeki birçok kadın gerilla Herekol alanına gitmeyi önermeye başlamış, bazıları gönderilmişti.

2018 itibariyle bölgenin genel sorumlusu da bir kadın gerilla olan Peyman Amed'ti. Görevini Egid Garzan'dan devralmıştı. Egid uzun yılların emekçisiydi. Son üç yılı da Herekol'de geçmişti ancak şimdi görevini Peyman'a devredip Güney'e geçecekti. Hizan Peyman'la görevlendirmesini tartışmak, planlamalarını gözden geçirmek üzere buluşmaya gitmişti. Geçen yıldan beri görüşememişlerdi.

Buluşma noktasına vardığında Peyman ve Hevidar Kobanî onu bekliyorlardı. Hevîdar koşarak önüne geldi.

- Hoş gelmişsin heval Hizan. Seni özlemişiz. Arkadaşlar da seni soruyor, merak ediyor, diyerek sarıldı. Uzun uzun kucaklaştılar.
- Ben de sizleri, Herekol'u özlemiştim. Her biriniz burnumda tütüyordunuz. Bu alçak düşman aramıza girmeseydi çoktan sizleri görürdüm ama ne yapalım.
- Heval Hizan Besta'daki baskında yaşadıklarınız bizi çok kaygılandırdı, üzdü. Fakat çıkabilmiş olmanız, bu konudaki ısrarınız da bizi gururlandırdı, güç verdi.
- Çıkmamın marifet olduğunu düşünmüyorum Hevidar yoldaş. Onca şehit verdikten sonra çıksak ne olur? Sizler için, örgüt için çıktık yoksa o kadar şehitten sonra kalsaydık- çıkmasaydık daha iyi olurdu.
- Öyle deme heval Hizan. Sizlerin o cehennemden çıkmayı başarmanız işgalcilerin boşa çıkması için yeterlidir.
- Neyse asıl siz nasılsınız? Biz yılda bir iki kez böyle şeyler yaşıyoruz da siz her gün operasyon alanında, içindesiniz. Sen bu koşullara alıştın mı? Zorlanıyor musun? Arkadaşlar nasıl?
- Bahardaki şahadetler bizi zorladı. Amara, Hebun, Zamani, Kendal, Gelhat arkadaşlar bölgenin en yetkinleriydiler. Andok heval misafirimizdi. Onlardan doğan boşluğu bizler doldurmaya çalışıyoruz fakat her birinin yeri çok farklıydı. Bunun dışında iyiyiz heval Hizan. Epey eylem yaptık. Daha da yapacağız. Herekol'un birçok tepesini tutmuşlar fakat ilerleyemiyorlar. Eylemlerimizi engelleyemiyorlar. Tüm arkadaşlar moralliydi, sizi merak ediyorlardı, selamları vardı.
- Sen tanıdın mı Herekol'u, alıştın mı?
- Büyük oranda tanıdım. Eylemlere de katıldım. Kış sürecimiz de iyi geçti.
- Yani tecrübelisin artık öyle mi?
- İyiyim heval Hizan, zorluklar insanı geliştiriyor, güçlendiriyor.
- Peki heval Peyman nerede?
- Birazdan gelir, o da merakla senin gelmeni bekliyordu…

Hevidar geçen sene Peyman'la birlikte Güney'den gelmişti. Botan'da birinci yılıydı. Gerillaya ilk katıldığı 2013'ten beri Hizan'la tanışıyorlardı. Kobanî'li

Hêvîdar siyahi denecek kadar esmerdi. Yurtsever bir çevreden geliyordu. Yerinde durmaz bir heyecanla yaşıyordu. Peyman yirmi beş yıldır gerillaydı. Dersim, Amed, Botan ve Güney'in bütün alanlarında kalmıştı. Savaşta, yaşamda çok tecrübeliydi. Hizan'la uzun yıllardır tanışıyorlardı ve birbirlerini çok seviyorlardı. Peyman'ın Botan'a gelmesi Hizan'a da büyük güç-moral vermişti. Ormanın içinde Peyman belirince Hizan heyecanla ona doğru gitti, Peyman da gülerek ve hızlanarak geldi. Birbirlerine sevgiyle, özlemle sarıldılar. Peyman Herekol soğuklarında, kızgın güneşinde yanmış, beyaz teni kırmızıya çalmıştı. Biraz da zayıflamıştı.

- E nasılsın heval Peyman? Görüşemez olduk. Kavuşamaz olduk.
- Doğru söylüyorsun heval Hizan. Botan derya gibi. Her an her yerde olmak zordur sizi anlıyoruz.
- Baharda notlar göndermiştim, aldınız mı?
- Aldık heval. Çok da moral aldık. Tüm arkadaşlara da okuduk.
- Ben de arkadaşların bireysel yoğunlaşma raporlarını, sizin sezon sonu değerlendirme raporlarınızı okudum. İddia düzeyiniz iyiydi. Moral aldık.
- Kızılderili olmuşsun, ayrı, çok güzel bir havaya bürünmüşsün.
- Ne yapalım heval, soğuklar, rüzgâr, bazen de kızgın güneş bizi böyle değiştirdi.
- Ama Hêvîdar hevalin ten rengi açılmış, hatta beyaz olmuş. İlk katıldığında tam Afrikalıydı.

Hêvîdar bu sözler üzerine kahkahayla güldü. Sonra,

- Heval Hizan doğru söylüyor, gerçekten de tam siyahtım. Ama dağlarda açıldım, Herekol'de tam açıldım. E heval Hizan bu İHA'lar gündüz işlerini, gündüz hareketini ortadan kaldırdı. Güneş görmediğimiz için böyle beyazlıyoruz.
- Desene bu yeni durum sadece sana yaramış. Gerçi ben Afrikalı halini daha çok seviyordum. Bana kalırsa hepimiz siyah kalmalıydık. Kötülüğün rengi beyaz gibi geliyor bana. Kastettiğim Avrupa ırkçılığı, sömürgeci kötülükleridir. Ama sen beyazlamak istiyordun diye bu süreç sadece sana yaramış dedim.
- Evdeyken, sistemdeyken öyle düşünüyordum. Biliyorsun sistem beyazı siyaha üstün tutuyor. Yeni savaşçılığımda da hala sistemin etkisiyle düşünüyordum. Ama Önderliği okuyup PKK'lileştikçe siyahlığımla da barıştım, sevdim, sahiplendim. Ben de artık senin gibi düşünüyorum heval Hizan.
- Öyle mi buna sevindim. Bizim dinimize tam girmişsin.

Peyman'a döndü ve

- E, Peyman arkadaş konuş. Nasılsınız, ne yapıyorsunuz? Sizleri özlemişiz. Bol bol eylem yapıyorsunuz. Hedefleriniz yakın. Çok uzağa gitmenize, geri çekilme yapmanıza gerek kalmadan eylem yapıyorsunuz. İşgalcilerle aranız nasıl, pozisyonlarında değişiklik var mı?

- Çemê Karê tarafına şehitliğin hemen yanında kocaman bir pist yapıyorlar. Başta karakoldur diye düşündük fakat aldığımız bilgilere göre petrol çıkaracaklarmış. Türk-Amerikan ortaklı bir çalışmaymış.

- Amerika ortaklı olduğuna şüphe yoktur. Petrol çıkarmak ciddi bir iştir. TC'nin elinde o teknik yoktur. Ancak petrol çıkaran devletlerden biri ya da birkaçıyla ortaklaşırsa o teknik donanıma ulaşabilir. Peki ne diyorlar? Petrol bulmuşlar mı?

- Petrol daha önce tespit edilmiş ancak bizden dolayı başlayamamışlar.

- E şimdi gerillanın kalmadığını mı düşünüyorlar? Gerçi kara propaganda yapıyorlar, Herekol dağında gerilla kalmadı diyorlar.

- Bu yüzden eylemlerimizi de gizli tutuyorlar. Kayıplarını hiç vermiyorlar. Petrol çıkarılacak yere karakol ve güvenlik tepeleri de kurmak isteyeceklerdir. Binlerce askerle şimdi bizi sınırlandırıp aşağıda bu çalışmaları yapmaya çalışıyorlar.

- Boşuna bir uğraştır onlarınki. Ülkemizin yer altı zenginliklerini korumak ta bizim görevimiz. Bu zenginliklerimiz halkımızın hakkıdır. Sömürgecilere bırakmayacağız. Siz şimdiye kadar olduğu gibi kayıp vermeden eylemler yapın, önemli olan budur.

- Yalnız tepe ışıklarının bu kadar çok ve bu kadar parlak olduğunu bu tarafa geçince gördüm. Navser tarafından böyle görünmüyorlar. Bu, halka, çevre köylere reklam yapmak amaçlıdır. Gerçekte derme çatma mevzilerde kalıyorlar.

- Onu biz de böyle değerlendirdik. Varsın reklam yapsınlar işgalciler. Önemli olan gerçeklerdir.

- Yine de zoruma gitti bunca ışıklandırmalar. Halk gerçekleri biliyordur ve moralini bozmuyordur umarım.

- Halka gerçekleri gösterecek olan eylemlerinizdir. Basıncı Jîyan da sizinle gelsin, bazı programlar yapsın, basında yayınlanırsa gerçeklerin açığa çıkmasında etkisi olur.

- Doğru söylüyorsunuz heval. Artık esas güç basındır. Basına konu olmayan gerçeklerin hiçbir inandırıcılığı da olmuyor.

- Evet ama basın gerçeklerin, hakikatin dili olmaktan çok üstünü örtmenin, yalanları gerçek diye sunmanın aracı konumundadır.

- Doğru heval. Ben özgür basının, alternatif basının önemi için böyle söylemiştim.

- Seni anlıyorum. Ben de diğer yönüne ışık tutayım dedim. Ama Jîyan'ın kamerası Herekol'e girsin, epey aydınlatıcı olacaktır.

- Doğrudur heval.

- Peki kadın arkadaşlar nasıl? Bol bol özgün eylemler yaptınız? Serhildan, Göksu, Evrim hevaller iyiler mi?

- Serhildan arkadaş iyidir. Size not ta yazmıştı. Eylemlere aktif katılıyor. Göksu heval Garısa'da epey zorlanmıştı. Baskında dört şehit vermişlerdi biliyorsunuz. Göksu ve Mervan arkadaşlar uzun süre kopuk kaldılar. Mervan arkadaş yaralı olduğundan gelememişlerdi. Daha sonra ulaştılar. Epey tartıştık, şimdi iyidir. Sizi de görmek istiyordu. Evrim heval epey gelişti, iyi katılıyor, iyidir.

- Erkek arkadaşlar nasıl, eskilerden kimler kaldı, iyi katılıyorlar mı?

- Aras, Hâkî, Mirza arkadaşlar şimdi en eskiler. Ancak geçen sene gelen arkadaşlar da hakimiyet kurdu. Bu yıl gelenler de iyiler. Bawer heval çok iyi katılıyor.

- Arkadaşları çok özlemişim. Herekol her yıl birkaç defa gittiğim yerdi. Evim gibiydi. Bu yıl gelememiş olmak beni zorluyor. İşlerimizi bitirince birlikte gidemez miyiz?

- Yok heval, gelmeniz uygun değildir. Navserde binlerce asker var. Sabit olarak İHA'lar dolaşıyor, hareketimizi kısıtlıyorlar. Gelseniz de hareket etmeniz zor olur. Bir de şimdi eylem alanı. Operasyon geri çekilsin sonra gelirsiniz.

- E ama siz ordasınız, ben de sizin gibi katılırım heval.

- Yok heval sizin gelmeniz doğru olmaz. Zaten Besta'da yediğiniz baskın, Cudi'de yaşadığınız operasyonlar bizi epey kaygılandırdı.

- Besta'daki arkadaşlar Herekol etrafını dolaşan İHA'lara "Herekol keşif uçağı" diyor takmıyorlarmış.

- Biz de duyduk. Ancak yanlış yapıyorlar heval. Doğrudur İHA'lar Herekol kapılarını, yamaçları, navserini, askerlerin olduğu alanları tarıyorlar fakat Besta'ya da hakimler. Besta'daki arkadaşların da dikkate alması gerekir, yoksa kayıp verirler.

- Yönetimlerine not gönderip uyardık. Fakat bir aydır yirmi dört saat dolaştıklarından işleri aksıyormuş. Kendilerine göre bazı tedbirler almışlar, o temelde de tüm işlerini yapıyorlarmış, sorun çıkmıyormuş. Ma siz de İHA altında eylemler yapıp, bunca çalışmalarınızı yürütmüyor musunuz?

- Doğrudur heval Hizan. İHA'ları esas alsak ne eylem yapabiliriz ne de başka bir şey. Hatta aç bile kalırız. Bu İHA'lar için bazı tedbirler almak yeterlidir.

- Tamam, peki Koçerler, köylüler Herekol çevresinde kalmış mı?

- Yok heval bütün Koçerler çıkartılmış durumda. En aşağılarda çemê Karê'de bazı çadırlar kalmış o kadar. Onlar da Batuî bazı işbirlikçi ailelerdir.

- Nereye gitti onca Koçer? Ne yaptılar acaba? Deşta Sorî, zoma Qaso, çemê Karê, deşta Rehwan Koçerleri epey çoktular. Gidecek yer bulmuşlar mıdır?

- Valla heval perişan olmuşlardır. Yayla bulmak kolay değil. Sıcaklardan dolayı ovalara da gidememişlerdir. Zaten koçerliği bitirdi faşist devlet. Türkiye'deki et krizinin nedeni bu. Türkiye tavuğa kalmış durumda.

- Türkiye etten oluyor da biz koçerlerimizden, halkımızdan, gerilla adaylarımızdan oluyoruz. Faşist rejim gerilla tecrit olsun da et, hayvancılık önemli değil diyor.

- Doğru söylüyorsun heval Hizan. Sormayı unuttuk. Aç değil misiniz?

- Hiç sormayacaksınız sandık. Aç olmaz olur muyuz? Kaç saat yürüdük.

- Biz de sizi görünce sevinçten sormayı unuttuk. Çay hazır, şimdi kahvaltı hazırlarız.

Kahvaltı yapıp, sohbetlerine devam ettiler. Ardından Peyman'la Hizan bir ağaç altına geçip tartışmaya başladılar. Hizan Peyman'la bölge planlamasını gözden geçirdi. Mevcut mevzilendirme, eylem planlamaları, kış üstlenme hazırlıkları, kadın erkek alandaki tüm gerillaların durumları, yönetimin durumu, cephane durumu vb. hepsi gözden geçirildi. 2015'ten beri Herekol'de olan, orada gerillaya katılan genç Evrim'in Güney'e eğitime gitmesi kararlaştırıldı. Akşama kadar tartışıp işlerini bitirdiler. Akşam ay ışığında toplanıp moral yaptılar. Moralde Hêvîdar'ın gür tiz sesinden gerilla stranları dinlediler. Hizan da bir stran söyledi. Keşif dolaştıkça şemsiyelerini açıp morallerine devam ettiler. Geç saatlerde yattılar.

Sabah kahvaltısından sonra Hizan Hêvîdar'la biraz sohbet etti. Resimlerini, görüntülerini bir dosya haline getirip Güney'e çok sevdiği komutanı Emine Erciyes'e göndermek üzere paketledi. Birlikte resimler çektiler. O gün de akşama kadar birlikte kaldılar. Akşam önce Peyman ve Hêvîdar noktadan ayrılıp Herekol navserine gitmek üzere yola çıktılar. Sonra Hizan ve Zîlan Pepule yerlerine gitmek üzere harekete geçtiler. Herekol zirvelerindeki işgalci tepeleri uzay istasyonu gibi ışıl ışıldı.

Hizan 2015'ten beri her yıl sezon boyunca iki üç kez Herekol'e gitmişti. Herekol Hizan'ın evi gibiydi. Zirvesine çıkınca kendisini dünyanın en mutlu insanı hissederdi. Herekol'un bilmediği, gezmediği yeri yoktu. Kanî Cinnetê, Zoma Qaso, Bermêreş, Çemê Karê, Şehitlik, Girê Qaçê, Deşta Sorî, Şehit Azime, Kanî Cinê, Şaşika Ehmedê Xanê, Şehit Canxort, Kevirê Kun ya da Gustîlk, Kulind hepsini dolaşmıştı. Derîyê Kerwana, derîyê Xezala, derîyê Keperê, derîyê Doğana'dan çıkıp inmişti. Texta Mîra'ya çıkmış, oradan Besta'yı, Katoları, Kêla Memê'yi, Garzan'ı izlemişti. Girê Gêzing, Yekdarê, Dola Erkendê, Sirtê Xerxol, Derîyê Osman Ağa, Deşta Bîra, Beşa, Ebubekîra, Dêrişka, Dola Ofê, Eski Eruh yani Garısa bölgesini detayda dolaşmış, Botan suyuna kadar alanı tanımıştı. Garısa'yı Şehit Rênas Kotol, Niştîman Goyî, Dirok Sêrt'le birlikte dolaşmış, çok sevmişti. Herekol navserinde Hizan'ın kaldığı, bundan dolayı onun adıyla anılan noktalar vardı.

Herekol Botan'ın Sêrt alanıydı. Kuzeyinde Berwari, Hêşet vardı. Kuzey doğusunda Çatak (Şax) vardı. Güney'inde Besta, Şırnak vardı. Doğusunda Katolar, Elkê, batısında Eruh, Çırav, Sêrt. Hizan Herekol zirvelerinden Bitlis-Hizan dağlarını görür, Sîser, Kember, Kurîs, Arnos'la coşardı.

Herekole çıkınca memleketine gitmiş gibi duygulara kapılırdı. Herekol üzerine tuttuğu kalın bir günlüğü vardı. Herekol damı çok geniş, çok uzundu. Bahardan başlayarak sonbahara kadar binlerce koçer dolardı, yüzlerce rengarenk çadırlar kurulur, koyun-keçi, at, köpek, çocuk, çoban sesleri birbirine karışırdı. Bu haliyle çok renkli, mutluluk dünyasıydı Herekol. Bermêreş başta olmak üzere ona yakın gölü vardı zozanlarının. Yüzlerce kanîsi vardı. En güzeli Zoma Qaso'da olmak üzere birkaç deresi vardı. Otları çok bereketli, çiçekleri rengarenkti. Sürü sürü yaban kuşları, kazları vardı. Zirvelerinde kar sularının erimesiyle oluşan göletleri, mevsimlik kanileri vardı. Yarıklara dolan ve bir dahaki kışa kadar erimeyen karları vardı. Beybunları, sosınları, papatyaları vardı. Tirşokları, mantarları, helizleri, mendêleri vardı. Belki de dağ cennetlerinin en ihtişamlısı, en güzeliydi.

Herekol zirvesindeki taşlar, kayadan oluşan tepeler başka hiçbir yerde karşılaşılamayacak cinstendi. Çok büyük taştan bir dünyaydı, kocaman bir şehirdi. Taşlarının aldığı biçimler mitinge, serhıldana kalkmış milyonlarca insan topluluğunu andırırdı. Çoğu kez Hizan bir kayaya oturur, milyonlarca insanın serhıldanını anımsatan taşlara bakar, anlamaya, hissetmeye çalışırdı. 'Acaba' derdi, "bu taştan milyonlar bize ne anlatmak istiyor? Ne zamandan beri serhıldan halindeler? Serhildanları neye, kime karşı?" Saatlerce izler, detaylardaki renkliliğe şaşardı. Herekol damında taşlara çarpa çarpa esen, koridolardan, delikli taşlardan geçerek ayrışan rüzgârın melodisi çok güzeldi. Başı gölgede, ayakları güneşte uzanmışken hiçbir enstrümanın çıkaramayacağı, hiçbir orkestranın çalamayacağı seslerle büyülenir insan. İyi dinlersen aynı anda onlarca değişik aletten çıkmışçasına çoklu-renkli bir senfonide olduğunu hissedersin. Belki de serhildan halindeki milyonlar gerçekte dev bir orkestra ekibiydi de dünyaya-evrene, onların ruhlarına, kutsal güçlerine müzik ziyafeti çekiyorlardı. Öyle ya kim bilebilir neyin ne olduğunu?

Herekol taşları dümdüzdür, ayakkabıları çabuk eskiten tırtırlı, testere yapılı değildir. Her kaya bir ev görünümündedir. Harran evleri gibi ya da peri bacaları gibidir. Kayaların tünelleri, balkonları, birkaç katlı yapıları, salonları (hol), bahçeleri vardır.

Günün ağarması, şafağın sökmesi Herekol damında bir başka güzeldir. Güneş Katoların ardından yavaş yavaş yükseldiğinde bir altın okyanusu beliriverir karşıda. Kor Qandîl'in gözü açılır, ruhu aydınlanır. Güneş'in sevgilisidir Herekol, bunu hissedersin her buluşmalarında. Güneş'in bu

sevgisinin Herekol'de yaşayan tüm canlılara, gerillaya, Koçerlere de olduğunu fark edersin daha ilk ışıklarda. Daha da yükselip tüm enerjisiyle Herekol'u kucakladığında aşktan sarhoş olduğunu, coştuğunu, sımsıcak bir yuvaya dönüştüğünü, taşların da canlanıp renklendiğini görür, anlarsın.

Gerilla ve koçerler kadar ayıların da vaz geçemedikleri yurtlarıdır Herekol. Bolca hikayeleri vardır gerillaların ayılarla. Gaspçıdır, hırsızdır ayılar. Hem de sevdikleri, istedikleri yiyecekleri bulamadıklarında her şeyi kırıp atan, dağıtan, sinirlenen, kızan tarzlarıyla gerillayı çileden çıkartan hayvanlardır. Sanki gerilla onlara hizmet etmek zorundadır ve sanki gerillanın kendileri için çektikleri erzaklar gerçekte onlar içindir gibi minnetsiz, şükransız bir havadadırlar. Bu davranışları nedeniyle gerillanın düşmanıdır ayılar. Ancak bu düşmanlar çokça temas halindedir. Bu temaslarda akla hayale gelmeyecek olayların, konuların ortaya çıkması şaşırtıcı değildir gerilla için. Böyle bir olay bu yıl operasyon öncesi yaşanmıştı.

Zoma Qaso'ya erzak almaya giden Serhildan, Hêvîdar, Şîyar, Mîrza yüklerini almış derîyê Keperê'den tırmanıyorlardı. Bir torba unu sırtlamış olan Serhildan kapıyı (boğaz) aştığında yorgunluktan ter içinde kalmış, nefes nefeseydi. Sırtından torbasını indirmeden bir kayaya yaslanıp oturdu. Biraz sonra ardından kaba bir ses duydu. Erkek arkadaşlarının onu korkutmak için şaka yaptıklarını sanarak oralı olmadı. Birkaç dakika sonra aynı ses daha da kabalaşarak tekrarlandı. Serhıldan yine oralı olmadı. Derken sırtında ağır bir el darbesiyle acı hissetti. Bir ayı elini sırtındaki torbaya atmış almaya çalışıyordu. Torba Serhıldanın kollarından yük şeklinde sıkıca bağlandığı için çıkmıyordu. Ayı Serhıldan'ı torbayla birlikte kaldırıp yere fırlatıyor, illa da torbayı almaya çalışıyordu. Serhıldan hem direniyor hem de kurtulmaya çalışıyordu. Biraz uzaktaki genç Hevidar şok içinde refleks geliştirememiş, duruma gülüyordu. Daha uzaktaki Mirza ve Şiyar yakına gelip müdahale etmek istemiş, henüz bir şey yapamıyorlardı. Anne ayı un torbasını almada kararlıydı, hırçındı, korkusuzdu. Hemen yanındaki yavru ayı da yardıma koşmuş, Serhildan'ın saçlarından çekmeye başlamıştı. Serhıldan artık halden düşmüşken Şîyar tetiğe basmış, mermi sesiyle ürken ayı uzaklaşmaya başlamış, o arada Şîyar'ın silahından çıkan diğer mermilerle ölmüştü. Yavru ayı bir süre şok içinde olayı izlemiş, sonra uzaklaşmıştı. Serhıldanın ayı tırnaklarıyla delinen un torbası aynı zamanda onu koruyan bir kalkan olmuştu. Zira sırtında torba olmadan o el darbesine maruz kalsaydı ayı tırnakları rahatlıkla sırtını delip göğsünü parçalayacaktı. Bu olay ama özellikle de yavru ayının Serhıldan'ın saçlarını çekmesi Herekol-Besta gerillası arasında epey espiri konusu olmuştu. Zira işgalci askerlere saldırılarıyla tanınan Serhildan anne ve yavru ayı karşısında çaresiz kalmış, bir şey yapamamıştı.

Önceki yıl da saha komutanı Masîro Gewda'nın kampında ilginç bir olay yaşanmıştı. Kış kampında oturdukları bir gün aniden bir ayı içeri girivermiş. Sakinmiş, kendi evine girer gibiymiş. İçerdeki gerillaya rağmen geri dönmemiş, koridorda yolunu kapatan Hêmin Kotol'a eliyle vurup üzerinden atlayarak mangaya (odaya) girmiş. Sobanın arkasında süngerlere kıç üstü oturmuş. İçerde oturan gerillaları bir bir süzmüş. Bir süre sessizlik içinde böyle oturup ardından kalkmış. Koridorun sonundaki boşluğa girip uyumuş. Girişte elini vurduğu Hêmin'in bacaklarında derin izler bırakmış. Fakat mangada "burası benim evim. Sizde geldiğinize göre birlikte yaşayabiliriz" dercesine bakmış, ardından da bu sözleşmeye uyarcasına koridorun en sonuna giderek kendi yerini belirlemiş. Böylece on beş gün birlikte yaşamışlar. Ayı yerinden hiç kalkmıyormuş fakat genç olan bazı gerillalar sesinden ürküyorlarmış. Bu durumu birkaç defa değerlendirmeye tabi tutmuşlar, çözüm bulmak için. Komutan Masîro genç gerillaları rahatlatmak için epey çabalamış yine de bir çözüm olarak koridora duvar örülmesi, ayıyla aralarında set oluşturulması kararı alınmış. Böylece ağır taşlarla duvar örülmüş. Bir süre böyle yaşamaya devam edilmiş. Bir ara ayının korkutucu sesleri kesilmiş, gerillalar durumdaki değişikliğin nedenini anlamak için bakmaya gittiklerinde ağır bir kayanın ayının başının üzerinde olduğunu, kanlar aktığını, ayının öldüğünü görmüşlür. Meğer duvarı devirmeye çalışırken taşlardan biri başının üzerine düşmüş.

Herekol dağında ayılı hikayeleri boldu gerillaların. Diğer tüm hayvanlarla barışık olan gerilla ayılarla asla barışamamış, geçici ateşkesler bile geliştirememişlerdi. Ayılar gerilla emeğini en çok boşa çıkaranlardı, karşılık olarak da bol bol öldürülüyorlardı. Gerillanın da yaşamak için başka alternatifi yoktu. Ve bu konuda en çok zorlananlar Besta ile Herekol gerillalarıydı. Bir defasında Herekol yamaçlarında altı ayıyı birlikte öldürmüş, uzun süre erzaklarını, kamplarını saldırılardan korumayı başarmışlardı.

Herekol gerillası Garisa, Berwarî, Navser (zirvesi), zozanlar (çemê Karê yaylaları) olmak üzere dört beş alanı aktif olarak kullanıyorlardı.

Garisa ormanlıklı, kayalıklı, bol tepecikli, vadili yapısıyla gerillacılığa elverişli bir alandı. Gerillanın silahlı mücadeleye başladığı 1984'ten beri kullanılan bir alandı. Çaçê, Beşa, Kalendera, Garisa'yı kapsayan geniş bir alandı. Sêrt şehir merkezine, Botan suyuna, Berwarîye kadar açılma imkânı vardı. Merkezi Eruh'tu.

Eski Eruh ve çevresi son yıllardaki en işlek alandı gerilla açısından. Etkili eylemlerin yapıldığı, operasyonların hiç durmadığı, operasyon güçlerine ağır darbelerin vurulduğu bir alandı. Öte yandan 2016- 2017 boyunca ağır gerilla kayıpları da yaşanmıştı.

Sêrt-Eruh halkı yurtseverdi. Gerillaya katılımları fazlaydı. Buna karşılık azgın korucuları da vardı. Fakat halk açısından en fazla zorlayıcı olanları

kontralarıydı. Kontralar hem gizli birlikler şeklinde araziye çıkar, hem de halk üzerinde terör estirirlerdi. Sêrt-Eruh halkının en büyük isteği kontraların ortadan kaldırılmasıydı.

Garısa büyük komutan Xebat Dêrîk'in uzun yıllar emek verdiği, gerillacılık yaptığı bir alandı. Eruh ve çevre köylerin hepsi Xebat Dêrîk'i tanır, sever, ailelerinin en değerli üyesi kabul ederlerdi. Sonraki yıllarda Rubar Qamişlo, Gulan Çekdar gibi tanınan değerli komutanlara da kucağını açmıştı. Botan'ın Garzan kavşağıydı. Botan suyu Garzanla Botan arasındaki sınırdı. Şîrvan ve köyleri suyun diğer tarafındaki Xerzan arazileri olarak uzanırdı. Hizan memleketi Xerzan'a bu kadar yakınlaştırdığı için Garısalı günlerini kutsallık içinde anardı.

Berwarî Sêrt'in koruculari en azgın ilçesiydi. Özel savaşın Berwarî'deki kurumlaşması ileri düzeydeydi. Buna rağmen köyleri hemen hemen yurtseverdi. Yurtseverlikte ün yapmış, onlarca şehit vermiş köyleri hiçte az değildi. Berwarî'nin de ötesi Xerzan'ın Hizan ilçesiydi. Arada yine Botan suyu vardı. Aynı zamanda Sêrt'in doğu ucuydu. Hemen yanında Van'ın Şax ilçesi başlardı. Bu anlamda stratejik önemdeydi. Arazisi zozanlık ve sarp olduğu için kalabalık gerilla grupları için uygun değildi. Bura gerillası tim şeklinde hareket ederdi.

Herekol bölgesinin merkezi Herekol dağının zirvesi ve yamaçlarıydı. Ancak Garisa alanı eylemsellikler ve açılım açısından en stratejik yerdi. Berwarî, Eruh köylerinin büyük bölümünde karakollar, güvenlik tepeleri vardı. Bunların büyük bölümü tahkimliydi. Etrafları açık, arazileri sarptı. Karakollar köylülerin evleriyle iç içeydi. Fakat hepsi de hedefti. Öte yandan Berwarî-Sêrt, Şırnak-Sêrt, Eruh yolları başta olmak üzere eylemlere uygun alanlar da çoktu. Gerilla inisiyatifli olduğunda, yaratıcı yaklaştığında etkili eylemler yapabiliyordu. Zaten işgalciler de bu etkinliğinden dolayı Herekol dağını da Katolar gibi işgal etmeye karar vermişti. Bu amaçla iki yıldır bahardan başlamak üzere işgal operasyonları gerçekleştiriyor, kışa kadar binlerce askerle Herekol'de kalıyordu. Böylece iki yıldır kıran kırana bir savaş devam ediyordu.

Hizan ve Zilan Pepule Peyman Amed'le Hêvîdar Kobanî'den ayrılıp yerlerine geçmek üzere yola koyulduklarında jetlerin Herekol navserine üst üste kazan-roket yağdırdığını gördüler. Karanlıkta bir yerde oturup izlediler. Peyman'la Hêvîdar henüz ulaşmış olamazdılar. Peki ama ne olmuştu? Jetler vurduğuna göre somut görüntü alınmış olmalıydı. İHA yoğunluğundan dolayı Hizanlar da hareket edemiyordu. Jet vuruşlarından sonra obüsler vurmaya başladı, ardından kobra tipi helikopterler gidip vurmaya başladı. İki kobra dönünce iki tanesi de olay yerine gidiyordu. Onlar da yüklerini boşaltıp döndüğünde yeniden obüsler vurmaya başladı. Belli ki sabaha doğru skorsky'ler indirmê

yapacaktı. Hizan ve Zilan fırsat oluştukça ilerleyerek yerlerine gittiler. Fakat Herekol'de neler olduğunu merak ediyorlardı.

İki gün sonra telsizden verilen tekmilde göreve giden üç gerillaların derîyê Egîda'da hava saldırısına uğradığı, sabaha kadar kobra ve obüslerle olay yerinin vurulduğu, sabah olay yerine skorsky'lerle indirme yapıldığı, öğlen de operasyonun geri çekildiği bildiriliyordu. Hava saldırılarında üç gerilla da ağır yaralanmış, Aras Hizan sağ ele geçmemek için çatıştıktan sonra bombasını kendisinde patlatmıştı. Bawer Erciş ile Hâkî Sêrt ağır yaralı halde esir düşmüşlerdi. Bawer hastanede şehit düşmüştü. Haki'nin sağ kolu, sağ ayağı kopmuştu. Kendinde değillerken esir düşmüşlerdi.

Tekmili dinleyen Hizan nereye göreve gitmiş olabileceklerini merak etti. Hâkî Sêrt kaç yıldır Botan'daydı. Herkes tarafından tanınıyor, seviliyordu. Besta Herekol gerillası Hâkî sayesinde giyiniyordu. Emekçiydi, fedakardı. Terbiyeli, ahlaklıydı. Şehit abisinin ismini almıştı. Sarışına çalan kumral teni, uzun kirpikleri, kahverengi iri gözleriyle insan güzeliydi. Henüz gençti ancak olgun, oturaklı biriydi. Dürüst bağlı yapısından dolayı güven gerektiren her çalışmaya gönderilirdi. Elinden her iş gelir, tüm zor işleri en moralli şekilde yapardı.

Bawer Erciş 2015 katılımlıydı. Kêla Memê alanında geçmişti üç yılı. 2016-2017 kış kampında Hizan'la birlikte kalmışlardı. Genç Bawer iri yapılıydı, uzun boyluydu. NBA ligindeki basketçileri andıran bir yapısı vardı. Fiziki olarak çok güçlüydü. Yorulmaz, yerinde durmaz yapıdaydı. Serhat'ın temiz yurtseverliğiyle doluydu. Birlikte kaldıkları kış kampında en çok okuyan, en iyi yoğunlaşanlardan biri olmuştu. Şiirler yazıp panoya asmış, morallerde stranlar söylemişti. Pratiğe çok kararlı çıkmış Kêla Memê kuryeliği yapmıştı. Üç yılını Kêla Memê'nin geçit vermez dik, sarp dağlarında geçirerek tecrübe biriktiren Bawer 2018 yılında takviye amaçlı Garzan'a gitmek için gruplara girmişti. Grup komutanı Adıl Çewlîk'le güzel zamanlar geçirmişlerdi. Ancak Besta baskınındaki şehitlerden dolayı boşluklar oluşunca grup komutanı Adıl Şehrîban alanına, o da Herekol bölgesine düzenlenmişti. Bawer kısa sürede Herekol'e, Herekol gerillası da Bawer'e ısınmış, alışmış, sevmiş, sevilmişti. Bawer'in bir araziye, alana adaptasyonu hızlı olur, çabucak eskirdi. Çalışkandı. Becerikliydi. Öz güvenli, cesaretliydi. Girişkendi, doğal sorumluluk duygusu her şeye koşturmasına yol açıyordu. Bu özellikleri nedeniyle sanki yıllardır Herekoldedir gibi eskimişti. Gittiğinden beri eylemlerdeydi. Eyleme giderken önden, geri çekilirken arkadan gelmeyi ilke edinmişti. Arkadaşlarının ısrarlarına rağmen asla geri çekilmede önden gelmez, yoldaşlarının güvenliği için en arkada olmayı esas alırdı. Bawer yoldaşlığa, yoldaşlara bağlıydı. Kendisinden önce yoldaşlarını düşünmek onun doğasının gereğiydi. Burada da kuryelik yapacaktı. Riskli yollardan gitmek, önünü keşfetmek pusuları boşa

çıkarmak, kendisine emanet yoldaşlarını sağ salim yerlerine ulaştırmak onun işiydi. Kuryelik yapma sadece gerilla olmayla ilgili değildi. Gerillacılık kadar psikolog olmayı da gerektirirdi. Gerillanın en fedakarı, disiplinli olanlarının yaptığı işti. Ama yanı sıra en hoş görülü, sabırlı, insanları anlayan, nerede nasıl yaklaşacağını, ne söyleyeceğini bilen olmayı da gerektirmekteydi. Zira uzun yollar, belirsizlikler yoldaki gerilla gruplarını zorlar, yorar, streslendirir, hassaslaştırırdı. Kuryelerin bunları hesaba katması önemliydi. Bawer Kêla Memê'deki Kurye görevi boyunca tüm bu konularda tecrübe kazanmıştı. İşini ciddiyetle, moralle yapıyor, yolda herkesin yüküne yardım ediyor, grupları sağlam şekilde yerlerine ulaştırıyordu. Kendisinden şikâyet eden olmamıştı. İşini iyi yaptığı için kendisine sağlam-kaliteli bir dürbün veren Hizan'a sevinçten coşarak teşekkür etmiş, bu örgüt değerini gözü gibi koruyacağını söylemişti. Bu yıl Haki'yi de Bawer'i de görememişti Hizan. Ve bu şekilde haberlerini almak büyük acı vermişti.

Durumu Bawer ve Haki'ye göre iyi olduğu için etraflarını kuşatan işgalcilerle son mermisine kadar çatışıp bombasını kendisinde patlatan Aras Hizanlıydı. Baharda Kulind tepesinde şehit düşen Zamani'nin amca oğluydu. Zamani'yi gerillaya getiren de oydu. Zamani'yi çok seven ve o süreçte gerilla oğlunun şahadet haberini daha yeni alan yengesine oğlunu koruyacağına söz vermişti. Bu sözün ağırlığıyla birlikte geldikleri Zamani'ye göz kulak olmuştu. Yeni savaşçı eğitimini Katolarda birlikte görmüşler, eğitimden sonra biri Herekol, biri Kêla Memê'ye düzenlenmişlerdi. Kêla Memê'ye düzenlenen Aras bir süre orada kalmış daha sonra kendi önerisiyle Herekol'e giderek Zamani'yle birlikte gerillacılık yapmaya devam etmişti. O bahar Kulind tepesinde şehit düşen Zamani'den sonra derinden etkilenmişti. Günlüğünün kapak sayfasına bir kalp çizmiş içine Zamani'nin resmini yapıştırmış, altına da "sen gidince kalbimin yarısı da gitmiş oldu. Şimdi yarım kalple yaşıyorum" diye yazmıştı. Zamani'ye olan sevgisinin ona çektirdiği acıyı Bawer Herekol'e gidince bir nebze de olsa gidermişti. Bawer Aras'la Zamani'nin yeni savaşçılardan devre arkadaşlarıydı ve birbirlerini çok seviyorlardı. Zaten Herekole gittiğinden beri Arasla Bawer ayrılmaz ikili olmuşlardı, hep birlikteydiler. Şahadete de birlikte gitmiş oldular. Uçak vuruşlarında ağır yaralanan Bawer'i taşıyarak şikefte sokmuş, etrafları tutulunca çatışmış, ardından bombasını kendisinde patlatmıştı. Belli ki Aras olaydan kendisini sorumlu görmüştü. Hem Zamani'nin annesine verdiği sözün etkisi hem en az Zamani kadar sevdiği Bawer'i bu göreve götürerek şimdi yaşadıklarına neden olması Aras'ı derinden etkilemişti. Belki de İHA'lara karşı çok duyarlı olan Bawer fark edildiklerini erken anlamış, hareket edilmemesi gerektiğine ilişkin uyarılar yapmış ancak bu konularda takmaz bir rahatlık içinde olan Aras onu dinlememiş ve iş ciddileşince de hatasının farkına vararak yaşananlardan kendisini sorumlu görmüştü.

Koçer aşireti Elikêlerden olan Aras, gerillaya katılmadan önce çobanlık yapardı. Bu yüzden dağlara, doğaya aşinaydı. Fiziki olarak güçlüydü. Tek başına on kişinin işini yapabilir iradedeydi. Ortaokula kadar okumuştu ancak işgalcilerin asimilasyon kurumuna, sömürgecilerin dilleriyle eğitim görmeye alışamamış, tepki duymuş, okuma yazmayı bile öğrenmemişti. Fakat gerillada kısa süre içinde Kürtçe okuma yazma öğrenmiş, kendini eğitmişti. Kürtçe şiirler yazardı Aras. İşgalcilerin diliyle konuşan gerillalara da kızardı. İhanetlere büyük öfke duyardı. Özgürlük değerlerine bağlı, sıkı bir Kürt yurtseveriydi. Çok konuşmayı sevmez, gerekmedikçe konuşmazdı. Ancak her şeyiyle, tüm davranışlarıyla gerçek bir PKK'liydi. Yanlış anlayışlara karşı tavizsizdi. Partiyi ahlak, emek, değerlere saygı boyutuyla içselleştirmişti. Herekol'deki bütün işlerde, kış kamplarının yapımında, erzakların çekiminde, eylemlerde, kuryelikte, günlük işlerde onun kimseyle kıyaslanamaz büyük emeği vardı. Yaşarken komutanları, arkadaşları onu fedakârlık ve dürüstlük timsali sayar, öyle hitap ederlerdi. Pratik içinde silahlara hakimiyetini güçlendirmiş, eylemlerde belirleyici rol oynamıştı.

Uzun boylu, iri yapılı, yeşil gözlü, keskin bakışlı Aras'ın en büyük hayallerinden biri de örgüt merkezlerine gitmek, eski arkadaşlarla tanışmak, ideolojik-askeri eğitimlerden geçmekti. Bawer'le birbirlerine takılırlardı bu konularda. Aras 'Güney'e gidince Cemal hevalin güvenliğine gireceğim, onun yanında kendimi geliştireceğim' der, Bawer de ona fark atmak adına espiriyle 'ben de Cuma hevalin güvenliğine girip eğitimimi ondan alacağım' derdi. Botan'da gerillaya katılan ve bu ağır savaşta yıllarını geçiren Aras ta, Bawer de Güney'e gidip örgütü yakından tanımayı, sevdikleri öncü kadroların yanında kalmayı, eğitim görmeyi fazlasıyla hak ediyorlardı. Ve eğer o gün şehit düşmeselerdi birkaç gün sonra Aras bölge komutanları Egîd Garzan'la birlikte Güney'e gitmiş olacaktı. Büyük ihtimalle sonraki yıl da Bawer gidecekti. Aras gideceğini biliyordu, bunun için bölgenin tüm işlerini bitirip yoldaşlarına fazla iş bırakmak istemiyordu. Bu yüzden iş başında, katır peşindeydi. O sabah yıkanmış, tıraş olmuş, pırıl pırıl haliyle birim arkadaşı Serhildan'ın yanına gitmiş, "Heval lojistik listelerini çıkardım, eşyaları toparladım. Hepsini sana veriyorum. Çünkü artık ben Güney yolcusuyum" demişti heyecanla.

Güney'e gidemedi Aras. Komutanı Egîd tek başına gitti ve Aras çok sevdiği, özgürlük dağlarına birlikte adım attığı, yokluğunda yarım kalple yaşadığı sevgili Zamani'ye koştu bayramlık elbiseleri içinde. Hem de yeni savaşçı eğitim devresinden arkadaşları olan Bawer'i de yanında götürüp sürpriz yaparak kucaklaştı Zamani'yle. Kim bilir belki de Aras ve Bawer'i çok seven Zamani yanına aldı onları, daha fazla dayanamadı onlarsız kalmaya…

Eylemlerde, eylemlerden sonraki yoğun bombardımanlarda kayıp vermeyen Herekol gerillası, neden daha arkadaki Derîyê Egîda'da kayıp

vermişti? Hizan bir yerlerde hata yapıldığını, boşluk oluşturulduğunu biliyordu ancak ne olduğunu merak ediyordu. Birkaç gün sonra 2014'ten beri Herekol'de gerillacılık yapan Mîrza'yı gördü. Mîrza'yı bir çalışma için çağırmıştı. Ancak öncelikle Deriyê Egîda baskınının nedenini sordu.

- Heval Mîrza Aras arkadaşlar nereye gitmişlerdi, neden görüntü vermişler?
- Alt yapı ile ilgili bir göreve giderken heval.
- Nasıl bir görev?
- Bizim bir katırımız vardı. İşgal operasyonu başlamasına rağmen katırı bırakmamıştık. Hem para verip almıştık, kaçsın istemiyorduk. Ama hem de işlerimiz için lazımdı. Koridora Sorî'de bağlamıştık. Ara sıra gidip yerini değiştirip, su veriyorduk. İHA'lar hep vardı. Görselerdi vururlardı diye düşünüyorduk. Ancak iki aydır operasyon sürmesine rağmen katır vurulmamıştı. Biz de birkaç günde bir su verip yerini değiştiriyorduk. Operasyon bittikten sonra işlerimizi yapmayı planlıyorduk. Hepimiz suyunu değiştirmeye gidiyorduk ancak en çok Aras heval gidiyordu. "Katırımızı koruyalım" diyenlerin başında da Aras heval geliyordu. Normalde iki arkadaş gidiyordu fakat işler hızla bitsin diye o gün her üç arkadaş birlikte gitmişlerdi. Katırın suyunu verip yerini değiştirip döndüklerinde kapıya yakınlaşmışken İHA üzerlerine gelmiş. Büyük ihtimalle arazideki gizli birliklere görüntü vermişler çünkü İHA direk kapıya geldi. Rüzgâr sesinden ilk etapta duymamış ta olabilirler. Hava çok soğuk olduğundan oralardaki bir şikefte girmek için hareket de etmiş olabileceklerini düşünüyoruz. Çünkü şikeftin ağzında vurulmuşlar. Kazan ve roket atmışlar. Aras Bawer'i yaralı halde içeri çekmiş. İndirmeler olunca Aras çatışmış, bombasını kendisinde patlatmış. Diğer iki arkadaş ta ağır yaralı halde esir düşmüşler. Heqî arkadaşa ait çok iz bulamadık. Aras arkadaş parçalanmıştı. Bawer arkadaşın çok kan kaybettiği, ağır yaralı olduğu, halatlarla çekildiği belliydi. Durum böyle heval. Ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Herkes çok üzgün, bu şahadetler bize çok ağır geldi.

Hizan ne diyeceğini bilemiyordu. Bir katır sulamak için Aras, Bawer, Heqî gibi üç değerli yoldaşlarının başına gelenleri aklından çıkaramıyordu. Herekol komutanlığına eleştiri dolu bir not gönderdi. Bunca kapsamlı bir işgal operasyonunda, bu kadar İHA'nın, binlerce askerin gözetlediği zozanlık arazide katır beslemenin mantığını anlayamıyordu.

Aras'ın bu yıl ailesine gidecek beşinci şehit olması karşısında utanç içindeydi. Haki'nin kolsuz, bacaksız haliyle işgalcilerin elinde esir olması, ailesine böyle büyük acı yaşatılması karşısında utanç içindeydi. Bawer'in gerilla tutkusu, Hizan'dan beklentileri karşısında utanç içindeydi. Örgüt karşısında utanç içindeydi. "Örgüt ve Önderliğe bu detayları nasıl açıklarız, ne söyleriz" deyip duruyordu kendi kendine.

Güney'e geçmeden önce Herekol bölge sorumlusu olan Egîd Garzan'la tartışmış, yaşanan kayıplardan dolayı kendisini eleştirmişti. Egîd Garzan kendisi de öz eleştiriyle olayı değerlendiriyordu. Mahcup ses tonuyla,

- Biliyorsunuz arazi sarp. Eşyalar, erzaklar sırtla taşındığında arkadaşlar zorlanıyor. İşler uzuyor. Biz de bir katır tutmak istedik. Aslında alt yapı işleriyle uğraşan Aras heval ısrar etti. "Katırı ben koruyacağım" dedi. Ben de arkadaşların tutumuna duygusal yaklaştım. Zaten Aras gidip yerini değiştirip suyunu veriyordu. Katırın kalmasını kendisi dayattığı için ilgilenme işini de kimseye bırakmıyordu. Ama yalnız gitmesin diye her seferinde bir arkadaşı onunla gönderiyorduk. Birbirlerini çok seviyorlardı, o gün üçü birlikte gitmek istedi, yol üstündeki kamplardan nokta için erzak ta getireceklerdi. Katır koridorun derin, korunaklı virajlarındaydı, görüntü vermiyordu. İki aydır operasyon vardı, bir şey olmamıştı. Aras benimle birlikte eğitim amaçlı Güney'e geçeceğinden kalacak arkadaşların tüm işlerini yapmak istiyordu. Bu yüzden de alt yapı işlerini büyük bir zevkle yapıyordu. Katırı da işleriyle bağlantılı olarak ısrarla korumak istemişti. Benim hatam duygusal yaklaşmış, engellememiş olmamdır. Bunun için ne hesap istense vermeye hazırım.

- Heval böyle ağır bir işgal operasyonunda, zozanlık bir arazide katır tutmanın hiçbir anlamı, mantığı olamaz. Siz komutansınız, neyin nerede gerekli olduğunu ya da olmadığını, bir riskin göze alınmaya değer olup olmadığını anlamanız ve kararlarınızda net olmanız lazım. Böyle bir gerekçeyle bu değerli arkadaşlarımızın şahadetini ailelerine, örgütümüze nasıl açıklayacağız? Peki Önderlik bir gün hesap sorsa, detay istese ne diyeceğiz. Öte yandan gerilla yoldaşlarımız bu durumları nasıl okuyup sonuç çıkaracaklar?

- Heval ne söyleseniz haklısınız. Ancak belirttiğim gibidir. Ben hatamın farkındayım. Duygusal yaklaştım. Arkadaşlar sırtlarıyla yük taşımak zorunda kalmasınlar istedim. Yani arkadaşları düşünürken onlara iyilik yapmak isterken yaşamlarını koruyamamış oldum.

Durum Egîd'in açıkladığı gibiydi. Operasyondan sonra erzaklarını katırla çekmek istemişti gerillalar. Komutanları olarak Egîd de tamam diyerek hata yapmıştı. Sonuçta böyle kapsamlı-uzun süreli bir işgal operasyonunda riskti. Aras Güney'e geçmeden alt yapı işlerini bitirmek istemişti. Bu sorumlulukla yaklaşmıştı. Ancak sonuç trajedi olmuştu. Bir yönüyle mesele katırda değildi. Zira başka görevler, eylemler için zaten sürekli hareketteydiler. Ancak katıra su vermek için hareketteyken şehit düşmüş olmaları olaya trajedik boyut kazandırmış, herkese ağır gelmesine neden olmuştu.

Bu son şahadetlerle Herekol bölgesi ciddi nitel kaybına da uğramıştı. Zira şehit düşenler Herekol arazisine hâkim olanlardı. Eylemden eyleme koşanlardı. Herekol'u çok fazla sevenlerdi. Herekol'un kalan gücünün büyük

bölümü Güney'den yeni gelenlerdi. Alanı tanımaları, detaylara hâkim olmaları zaman alacaktı. Bu da bu ağır-yoğun savaşta riskliydi. İnisiyatif kazanmak önemliydi. Gerilla bunun arayışında, yoğunlaşmasındaydı.

Herekol'e kış erken gelirdi. Ekim sonunda ilk karlar düşmeye başlardı. Karlar düşmezden önce de aşırı soğuklar başlardı. Bu işgalci güçler için de zorlayıcıydı. Gerilla kışın onlarca metre kar varken de yaşardı, onun eviydi. Ancak işgalciler için aynı şey geçerli değildi. Onlar yabancıydı. Koşullara dayanıksızdı. Gerilla eksi otuz-kırka inen soğuklarda yakacak odunu, ısınmada kullandığı gaz mazot vb. olmadan derin şikeftlerde yaşayabiliyordu. Kaç yıldır bunu tecrübe etmişlerdi.

Bu yıl da geçen yılki gibi havalar soğumaya, fırtınalar esmeye, yağışlar yağmaya başlar başlamaz işgalciler geri çekilmişti. Herekol gerillası yeni uzun bir kışa girmişti. Bundan sonra ta bahara kadar bura gerillasına tanrı bile ulaşamazdı. Her anlamda güvendeydiler. Yeter ki jeneratör zehirlenmeleri ya da kaya çökmeleri olmasın. Önemli olan baharda hata yapmamalarıydı. Hizan Herekol'e bakıp artık başlayan kışı izledikçe rahatlıyor, bir yıl daha kazandıklarını düşünüyor, yaşanmışlıklardan süzülen hüzünle geleceğin umut dolu heyecanıyla doluyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM:

KIRAN KIRANA SAVAŞ, İNADINA EYLEM AYIDIR KASIM

Botan eyalet komutanlığı olarak Egîd Ciwyan, Rizgar Gever ve Hizan Eylül sonunda toplantılarını yapmış, Egîd ve Hizan'ın Besta'da kalmasına Rizgar Gever'in ise Cudî'de kalmasına karar verilmişti.

Toplantıda Hizan "geçen sonbahar Besta bölgesi açısından ağır geçti. Üç yıldır her sonbahar Besta ağır operasyonlar yaşıyor. Geçen sonbahar operasyonunda heval Delal heval Aze'nin de içinde olduğu on yedi arkadaş şehit düştü. Büyük ihtimalle bu yıl da düşman yönelmek isteyecektir. Benim önerim benle Rizgar arkadaşın Besta'da Egîd arkadaşın da Cudî'de kalmasıdır. Egîd hevalin birinci yılında Besta'da sonbaharı karşılaması, kışı geçirmesi iyi olmayabilir. Rizgar arkadaşla ikimiz buralarda eskiyiz bizim açımızdan sorun olmaz" demiş ancak Rizgar Gever bu görüşe katılmamıştı. Rizgar kendisiyle Hizan'ın Cudî'de kalmasını, Egîd Ciwyan'ın ise Besta'da kalmasını ya da kendisiyle birlikte Egîd Ciwyan'ın Cudî'ye gitmesini Hizan'ın Besta'da kalmasını önermişti. Rizgar Gever hem Cudî bölgesindeki işlerini tamamlamamıştı hem de kendisi Cudî'de olmazsa oranın yönetiminin zorlanabileceğini düşünmüştü. Toplantıyı yürütün Egîd Ciwyan ise "Heval Hizan Besta'da kalacaksa benim kalmam da uygundur. Rizgar arkadaş ta Cudî'ye döner oradaki işlerini tamamlar baharda yeniden bir araya gelir esas iş bölümü ve planlamamızı yaparız" diyerek kış mevzilenmesine ilişkin tartışmayı sonuçlandırmıştı. Toplantı biter bitmez Rizgar Cudî'ye geçmiş, Egîd ve Hizan da Besta bölgesini sonbahar operasyonlarına hazırlamak üzere hazırlıklara başlamışlardı. Bu sonbaharda gelecek düşmandan geçen senenin intikamını almalıydılar. Buna göre araziyi hazırlama, alt yapı işlerini hızla bitirip gücü operasyona göre mevzilendirme temelinde yoğun çalışmalara başladılar.

Besta 2017 sonbaharında ağır operasyonlara uğramış, hava saldırılarında Saha Komutanı Delal Amed'le birlikte on yedi gerilla şehit düşmüştü. İki şey bunda etkili olmuştu. Birincisi ihanetlerdi. İkincisi hareket tarzındaki disiplin sorunları, gerilla kurallarının ihlaliydi. Her iki nedenden dolayı düşman istihbarat toplamış, yönelebilmişti. Ortaya çıkan ağır tablonun düşmanın gücüyle ilgisi yoktu, tersine işgalciler tarihlerinin en güçsüz dönemindeydiler. Yüzyıllardır sömürdükleri Kürtlerin, işgal ettikleri Kürdistan'ın ellerinden çıkmasından korkuyorlardı. Bu yüzden bütün dönemlerden daha vahşice saldırıyorlardı. Gerillayı sürekli kuşatmak ve operasyonlarla etkisiz hale getirmek böylece halkın moral ve cesaret kaynaklarını kurutmak istiyordu. 2017 Besta sonbahar operasyonu da bu amaçla gerçekleştirilmiş kapsamlı ve uzun süreli bir operasyondu. Operasyon 1 Kasım'da başlamış ve bir ay sürmüştü. O yıl sonbahar epey yağışlı geçmiş, Faraşînden, Katolardan, Herekolden inen Koçerler Besta'yı bir boydan bir boya doldurmuştu. Koçerler geç gelen kışı avantaj bilerek hayvanlarını biraz daha otlatmak için Besta'daki kalış sürelerini uzattıkça uzatmıştı. Gerillalar ise kış üstlenme yerlerini yapmak için Koçerlerin gitmesini beklemiş yine birçok alt yapı işlerini Koçerlerin de alanda bulunduğu döneme denk getirmişti. Böylece gerillalarla Koçerlerin birçok alanda teması, görüşmesi vb. gelişmişti. Düşman ise Koçerler arasına sızdırdığı ajanları aracılığıyla bu durumu fırsata çevirmiş boyuna istihbarat toplamış, yer tespitleri yapmıştı.

Gerilla önceki yılların tecrübesine dayanarak Koçerler alandan çıkmadan sonbahar operasyonlarının başlamayacağını düşünmüştü. Ancak düşman nokta tespitleri yaptıktan sonra Koçerlerin varlığını umursamadan hatta fırsat bilerek 2 kasım'da F16larla yoğun bombardımana başlamıştı. Koçerler arasına sızdırdığı ajanlarla yerden tespit ettiği beş noktayı eş zamanlı vurmuş ve bu noktalardaki gerillaların bir kısmı şehit edilmişti. Bir noktada beş kadın gerilla, bir noktada 4 kadın gerilla, bir noktada 4 erkek gerilla başka bir noktada 3 erkek gerilla şehit düşmüşlerdi. Herekol yamacındaki 4 Nisan noktasında Delal Amed, Aze Malazgirt, Ekin Kerboran, Tekoşîn Van birlikte şehit düşmüşlerdi. Noktaya atılan roket Aze'ye isabet etmiş yakınındaki Ekin ve Tekoşîn aynı oranda etkilenmiş daha uzakta sığınağın girişinde oturan Delal Amed ise başına küçük bir parça alarak ama esasta basınçtan etkilenerek öylece oturduğu yerde şehit düşmüştü. Noktada bulunan Hişyar, Zîlan, Nuda vuruşlar bittikten sonra komutanlarının ve yoldaşlarının cenazelerini defnetmiş, örgütsel malzemeleri de alarak oradan uzaklaşmışlardı. Sürekli ve yoğun hava saldırılarından sonra 3 Kasım sabahı helikopterlerle binlerce asker alana indirilmiş böylece bir ay sürecek kara operasyonu başlatılmıştı. Şırnak ve Sêrt tümenlerinin bütün asker ve teknik imkanlarına ek olarak Osyan, Navyana Şêx, Çelê Nimêja, Sêgirkê, Guzakurkê, Gundikê melê karokallarından da asker

ve korucular Besta'yı baştan sona çembere alacak şekilde alana yönlendirilmişlerdi. Bu şekilde Besta'ya dönük büyük bir işgal harekatı başlatılmıştı.

Ancak kara operasyonunda durumlar değişmiş tüm teknik ve sayı üstünlüğüne rağmen düşman inisiyatifli olamamış, boyuna gerilladan darbe yemişti. Yerden istihbarattan dolayı hava saldırılarının ilk gününde saha komutanı Delal Amed'in de içinde bulunduğu çok ağır şehadetler yaşansa da gerilla kara operasyonu boyunca inisiyatifini korumuş birçok yerde düşman üzerine eylemler yapmış aynı şekilde askerle iç içe olunmasına rağmen yerini deşifre edecek hatalara girmemiş, düşman çok sayıda kayıpla yirmi birinci günde güçlerinin büyük bölümünü çekmek zorunda kalmıştı. Kalan küçük birliklerini de ayın sonuna doğru çekerek operasyonu bitirmişti. O sürecin birçok eylemi içinde en çok ses getireni Hêjar Amed, Adıl Çewlîk'in gruplarıyla birlikte serikê mehemê osê ile osyan arası sırtlarda yaptıkları sızma eylemleriydi. İki ayrı yerde düşmanın içine girilmiş, bombalarla ve ferdi silahlarla düşman birlikleri tarumar edilmiş hızla alandan uzaklaşılmıştı. Bu eylemler öyle etkili olmuştu ki bu sırtlardaki asker ve korucular çekilmek zorunda kalmışlardı. Yine Çîyayê File ve Şehrîban tarafında Felat Nerex ve Cîğer Qelqelînin grupları düşmanı şoke edecek eylemler gerçekleştirmişlerdi. Orta alanda Vîyan Efrîn ve grubu iyi suikast eylemleri yapmışlardı. Tüm bu süreç boyunca bölge komutanları Fırat Çelê, Agirî Gabar ve Gever Erdem yoldaşlarına ulaşmaya çalışmışlar, onları koordine etmişler, eylemler yaptırmışlar, kendileri de bulundukları yerlerde ellerine geçen eylem fırsatlarını değerlendirmişlerdi.

Gerçek şuydu ki kara operasyonlarında özelde de askerle gerillanın iç içe geçtiği alanlarda düşmanın inisiyatifi bitiyordu. Zira buralarda düşman uzaktan, havadan teknikle saldırı gerçekleştiremiyor, yoğun hareketlilikten dolayı İHA'ları da etkisiz oluyordu. Böylece bütün inisiyatif gerillanın eline geçiyordu. Araziyi iyi bilen işbirlikçi korucular da bu tür durumlarda işe yaramıyorlardı.

Operasyon araziye bağlı olarak karada yoğunlaşınca gerillanın zamanı başlıyor adeta düşmanı deliye çeviriyordu. Zira gerilla yıllardır araziye dayalı savaşmış, yetkinleşmiş, arazinin neresinde ne yapacağını alışkanlık edinmiş savaşçı güçtü. Binlerce asker ve teknikle bir ayı bulan kara operasyonunda hiç kayıp vermemesi tersine düşmana habire darbe vurması bunun sonucuydu. Gerillanın kayıpları ilk iki gün gerçekleşen hava saldırılarında yaşanmıştı. Bunlar da yerden istihbarat sonucu belirlenen nokta vuruşlarında gelişmişti. Bu anlamda gerillanın temel hatası alt yapı işlerini ekim ortasına kadar bitirmemiş olmak, Koçerlerle iç içe geçmek, gerekli tedbirleri almamak olmuştu. Düşman bundan faydalanarak yerlerini öğrenmiş ve gerilla henüz

durumu anlamadan teknikle yerlerini vurmuştu. Bu nokta vuruşlarından sonra cesaretlenen düşman adeta Besta'yı ele geçireceğini sanarak binlerce askeri ve korucusuyla işgal operasyonu başlatmıştı ancak yanıldığını, karada durumun beklediği gibi olmadığını görmüş sonuçsuz geri çekilmek zorunda kalmıştı. Karada durum hiç de beklediği gibi değildi gerilla hazırlıklı ve inisiyatifliydi. Düşmanın büyük propaganda gerekçesi yaptığı saha komutanı Delal Amed'in şehadetini öğrenmesi ise ona sürpriz olmuştu. Sürpriz olmuştu zira operasyonun on birinci gününde teslim olan Fedakar adlı hainin itirafıyla bu bilgiye ulaşmıştı.

Fedakar operasyonun on birinci gününde daşmana teslim olmuş ve tez elden ayın ikisindeki hava saldırısında Delal Amed ve Aze Malazgirt'in şehit edildiğini, cenazelerinin gerillalar tarafından kaldırıldığını isterse onlara gösterebileceğini itiraf etmiş bunun üzerine Delal Amed'in cenazesi defnedildiği yerden çıkarılmış ve özel savaş medyasında propaganda edilmiş, soykırımcı çete devletinin reisi Erdoğanla Bahçelinin kutlamalarına konu yapılmıştı. Zaten düşman elde ettiği bu bilgiden sonra operasyonunu genişletmiş, gerillada moral çöküntü olabileceğini düşünerek işgal harekatını büyütmüş, uzatmıştı. Oysa yine yanılıyorlardı zira gerilla şehadetler karşısında moral çöküntü yaşamaz tersine intikamla dolardı. İntikamla dolan gerillanın önünü de kimse alamazdı. Bu motivasyon içinde olan gerillalar karşısında bir aylık kara operasyonunda boşa çıkmaktan, yenilmekten kurtulamadığı için de sonunda yanlış hesap yaptığını anlayıp geri çekilmişti.

Üst üste eylemlerden ve bastıran kardan dolayı da adeta ardında her şeyini bırakarak geri çekilmiş, gerilla o kışı ve sonraki baharı askerin bıraktığı konserve, yağmurluk, kürek, kazma, cephaneyle idare ederek geçirmişti.

Gerçekten de Besta gerillası asker kumanyalarının bırakıldığı yerlerden katır katır konserve çekmiş, yiyecek ihtiyaçlarını böylece karşılamışlardı. Mêvîşkê (Besta'daki bir dağın adı) sırtlarındaki bir ağacın altında 'gerilla abi ben Amedliyim, askere zorla getirildim, konserveler temizdir. Allah yardıncınız olsun' notuyla bir kumanya paketi bulunması ise Besta gerillası içinde 'inşallah geri çekilme sırasındaki eylemlerde yanlışlıkla o Amedli askeri öldürmemişizdir' dileklerine yol açmıştı.

Kasımın sonunda işgal operasyonu bitip düşman geri çekildiğinde karlar bastırmış, mevsim iyice sertleşmişti. Buna rağmen Besta gerillası hızla yeni yerler yapmış, erzaklarını çekmiş ve kış üstlenmesine geçmişti. Operasyon sırasında on dokuz güz boyunca bir grup askerin içinde kalan, yerlerinden kımıldayamayan ve altında kaldıkları ağacın acımtırak meyveleri dışında hiçbir şey yiyemeyen Hişyar, Zîlan, Nuda'nın bulunması ise Besta gerillasına adeta bütün zorlanmaları unutturmuştu. Bu üç gerilla Delal Amed'in ekibinden olan ve vuruşlardan sonra şehit düşen arkadaşlarının cenazelerini kaldırıp alandan

çıkan ancak ulaştıkları yere askerin indirme yapmasıyla ilerleyemeyen, yanlarındaki örgütsel dökümanlardan dolayı da eylem yapmayı riskli bulun bu yüzden asker içinde gizlenmeyi tercih edenlerdi. Büyük bir irade göstermiş, üzerlerindeki örgütsel malzemeleri korumayı başarmış ve anlatılamaz bir fedakarlıkla düşmanı boşa çıkarmayı başarmışlardı. Susuz, ekmeksiz, soğukta öylece on dokuz gün düşmana fark ettirmeden içlerinde kalabilmek bu üç genç gerilla için davaya bağlılığın, militan duruşun ifadesi olmak kadar yoldaşları için de gurur nedeni olmuştu. Her üçü de çok zayıflamış, kararmış, soğuktan neredeyse donmuş ama inançlı bir şekilde bulunduklarında yoldaşlarının sırtında kış noktalarına ulaşabilmiş, kış eğitimleri boyunca da komutanları Delal ve Aze'yi koruyamamanın özeleştirilerini vererek bahara hazırlanmışlardı.

Delal Amed sadece Botan gerillası için değil bütün gerillalar için çok önemli bir komutandı. Yıllarca merkez karargâh komutanlığı yapmış tüm gerillalara komutanlık yapmıştı. Sadece Bakur'daki savaşla ilgilenmemiş, yürütmemiş DAİŞ saldırılarına maruz kalan Rojava, Şengal, Maxmur, Kerkük alanlarındaki savaşla da birebir ilgilenmişti. Özel kuvvetler çalışmasının öncülerindendi. Partiye katıldığı 1991 yılından itibaren kesintisiz gerillacılık yapmış, gerilla savaşıyla ilgili olmuştu. Önderlik eğitimi görmüş, onun yanında kendini olabildiğince geliştirmişti. Son yıllarda da PKK ve PAJK merkezi eğitimlerinden geçmiş o alanlarda da yönetim çalışmalarında kalarak büyük bir emek vermişti. Orta saha, Dersim, Botan sahalarında kalarak adeta bütün gerilla alanlarında pratik yürütmüştü. Merkez karargâh çalışmalarını yürüttüğü uzun yıllar içinde kamuoyunda da çok tanınmış, sol örgütlerle, uluslararası kurumlarla örgüt adına muhatap olmuştu. Böyle bir pozisyondayken savaşın en fazla yoğunlaştığı 2017 yılında Botan'a gelmek ancak fedai olmak, militan olmakla mümkün olabilirdi.

Botan'a gelir gelmez de tüm bölgeleri hızla dolaşmış, her bir gerilla birimini alanında görüp dinlemiş, yeni dönem savaş tarzının geliştirilmesi ve işgalci devletin Botan'a gömülmesi konusunda büyük iddia ve inançla yine güçlü perspektifle hareket etmişti.

Delal Amed'in saha komutanı olarak Botan'a gelmiş olması gerillada şaşkınlık karışımı büyük bir heyecan oluşturmuş, zafere inancı pekiştirmişti. Delal büyük Önderlik sevgisi ve özgürlük inancıyla Botan'da yeni dönem gerillacılığı temelindeki zaferin ruhuydu. Bu yüzden kaldığı altı ay boyunca bambaşka bir atmosfer yaratmış, kelebekler gibi uçuşan coşkun bir yürüyüşe, duruşa öncülük yapmıştı. Her bölge için, her gerilla için hedefler belirlemiş, diğer eyalet ve sahalarla dayanışma içinde baharla birlikte başlayacak 2018 yılına büyük başarılar sığdırmayı planlamıştı.

Delal Amed büyük düşünmenin, korkusuzca eyleme durmanın kişiliğiydi. O gerillayla devrimin zafere ulaşacağının inancıyla savaşa komuta etmekteydi ve Koçerler arasına sızan bir hain tarafından noktasının koordinatları düşmana verilmemiş olsaydı o sonbahar şehit düşmeyecek baharla birlikte Bakur gerillasını bambaşka bir noktaya çıkarabilecekti. Yoldaşları onun bu gücünü bilerek ona ve onun şahsında Besta'da sonbaharda şehit düşen büyük komutan, devrim emekçisi, gerilla aşığı Aze Malazgirt'in de içinde olduğu on yedi şehide bağlılık yeminiyle kış boyunca yoğunlaşıp bahara çıktılar. Böylece Şehit Delal Amed devrimci hamlesi 2018 Martıyla birlikte işgalci devleti şoke eden Gabar, Cudi, Besta eylemleriyle başladı.

Gerçekten de 2018 baharında Botan Delalleşmiş, her yerde intikama durmuştu. Gabar'ın 17 Mart'ta Çîyayê Reş'te yaptığı sızma eyleminde öldürdüğü işgalci sayısıyla ele geçirdiği cephane, Cudî'nin aynı gün Cizre-Şırnak yolunda (Avkamasya) yaptığı eylemde içindeki on üç işgalciyle birlikte imha ettiği kirpi tipi zırhlı araç düşmanı şoke etmiş, özel savaş cephesinde tartışmalara yol açmıştı. Gerçi faşist devletin 18 Mart'ta Kürtlerin kadim toprağı Efrîn'i işgal etmesiyle özel savaş medyası ikinci Çanakkale zaferi havası yaratmış, gündemi tümden değiştirmiş, Bakur gerillasından yediği darbeleri gündem dışı bırakmaya çalışmıştı. Ancak gerillanın eylem sürekliliği düşmanın bu psikolojik savaşını boşa çıkarmış dikkatleri yeniden Botan'a çevirmişti. Bu amaçla 4 Nisan'da Cudî'ye onbinlerce askerle operasyon yapmış ancak bu operasyonda da yediği darbelerle o yıl gerillanın durumunun farklı olacağını anlamıştı. Operasyonun sonrasında Bestê karakoluna bağlı tepê doğanaya yapılan ve yirmi askerin ölümüyle sonuçlanan Cudînin başarılı eylemiyle düşman tam şoke olmuştu. Ardından Besta devreye girmiş üst üste eylemler yapmıştı. Nisan ortasında Besta'nın Çelê Nimêja dağında yaptığı sızma eylemi ve düşman üzerinden kaldırdıkları silahlar, Nisan sonunda Çîyayê File (Ermeni dağı) alanındaki Guzakurkê karakol askerinin gündüz tuttuğu tepeye atılan pusuda öldürülen işgalciler ve üzerlerinden kaldırılan silahlar Şehit Delal hemlesini Besta boyutuyla tamamlamıştı.

Hamle Gabar, Cudî, Besta eylemleriyle başlamış olsa da havaların ısınması ve karların erimesiyle Kato Jîrka gerillası Çelê Buka taraflarında (Çatak kırsalında bir tepe) bir helikopter düşürmüş, Herekol gerillası ise Çemê Kare'de (Bervari'ye bağlı Herekol yamacında bir yayla) bir kirpi ve içindeki on üç işgalciyi imha etmişti.

İlerleyen zamanda Mêrdîn ve Van eyaletleri de devreye girmiş böylece baştan başa Botan'da Şehit Delal devrimci hamlesine girilmişti. Kıran kırana bir savaşla ama tartışmasız olarak gerilla inisiyatifiyle geçen 2018 bahar ve yazı şimdi yerini sonbahara bırakmış, kışa demir atmıştı. Botan gerillası ama

özelde de Besta gerillası bu yılki sonbaharı geçen sonbahar operasyonlarının intikamı temelinde örgütlemeye kararlıydı. Buna göre hazırlanıyordu.

Bu sonbaharı iyi bir hazırlıkla karşılamak, etkili eylemlerle kışa girmek öte yandan düşmanın sonbahar planlamalarını boşa çıkarmak mevcuttaki görevdi. Egîd Ciwyan'la Hizan Besta'da kalarak bu sonbaharı geçen sonbaharın intikamına dönüştürmek istediler. Bunun için erkenden bölge komutanlığıyla gerekli planlamaları yapmış, tüm işler Koçerler dönmeden tamamlanmıştı. Bütün alt yapı işleri Koçerler dönmeden tamamlanırsa, Koçerler geçerken gerilla kendini gizli tutup göstermezse düşman istihbaratsız kalacaktı. En önemlisi de ihanet yaşanmazsa düşman tümden kör, sağır olacaktı. Bunlarla birlikte arazide iyi bir hazırlık yapılıp gerilla hafif, hızlı birimler şeklinde mevzilendirilirse operasyona gelecek işgalciler büyük kayıplar verecek hezimetle geri döneceklerdi. Bu konuda çok iknaydı Egîdle Hizan. İşler de zaten buna göre planlanmıştı.

Besta bölge komutanlığı da belirlenen planlama konusunda hassas ve duyarlıydı. Bölge komutanı Gever Erdem iki yıldır Botan'daydı ancak alışmış, inisiyatif kazanmıştı. İki kardeşi şehitti, uzun yıllar örgüt merkezinde kalmış ve kendini eğitmişti. Şengal savaşında tecrübe biriktirmişti ve kendi ısrarıyla Botan'a gelmişti. Birinci yılında yaşanan ağır operasyon ve gelişen şahadetlerden o da önemli dersler çıkarmıştı. Özelde de Botan'a aynı dönemde geldiği Delal Amed'ten çok şey öğrenmişti. Şimdi ikinci yılında tüm bu tecrübelerden faydalanarak katılıyor ve sonbahar operasyonunu etkili eylemlerle karşılamak için canla başla çalışıyordu. Egîd Ciwyan'la birlikte hareket ediyor, ondan perspektif ve moral alarak planlamaları pratikleştiriyordu.

Besta YJA-STAR komutanı ise Dîrok Sêrt'ti. Dîrok da eski bir gerilla, tecrübeli bir kadroydu. Gerillacılık yaşamının büyük bölümü Botan'da geçmiş, Gabar'da şekillenmiş, onlarca eyleme katılmıştı. 2014 yılından beri de Herekol bölgesinin YJA-STAR sorumluluğu görevini yürütmüştü. Yaklaşık üç aydır da Besta komutanlığına YJA-STAR sorumlusu olarak düzenlenmişti. Yeni görevine hızlı giriş yapmış, sonbahar planlamasının başarıyla pratikleşmesi için gerekli duyarlılığı göstermişti. Aynı zamanda Hizan'a tüm işlerinde yardımcı olmuş, tamamlamaya çalışmıştı. Gerillacılık yaşamı boyunca zor zamanlardan geçmiş ancak güçlenerek çıkmayı başarmış, Botan'da kalmakta da ısrar etmişti. İyi bir ekip uyumuyla başarılı bir sonbahar için birlikte her işe koşturmuşlar ve kısa sürede hazırlıkların tamamlanmasını sağlamışlardı.

Ekim ayının ortasına gelindiğinde sonbahar planlaması başarıyla tamamlanmıştı. Güney'e geçecekler Eylül sonuna kadar bitirilmiş, alt yapı işleri Koçerler dönmeden tamamlanmış, gerillaların Koçerlerin dönüşü sırasında kendilerini göstermemesi için sıkı kurallar konulmuş, birlikler

erkenden sonbahar operasyonlarına göre mevzilendirilmişti. Arazi ise çok yönlü şekilde savaşa göre hazırlanmıştı. Hiç ihanetin yaşanmamış olmasıysa en önemlisiydı. Telsiz kullanımı en minimum düzeye indirilmiş, zorunlu işler gece yapılmış bunun dışında hareket edilmemişti. Gerilla kuralları tam uygulandığından gece gündüz durmadan gezmelerine rağmen İHA'lar görüntü alamamış, yerden istihbarat gitmemiş, ihanetler de gelişmediği için düşman yönelememişti. Yani düşman istihbaratsız kalmış sadece bütün arazinin mayınlandığı bilgisini alabilmiş dolayısıyla operasyon yapmayı göze alamamıştı. Zira operasyon yapabilmesi için yerden ve havadan istihbarat alması, nokta atışları yapması gerillayı darbelemesi sonra araziye asker indirmesi gerekmekteydi. Oysa şimdi bunların hiçbirini yapamamıştı. Böyle bir durumda yani istihbarat ve teknikle havadan vurup gerillayı darbelemeden araziye asker çıkarmanın ne anlama geleceğini gayet iyi bildiğinden operasyona gelememiş Besta'yı boyuna obüs, havan yağmuruna tabi tutmuştu. Gerillanın yaptığı hazırlık ta işgalciler operasyona gelmediği için bahara bırakılmış, uygun yerlerde bazı eylemler yapılmış ve süreç tamamlanmıştı. Böylece 2015'te başlayan savaştan beri ilk kez Besta'da bir sonbahar sakin geçmişti. Gerilla bir yandan düşmanı boşa çıkardığı için keyifliydi ama öte yandan operasyon hazırlıklarını değerlendiremedikleri için kızgındı. Zira operasyona gelecek işgalciler için büyük sürprizlere hazırlanmıştı.

Savaşın bütün çağlarda değişmez bir kuralı tekrar etmişti. Sen hazırken düşmanın üzerine gelmezdi. Aynı şekilde düşmanının hazırlıklı, tetikte olduğu anda da sen onun üzerine gidemezdin, gitmemeliydin. Zaten işgalciler de istihbarat toplayarak en hazırlıksız anda gerillaya yönelip sonuç almaya çalışırlardı. Aynı şekilde gerilla da sürekli olarak düşmanını takip eder, boşluklarını yakaladığı anda yönelirdi. Düşmanını en hazırlıksız olduğu, beklemediği anda vurur, sonuç alırdı. Bu savaşın kuralıydı. Şimdi de gerilla hazırken düşman operasyona gelmemişti. Zira düşman kaç kişi oldukları, nerelerde oldukları, ne kadar silahları olduğu, nasıl bir hazırlıkları olduğu, nasıl mevzilendikleri hakkında bilgi alamamıştı. Bu durumda nerden darbe alacağı de belli değildi. Dolayısıyla rastgele bir operasyona kalkmış olurdu ki bundan kendisi zararlı çıkardı. Bunu da göze alamazdı. Besta'nın kaç yıldır ihanetlerden, disiplin zaaflarından dolayı istihbarata konu olan ve Kasım aylarında kapsamlı operasyonlarla sonuçlanan klasiği bu yıl bozulmuş oluyordu ki bu gerillanın yeni tarza, profesyonel gerillacılığa giriş yaptığını gösteren önemli bir gelişmeydi. Profesyonelleşen gerillanın boşa çıkaramayacağı düşman yoktu, olamazdı. Bu kesindi. Bu nedenle yeni dönemde gerilla için klasik tarzı aşıp profesyonelleşme ekmek ve sudan elzemdi.

Kürdistan arazisinde bir hayalet gibi gizli kalmayı başarabilmek!

Cin gibi görünmez, rüzgâr gibi hızlı, yılan gibi sessiz, şahin gibi keskin olmak. Büyük komutan Şehit Reşit Serdar'ın deyimiyle BaCin olmaktı esas mesele. İstihbarata dayalı faşist devletin teknik savaşını boşa çıkarmak için BaCin olmak yeterliydi. Ba (rüzgâr) gibi hızlı, Cin (cin) gibi görünmez, enerjik, akışkan.

İdeolojik donanımı güçlü, moral değerleri yüksek, askeri eğitim ve tecrübeleri yoğun olan gerilla BaCin olduğunda sadece Kürtleri, Kürdistan'ı değil bütün insanlığı faşizmden kurtaracak nitelikte olduğunu bir tek Kürdistan'da değil dünya devrim örneklerinde de ispatlamıştı. Özelde de kırk yıldır Kürdistan dağlarında NATO destekli T.C faşizmiyle savaşan gerilla bunu fazlasıyla kanıtlamıştı.

Gerilla bir ruhtu Kürdistan'da. Bu, özgürlük ruhuydu. Bu, zalime, zulme başkaldırı ruhuydu. Bu, adalet, özgürlük temelinde yeni yaşamı inşa ruhuydu. Kürdistanlı, Ortadoğulu genç bedenlerde yer etmiş bu ruh baştan ayağa yürek kılmıştı dağları mesken tutan kadınları-erkekleri. Ve kavgaya kaldırmıştı milyonları ardı sıra. Kavga bütün çağların en acımasız, en eşitsiz koşullarında kıran kırana sürmekteydi…

Sonbahar adım adım zamana tonlarını kazandırıyordu. Pastel tonlar, uzun geceli günler, sisli yağışlı havalar gerilla için avantajlarla doluydu. Biraz dikkat edilirse bu mevsimde bir sürü eylem, bir sürü iş yapılabilirdi. Hizan'ın grubu da kendini ikiye bölmüştü. Toplam altı kişiydiler. Dört kişi operasyona hazırlık, diğer alanlarla bağlantılar, muhabereleri takip etme temelinde arazide hareketliydi. İki kişi kış kampını hazırlıyordu. Kış kampının yapımında, erzakların çekiminde grubun tamamının emeği, katkısı olsa da başından itibaren aralıksız çalışanlar Zîlan Merîvan ve Dîlan Salmas'tı. İki kadın gerilla sekiz kişinin kalabileceği büyüklükte bir yeraltı kampının yapımıyla, erzakların çekilmesiyle ilgileniyordu. Kamp yapımında Armanç, Kahraman adlı erkek arkadaşları da yardımcı olmuşlardı. Armanç işler devam ederken başka bir çalışma için gitmiş, Kahraman ise ara ara yardım etmeye devam etmişti. Grubun arazideki üyeleri Rojbîn, Amara, Mizgîn de dönem dönem yardım etmişler, işler gizlilik içinde zamanında tamamlanmıştı.

Zîlan Merivanlı Soran bir Kürt kızıydı. 2015'ten beri Botan'daydı. İlk geldiğinde bir süre Şehit Rozerîn Sorî'in komuta ettiği hareketli takımda kalmış daha sonra Hizan'la birlikte hareket etmeye başlamıştı. Gerillacılığa, yoldaşlarına, Botan'a tutkuyla bağlıydı. Doğallığı, emekçiliği, içten bağlılığı ve dürüstlüğüyle tüm yoldaşlarında yer etmiş, sevilmişti. Minnacık bedeninde sevgi dolu kocaman bir yürek taşırdı. 2009'da erkek kardeşini ve amcasının oğlunu da alarak dağların yolunu tutmuştu. Kuzeni 2011 Kandil savaşında efsanevi komutan Simko Serhıldan'la birlikte şehit düşmüştü. Erkek kardeşi

Ezîdî Kürtlerin özgürlüğü için kendini Şengal'e adamıştı. Zilan da Kuzey Kürdistan'ın kalbi Botan'da yeniden yaratmıştı kendini. Geçen sonbahardaki Besta operasyonunda Delal Amed, Aze Malazgirt'in şehit düştükleri noktadan kurtulmuş, on dokuz gün boyunca Nuda Gever ve Hişyar Sîlopi'yle birlikte arkadaşlarından kopuk kalmışlar, herkesin şehit olduklarını düşündüğü zamanda ortaya çıkarak yoldaşlarına büyük sürpriz yapmışlardı.

Dîlan Salmas daha eski bir gerillaydı. Kandîl, Zap başta olmak üzere Güney'in birçok dağında kalmış, savaşmıştı. DAİŞ saldırınca Kerkük halkının imdadına koşan birliklerde sorumlu komutan olarak yer almıştı. 2015'te öz yönetim direnişleri başladığında Nusaybin'de soluğunu almış, faşist güçlere, işgal ordusuna sendrom yaşatan büyük direnişte yer almıştı. Nusaybîn halkının özgürlük özlemlerine, yurtseverlik duygularına, bu uğurda çektiği acılara, fedakarlıklarına yakından tanıklık etmişti. Tarihin en ağır savaş alanlarından birine dönüşen Nusaybîn'de onlarca yoldaşının şahadetine tanık olmuş, son sözlerini dinlemiş, parçalarını kaldırmış, yaralarını sarmış, savaşmış, direnmişti. Bir cehenneme dönüşen abluka içinde aylarca sığınaklarda kalmış, büyük bir iradeyle çıkıp Bagok dağlarındaki yoldaşlarına ulaşmayı başarmıştı. Direniş sürecini değerlendirmek, eğitim görmek amacıyla Güney'e geçmiş, bir yıl kalmıştı. Nusaybîn'de omuz omuza savaştığı, büyük zorlukları paylaştığı, çok sevdiği şehit yoldaşlarının hayallerini gerçekleştirmek, onlara yakın olmak için kendi dayatmasıyla 2018 yılında yeniden Kuzey'e yol almış, Besta'ya gelmişti. Tecrübelerini Şırnak halkı için değerlendirecek, Şehit Arjîn Amed'in yerini dolduracaktı. Bu bilinç ve heyecanla gelir gelmez halkı tanımak için çalışmalara başlamış, daha sonra kış sürecine hazırlık için Zîlan'la birlikte alt yapı işlerine başlamışlardı.

Kahraman Heştanê Cudî'den Hizanla birlikte gelen ve 8 Haziran baskınında şehit düşen Erdal Heştanê'nin yeğeniydi. Önceki yılki sonbahar operasyonunda da amca oğulları Reşit Heştanê şehit düşmüştü. Şırnak'ın yurtseverliğiyle bilinen Heştanê köyündendi. Kahraman 2014'te Botan'da gerillaya katılmıştı. Kısa sürede eskimiş, güvenilir işlerin militanı olmuştu. Yoldaşlarına bağlıydı, doğal toplum ahlaklıydı. Gece gündüz çalışır ancak moralini korur, farklı hesaplara, beklentilere girmezdi. Kadın yoldaşlarına saygılı, bağlıydı. Örgütseldi. Bu yapısından dolayı çok gizlilik gerektiren kamp çalışmasına dahil edilmiş, onun yardımıyla kadın gerillaların ağır işleri biraz daha kolaylaşmıştı.

Yaz boyunca Hizan'la Amara birlikte hareket etmişlerdi. Amara hem muhabere yapmış hem de ancak bir timin yapabileceği birçok işe koşturmuştu. Yeri gelmiş kurye olmuş, yeri gelmiş tek başına gece karanlığında görevlere gitmiş, yeri gelmiş sığınak, ekmek yapmış, yeri gelmiş Hizan'a bazı işlerinde yardımcı olmuştu. Genç Amara'nın tüm bu işlere

yetecek gerilla azmi, militan sorumluluğu vardı. Koşturmaktan, yorulmaktan şikâyet etmez, moralini bozmazdı. Normalde bir takımla, bir timle hareket eden saha yönetimleri şimdi bir iki arkadaşla hareket ediyordu. Böyle olunca Hizan'la ilgili tüm sevk idare işlerini şimdi tek başına Amara üstlenmiş, büyük bir fedakârlık ve moralle yapmaktaydı. Yeni dönemde her gerilla daha önce bir timin yaptığı işlere yetişmek zorundaydı. Zira teknik ve istihbarata dayalı faşist savaşta gerillanın minimize olması önemliydi. Yani gerilla timler şeklinde hareket ediyor, bu anlamda minimize oluyordu. Ancak tüm işlere yetişebilmek için temposunu artırıyor, disiplinini yoğunlaştırıyordu. Bu anlamda da daha fazla mobilize oluyordu. Tüm gerillalar bunun farkındaydı. O yüzden en ağır işleri bir kişi, iki kişi yapmak sorun olmuyor, bilakis güvenlik için zorunlu olduğu bilinciyle ele alınıp moralle yapılıyordu.

Amara 2013 katılımlı Amedli bir Kürt kızıydı. Yurtsever bir ailede büyümüştü. Özgürlük mücadelesini, Kürtlük bilincini babasından öğrenmişti. Gerillaya katılımı da dolaylı olarak babasının etkisiyle olmuştu. Henüz ilk gençlik çağında katılım kararını paylaştığı ablasıyla birlikte Amed dağlarında gerillacılığa demir atmışlardı. Aynı yıl Güney'e geçip eğitimlerden geçmiş, Gare, Kandil, Haftanin alanlarında kalmış, 2016'da da Botan'a gelerek gerillacılığına ivme kazandırmıştı. Botan'daki pratiği boyunca saha hareketli takımlarında yer almış, ağır pratiklerden, operasyonlardan geçmiş, çok sevdiği mevzi arkadaşlarının şahadetleriyle onların hayallerini devralmıştı. Eylül sonunda Amara'yla Zîlan yer değiştirmiş, Amara kamp işiyle ilgilenmek için Dîlan'ın yanına gitmiş, Zîlan da Hizanların yanına geçmişti. Şimdi Hizan ve Zîlan bir tim olmuşlardı. Arazide eylem hazırlığında olan Mizgîn, Serhildan, Rojbîn, Berîtanla koordineli şekilde hareket ediyorlardı.

Operasyonları bekleyen Hizan ve grubunun yapacak çok fazla işleri kalmamıştı. Günler büyük oranda beklemekle geçiyordu. Grupta işi en yoğun olan Mizgîn Mako'ydu. Zira o komutanlık görevlerinin yanı sıra uzman, tecrübeli sabotajcıydı. Araziyi işgalciler için tuzaklarla doldurmak onun işiydi. Bu yüzden bir o sırta, bir diğer sırta ağır yüklerle gidiyor, riskli işlerini kısa zamanda yapıp dönüyor, kısa bir dinlenmeden sonra yeni bir işe gidiyordu. Mizgîn sanki iş üzerinde, hareket halindeyken dinleniyordu da noktadayken yoruluyor gibiydi. Durmak, hareketsiz olmak onu hem yoruyor hem de geriyordu. Onun doğası, ruhu harekete, işe, eyleme alışmıştı. Çalışır haldeyken bahar mevsimi gibi şenleniyordu. Zagroslardan, Cîlolardan almıştı bu karakterini. Uzun yılları Cîlo-Çarçella dağlarında geçmiş, Gever halkının gerillalara bağlılığından, yurtsever tutumundan feyz almış, Zagrosların asi, sarp dağlarında fiziği şekillenmişti. 2016'dan beri de Botan'daydı. Saha hareketli takımına komutanlık yapmış, Besta bölgesinin birçok eyleminde yer almıştı. Besta'nın YJA STAR komutanlığında yer alıyordu fakat sonbahar ve kış

sürecini birlikte geçirmek için Hizanların yanına gelmişti. Hizanla uzun yıllardır tanışıyorlardı, Cîlolarda çetin savaş koşullarında birbirlerini tanımışlar, kış kampını paylaşmışlardı. Şimdi bir kışı daha birlikte geçireceklerdi.

Egîd Ciwyan'la Hizanların kaldığı alanlar birbirine dört saat mesafedeydi. Sonbahar süreciyle ilgili yine kış planlamasıyla ilgili ortak tartışmalar yapıyorlar, notlar aracılığıyla birbirlerini gelişmeler hakkında bilgilendiriyor, görüşlerini paylaşıyorlardı. Besta'nın Hêzîl alanındaydılar. Buralar büyük komutanlar Nuda Karker, Ferhat Dersim, Kurtay Faraşîn, Sorxwîn Ciwana Munzurların yine gerillanın yüreği, kalemi Xelil Dağ gibi değerli gerillaların şehit düştüğü alandı. Burası 1985'te efsanevi gerilla Saadet (Rahime Kahraman) in saatlerce düşmanla çatıştığı, sağ ele geçmemek için kendini imha ettiği yerdi. Her yönüyle maneviyat dolu, mücadeleyle yoğrulmuş her taşının, her ağacının, patikasının, suyunun gerillaya büyük anlamlar hissettirdiği kutsal mekanlardı. Buralar büyük operasyonların, büyük eylemlerin, pusuların, baskınların yaşandığı yerlerdi. Gerilla eylemlerinden dolayı boşaltılan Avyan karakol ve tepeleri harabeler içindeydi burada. Boşaltılmış köyler, terk edilmiş evler, sessizliğe bürünmüş tarih içiçeydi. Burası Hiryan, Diryan, Avyan tepeleriyle, Kaplanê, Şanstera zirveleriyle ihtişamlı bir derinlik kazanan ünlü Hêzîl vadisiydi. Her yıl Eylül sonu Ekim başı başlardı operasyonlar ve Aralık sonuna kadar da devam ederdi.

Egîd Civyan ve Hizanların buralarda olduğu dönemde yani Ekim başında Hêzîl vadisini, Girê Rizde, Kaplanê, Serikê Hiryan, Gundê Avyan, Hozê, Mehrê alanlarını kapsayan kapsamlı bir operasyon gerçekleşmiş, beş gün süren operasyonda iki sabotaj, iki de suikast eylemi yapılıp işgalciler darbelenmişti. Düşman sonuçsuz geri çekilmiş böylece gerilla da büyük moral oluşmuştu. Egîd Civyan da Hizan da ayrı ayrı yerlerden opersayonu takip etmiş ancak kapsamını geri çekilmeden sonraki tekmillerle netleştirebilmişlerdi. Düşündüklerinden ve gördüklerinden daha kapsamlı bir operasyon yapılmıştı. Buna rağmen başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Dolayısıyla sonbahar iyi başlamıştı.

Aynı günlerde Feraşîn'de de operasyonlar gelişmiş, bu operasyonlarda Feraşîn bölge komutanı Serxwebun Kotol yaralı olarak esir düşmüştü. Yaralı ele geçmeler yaygın değildi. Ancak tek tük de olsa böyle durumların gelişmesi genel olarak Botan gerillasını çok etkiliyordu. Şehit düşmek savaşın doğal sonucuydu ve tüm gerillaların sevinçle karşıladığı sondu. Zaten gerilla halkı onurlu yaşasın diye ölümle koyun koyuna yaşayandı, dolayısıyla şahadetinden daha doğal, daha onurlu bir şey olamazdı. Yeter ki yerinde ve zamanında olsundu. Ancak esir düşmek kabullenilmesi zor bir sondu. Büyük bir acıydı. Hizan daha önce Kêla Memê'deki hava saldırısında esir düşen Mehemedê Goyî için de üzülmüş, etkilenmişti. Bir süre önce de Hâkî Sêrt Herekol'daki

hava saldırısında bir kolu, bir ayağı kopmuş halde esir düşmüştü. Ondan önce de Mazlum Goyî Sêgirkê yakınlarında komployla esir düşmüştü.

Esir düşmelerin gerilla üzerinde yarattığı etki çok farklıydı. Şehitler karşısında yaşanan gurur, yoğunlaşan intikam ruhu, esirler karşısında farklılaşır buruk bir etkilenmeye dönüşürdü. Silahı, raxtı yanında olan gerillaların asla esir düşmemesi doğru olandı. Hatta silahı olmayan militanların da ne olursa olsun sağ ele geçmemesi, esir düşmemesi gerekirdi. Son yıllardaki savaş hava saldırılarıyla, yoğun teknikle geliştiğinden zor durumda kalan gerillaların son mermisine kadar savaşıp, bombalarını kendilerinde patlatmalarının koşulları da ciddi anlamda zorlaşmıştı. İşgalciler jetlerle, kobralarla, obüslerle savaşıyordu. Bu da gerillaların ağır yaralanmalarına, silahlarının parçalanıp yok olmasına, baygın düşmelerine neden olabiliyordu. Teknik saldırılara hiç ara vermeden, yoğun İHA'lar altında hareketi kısıtlayarak gerçekleşen olay yeri indirmelerinde bu ağır yaralı, baygın gerillalar ele geçiyor, kendilerini imha etme fırsatı bulamayabiliyorlardı. Hizan, bu gerçeklerden dolayı silahına ve raxtına ek olarak gömleğinin cebinde iki tane neşter taşıyordu. Olur da silah ve raxtı imha olursa kendini neşterlerle imha edebilsin diye bu tedbiri almıştı. Birçok kadın-erkek gerilla da aynı tedbirleri alır, işini şansa bırakmazdı. Zira faşistlerin, işgalcilerin eline geçmek olabilecek en kötü şeydi.

Hizan yıllar önce bir kez bunu yaşamıştı. O zamanlar çok genç bir PKK'liydi. Ancak devrime inançlı, işgalcilere kin doluydu. Gittiği bir evin üçüncü katında birden özel harekatçılar üzerine atlamış, neye uğradığını şaşırmıştı. Buna rağmen ellerinden kurtulmayı bir an için başarmış, kendini atmak için balkona koşmuş fakat ondan önce orayı kapatan polislerin darbeleriyle yere düşmüştü. Daha oracıkta üstündeki elbiseler parçalanarak çıkarılmış, yarı çıplak halde sürüklenerek panzere atılmıştı. Kendini imha etmek için silahının, el bombasının yanında olmaması onulmaz bir pişmanlık olarak içine düşmüştü. Sağ ele geçmekle işkence acı dolu günler, yıllar başlamıştı. Bu yüzden Hizan gerilla yoldaşları sağ ele geçince tarifsiz acılara boğulur, faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarında, sömürge mahkemelerinde çektikleri bir bir gözünün önüne gelirdi.

Esaret sonu gelmez işkenceler, insan onuruna durmadan tecavüz edilmesi demekti. Zira insanlıktan çıkarmak, özüne düşmanlaştırmak, kendisine yabancılaştırmak böylece iradi olarak varlığına son vermek için tutsak alınırlardı. Yoksa düşman için zaten kazanla-roketle yaralanmış bir gerillayı bir mermiyle öldürüp tamamlamaktan daha kolay ne olabilirdi? Ancak çoğunlukla bunu yapmazdı işgalci. Mahkûm durumda kalan gerillanın yaralı halde ele geçmemek için kendini şehit etmesi onun sorumluluğundaydı. Bazen yaralı gerilla şehit düşmeden önce bir iki faşist öldürmeye karar verip çatışırdı. Bu

çatışma sırasında düşman askeri de onu öldürmeye kodlanırdı tabi karşıdan gelen mermiyle gerilladan önce kendisi ölmemişse eğer. Nihayetinde süren bu çatışmanın bir yerinde yaralı gerilla ya karşıdan gelen bir mermiyle ya da kendisine ayırdığı son mermiyle şehit düşer düşmanın eline sağ geçmeyerek onu yenilgiye uğratırdı. Çoğunlukla da gerilla son mermisine kadar çatışır ve düşmanına bırakmadan kendi işini kendisi tamamlar, bombasını kendisinde patlatır, düşmanına kendisini öldürme zevkini tattırmazdı. Sıklıkla yaralı gerilla özellikle de kadın gerillalar ele geçmeme kaygısıyla belki de kurtulabilecekken, en azından düşmanlarından birkaç kişi öldürebilecekken erken davranır ve bombasını kendisinde patlatıverirdi. Seyrek de olsa bazen de yaralı gerilla kendini imha etmede tereddüt yaşar, erken davranmaz ve düşman tarafından kıskıvrak çevrilirdi. İşte o zaman onursuzluk dayatmaları başlardı. Bazen de yaralı gerilla baygın düştüğünden, kendini imha edeceği silah ve raxtından mahrum kaldığından esarete naçar olur ve aynı dayatmalara maruz kalırdı.

Bir tereddütten kaynaklı ya da açıktan bir tercihin sonucuysa esaret, sonu onursuzluk, sonu o güne kadar karşısında savaştığı, zulmüne başkaldırdığı, haksızlığına ikna olduğu düşmanına boyun eğme, yaranma, yardaklanmaydı. Yani insanlıktan çıkmaydı.

Öte yandan eğer irade dışıysa esaret, işte o zaman bol acılı, zorlu, sınavlarla dolu, cehennemi bir savaşa yol alınmış olunurdu. Savaştan alnının akıyla çıkmak, onurunu korumak, varlığından bahsetmek tamamen direnmekle ilgiliydi. Direnmekten başka yol tanımamak, düşünmemek, tereddüt etmemekle ilgiliydi. Yani yaşamı yeniden tanımlamak ve tek tanım olarak da "Direniş"te karar kılmakla ilgiliydi. Zira direnmek dışındaki hiçbir yaşam tercihi insan kalmaya, onurlu varlık olmaya hizmet etmezdi.

Esarette beden düşmanın elindeydi, ona dilediğini yapardı çünkü bu yolla bedenin sahibini ele geçirmeyi amaçlardı. Ama ruh kişinin elindeydi, bilinç kişiye aitti. Bedenin çektiği acıların göreceli, geçici olduğunu, sonsuz olmadığını bilmeliydi insan. Buna karşılık asla teslim olmamış bir ruhun, bağımsız kalmış bir bilincin insanı tanrı katında yaşatacağına da sonuna kadar inanmalıydı. Bu düşünce-inanç tüm işkenceleri, işkencecileri alt etmek için gerekli gıdaydı.

Hizan, Serxwebun Kotol, Heqî Sêrt, Mehemed Goyî, Mazlum Goyî için başlayan işkenceli yılları düşündükçe boğulacak gibi oluyordu. Ancak tüm sömürge altındaki halklar gibi Kürtler de yüz yıllardır esaretle teslim alınmaya, davalarında zayıflatılmaya çalışılıyordu. Kürdistan'daki tüm işgalciler katliamlarla bastırılmış, sürgünlerle, işkencelerle, zindanlarla, idam cezalarıyla kırımdan geçirilmişti. Seksen yaşındaki Şêx Seid, Seyit Rızalar ayakları, elleri prangalara vurulup işkencelerden geçirilmiş, dar ağaçlarında asılmışlardı. Milyonların sevgilisi, varlıklarının gerekçesi Önderleri tarihin en vahşi işkence

sistemine alınmış, yirmi asırdır İmralı tecridindeydi. Kürdistan'ın kendisi boydan boya işkencehaneydi.

Doğuştan özgür, tabiatı gereği bağımsız, yerinde durmaz insanlar nasıl oluyordu da birkaç metre kareye sığdırılıyor, toplumdan, doğadan, hayattan tecrit ediliyordu. Zindanları kim keşfetmiş, özgürlük savaşçılarını, hakikat arayışçılarını, dava insanlarını bu şekilde cezalandırma ilk kimin aklına gelmişti? Kimdi bunu akıl eden insanlık düşmanı? O ya da onlar kim(ler) di? Neden bu kadar kötülükle, karanlıkla, nefretle dolmuştu da böyle bir ceza bulmuşlardı.

AKP-MHP faşizminin insanlık düşmanı karakterlerinin göstergesi değil miydi zindanlardaki yüzbinler? Devrimciler, Kürt yurtseverleri, Kürt Özgürlük Hareketinin kadroları, demokratlar, aydınlar, gençler, kadınlar, faşizm karşıtı İslamcılar, akademisyenler, gazeteciler, sanatçılar, insan hakları aktivistleri, iktidara muhalif olanların hepsi zindanlardaydı. Erdoğan-Bahçeli faşizmine göre dışarıda sadece yoldaşları, şakşakçıları, çete üyeleri yani sadece faşistler kalmalıydı. En büyük düşmanları Kürtlere, Kürt Özgürlük savaşçılarına, mücadelecilerine bu nefretle yöneliyorlardı.

Hizan koşullarını iyi bildiğinden, faşizmin buralardaki yüzünü en çıplak biçimiyle tanıdığından zindanlardaki onbinler için hassastı. Önderleri başta olmak üzere esaret koşullarındaki yoldaşları için mücadele temel gerekçe olmuştu. Tüm gerillalar, bütün Kürt halkı yıllardır buna kilitlenmişti. Esareti ortadan kaldırmak, zindan duvarlarını yıkmak devrimin temel amacı halindeydi. Zaten esaret ortadan kalkarsa demokrasi, özgürlük te gerçekleşmiş olacaktı. Sadece zindanlardaki onbinler Erdoğan-Bahçeli faşizminin insanlık suçuyla yargılanmak üzere uluslararası mahkemelere gönderilmesi için yeterli nedendi. Eğer mahkemeler gerçekten de adaleti sağlamak için bir yargılama kurumu olsaydı kesinlikle içerdekilerin hepsi dışarıda olacak, bunları kendilerine yaşattıkları için faşist iktidar güçleri yargılanıp mahkûm edilmiş olunacaktı.

Şimdi bir ayağı, bir koluyla esir Heqî Sêrt onlarca yıla mahkûm bir cezalı olarak zindanlara atılacaktı. Gözleri hiç görmeyenler esirdi. Seksenlik nineler, on üçünde taş atan çocuklar esirdi. Kimbilir Serxwebun, Mehemed nerelerinden yaralanmışlardı.

O kabına sığmaz, civa gibi, cıvı cıvıl Serxwebun nasıl sığacaktı zindanlara? Hizan henüz çocuk denilebilecek yaştayken beş akrabasıyla birlikte gerillaya katılan Serxwebun'u uzun yıllardır tanırdı. PKK'de büyümüştü Serxwebun. Birlikte katıldıkları Mazlum Kotol da yıllardır Cudî'deydi. Sadece gerilla değildi Serxwebun aynı zamanda sanatçıydı da. Bağlama çalar, stran söylerdi. Canlı, cıvıl cıvıl, insan güzeli bir gerillaydı. Yıllardır Van-Colemerg- Elkê halkıyla iç içeydi. Hepsinin gönlünde taht kurmuştu, Feraşîn'e çıkan tüm Koçerler onu

tanırdı. Ele geçtiğini duyduğunda Hizan esarete nasıl katlanacak diye düşünüp durdu. Onlarca yüzlerce kez 'keşke şehit düşseydi' dedi içinden. Yaralı ve mahkûm bir yerdeki gerilla için şehit düşmek sadece büyük bir onur değil aynı zamanda esaretten kurtulmanın, asla esir düşmemenin, işgalcilere o zevki tattırmamanın yegâne yoluydu. O kritik anlarda, o mahşeri zamanlarda sadece iki olasılığın netleştiği o kuşatılmışlık anlarında ancak şehit düşerek düşmana, işgalcilere meydan okunabilirdi. Yaralı ele geçmek düşmanın, işgalcinin kazanması anlamına gelirdi. Faşistlere o zevki yaşatmaktan daha trajik ne olabilirdi bir özgürlük savaşçısı için…

Hizan ve grubunun beklediği operasyon gerçekleşmedi. Besta'da 2018 sonbaharı önceki sonbaharlardan farklı olarak sakin geçti. O halde daha fazla arazide kalmanın anlamı yoktu. Hizan grubunu toplayıp görüşlerini paylaştı. Kış kampına erken gidip yoğunlaşmaya başlamak daha doğru görünüyordu. Gruplarına iki kişi daha dahil olmuştu. Beritan Bitlisli bir Kürt kızıydı. Memleketinden uzakta Istanbul'da büyümüştü. Botan'a yeni gelmişti. O da eski bir gerillaydı. Avaşîn, Cîlo ağırlıklı olarak Zagroslarda geçmişti yılları. Hem savaşa katılmış hem doktorluk yapmıştı. Diş doktoruydu Beritan. Bu yüzden hep yoğun olurdu. Zira gerillaların en büyük sorunuydu diş ağrıları. Yetersiz beslenme, kar sularını içme, sigara-çay gibi alışkanlıklar en çok da dişlerde tahribata yol açardı. Kadın erkek her gerillanın raxtında ya da yelek cebinde fırçasıyla macunu olurdu, fırsat buldukça da kullanırdı ancak bunlar dişlerini kurtarmaya yetmezdi. Botan gerillasının dişlerini bozan şeylerden biri de aşırı et tüketimiydi. Gerçi son yıllarda et tüketimi en asgariye inmişti yine de temel nedenlerden biriydi. Dişi ağrıyanlar çoktu ve Botan gerillası dört gözle bir diş doktoru beklemekteydi. Daha önceki diş doktoru Tolhıldan Sêrt şehit düşmüş, iki yıldır diş tedavileri yapılamamıştı. Güney'den bir doktor istenmişti. Beritan bu talep üzerine Botan'a düzenlenmişti. Bir dönem Cudî'de kalmıştı şimdi de Besta'ya Hizanların yanına gelmişti. Doktorluk en çok da savaşlarda kutsal anlamlar kazanırdı. Onların en zor şartlarda verdikleri emek, gösterdikleri fedakarlıklar fazlasıyla anlamlıydı, değerliydi. Son iki yılda Botan'da çok sayıda yetkin, değerli doktor şehit düşmüşlerdi. Savaş Amed, Toprak Gever, Erdal Lice, Şoreş Kerboran, Baran Ardahan, Tolhıldan Sêrt, Elefterya Sêrt hepsi de çok değerli, mesleklerinde yetkin-yaratıcı, savaşçılıklarında militan, komutanlıklarında öncü gerillalardı. Beritan şimdi hepsinin yerini dolduracak hem yaralanmalara müdahale edecek hem dişleri tedavi edecek hem de bu ağır savaşın gerektirdiği her türlü işe koşturacaktı. Yükü herkesten daha ağır, sorumlulukları fazlaydı. Bunun gerektirdiği öz disiplin ve sorumluluk anlayışıyla savaşacaktı.

Serhıldan Sêrtliydi. Bir yıldır Botan'daydı. Geldiğinden beri Herekol bölgesindeydi. Herekol'un 2017 -2018 pratiğinde aktif bir katılımla yer almıştı. Her iki yılda gerçekleşen işgal operasyonlarında eylemden eyleme koşmuştu. Böylece savaşta daha da yetkinleşmişti. Güney'in birçok alanında kalmış, DAİŞ'le mücadelede de yer almıştı. Askeri teknik konularında eğitimli olması da savaşta ona yardımcı olmuştu. Yurtsever bir çevreden geliyordu. Onlarca katılımları vardı. Kendisi de beş akrabasıyla birlikte yıllar önce gerillaya katılmıştı. Ailesinden şehitler çoktu. Babası yıllarca zindanlarda kalmıştı. Sömürgeci devletin Kürt halkına çektirdiği zulme yakından tanıktı. Bu bilinçle mücadeleye katılmıştı. Kış sürecini Hizanlarla aynı kampta geçirecekti. Böylece Hizanların sekiz kişilik kış grupları tamamlanmış oluyordu. Planlamaya göre önce Hizan ve Zîlan Pepule kış kampının olduğu yere gidecekler onlardan birkaç gün sonra da Rojbîn, Mizgîn, Berîtan, Serhildan kamp yerine geleceklerdi. Böylece Kasım başında sekiz kişilik grup kamp sürecine başlamış olacaktı.

Hizan ve Zîlan kampa gitmek üzere yola koyulduklarında Besta sisler içindeydi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağmış şimdi yerini yoğun sislere bırakmıştı. Fırsatı değerlendirmek adına sabah erken yola çıktılar. Önlerini keşfederek ilerliyorlardı. Zira kış kampına gitmek büyük titizlik gerektirmekteydi. İzler çıkmamalıydı, hiç kimseye görüntü verilmemeliydi. Bunlar için arazinin temiz olduğundan emin olunmalıydı. Gün boyu etraf keşif edilmeli, gece karanlığında kampa gidilmeliydi. En ufak bir disiplin yetersizliği büyük felaketlere yol açabilirdi. Hiçbir şey şansa bırakılmamalıydı, bir şey olmaz denilmemeliydi. Her adım titizlikle planlanmalıydı.

Güvenlik konularında Zîlan Hizan'dan daha duyarlıydı. Kendisini sorumlu görüyor, titizlikle yaklaşıyordu. Ancak o gün planlamaları tutmadı. Sisler daha yolun yarısında çekildi, güneş çıktı, gökyüzü turkuaza kesildi, yağmur sonrası sarı ışıklar altında en uzaklar bile gözle görülür hale geldi. Daha fazla ilerlememeye karar verdiler. Derin bir vadide, açık arazideydiler. Kendilerine uygun bir yer aradılar. Söğüt ağaçları ve sazlıkların örttüğü bir viraja girip çantalarını indirdiler. Yükleri ağırdı, yorulmuşlardı. Hizan çantasını, silahını taşa dayadıktan sonra üzerine oturmak için süngerini açtı. Zilan,

- Burası kalmak için uygun değil heval Hizan. Biraz daha ilerleyip bir ormanlık yamaca girebiliriz.
- Burada kalalım heval Zilan. Sazlıklar içinde kimse bizi görmez. Hem farklı bir şey olmazsa karanlık basar basmaz gideriz. Bir de bu dere kenarında, kuş sesleri eşliğinde güneşlenelim, ısınalım.
- İçme suyumuz yok.
- Bir şey olmaz. Bir gün susuz kalalım. Belki de öğlene ya da akşama doğru dere durulanır, içilmeye uygun hale gelir.

- Sanmıyorum. Baksana çamur akıyor. Ama on dakika aşağıda temiz su olabilir. Orada daha önce bir kani (çeşme) görmüştüm. Öğlene doğru gider bakarım.
- Tamam. Sen de süngerini aç, sırtını güneşe ver, ısın. Bu günümüz böyle romantik olsun. Bir gün de dere kenarında olalım ne olacak!
- Sen dinlen heval Hizan, ben nöbet tutarım.
- Uykum gelmiyor. Müzik dinleyip, günlük yazacağım.

Zilan dürbününü çıkarıp keşfe odaklanırken, Hizan da ses kayıt cihazından grup YANNİ'yı açtı. Klasik müzik vazgeçemediği zevkiydi. Ona göre klasik müzik hayatın melodisiydi, doğanın ruhuydu. İnsanın yücelmesi, toplumsal acıların ifadesiydi. Sözlü müzik dinlemede zorlanırdı. Sanki sözler sınır koyardı, müziği daraltır, dinleyeni yönlendirirdi. Oysa o müzikle sınırsızlığa, sonsuzluğa açılmak, dilediği sözleri söyletmesini, anımsatmasını isterdi. YANNİ'nin grubu en çok dinlediği senfoni orkestralardandı. Dinleyebildiği sözlü müzikler çıplak sesle söylenen dengbeji stranlardı. Kürt dengbejlerini klasik müzik dinler gibi zevkle dinler, aynı ruhu, aynı tadı alırdı. Ona göre söz, kılam ozanların, dengbejlerin işiydi. Bu da duyguların yücelmesi, dilin tanrısal güce erişmesiyle ilgiliydi. Yani bir tür ermeydi dengbejlik. Kolay kolay herkesin yakalayabileceği bir düzey değildi. Kürt ozanlardan Hesen Cizrawî, Tahsin Taha, Kawîs Ağa, Meryem Xan, Karapetê Xaço, Şakîro en çok dinledikleriydi. Ancak Cembeliyê Hekkariyan stranını Şükriyê Rêkanê'den dinlerken yaşadığı duyguları başka hiçbir stranda yaşamazdı. Bu strandaki değişmez duygusunun kaynağı 2016'da Kerboran'daki bir eylemde şehit düşen yoldaşı Cembelîyê Hekkaryan'dı.

Cembelî 2011 katılımlı bir gençti. Hizan onu ilk katıldığı zamandan tanımış, ondaki ana kültürüne, toplumsal ahlaka, sevgi dolu yüreğine, çalışkanlığına büyülenircesine değer vermişti. Bir kez daha Botan'da gördüğünde dünyanın en mutlu insanı olmuştu. Savaşçıydı Cembeli, baştan ayağa yürekti. Mütevaziliğe, alçakgönüllülüğe yedirdiği olgun bir cesareti vardı. 2015'teki Çemanê eyleminden ayağından yaralı dönmüştü. Ancak işgalciler üzerinden silah kaldırmayı ihmal etmemişti. Hizan'la karşılaştıklarında ayağındaki aksamayı gizlemeye çalışmıştı. Fakat dizden aşağı elbisesi elek gibi delik deşikti. Duruma şaşırıp 'kaç yerinden yaralandın heval Cembeli' diyerek endişelerini belli eden Hizan'ı rahatlatmak için 'merak etme heval, bir mermi isabet etti. O da kemiğe zarar vermedi. Gördüğün gibi sapa sağlamım' demişti.

Zayıf, sıska bedeni, kısa boyu, kırmızıya çalan sarı teni, portakal renkli saçlarıyla dünya güzeliydi Cembelî. Oturaklı davranışları, olgun ahlakı, eylemci cesareti, etkileyici mütevaziliği onu güzellik abidesi kılmıştı. Henüz Metina dağlarındayken Hizan bir gün Qaşura'daki bölüklerine gitmiş, bölük yerine varmadan boş bir köylü evinin kapısındaki tandırda ekmek yapan Cembelî'yi görmüştü. Yanına gidip anne hamaratıyla kocaman mindere yerleştirip

tandıra vurduğu ekmekleri izlemişti. Tadı, kokusu, rengi öyle güzeldi ki ekmeklerin, hayret etmişti Hizan. Nasıl becerdiğini sormuş, Cembelî gülümseyen bir sevecenlikle annesinden öğrendiğini söylemişti. Cembelî'nin yanındaki arkadaşı da "heval Hizan, heval Cembelî ekmekleri öyle güzel yapıyor ki bölük bir günde bitiriyor. Her gün tandıra gelmek zorunda kalıyoruz. Tabi Cembelî hevale yardımcı olanlar değişse de hemen hemen her gün o ekmekçi oluyor. Çünkü ne kadın ne de erkek arkadaşlar tandır ekmeği yapmayı beceremiyor" demişti. O anda Hizan zaten yeni savaşçılardan, bölükten tanıdığı, sevdiği Cembelî'yi adeta yüreğine koymak istemişti. Bir gün ona "neden adını Cembelîyê Hekkarîyan koydun" diye sormuş, o da "Cembelî destanında Binevşa Narîn için yedi yıl çobanlık yapan mirin oğlunun aşkı anlatılır. Ben de ülkem için, halkım ve ülkeme olan aşkım için yıllarca savaşmak istiyorum. Böylece destandaki Cembelî'yi şahsımda PKK'yle buluşturmak istiyorum" demişti.

Hizan zaten sevdiği Cembelî stranını bundan sonra daha çok sevmişti. Cembelî şehit düştüğünden beri de adete bir dua, bir ilahi gibi dinler, düşünür, duygulanır, sözleşirdi her defasında.

Bir süre YANNİ dinleyen Hizan bu düşünceler içinde Cembelî stranını açtı. Üst üste bir saate yakın dinleyip hayallere daldı. Zîlan yanına gelip,

- Heval Hizan aşağı inip su getireceğim. Sonra yemek yeriz. Yirmi dikakada gelirim.
- Tamam heval. Sen gelinceye kadar ben etrafı kontrol ederim.
- Etraf temizdir heval Hizan. Bir saattir dürbün atıyorum. Uzaktan çoban ve köpek sesleri geliyor fakat aramızda virajlar, sırtlar var, burayı göremezler.
- Tamam heval sen git.

Zîlan gidince Hizan da yazmaya başladı. O günü, Zîlan'la durdukları yeri günlüğüne not aldı. Aslında dere sesi, kuş cıvıltıları, semadaki turkuaz ve onu süsleyen kar beyazı bulutlar, yerdeki, ağaçlardaki pastel tonların sonbahar güzelliği, dinlediği Cembelî stranı "şiir yaz" diye haykırıyordu. Ancak Hizan'ın yüreği bir türlü mısralaşmıyordu. İmgeler ona küsmüş gibiydi. Belki de bu acımasız savaş onu gerçekler adına katılaştırmıştı. Dayanma gücü zayıflamasın diye dondurmuştu kendini belki de. Besta baskınından beri günlük te tutmamıştı doğru düzgün. O gün sadece on altı şehit vermemişler günlüğü, hardı, arkadaşlarına ve ailesine ait resimleri dahil her şeyi düşmanın eline geçmişti. Hem bunlardan dolayı hem de ihanet sonucu onca güzel insanı şehit verdikleri için içinden yazma tutkusu dahil birçok duygusunu bilinmeze salmıştı. Bir daha eskisi gibi yazmaya başlayamamıştı henüz, ne zaman başlayacağını da bilemiyordu. Güne dair notlarının son cümlesini yazıyordu ki Zîlan da göründü. Saatine baktı tam yirmi dakika geçmişti. Dakiklik konusunda da Zîlan gerçek bir gerillaydı, asla söylediği ya da belirlenen zamanı aşmazdı.

Hizan da Zîlan'ın ne zaman gideceğini, görevlerini nasıl titizce yapacağını ve ne zaman döneceğini bilir, bundan şüphe etmez, gelmemişse onun dışında bir durum olduğunu, aksilik çıktığını bilirdi. Defterini kapatıp artık yanına ulaşan Zîlan'a,

- Kolay gelsin heval, su buldun mu?
- Spas heval. Su vardı, hem de çok güzel bir kanîydi. İki şaşalıda doldurdum, akşama kadar bizi götürür.
- Tamam haydi yemek yiyelim.

Zenginlerdi. Balık konserveleri, ekmekleri vardı. Yemeklerini yiyip sularını içtiler. Hava iyice ısınmıştı. Hizan uyumak üzere uzandı. Zîlan biraz durulanan derede yıkanmaya gitti. Saat üçe doğru birden güneş yerini kara bulutlara bıraktı. Bulutlar çok hızlı ilerlemiş üzerlerinde kamp kurmuştu. Kuzey ve batı tarafı hala açık ve güneşliydi. Derken bulutlar çıldırmışçasına boşalmaya başladı. Bir saate yakın hiç durmadı. Hizan'la Zîlan sudan çıkmış kedi gibiydi şimdi. Zilan sinirlenmiş ancak her şeyde bir hayır olduğuna inanan Hizan daha da morallenmişti. Zilan'da aslında bulutlara değil hayatı Kürtler için böyle zorlaştıran işgalcilere sinirlenmişti. Bu tür anlarda faşistlere, Erdoğan'a söylenip dururdu. "Kendi ülkemizde, dağlarımızda bir dakika bile rahat yaşayamıyoruz. Şerefsiz Erdoğan" sözleri onun klasiğiydi. Hizan Zîlan'ın bu hallerine alışıktı. Her şeyi işgalcilere öfke, kızgınlık gerekçesi yapmasından hoşlanırdı da.

Yağmur durduğunda yeniden güneş aydınlatmaya, ısıtmaya başladı. Hizan gülerek,

- Haydi heval Zîlan kurulanalım, ısınalım. Hava kararmadan gitmeyeceğiz, böylesi daha iyi.
- Tamam. Ama bence bir yere kadar gidebiliriz. Yoksa donacağız.
- Donmayız yoldaş. Bak güneş ne kadar sıcak, şimdi bizi ısıtır.

Bir saat içinde rüzgâr ve güneşin yardımıyla kurulandılar. Saat dört buçukta yola koyuldular. Zîlan ağır çantasıyla önden gidiyor, her virajda ya da her elli metrede bir önüne dürbün atıyordu. Bir ara erkek sesi aldılar, bir ağaç altına girip dinlediler. Çobanların sesiydi. Sürüleri yukarıdaki yamaçta, görüş mesafesindeydi. Karanlık iyice çökünceye kadar beklemeye karar verdiler. Zîlan sabahtan beri gündüz hareket etmeyi dayattığı için yanlış yaptığını anlamıştı. Bunun etkisiyle biraz mahcuptu. Hizan hiçbir yerde işini şansa bırakmayı sevmezdi. Her an her şey olabilir gibi yaklaşmayı esas alır, kendisini buna göre disipline ederdi. Bu yüzden de ısrarla gece olmasını beklemişti. Erken gelmiş olsalardı büyük ihtimalle çobanlara görüntü vermiş olacaklardı. Ve belki de ondan sonra alana İHA'lar, kobralar gelecek, kış süreçleri büyük riske girecekti.

Karanlık basıncaya kadar beklediler. Çobanlar da iyice uzaklaşmıştı. Kalkıp devam ettiler. Dereye vurup karşıya geçtiler. İyice ıslanmışlardı. Her yer ıslaktı, çamur içindeydi. Karanlıkta epey de zorlanarak saat gece onda kampa vardılar. Dîlan ve Amara sevgi içinde onları karşıladılar. Üstlerindeki ıslak ayakkabı ve elbiseleri çıkarmalarına yardım ettiler. Mangaya girer girmez sıcak çorba ve çay içirdiler. Gerilla hedefine ulaşınca, yoldaşlarını görünce yorgunluğunu da unuturdu, bu defa da öyle oldu. Bir süre oturduktan sonra Hizan,

- Heval Dîlan heval Amarayla birlikte Rojbîn arkadaşların olduğu yere gidin. Bir iki gün onlarla kalır, birlikte dönersiniz. Ekmek yapmışlardı, erzaklar vardı, sizin yardımınız olmadan getiremezler. Sabaha doğru ya da şimdi de çıkabilirsiniz.

- Tamam heval. Hemen şimdi gidebiliriz. Zilan arkadaş kamp düzenini biliyor zaten. Yapacak farklı bir işimiz de kalmadı burada.

- Yalnız Koçerlere dikkat edin. Gelirken de mutlaka ikişer ikişer ve karanlıkta gelin. Buralara yakınlaşınca da etrafı iyice dinleyin. Önünüzü netleştirip öyle gelin.

- Tamam heval merak etmeyin.

Dîlan'la Amara gittikten sonra Hizan'la Zîlan da uyudular. Hizan Zîlan'a bir şey olmaz uyuyalım dese de Zîlan uyumazdı. Bu konuda Hizan ne söylese boştu. Bu yüzden fazla üstelemeden Zîlan'a "şevbaş" diyerek uyudu.

Sonraki iki gün boyunca da kampta yalnız kaldılar. Yağmurlar çıldırmışcasına yağıyor, durmuyordu. Dereler taşmış, kaniler patlamış, her yer su altında kalmıştı. Şimşekler hiç durmuyordu. Dereler taştığından yağmurlar durmadan dışarıdaki grup gelemezdi.

Hizan'ın aklı dışarıdaydı, telsizden alanları takip etmeye çalışıyordu. Zilan'la birlikte mangalardaki ufak tefek işleri yapıyorlar, aralarda sohbet ediyorlardı. Zîlan, Delal Amed-Aze Malazgirtlerin şehit düştüğü geçen yılki operasyon günlerine girildiğinden durgunlaşmış, dalgınlaşmıştı. Bir yandan da sıkıntılı görünen Hizan'a,

- Geçen sene bu zamanlar Besta çok karışıktı. İşler hala bitmemişti. Gerginlik çok fazlaydı. Bir şey olacağını herkes sezinlemiş gibiydi. Ama bu yıl tüm işler çoktan bitmiş, herkes yerine gitmiş durumda. Herkes rahat, sakin. Hislerim her şeyin yolunda gittiğini ve gideceğini söylüyor diyerek Hizan'ı rahatlatmaya çalışıyordu. Hizan da cevaben,

- Heval Zîlan belli olmaz. Savaşta herşey mümkün ve çoğu zaman nerden neyin geleceğini kestirmek güçtür. Ağır kayıplar da verebilir, darbeler de yiyebiliriz. Bunun hangi bölge olduğu, bizim orada olup olmadığımız bir şeyi değiştirmiyor. Bu yıl da birçok bölge için kaygılıyım. Umarım tüm bölgeler

gerillacılığın kurallarına göre sonbahar sürecini örgütlemişlerdir diyerek sıkıntılarının nedenini anlatmaya çalışıyordu.

Sıkıntılıydı Hizan. Nedeninin sonbahar süreci olduğunu biliyordu. Geçen sonbaharda Besta'da yaşananların yıl dönümüydü, bu da sıkıyordu ancak sıkıntısının yeni haberlerle ilgili olduğunu da sezinliyordu. Bu sıkıntılar içindeyken dışarıdaki grup da geldi. Şimdi sekiz kadın gerilla olarak kamptaydılar.

Henüz erkendi, operasyonlar zamanıydı, o yüzden gizliliğe çok dikkat etmeliydiler. Zira alanı kapsayan bir operasyonun gerçekleşmesi durumunda sekizinin bir arada olması büyük riskti. Zîlan ve Mizgîn geçen sene bu günleri ağır Besta operasyonlarında geçirenler olarak, işlerin ne kadar ciddi olduğunun farkındaydılar. Bileşimin diğer üyeleri de eski, tecrübeli olanlardı dolayısıyla nerde ne yapılması gerektiğini biliyorlardı. Kampın komutanı Rojbîn Dersim, yirmi üç yıllık gerillaydı. Yıllarca savaş koşullarında kış üstlenmelerinde kalmıştı. Henüz çocuk denecek yaşlarda gerillaya katılmış, Kürdistan dağlarında gerillacılık yaparak büyümüştü. Uzun yıllar Dersim'de kalmıştı. 2016'dan beri de Botan'daydı. Garisa, Mişarê alanlarında kalmış, buralarda hem savaşa katılmış hem de Sêrt halkını yakından tanımış, ilgilenmişti. Şırnak eyaletinin halkla ilişkiler komutanlığında yer almaktaydı. Kış kampında bir yandan bu çalışmalar temelinde yoğunlaşacak, öte yandan sorumlusu olduğu bileşimi başarılı bir savaş pratiği için hazırlayacaktı. Rojbîn'in varlığı, yine hepsi eski olan kamp üyelerinin varlığı Hizan için büyük bir fırsattı. Herhangi bir aksilik olmazsa bireysel yoğunlaşma, yazma imkânı elde etmiş olacaktı. Zira derslerle ilgilenmesine, güvenliği dert edinmesine, tek tek arkadaşlarıyla uğraşmasına gerek kalmayacaktı. Yıllardır kış süreçlerinde böyle bir imkânı oluşmamıştı. Ancak şimdi Rojbîn başta olmak üzere bileşimin niteliğinden dolayı kendisine zaman ayırma, düşünme, yazma imkânı doğmuştu. Bunu değerlendirmek istiyordu.

Botan'daki son dört yıllık savaş üzerine bir kitap yazma fikri vardı kafasında. Bu hem şehitlere karşı bir borçtu hem de örgüte karşı bir öz eleştiriydi. Sonbahar boyunca da nerden, nasıl başlayacağını, nasıl bir yazım türünü esas alacağını, neyi hedefleyeceğini netleştirmek için düşünüp durmuştu. Roman'a cesaret edemiyordu, bunun kendisini aştığını düşünüyordu. Düşman politikalarını, yönelim biçimini, halkın durumunu, gerillanın direniş gerçeğini, eylem tarzını, belli başlı eylemlerin dökümünü içeren bir savaş kitabı yazabileceğini düşünüyordu. Ancak böyle bir şey yazarsa bunun teorik kalmasından, ruha sahip olmamasından, acımasız ağır savaşı, gerillanın akıl almaz direnişini, acılarını ifade edememesinden korkuyordu. Yazacağı kitabın ruhu, yüreği, bilinci olmalıydı ve bunları konuşturan bir dili olmalıydı. Kitapta tüm şehit yoldaşlarının yer alması belki imkânsız olurdu ama bazıları yer alıp

diğerleri adına gerçekleri dile getirmeli, anlatmalıydı. Toplum halkları ve insanlık için savaşan bu muhteşem kadınları-erkekleri tanımalıydı. Dünya işgalcileri, faşistleri son dört yıllık savaş suçları temelinde gerilladan da dinlemeli, anlamalıydı.

Hizan bu amaçlara hizmet edecek, gerçeklere dayanarak hakikati gösterecek yazınsal bir çalışmanın ancak roman olabileceğini kavrıyordu fakat buna cesaret edemiyordu. Bu da canını sıkıyordu. Böylece kış kampındaki ilk günleri stresli, gergin geçiyordu. Stresliydi, tıpkı geçen sene aynı vakitlerde Cudî zirvelerindeki gibi. O zamanki sıkıntılarının altında Besta operasyonu, operasyonda yaşanan ağır kayıplar çıkmıştı. Şimdi yine aynı sancılardaydı. Bir yerlerde bir şeylerin kötüye gittiğini, ağır şeyler yaşanacağını hissediyordu. Boğulacak gibiydi. Nefes almada bile zorlanıyordu, her şey ona batıyordu, etrafını görmüyor, hissetmiyordu.

Birkaç gün içinde Cudî'de kapsamlı bir operasyon başlatıldığı bilgisini aldılar. Hem basın yerel kaynaklara dayanarak bu bilgiyi veriyordu, hem de telsizden Cudî güçleri bunun için uyarılıyordu.

Tarihler geçen seneki Besta operasyonuyla aynıydı. Geçen sene bu vakitlerde Cudî zirvelerinde Besta için boğulurcasına sıkıntılar yaşıyor, stresten ölüp ölüp diriliyordu. Şimdi ise aynı vakitte Besta'da bir kış kampında Cudî için işkenceler çekiyordu. Doğa güçlerine bunun için isyan ediyor, bu acımasız ceza için nasıl bir suç işlediğini anlamaya çalışıyordu. Bir gerillanın, sorumlu bir komutanın yoldaşları için kaygılanmasından, kötü bir şeyler olacak hisleri taşımasından ve tüm bunlara karşılık hiçbir şey yapamamasından daha acı ne olabilirdi sahi? Neden bu kadar hazırlıklı oldukları Besta'da değil de Cudî'de çıkmıştı operasyon? Acaba Cudî ne kadar hazırlık yapmıştı? Telsizden takip ettiği ve anladığı kadarıyla Cudî hala işlerini bitirmemişti. Hala grup geçişleri vardı. Hem merkez karargahla hem de Besta ve Gabar bölgeleriyle yine kendi içinde yoğun muhabere yapıyorlardı. Tüm bunlardan dolayı Cudî için kaygılıydı.

Bu sıkıntılar içinde Cudî'den gelecek haberleri beklerken rüyalarında önceki yıl şehit düşen yoldaşlarını görüyor, onlarla konuşuyordu. O gece Brusk Batman, Leheng Şırnak ve Erdal Elbistan'ı gördü. Brusk, Leheng, Erdal 25 Ekim 2017'de Derîyê Qaçê'de Serê Dehlê noktasında hava saldırısında şehit düşmüşlerdi. Brusk Batman Kêla Memê bölge komutanıydı. 2016'dan beri Botan'daydı. Öz yönetim direnişleri sürecinde Botan'a koşmuş, Sêrt halkıyla ilgilenmişti. O yılın sonbaharında Kêla Memê bölge komutanı Sîpan Rojhilat Qileban'da Sêgirkê ve Ripin hainlerinin komplosuyla şehit düşünce Brusk bölge komutanı olarak buraya düzenlenmişti. Hizan da yedi kadın arkadaşıyla birlikte Brusk'un sorumlu olduğu kampa gitmiş, kışı yirmi beş kişi birlikte geçirmişlerdi. Brusk 1999 katılımlıydı. Uluslararası komploya tutum olarak

gerillaya gelmiş, savaşarak Kürt Halk Önderliğini esaretten çıkarmaya yemin etmişti. Batman'ın Timokî aşiretindendi. Mele Evdillahê Timokî'nin torunuydu. Onun özgürlük ruhunu, cesaretini, Önder Apo'ya bağlılığını devralmıştı. Önder Apo, PKK, Kürt halkı Brusk'un aşkla, tutkuyla bağlı olduğu değerlerdi. Hiç kimse onun yanında PKK'nın hiçbir şeyini yanlış göremez, eleştiremez, sorguya tabi tutamazdı. O yeminli bir mümin gibiydi PKK gerçeği karşısında. İşgalcilerden, onların dilinden, kültüründen, onlara uşaklık yapan hainlerden nefret ederdi. Eylemlerde coşar, şaha kalkar, eylemlerden sonra hiçbir şey yapmamış gibi sessizleşir, kendine pay çıkaran tek bir söz kullanmazdı. Örgüt karşısında hata yapmaya tahammül etmez, bir hatası olsa yerin dibine girecek kadar utanır, günlerce öz eleştiri verirdi. Tüm işlerde savaşçılarıyla birlikte olur, en mütevazi biçimde yaşardı. Her zaman temiz, düzenli, bakımlı olur, yaşadığı ortamda düzensizliğe, dağınıklığa izin vermezdi. Kadın özgürlük çizgisine inanır, güçlenen-özgürleşen kadına sonsuz saygı duyar, kadın komutanlarına erkeklerden daha fazla güvenir, danışırdı. Fiziği düzgün, ahlakı güzel, davranışları güvenilir bir militandı ve bu yapısıyla kadın erkek herkeste saygı uyandırırdı. Birlikte kaldıkları kış kampı boyunca da Hizan'la Brusk'un uzun sohbetleri olmuş, yoldaşlıkları daha da pekişmişti. O gece rüyasında Brusk nasıl şehit düştüklerini anlatmış, Erdal'ı koruyamadığı için öz eleştiri vermişti. Moralliydi Brusk. Hizan rüyasından pozitif bir enerjiyle uyandı. Biraz moral almış, rahatlamıştı ancak aklı Cudî'den gelecek haberlerde, yüreği elindeydi.

Brusk'un koruyamadığı için özeleştiri verdiği Erdal Elbistan 2016'da Botan'a gelmişti. Maraş'ın Elbistan ilçesindendi. Adını akrabası büyük komutan Erdal Sincer'den almıştı. Avrupa'da büyümüş, psikoloji okumuştu. Erdal Sincer'in en fazla gerillacılık yaptığı yer olan Gabar'a gitmek için Botan'a gelmişti. Fakat biraz yetkinleşsin diye saha komutanlığının yanında kalmıştı. Dağlara henüz yabancıydı ancak sevgi, heyecan doluydu. Her şeyi izleyen, anlamaya çalışan, anladıkça uygulayan buna karşılık mantıkla, soğukkanlılıkla hareket eden biriydi. 2017 baharında Katolara giderken Hizan'la hareket etmişti. Katolarda başına bir şey gelmesin diye Erdal'ı Brusk'a emanet etmişti. Brusk ve Erdal'le vedalaşırken de "ikiniz birbirinize emanetsiniz. Brusk heval sen Erdal'e tüm savaş tecrübelerini aktaracaksın ki güçlü bir gerilla olsun. Erdal heval sen de kulağı ağır işiten Brusk hevalin kulakları olacaksın ki İHA'lar görüntünüzü alıp jetler sizi vurmasın" demişti. Erdal görevini büyük bir ciddiyetle üstlenmiş, "Brusk heval gibi eski bir arkadaşın güvenliğinden beni sorumlu kılacak kadar güvenmeniz beni çok gururlandırdı. Kesinlikle güveninize layık olacağım" diyerek görev anlayışını, PKK'ye yaklaşımını ortaya koymuştu. Brusk da sempatik, eğitimli, ciddiyet yüklü Erdal'i yanına düzenlediği için teşekkür

etmiş, onu kesinlikle hem koruyacağını hem de her konuda geliştirip kendine yeterli hale getireceğini söylemişti.

Hizan pratik boyunca Katolardan indikçe ya da Katolara çıktıkça Brusk'la Erdal'i de görmeye gitmiş, onlarla güzel zamanlar geçirmişti. Sonbahara doğru onlarla vedalaştığında da "Erdal heval gelecek bahar Gabar'a gider, hayallerine kavuşursun. Bu kış Brusk hevallerin yanında iyice yoğunlaş, baharda ilk gruplarla gidersin" demiş, Erdal'e beklediği müjdeyi vermişti. Fakat Hizan Cudî'deyken 25 Ekim'de hava saldırısı gerçekleşmiş Brusk- Erdal-Leheng birlikte şehit düşmüşlerdi. Noktalarını Koçerlerin geçiş hattına kurmuşlar, düşmana istihbarat gitmiş, alana gelen İHA uzun süre dolaştıktan sonra görüntü almıştı. Şimdi bir yıl geçmişken Brusk Hizan'a rüyasında durumun nasıl geliştiğini anlatıyordu.

Leheng Şırnaklı bir gençti. Kobani savaşına katılmış, orada yaralanmıştı. Kobani özgürleştikten sonra Güney'e geçmiş, tedavi olmuştu. Kuzey'de öz yönetim direnişleri başlayınca şehir savaşı tecrübelerine dayanarak Botan halkının imdadına koşmuştu. Ancak o geldiğinde öz yönetim alanları ablukada olduğundan yine süreç değiştiğinden Kêla Memê alanında gerillacılık yapmaya başlamıştı. Sessizliği sever, savaşın iş yapmak, eylemci olmak anlamına geldiğine inanır, böyle yaklaşırdı. Kobanî savaşı, orada şehit düşen yüzlerce yoldaşı onda hayata bambaşka bir yerden bakmayı öğretmişti. Ölümün ötesine geçmişti. Gereğinden fazla soğukkanlıydı ve bunun iyi bir şey olmadığını kış eğitimlerinde kendisiyle paylaşmıştı yoldaşları. Heyecanlanmazdı Leheng, kaygısızdı. Bu da onda tedbir alma reflekslerini zayıflatırdı. Sadece intikama, işgalcileri yok etmeye odaklanmıştı, bunun için yaşıyordu. O kış kampında Hizan en çok ondan, ruh halinden etkilenmiş, aştırmak için boyuna tartışmış, ilgilenmişti. Eğitim sonlarına doğru açılmış, konuşmaya başlamış, bambaşka biri olmuştu. Brusk ve bölgedeki tüm arkadaşları ona hem yardımcı olmuş ama hem de hesapsız, cesaretli, savaşkan katılımından güç moral almışlardı. Birbirlerini çok seven üç yoldaş, birlikte bir kazanla parçalanmıştı…

Hizan muhabere saatine kadar Brusk'u, Erdal'ı, Leheng'i düşünüp durdu. Günlüğüne onlarla ilgili yazı yazdı. Saat on birde telsizi açıp Cudî'den bir haber almak için beklemeye koyuldu. Genel muhabereden sonra saha kanalına geçtiğinde Cudî bölge komutanlığından Fırat Çelê'nin merkez karargâha tekmil verdiğini duydu. Yüreği ağzındaydı. Fırat, şehit düşenlerin ismini sayıyordu. Saha şifrelerinin iptal olduğunun anons edilmesini istiyordu. Hizan ismi verilmeyen Rizgar'ın da şehit düştüğünü anlamıştı, çünkü saha şifreleri onda vardı. Yaşanan kelimenin tam anlamıyla felaketti. Toplantı için bir araya gelen Rizgar Gever, Tîrêj Amed, Sorxwîn Roboskî, Roza Ercîş, Mazlum Kotol ve yanlarında olan Şevger Van ile Çekdar Melek birlikte şehit düşmüşlerdi.

Laleşîn ve Fırat dışındaki tüm yönetim üyeleriydi bir araya gelenler. Öte yandan Güney'e geçmek üzere Cudî'de misafir olan Zana Sêrt, Nujîyan Hezex'te başka bir yerde hava saldırısında şehit düşmüşlerdi. Yaralı Zana ve Nujîyan'a yardıma giden Kato Sêgirkê ise olay yerine indirme yapan askerlerin kurşunuyla şehit edilmişti. Sorxwîn Roboski yaralı halde ele geçmemek için bombasını kendisinde patlatmıştı. Aynı şekilde Zana Sêrt ve Nujîyan Hezex de yaralıyken bombalarını kendilerinde patlatmışlardı…

Hizan kaç gündür boğulurcasına yaşadığı sıkıntıların, stresin altındaki korkunç gerçeği öğrenmişti. Geçen sonbaharı, kışı, baharı, Nisan operasyonunu birlikte yaşadığı, büyük sevinçler, başarılı eylemler, acılar paylaştığı, bir daha görüşmek üzere umutla vedalaştığı Cudî'deki arkadaşlarının bir kısmı şehit olmuşlardı.

Muhabereyi dinleyen Hizan ve kamptakiler için bu mahşeri bir andı. Dünyanın, hayatın sonu gibiydi. Savaş böyle bir şey olamazdı. Bu savaşları kat be kat aşan kıyamet haliydi. Nasıl oluyordu da bir anda Sorxwînsiz, Rozasız, Mazlumsuz, Tîrêjsiz, Rizgarsız kalmışlardı? Neden Kasım ayında yönetim toplantısı yapmaya ihtiyaç duymuşlardı? Tüm gücün operasyonlar için küçük birimler, timler şeklinde mevzilenmiş olması gereken zamanda nasıl oluyordu da kalabalık güçlerle örgütsel işler adına hareket ediliyordu? Neden sonbahar operasyonlarının olacağını ön göremiyorlardı? Savaşa, düşman gerçeğine böyle yüzeysel bakıyor olmaları mümkün müydü? Peki ama toplantı yapmak için kullandıkları yeri neden daha dikkatli seçmemişlerdi de Qasapxane denilen tepenin altındaki noktayı tercih etmişlerdi? Bu nokta henüz Hizan oradayken kullanılmaya başlanmıştı. Ve Qasapxane'ye görüntü verdiği için güvenlikli olmadığını düşündüklerinden birlikte kaldıkları süre boyunca Hizan'ı oraya hiç götürmemişlerdi. Nasıl oluyordu da aylar sonra tüm yönetimin bir araya geldiği bir toplantı için kullanılması uygun görülmüştü? Hepsi biliyordu ki Qasapxane gizli birliklerin, gözcülerin sıklıkla geldiği bir yerdi. Oranın karşısına düşen, denetimine giren noktalar normal kullanım için de uygun değildi. Hele hele bir yönetim toplantısı için asla uygun olmazdı. Hem de mevsimin dezavantajlı olduğu Kasım ayında.

Rizgar yirmi beş yıllık çok tecrübeli bir gerillaydı. Sorxwîn, Mazlum, Tîrêj güvenlik konusunda çok titiz, çok duyarlıydılar. Hizan bunu onlarla yaşayarak birebir görmüştü. Nasıl olmuştu da bu hataya düşmüşlerdi? Ortada ihanet de yoktu. Düşman da görüntülerinin alındığını belirtiyordu. Belli ki uzun süredir bu noktadaydılar. Büyük-küçük telsizleri yoğun kullanmışlardı. Düşman ortalama olarak hangi alanı kullandıklarını netleştirmiş, araziye çıkardığı kontralarla da yeri belirlemiş, hava saldırısı yapmıştı. Sonuç kıyamet olmuştu.

Bazı zamanlar vardır insan kendisine fazla gelir. Aldığı nefes bile işkence verir. Dünya dar gelir. Bir cehennemi atmosfer sarar her yanı. Nefret dolar yüreği insanın. Yaşamak anlamsız, yaşayanlar suçlu kesilir, yer yarılsın, ateş kaplasın, dağlar yıkılsın, su altı olsun istersin her şey. Keşke insanlık hiç olmasaydı dersin. Bu anlarda tüm insanların kulaklarını patlatırcasına bağırmayı, kozmik bir feryat olup tüm yürekleri yanardağ gibi patlatmayı istersin. Hizan şimdi öyleydi ve içinden "yıkıl dünya, yok ol insan. Kara lanet üzerine olsun düşman. Üzerine bastığın toprak dipsizliğe çöksün ve sen kendi karanlığında boğulasın. Adın lanete ad olsun ve tükürükler yağmurun olsun. Zulmün seni de yutacak şekilde artsın" diyerek rahatlamaya çalıştı. Ama hiçbir şeyin onu rahatlatmayacağını biliyordu. Ta ki bahar gelene, eyleme durana kadar rahatlayamayacaktı. Gerillayı ancak eylem rahatlatırdı. Ancak eylemle şehit yoldaşlarına karşı görevlerini yerine getirdiklerini düşünürlerdi.

Aslında uzun bir süredir bir şeylerin yolunda gitmediğini, hatalar yapıldığını sezinlemişti Hizan. Sonbahar gelmesine rağmen hala telsiz yoğun kullanılıyor, telsizden gidiş gelişlerin olduğu, işlerin bitmediği anlaşılıyordu. Bu sonbaharın iyi planlanması gerektiğine ilişkin görüşlerini Eylül ayında Rızgar Gever'in hazır olduğu toplantıda paylaşmışlardı. Demek ki toplantıdaki planlamaya göre hareket edilmemişti.

Tîrêj Amed'in Dersim'deki kız kardeşi de yazın şehit düşmüştü. Aile daha kızlarının cenazesini almamışken, Tîrêj'in şehit düştüğü haberini almış oluyordu. Mardin'deki gerilla abileri nasıl dayanacaktı? Roza Erciş'in vedalaşamadan geldiği Zagroslardaki kız kardeşi Sara da iki ay önce şehit düşmüştü. Bir yılda Viyan, Sara, Roza; kızlarının şahadet haberini alan aile neler hissedecekti? Bu üç dünya güzeli kadının gerilla abileri Akif ne yapacaktı? Peki ya Roboskililer Sorxwinsizliğe nasıl alışacaktı? Güney'de ablası Nujiyan (Karli)'ın gidişini heyecanla bekleyen gerilla kızkardeşi sınıra bunca yakınlaşmışken çöken ayrılığa nasıl katlanacaktı? Onlarca akrabası şehit-gerilla olan, yıllardır Gabar-Besta arası mekik dokuyan, dürüstlüğü-fedakarlığıyla melek tanımına ad olan yoldaş güzeli Zana, çok merak ettiği örgüt merkezlerini, oralardaki öncüleri göremeden gittiği için arkadaşlarını nasıl duygulara boğacaktı? Peki ama daha yeni Botan saha yönetimine dahil olan, Şırnak Eyaletinden sorumlu kılınan yılların birikimi Rizgar Gever'in boşluğu nasıl giderilecekti? Delikanlı Çekdar Melek, eylemci Şevger, Derwêş'in yerini doldurmaya gelen Sêgirkêli Kato nasıl unutulacaktı? Peki ya onlarca kez ölümü öldüren, sadece bunun için bile olsa kolay kolay ölmemesi gereken Mazlum Kotol'un acısına hangi yoldaş yüreği dayana bilecekti?

Telsizden tekmilin verildiği günün akşamı basından da Rizgar Gever dışındaki şehitler açıklanmış, halka duyurulmuştu. Hizan artık şehit yoldaşlarına, her birini ayrı ayrı çok sevdiği dünya güzeli arkadaşlarına ek

olarak sevgili annelerini, ailelerini de düşünüyordu. Kürtlere, her biri tanrıça kalıntısı olan Kürt analarına reva görülen acılar, mubah sayılan bu acımasız işgal nereye kadardı? Herkesin mahşeri ayrı ayrı zamanlarda, ayrı mekanlarda mıydı yoksa? Belki de kıyametin mekânı anaların yüreği, zamanı evlat acısının kendisiydi. Ve bunu en çok Kürtler bilir, Kürtler anlardı.

Şehitler basından açıklanır açıklanmaz Hizan biliyor, derinden hissediyordu ki, Roboski'de bir ev, bir ana yüreği, bir baba kalbi yangın yeriydi. Biliyordu ki bir abla, bir abi çığlık çığlığa ağlıyordu. Ve adı Sorxwîn olan küçücük bir yeğen olanlara şaşkın şaşkın bakıyordu. Biliyordu akraba, eş, dost Roboskîliler, insanın bakmaya kıyamadığı güzellikteki Sorxwîn kızlarının, yiğit kızlarının kazan bombalarıyla parçalanmasına yanıyor, ağıtlar yakıyordu.

Hizan biliyordu ki Ercîş'te bir köy boydan boya acı kesilmiş, öfke dolmuş, intikam bilenmişti. Abla Roza, kardeş Sara, kuzen Vîyan Ercîşlileri intikama çağırıyordu. Bir yılda üç kızlarını toprağa vermenin acısı sarmıştı Ercîş'i. Bu, Zîlan soykırımının devam etmesiydi. Zilanların acılarını toplayan Agirî dağı yeniden patlamış, ateş yağdırmaya başlamıştı.

Biliyordu ki Hizan, şimdi Amed'de yaşlı bir Kürt anası sessiz bir çığlık olup gökyüzüne ağıt yakıyordu. Onun acısı tarifsizdi. O iki oğlunu, bir kızını, onlarca akrabasını göndermişti onur kavgasına, özgürlük davasına. Ve o yakın zamanda, Dersim'de şehit düşen kızının, göz nurunun henüz cenazesini almamışken Tîrêj'inin, biricik oğlunun ölüm haberiyle sarsılıyordu. Oğul- torun yüreğini koparmasın diye ellerinden tutuyordu ananın.

Biliyordu Kotol'da çilekeş bir ana henüz çok genç yaşta dağlara yolladığı canını bir daha görme umuduna kurşun yedi bugün. Nasıl boy attı dağlarda, bunca yıl ne düşündü ne yedi, nerelerde kaldı sorularına kilitli bilinci, sınır bürokrasilerini aşamayacağını ve Mazlum'unun cenazesine dokunamayacağını hisseden yüreği bir dağın yıkılması gibi içine yıkılıyordu. İnsanın kendi içine yıkılmasından daha büyük sarsıntı, daha onulmaz yara var mıydı sahi?

Biliyordu Cizre'de, Sêgirkê'de, Sêrt'te, Hezex'te anaların yüreğine ateş düştü, ruhlarına kazan bombaları yağdı bugün.

Ve biliyordu bu ateş sadece düştüğü yeri yakmıyordu. Kara kışı demleyen bu yorgun zamanda özgürlük baharına ruh oluyordu. Ta Mitra'dan beri yanan bu ateş iyiliğin elindeki meşale olarak karanlıkları aydınlatıyor, kötülükleri yakıp küllerini rüzgâra savuruyordu. Yine öyle olacaktı. Ta ki zaman Sorxwin, Roza, Mazlum, Tîrêj, Zana, Şevger, Kato, Çekdar, Rizgar olup yeni yaşama yani Nujîyan'a durana dek.

Ama en çok da Cudî'ye kızgındı Hizan. Söylenip duruyordu ona.

Cudî neden koruyamadın sevdalın Sorxwîni?

Neden saklamadın bağrında bir kuş gibi?

Neden saklında gizlemedin pezkovî misali?

Nerden bulacaksın bunca seni seveni?
Nerden bulacaksın bu kadar bağlı olanı?

Emin ol Cudî, Sorxwînsiz geçen her anın
Sevdasız geçen ayaz kış günüdür.
Nasıl anlamadın, nasıl bilemedin
Ve neden volkan olup patlamadın
Neden deprem olup yıkılmadın
Neden kasırgaya dünüşüp boğmadın zalimleri?

Düş zamanıydı Sorxwînle geçen günlerin
Masallar diyarının peri kızıydı o
Ama bilmelisin Nuh'tan daha gerçek
Safîneden daha kutsal mekandı yüreği.
Helenadan daha asiydi ruhu
Bilurvandan da acıydı özlemi
Duymadın mı tutkulu sesini?
Görmedin mi ışıklar saçan zeytin gözlerini?
Gölgesinde yatmadın mı gece saçlarının?

Ah Cudi, nasıl erdirmezsin muradına Sorxwîni?
O ki, "ya Cudîya mirada"yla aydınlığı karşılar, geceyi kucaklardı.
O ki, hep sende yaşardı…

Yirmi beş yıllık gerillaydı Rizgar Gever. Kürdistan'ın kalmadığı, emek vermediği, eylem yapmadığı dağı, ovası kalmamıştı. Güney'in, Kuzey'in hemen hemen tüm dağlarını dolaşmış, hepsinde anı biriktirmiş, savaşmış, kendini çoğaltmıştı. Doğayı, insanı okumuş aşkla bağlanmıştı. İşgalcileri iyi tanımış, onlarla savaşmayı varlık gerekçesi yapmıştı. Sayısız operasyonda, sayısız sızma, pusu, baskın tarzlı eylemlerde işgalcileri yakından görmüş, psikolojilerini, namertliklerini, çirkinliklerini en çıplak biçimiyle kavramış, bilince çıkarmıştı. İşgalciler Rizgar'ın gözünde sivri sinekten farksızdı. Küçümserdi, takmazdı onları. Düşmanın her tür tekniğiyle alay ederdi. Tüm uyarılara rağmen dikkate almak içinden gelmez, kendine yedirmezdi. Hizan'ın da Cudî'de olduğu bir gün, sabah keşfine şemsiye götürmeyip İHA'ya görüntü vermiş, jetlerin roketli saldırısına uğramıştı. Noktaya geldiğinde en sakin tebessümüyle, kaygılar içinde kıvranan yoldaşlarına, "jetle yarıştım sabah sabah" diyerek espri yapmış, olayı geçiştirmişti.

Rizgar'a göre işgalci Türk devleti ne kadar donanımlı olursa olsun her şeyiyle basitti, zavallıydı, onu dikkate almak yakışık almazdı. Nisan

operasyonunda indirmeler, kobra vuruşları, İHA'lar altında Hizan'ı, Sorxwîni alıp uygun bir yere götürmek için yoldaşlığın en güzel, en anlamlı tutumunu sergilemişti. Hizan o süreçte onu daha iyi tanımıştı. Uçurumlu yerlerde omuzlarını Hizan'a merdiven yapmış, yukarı çekmek için elinden tutmuş, çantasını, silahını yanına almış, bir an için bile ondan uzaklaşmamıştı. Hizan ve Sorxwîn'i sağlam bir yere ulaştırdıktan sonra da bir kademe öteye gidip küçük telsizle Girê Çolya, Eyneka, Girê Yadê, Bilorvan, Girê Hêmo, Hesena'daki gerilla birlikleriyle bağlantı kurmuş, onları eylemlere yönlendirmiş, yapılan onlarca eylemden sonra düşmanı geri çekilmek zorunda bırakmıştı. Küçük telsizden dolayı obüs yağmuruna tutulan Rizgar'ın kendini yere atmak bir yana, eğilmeye bile yeltenmediğine tanıktı Hizan. Ona göre komutanın işi koordine etmek, moral vermek, yönlendirmekti. Bunun için de telsiz önemli bir araçtı. Her şeyin istihbarat, teknik, namertçe yöntemler olduğu mevcut savaşta bu alışkanlıklarıyla kuralsız, çılgın olsa da Egîdliğiyle hayranlık uyandıran bir eski çağ insanıydı Rizgar.

Aslında modern nitelemesi önüne getirilmediği sürece kelimenin tam anlamıyla gerçek bir gerillaydı Rizgar. Dürbünü gözünden düşmezdi, raxtı-silahı her an yanındaydı, çantası nereye giderse gitsin sırtındaydı, ne zaman nerden çıkacağı belli değildi, sabah keşiflerini asla kimseye bırakmazdı, kullanılan noktalarda uyumaz, geceleri mutlaka araziye gidip yatar, işlerini hızlı bitirir, uzatmazdı. Kaldığı arazilerin tüm detaylarını bilirdi. Saldırı ruhu güçlüydü, risklerle alay etmeyi severdi. Dağlar onun gözü kapalı dolaşabildiği, kimseyi yanına almaya gerek duymadığı ana kucağıydı. Bu yüzden yekane derdi arkadaşları ona. Nişanında güçlüydü, vuramayacağı hedef yoktu. Cudi gerillasını, hiç bitmeyen misafirlerini yaptığı avlarla beslerdi.

Yoldaşlığı güzeldi Rizgar Gever'in. Sert ve bazen de ironik üslubuna eleştiriler olurdu. Acak en çok eleştirenler bile sadeliğinden, emekçiliğinden, hesapsız yoldaşlığından güç aldıklarını, çok sevdiklerini eleştirilerine eklemeyi görev bilirdi.

Birlikte kaldıkları süre boyunca Hizan, Rizgar'ın eleştirilere açıklığından, eleştiriler karşısındaki örgüt terbiyesinden etkilenmişti. Zira Rızgar'ı birçok konuda ve sürekli olarak eleştirmiş, hatta bazen çok eleştiri yaptığı için kendisinden rahatsız olmuş buna karşılık Rizgar her seferinde en samimi yoldaş yaklaşımı içinde ve en olgun örgüt terbiyesi çerçevesinde mütevazice özeleştiri vermişti. Örgüt kültürü güçlüydü, kendini eğitmiş, düşünsel olarak olgunlaşmıştı. Özellikle de Kürdistan tarihi, sömürgecilik tarihi, Kürdistan coğrafyası, Kürt halkının sosyokültürel yapısı konusunda entelektüel denecek birikimde bilgi edinmişti. Bu konuları tartışmayı, bilgi edinmeyi severdi. Öte yandan sanatçıydı Rizgar. Şiir yazar, stran yapar, saz çalardı. Kürtlük duyguları

güçlüydü. Dağlardan, gerilla savaşından alırdı ilhamını. Ve tıpkı Mazlum gibi, Sorxwîn ve Tîrêj gibi o da Cudî'ye aşkla bağlıydı.

Cudi'den ayrılmak içine sinmiyordu. Eyalet düzeyinde görevlendirilmesine de sırf Cudî'den ayrılacağı için sıcak bakmamıştı. Eylül ayında komutanlık olarak yaptıkları toplantıda Hizan Rizgar'ın Besta'da kalmasını önermiş, Cudî'ye dönmesine gerek olmadığını söylemiş ancak Rizgar "daha tam devretmedim, gitmem lazım" diyerek Besta'da kalmamıştı. Oysa gidişinin devretmemeyle ilgili olmadığını Hizan da, Rızgar da çok iyi biliyordu. O Cudî'den, Cudî'deki yoldaşlarından kopamıyordu. Orada kendisini bulmuştu, sevdiği bir dünya kurmuştu.

Şimdi düşünüyordu da keşke gitmesine izin vermeseydiler. Keşke Egîd Ciwyan bu konuda daha sert bir yaklaşım göstermiş olsaydı da ne yapıp edip karar haline getirip Besta'da bıraksalardı. Belki o zaman Tîrêj, Sorxwîn, Mazlum, Roza, Şevger, Çekdar yaşamaya devam edeceklerdi. Belki o zaman Zana, Nujîyan Güney'e geçebileceklerdi. Belki de o zaman Derwêş'in yerini doldurmaya gelen Kato Cudî'de gerillacılık yapabilecekti. Böyle olabilirdi çünkü toplantıyı Rizgar yapmıştı ve diğerleri toplantıya geldikleri için şehit düşmüşler, alanda operasyon bu yüzden başlamıştı.

Gitmeseydi Rizgar, o toplantıyı örgütlememiş olacaktı ve şimdi eyaletin başında olacaktı.

Savaşta keskin, katı olmak, mutlak kararlar almak bazen durumları değiştirebilir, bir süreci kurtarabilirdi. Egîdle Hizan Rizgar'ın Besta'da çalışmaları yürütmesinin daha doğru olacağına karar vermişlerdi ancak bunu Rizgar'a uygulatma temelinde dayatmamışlar, esnek bir görüş gibi sunmuşlardı. Bu da Rizgar'ı ikna etmeye yetmemişti.

Sevginin yağmur diye yağdığı
Toprağın özlem diye yaşam verdiği
Ateşin aydınlığa ad olduğu
Havanın sarhoş edici kokularla yayıldığı
Rüzgârın meltem dansında uçtuğu zamanlarda tanıdım onu.

Uzundu saçları
Büyüleyiciydi bakışları
Sağlıklıydı bedeni
Etkileyiciydi sözleri
Sarhoş ediciydi dokunuşları
O zamanlar sonsuzluğa demir atmıştı ruhum
Ne öncesi vardı, ne de kaygısında olduğum sonrası
Gerçek olan, ebedi olandı o an

Sonra
Karanlık çöktü zamana
Nefrete ad oldu yağmur
Çöle dönüştü toprak
Yakmaya başladı ateş
Zehirlendi hava
Fırtınada boğuldu rüzgâr

Ve kaybettim onu
Yoktu artık saçları
Kin doluydu bakışları
Kanlar içindeydi bedeni
Lanetliydi sözleri
Ürkütücüydü dokunuşları
Ruhum bir solukluk zamana hasretti
Öncesi özlem, sonrası belirsizdi
Ve yüreğim o anda çöken kabusla kavgadaydı…

Kasım ayının sonlarına doğruydu. Hizan hala nasıl yazmalı diye düşünüyordu.

Cudî şehitlerinin yarattığı acı ruhunu yakıp duruyordu. Cudî'li günlerini, birlikte kaldığı o muhteşem gerillaları, şimdi şehit düşmüş olmalarını bir an için bile aklından çıkaramıyordu. Sıkıntılar içinde dışarı çıkıp etrafı izledi. Herekol karşısında boylu boyunca uzanıyordu. Beyazlara sarılmıştı. Orada kış kamplarında olan yoldaşlarını düşündü. Bulunduğu yere kar yağmamıştı. Fakat hava ayaz, gri, mattı. Ağaçlar çırılçıplaktı. Yerdeki yapraklar sarı tonlarını tamamen kaybetmiş durumdaydı. Soğuk insanın içine işleyen cinstendi. Bir yalnızlık vardı havada. Etraftan içine dolan serin hava oksijen yerine yalnızlık pompalıyordu. 27 Kasım'dı ve Hizan yalnız olmak üzerine düşünüyordu.

Yalnız olmak! Milyonların âşık olduğu, ölümüne bağlı olduğu Önder iken bir ada'da, bir hücrede yalnız olmak! Dost-düşman dünya seni konuşuyorken haber alma hakkından yoksun bırakılmak! Düşmanlar başta olmak üzere tüm dünya fikirlerinden besleniyor, yararlanıyorken tek bir söz iletememek, görüş belirtememek!

Evet bir yalnızlık vardı havada. Öyle bir boşlukla çevrelemekteydi ki 27 Kasım bile hüzünlenmekteydi yüreğinde. Hizan bunları düşünerek içinden dua edercesine "sonuncu 27 Kasım olsun esarete naçar. Bir dahaki 27 Kasım'da bahar olsun Kürdistan. Bir dahaki 27 Kasım'da bahar olsun bütün cihan. Nisanla buluşsun Kasım. Ve Kürdistan'da zaman Apocu yaşama dönüşsün.

Çünkü o zaman meltem yüklenecektir ayaz ve rengarenk gelinlikler giyinecektir kış. Ağaçlar yemyeşil, yerdeki yapraklar hep sarı kalacaktır. Çünkü o zaman Güneş her şeyi ve herkesi güzellikle besleyecektir" dedi.

Bugün kutsal bir gündü. Yirmi yıldır esaretle karşılasalar da bugünün anlamı değerini katlayarak büyüyordu. Sabahtan beri DVD'den Önderlerini izliyorlardı. Öğle arasını fırsat bilip dışarı çıkmıştı. Artık ne yazacaksa karar verip başlamalıydı. Kasım da bitiyordu. Daha fazla gecikirse zaten az olan kış sürecine çalışmasını sığdıramayacaktı.

İçeri girip okuyacak bir şeyler aradı. Bir iki kitap karıştırdı. Radyo'yu açtı. İlk haber Hakkari'nin tutsak milletvekili aynı zamanda KCD'nin eş başkanı Leyla Güven'in İmralı tecridinin kaldırılması amacıyla başlattığı açlık grevi eylemiyle ilgiliydi. Hizan "27 Kasım'a en anlamlı yanıt budur" diye düşündü. Amed zindanı hep aynı çizgideydi. "Berxwedan Jiyane" diyen Mazlum Doğan'ın yolundaydı. Sakine Cansız şimdi Leyla Güven olmuştu. Günlüğünü çıkarıp Leyla Güven ve direnişinin anlamı üzerine yazı yazdı. Ardından çok sevdiği arkadaşı Arjin Garzan'ın günlüğünü karıştırdı. Şahadetinden üç gün önce günlüğüne not aldığı son yazısını okudu. Yazı ona yol gösteren bir pusula gibiydi. Zihninde şimşek çakması gibi bir etki yarattı. Yüreğini canlandırdı. Bunların etkisiyle, "Bu kara kışın bendeki direniş biçimi de yazmaya cesaret etmek olsun" dedi.

Arjin'in günlüğüne yazdığı son not neden, nasıl yazması gerektiğini anlatıyor, bunu emrediyordu. Yoldaşlarını düşmandan kurtarmak için müdahaleye giderken şehit düşen muhteşem bir kadın gerillanın, yiğit bir militanın, gerçek bir yoldaşın vasiyetiydi; gerilla kendisini anlatmalı, şehitlerin dili olmalı, gerçeklerin bilinmesi için belgeler bırakmalıydı. İsimsiz kahramanlar dile gelmeli, konuşmalıydı. Böylece belki de geleceğe yarım değil daha iyi anlatılar bırakılabilecekti.

Şimdi önsüz olan Arjin'nin vasiyetinin gereği olarak Hizan Cudi'den başlayarak yıl boyunca gittiği bölgelerde yaşadıklarını olduğu gibi, hiçbir şey eklemeden yazmaya karar verdi.

Bu anlatımlardan bir anı roman çıkardı belki. Savaşın romanı olurdu belki de. T.C faşizminin Kürdistan özgürlük gerillalarına karşı yürüttüğü kirli savaşın romanı biraz da.

Direnişin, gerilla savaşının romanı.

Özgürlük uğruna savaşarak toprağa düşenlerin romanı.

Kalplerini ülkelerine gömenlerin romanı. Özgürlük kazanılıncaya ve tüm insanlığa armağan edilinceye kadar savaşmaya devam edecek olanların romanı. Özgürlük savaşçılarının romanı. Mücadeleyi yükseltmek, kavgayı büyütmek için inatla, umutla baharı bekleyenlerin romanı olurdu belki de…

Besta 2018-2019 Kışı

SON SÖZ YERİNE

Arjin Hizan'ın günlüğünden.
Gerillaya birlikte katıldıkları kuzenine hitaben yazdığı not:

Heval Rojda,
Kaç gündür hiçbir şey hissetmediğimi, hissedemediğimi söylesem sana inanır mısın?
Ne ağlamak ne gülmek ne haykırmak, nede susmak hiçbiri içimden gelmiyor…
Gidenler ruhumu da alıp gittiler heval Rojda.
Ardından baktıklarım acıyorlar mı gerçekten benim bu zavallı halime…
Nasıl düşünürler gidişlerini kabullenecek kadar güçlü olduğumu…
Kulağımın duyduğu şeyler var ama yüreğime anlatmaya ya da onu ikna etmeye gücüm yok.
Zaten hangi yürek kabullenebilir ki bu kadar acı gidişleri…
Heval Rojda,
Heval Zamani'nin şahadetinden sonra hep merak ettiğim ama asla da öğrenemeyeceğim bir şey olmuştur. O da şehit yoldaşların son anlarında ne düşündükleridir. Biliyorum ki imkanları olsa hepsi haykıracaklar yaşama âşık olduklarını…
Heval Savaş hava saldırısında kazanın basıncıyla iç kanama geçirerek şehit düştü…
Ve biliyor musun heval Rojda, heval Savaş çantası sırtında, silahı sağ elinde ve sol eli zafer işaretindeyken son nefesini vermiş…
Düşünsene kıyamet gibi patlamaların ortasında zafer işaretini unutmayan bir yoldaşı…
Belki yazamamış, haykıramamış ama zafere olan inancını, özgürlüğe olan aşkını, davaya olan bağlılığını bu işaretle dile getirmiş…
Biz nasıl koruyamadık yüreğinin dinginliği büyük fırtınalara hazırlanan bu güzel yoldaşı. Acaba gerçekten karşımızdaki düşman mı çok güçlü yoksa biz mi eski alışkanlıklarımızı aşıp gerillacılığa gelemiyoruz? Gerçekten hakkımız var mı bu kadar acı kayıplarla örgütümüzü, halkımızı zorlamaya…

Özgürlük savaşçılarına yakışmıyor düşmanın tekniğiyle gitmek, ona moral vermek. Karşımızda bize karşı yüz yüze savaşabilecek bir düşman yok. Elindeki tek gücü, güçsüzlüğünün icadı olan tekniğidir. Biz de bu teknikle kayıplar vererek düşmanı güldürecek miyiz? Biz nereden bulacağız artık gözleri devrim hasretini, yüreği sessiz bir sevdayı taşıyan Savaş Amed gibi yoldaşları? Ölüme gülümseyerek yürüyen, azrailin bile dokunmaya kıyamadığı Ali ve Rotindaları? Kendindeki sınırları sonuna kadar zorlayan ve yaşamın fedailerinden olan Serdar ve Serhatları? Savaşın en acımasız oyunlarına rağmen özgürlük aşkı sönmeyen Şoreş Xınıs ve Şoreş Amedleri? Gencecik bedeni ve büyük iradesiyle omzunda zagrosunu indirmeyen Botan Garzanları? Ya biz nereden bulacağız yaralı yoldaşını düşmanın eline bırakmamak için gönüllüce ölüme giden Toprak ve Nevalleri?

Söylesene heval Rojda,

Düşman gerçekten unutabileceğimizi düşünür mü bedenleri parça parça olmuş bu yoldaşlarımızı? Yürekleri devrim ateşinde köz olmuş bu yoldaşları asla unutmayacağım. Ve nasıl ki yoldaşlarımın duruşlarında ve yürüyüşlerinde Apoculuk muhteşemliğini yine gösterdiyse bundan sonra gerilla da düşmana gösterecektir ki Özgürlük ve Devrim artık mutlaktır.

Kéla Memé (Besta Biyé)
10 Ağustos 2017